

Giới thiệu Thiên Cao Lộ Viễn

Truyện Thiên Cao Lộ Viễn của tác giả Ngự Tiểu Phàm là một tiểu thuyết hay thuộc thể loại đam mỹ. Gặp gỡ lần đầu tiên, mọi người đều sẽ thay đổi bởi vì đường nhân sinh quá dài.

Nhưng Tiểu Ning thì với tính tình không nóng không lạnh, lại càng không thích thay đổi.

Nhưng thật đáng tiếc, không có truyện gì là không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Gặp phải thiên văn này là lúc tình cờ thấy trên weibo đề cử, lúc đó, tiểu công được miêu tả mê đảo (mê đảo: say đắm; mê hoặc; làm say mê), vì vậy nhanh chóng chạy đi xem, quả nhiên là hảo văn, bây giờ là chính lúc đại gia tôi chân chính tiến cử.

Thân thế của tiểu thụ Tiêu Ninh nhìn qua có chút đau đớn phức tạp, cha hắn đi tù, mẹ hắn bỏ rơi hắn đi tha hương, hắn được gởi nuôi ở nhà một người cô ruột, chịu đựng vô vàng lời trách mắng cay nghiệt, cuộc sống lại khắc khe thiệt thòi, tính cách từ đó cũng dần dần trở nên hướng nội, nhút gan. Sau đó, người bạn tốt duy nhất A đem hắn dẫn tới nhà mình, A cũng từ từ trở thành tính mạng, ánh sáng, và đau đớn của hắn, trong lòng hắn tràn đầy khát vọng, thế nhưng biết mình với không tới, chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi phương ban cho, vì vậy vẫn luôn dùng một thân phận bạn bè lúng ta lúng túng đi bên cạnh A, nhìn nam nam nữ nữ bên cạnh y nói liên không dứt.

Sau đó ranh giới nhân duyên rộng mở, A nói rằng y dường như đã gặp được người yêu đặc biệt trong lòng, Tiêu Ninh cũng ngay lúc này bị người quen cũ nhờ giúp đỡ đóng vai người tình đồng tính của tiểu công Đan Hải Minh. Nên nói là tình cờ, cũng là cơ duyên, tiểu thụ cần phải để A và người yêu của y có không gian riêng, cũng dập tắt đi ánh lửa mà hắn khát khao nhất, liền cùng người “bạn trai” kia hỗ trợ lẫn nhau. Bất quá nói cho cùng, bất quá hắn rốt cục cũng chịu chấp nhận mình không còn hy vọng, đối người kia tâm chết rồi, cũng chính là lúc có tình lực xem xét những nơi khác.

Không thể dùng một lời mà miêu tả hết được con người của tiểu công. Cậu tuy rằng so với tiểu thụ trẻ hơn vài tuổi (niên hạ nha không nhìn lầm), thế nhưng nội tâm lại phi thường thành thực, phi thường mạnh mẽ. Mẹ cậu tái giá, người anh trai cùng ca khác mẹ từ nhỏ đã có ám ảnh bị hại, lúc nào cũng muốn hạ thủ vì cường hiếp nơi, khi còn bé cậu còn có chút không cam lòng, nhưng sau này lại hờ hững “Theo ý anh ta đi”, đóng giả thành một thằng công tử bột vô dụng cho thiên hạ thấy —— tìm người đóng vai gay cũng là một trong những khâu trên. Thích tiểu thụ kỳ thực khiến mọi người hơi kinh ngạc, nhưng sự yêu thương của cậu, thật sự, làm ai ai cũng động lòng.

Đan Hải Minh không tính là một người nhu hòa, tính cách cậu tiên minh (rõ ràng, dứt khoát), nói thẳng, làm thẳng, thường hay đâm thủng những cử chỉ áp a áp úng, những hiệu ứng bình yên giả tạo của Tiêu Ninh. Thế nhưng, cậu chưa bao giờ trách cứ, cậu dường như sử dụng phương thức cường thế để Tiêu Ninh nói ra suy nghĩ thật của mình, mong muốn của mình, những lo lắng, những do dự, sau đó từng chút từng chút xoa dịu, cẩn thận giải quyết. Cậu sẽ không dùng lời ngon tiếng ngọt treo móc bên mép, viết thư tình cho người ta cũng phải chèn thêm một câu “Đây là lần đầu tiên của tôi, anh phải biết quý trọng”, thế nhưng cậu cho Tiêu Ninh rất nhiều rất nhiều thứ mà Tiêu Ninh chưa từng có được: Cậu cho hắn bao dung, làm cho hắn có thể tùy hứng hơn một tí, có thể yêu cầu, cũng có thể bất mãn; cậu cũng cho hắn ôn nhu, đồng thời nuôi mèo cùng chó, nhiều lần lên lút tập luyện làm món cá rán mà hắn thích ăn, thậm chí còn lôi kéo hắn ăn lót bụng trên quầy ăn thử của siêu thị, làm từng điều nhỏ nhặt trong cuộc sống của hắn trở nên tươi sáng hơn; mà quan trọng nhất là, cậu cho hắn tình yêu. Từ khi cha bước vào trại giam, hắn chưa từng nhận được loại tình cảm nào chân thành như thế. Người mẹ vứt bỏ hắn, hắn chưa kịp biết quý trọng đã phải bị mất đi rồi. Người cô chán ghét xua đuổi hắn cuối cùng cũng thành công đem hắn bức ra khỏi nhà, tâm tâm niệm niệm ngưỡng mộ A, xem y như mặt trời xoay quanh cuộc sống mình... Hắn không biết “Được yêu” là cái gì, mãi đến tận khi hắn gặp Đan Hải Minh. Mà người này làm cho hắn hiểu được, được yêu, anh không cần phải sợ hãi con đường phía trước, lo lắng bước nhầm bước sai; anh không cần phải sợ hãi bị chán ghét, bị sai lầm trôi chảy, anh thậm chí có thể mạnh mẽ bước đi, đi tìm phương hướng của chính mình, bởi vì, tình yêu kia đã đem hai người trôi chảy vào nhau, anh cũng không cần tiếp tục là một mình sống trên đời này, cô đơn độc lập lẻ loi hiu quạnh nữa.

Cho nên, thiên văn này thực sự đã mãnh liệt đánh động lòng tôi, cho đến cuối cùng. Tiêu Ninh trong lòng vô cùng bình tĩnh và mỹ hảo, hắn cũng không phải tràn ngập tự tin hay nắm chắc tương lai sẽ như thế nào, phải làm sao; mà là bởi vì trong đoạn tình cảm này, khiến trái tim của hắn lột xác, trọng sinh, làm cho hắn chân chính trở nên mạnh mẽ, không còn sợ đầu sợ đuôi, mà có can đảm trước nay chưa từng có, ôn hòa, hòa nhập với mọi người, với thế giới xung quanh

“Lấy này đến yên tĩnh, lấy này đến vĩnh viễn.”

Quét văn tiểu viện: Bình quân phân: 7. 08 không sai

WB quét văn: Đại yêu thiên hàng công, không quá mạnh trúc mã trúc mã đề tài ~ rất yêu thích Đan Hải Minh, bề ngoài nhìn qua đối với hết thảy mọi chuyện đều không đáng kể, kì thực trong lòng hiểu rõ ~ tùy tâm mà sống, muốn nói liền nói, muốn làm liền làm ~ biến những sinh hoạt phức tạp trở nên đơn giản hóa, dĩ nhiên là để bản thân có thể sống thoải mái tự tại hơn một chút ~ Tiêu Ninh so với cậu hoàn toàn trái ngược, tính tình nguội lạnh, làm việc

do dự, suy nghĩ cẩn thận trông trước coi sau, nhưng vẫn không thể nào quyết định dứt khoát ~ hai người cũng coi như là bỏ sung ~ tác giả hành văn rất tốt.

WB quét văn: Thực sự là ngọt đến không thể nào chê được, thụ biểu hiện lo dự, mà bạn công thì lúc nào cũng nhanh chóng dứt khoát phun ra câu “Đừng nói nhảm nói thẳng”, vừa bá bạo vừa nhẹ nhàng, giác quan thứ sáu của tiểu công chuẩn không cần chỉnh, có thể xoa dịu tâm hồn tổn thương của tiểu thụ, một cước đá bay pháo hôi nam lẫn nữ. Không có tình huống cầu huyết a~~~ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tâm Như Lửa Đốt

“Tôi mới có bạn trai.”

Thời điểm Lô Nham tuyên bố chuyện này, trong lòng Tiêu Ninh cũng không có gì khó chịu, cho dù dây thần kinh có vô cùng mảnh khảnh, theo thời gian lăn qua lăn lại cũng sẽ trở nên thô cứng, không nói đến bản thân Tiêu Ninh chính là loại người không nóng cũng không lạnh.

Hắn và Lô Nham từ nhỏ đã quen biết nhau, cũng có thể xem như là thanh mai trúc mã. Khi còn bé, Tiêu Ninh âm thầm đến đáng sợ, ngoại trừ Lô Nham thích mới lạ ra, thì không một ai nguyện ý quan tâm đến hắn. Tuy rằng Lô Nham mới mẻ, hăng hái không được bao lâu, nhưng đã quen với việc ngon ngọt nói chuyện với Tiêu Ninh nên cũng không cam lòng buông tay, cứ như vậy dây dưa, quấn lấy nhau trở thành bằng hữu.

Đây cũng xem như là duyên phận, từ lúc Tiêu Ninh học cấp ba đến đại học, học phí vẫn do trong nhà của Lô Nham giúp đỡ, cha mẹ Lô Nham đều rất thích hắn, cảm thấy phẩm chất hắn tốt, lại học giỏi vô cùng, thành thật chính trực, là một người bạn tốt đáng kết giao.

Đối với người lớn trong Lô gia, Tiêu Ninh cũng hiếu thảo như đối với cha mẹ mình, duy chỉ có một chuyện, hắn thẹn với bọn họ.

Nguyên nhân là Lô Nham.

Trong mắt trưởng bối nhà Lô gia, đứa con trai Lô Nham này cái gì cũng đều tốt, lại rất ngoan ngoãn. Thế nhưng trên thực tế, từ nhỏ đến lớn Lô Nham đều là “Hài tử nhà người khác”, đầu óc thông minh, tướng mạo cũng ưu tú không chê vào đâu được, nhưng tính cách lại làm người khác đau đầu, được yêu chiều đến nỗi bản thân mang đầy tật xấu, là kẻ chuyên đi gây chuyện thị phi, may mà y vẫn còn sợ người cha đã từng đi lính kia, ở nhà mới có thể ngoan ngoãn một chút.

Cũng chính vì vậy, ở nhà cha mẹ Lô, Tiêu Ninh không ít lần bao che, bên vực Lô Nham.

Và hiển nhiên, Lô Nham rất biết ơn chuyện này.

Đối với Lô thiếu gia, Tiêu Ninh phỏng chừng còn hiểu rõ y hơn nhiều so với cha mẹ y, bọn hắn bây giờ đã 27 tuổi rồi, đức hạnh của Lô Nham như thế nào, hắn sao có thể không biết?

Bất luận là bạn trai hay là bạn gái, Lô Nham cũng không biết đã thay đổi bao nhiêu người. Tâm huyết Lô Nham dâng trào, so với phụ nữ thời kì kinh nguyệt còn mãnh liệt hơn nhiều phần, coi như không tính đến chuyện thấy một người yêu một người, đối với tính cách thích mới mẻ của y thì ai y cũng sẽ không từ chối.

Hơn nữa, bộ dáng Lô Nham lại rất tốt, hấp dẫn cả nam lẫn nữ, khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp, ai thấy đều yêu thích, đôi mắt phượng với hàng lông mi thật dài nhếch lên như trêu ghẹo, chỉ cần y hơi nheo nheo mắt một chút, tỏ ra y cười như có như không, người xem tay chân sẽ lập tức run rẩy, nếu đem ra câu dẫn người khác, thì sẽ vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Bất quá, Lô Nham đối với người nào thì cũng chỉ nhiệt tình nhất vào tháng đầu tiên, toàn tâm toàn ý quan tâm, đối với người đó vô cùng chăm sóc, ngay cả Tiêu Ninh cũng không thêm đề ý đến. Qua tháng thứ hai liền mất kiên nhẫn, ngại người này không chịu nghe lời, lại quá tùy hứng. Đến tháng thứ ba thì hoàn toàn không chịu được nữa, khoa trương đến nỗi ai cũng tưởng rằng khoảng thời gian này đều do người đó bắt ép y.

Kết quả là, người lúc đi thì cao hứng, lúc về lại mất hứng. Sau đó lại ba chân bốn cẳng tìm đến Tiêu Ninh kể khổ, làm như người đá người ta không phải là y, mà người nhận hết muôn vạn oan ức mới là y, không hề xấu hổ làm nũng với Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh nào có biện pháp gì? đành phải hổng tới hổng lui, đồ dành y vui vẻ lên, quen thuộc bao nhiêu năm, chính mình cũng không thể thay đổi được.

Lễ tết năm ngoái đã diễn ra tình cảnh như vậy, cuối năm, Lô Nham mang theo bạn gái mới quen về nhà ăn tết, dính lấy nhau như đường với mật, các bậc trưởng bối vô cùng cao hứng, Tiêu Ninh không cần nghĩ cũng biết náo nhiệt thành dạng gì.

Tuy rằng hai vị trưởng lão biết hắn vẫn là còn cô đơn, cũng cực kì chu đáo tiếp đãi hắn, chỉ là Tiêu Ninh cũng không muốn xem đôi tình nhân đang trong

giai đoạn ân ân ái ái nồng nàn, đơn giản gói quà năm mới, sau đó nói mình có việc bận, đã sắp xếp xong xuôi hành lý, sẽ không quấy rầy nữa.

Kỳ thực, Tiêu Ninh nơi nào cũng không đi, lễ tết ngày đó ở quảng trường trung ương qua đêm một buổi tối, cùng đám đàn ông vô gia cư lang thang, đồng thời nhìn trên màn ảnh lớn hình ảnh dạ hội tết xuân, lạnh cóng đến nỗi không biết bọn họ đang nói gì.

Người chủ trì đếm ngược chờ đến năm mới, Tiêu Ninh hà hơi, mở miệng run rẩy lấy điện thoại di động ra, ngón tay tê cứng gọi cho Lô Nham, điện thoại rất nhanh được bắt máy.

Âm thanh bên kia bùm bùm, có lẽ đang bắn pháo hoa, Lô Nham vô cùng vui vẻ lớn tiếng hỏi, “Này?! Tiêu Ninh sao?”

Tiêu Ninh ừ một tiếng, tỉ mỉ nhận ra bên cạnh còn có giọng nữ cái thanh thúy, vừa rít gào vừa cười to, nghe thật vui vẻ, “Cũng không có chuyện gì đâu, chính là muốn nói với cậu...”

Lô Nham lớn tiếng cắt ngang hẳn, “Ai nha nghe không rõ, bên này bình hoang mã loạn, cúp trước mấy trước lát nữa nói sau, năm mới vui vẻ!”

Đồ đồ đồ đồ.

Tiếng chuông đồng hồ báo qua năm mới vang lên, câu nói kia phải làm thế nào đây?

Nhân dân cả nước tập trung thành một đại dương mệnh mệnh, vui sướng chào đón năm mới.

Tiêu Ninh nhìn về phía không khí cười cười, vẫn tiếp tục nói, “... Năm mới vui vẻ.”

Qua năm mới, Lô Nham sẽ trở lại, vẫn theo thường lệ tìm hắn tâm sự, oán giận bạn gái không hiểu chuyện, trong nhà cũng không có ai cho ý tìm, quả thực khó hầu hạ.

Tiêu Ninh nghĩ thầm, cậu không phải chơi thật vui vẻ sao?

Thế nhưng cũng không thể trách ý được, cũng không biết từ lúc nào biến thành bộ dáng như vậy, Lô Nham càng lớn càng thu liễm bớt, chứ không như khi còn bé, coi trời bằng vung, từ Lô gia đến bên ngoài, là một kẻ hai mặt, diễn tốt đến nỗi có thể trở thành ảnh đế, người ngoài nhìn vào đều tưởng y hoạt bát rộng rãi, nhiệt tình, thông minh, duy chỉ có Tiêu Ninh là hiểu rõ, người kia không biết đã chọc hắn bao nhiêu lần, thế nhưng Tiêu Ninh vẫn có thể cùng y làm bạn thật lâu.

Chỉ trách rằng buổi gặp gỡ đơn sơ nhưng lại thật tươi đẹp, Tiêu Ninh còn chưa kịp đóng băng bản thân, người kia đã lập tức tiến đến, sau đó làm bạn thật lâu, tình cảm cũng trở nên sâu sắc. Mặc dù đã trôi qua thật lâu, ký ức kia lại giống như tàn tro lửa trại, dưới đáy lòng lưu luyến giấy dụn.

Cho nên, bây giờ Tiêu Ninh cũng không nghĩ gì khác, đem chén trà nóng nhét vào trong tay Lô Nham, tao nhã dọn dẹp khói bụi trên bàn, mới an nhàn hỏi, “Chỗ nào?”

Lô Nham uống một ngụm trà, vui vẻ hé mắt, “Ồ trong trò chơi quen biết.”

Mới vừa nói xong câu đó, lập tức oán giận nhìn Tiêu Ninh, “Tiêu Ninh, lúc trước bảo cậu cùng chơi với tôi cậu lại không muốn, tôi cũng chỉ ở trong game mới quen biết được vài người bạn tốt.”

Thán nhiên nhìn ánh nắng, Tiêu Ninh bình thường ôn trọng hơn Lô Nham không biết bao nhiêu lần, không ngờ lại nhỏ hơn Lô Nham nửa tuổi. Hắn ngồi trên ghế sofa bên cạnh Lô Nham, nhớ tới mấy ngày trước, Lô Nham đột nhiên ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, đến tối cũng không quay trở về, liền có dự cảm, “Đã gặp mặt?”

Lô Nham cười hi hi, bộ dáng vô tâm vô phách người gặp người thích, “Gặp qua, lần trước hắn đến A thị công tác. Ân, bất quá bây giờ hắn đã tốt nghiệp, cũng đã từ chức thực tập ở công ty kia, chuẩn bị tới đây chơi một chút, rồi tới tìm tôi.”

Tiêu Ninh cảm giác mình ít nhất cần phải ở trong lòng thờ dài, thực sự hết thuốc chữa rồi, toàn thân mệt mỏi, cảm giác đau lòng của hắn lần này đã được Lô Nham giằng vẹo đến nỗi không thể làm gì.

Hắn tỉnh táo nhìn Lô Nham, lập tức gật đầu, “Vậy tôi đi ra ngoài ở vài ngày?”

Căn hộ ngay trung tâm thành phố này là người trong nhà Lô Nham mua cho y, lúc trước cũng không cần hỏi ý kiến của Tiêu Ninh, xem như chuyện đương nhiên kéo theo Tiêu Ninh ở cùng nhau. Tiêu Ninh không trả tiền mướn phòng, tiền điện. Mà Lô Nham hàng ngày chỉ trả những việc này cũng chưa bao giờ để bụng, ngược lại Tiêu Ninh đem nơi này bảo quản chăm sóc giống như gia đình mình, từ trên bộ cửa sổ một là một cảnh lan, đến những chậu gọi đầu trong phòng tắm đều do hắn tự tay chọn mua.

Chỉ là dù sao đi nữa, Tiêu Ninh vẫn là một người khách ở nhờ, có một số việc nên tự giác.

Kể từ lần đầu tiên Lô Nham dẫn bạn gái về nhà, Tiêu Ninh sẽ tự giác dọn ra ngoài. Lần này hiển nhiên cũng nên làm như vậy.

“Vậy cậu trước tiên dọn qua bên kia ở vài ngày nha?” Lô Nham giống như không xương cốt ngồi ở trên ghế sofa, “A, hay là trước mời một người giúp việc qua quét dọn chút đi?”

Trong A thị này, Lô Nham trên danh nghĩa còn có một căn nhà nữa, nhưng lại vô cùng cách xa trung tâm thành phố, giao thông lại bất tiện, phương tiện sinh hoạt tiện cũng khó khăn, Lô Nham bình thời cũng không thích trở về bên kia nghỉ ngơi, cho nên đến lúc này, Tiêu Ninh vừa vặn có thể qua đó ở.

Ngày mai sẽ phải đi, không phải chỉ qua đêm nay, ngủ một giấc đã xong rồi sao? Làm gì còn có thời gian để mời người ta quét tước.

“Không cần khoa trương như vậy đâu, tôi tự mình quét một chút là tốt thôi, một tháng trước tôi còn qua đó ở mà.” Tiêu Ninh nghe tiếng chuông điện thoại di động vang lên, vươn vai cầm lên, nhưng vẫn không nghe máy, Lô Nham liền liếc nhìn điện thoại trên tay hắn hỏi, “Ai vậy?”

Nói đến tình cảm thì y thấy sắc lập tức quên bạn, không có thời gian quan tâm Tiêu Ninh ra sao, nhưng thời điểm y cùng Tiêu Ninh ở chung với nhau thì không chịu nổi Tiêu Ninh phân tâm ở trên người những người khác.

“Vương Hoa.” đa số người gọi điện thoại cho Tiêu Ninh Lô Nham cũng quen thuộc, huống hồ Lô Nham cũng nhận thức Vương Hoa, đó là khi Tiêu Ninh đổi nghề đến Nhật Hoa làm thủ trưởng.

Hắn trực tiếp ấn phím nghe, người bên kia đầu dây lập tức gào lên, “Tiêu Ninh cứu mạng!”

“Vương ca?” Tiêu Ninh suýt chút nữa không nhận được cười rộ lên, “Làm sao vậy?”

Vương Hoa sầm sầm nói, “Có người muốn bức lương tôi a, tiểu Ninh, tôi cũng chỉ có thể nhờ vào cậu thôi.”

Việc này thủ trưởng trước từ trước đến giờ đều không để ý đến, Tiêu Ninh cũng không thật sự xem lời của hắn là chuyện to tát gì, mắt thấy Lô Nham ở bên cạnh đã khó chịu đứng lên, liền cười nói, “Nếu như không phải chuyện gấp, ngày mai rồi nói có được không?”

“Ngày mai tôi hoặc là không còn tiền đồ, hoặc là mất vợ mất con.” Vương Hoa tiếp tục gào, “Tôi thực sự không nghĩ tới ai thích hợp hơn, người anh em, chỉ có cậu mới có thể giúp tôi việc này, cậu đừng thấy chết mà không cứu.”

Nghe đến đó, Tiêu Ninh nhú nhú mày, Vương Hoa mặc dù nói khoa trương, nhưng lại giống như có chuyện quan trọng. Thời điểm Tiêu Ninh tiến vào công ty của Vương Hoa chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp vụng về, sau đó lại được Vương Hoa giúp đỡ, lúc Tiêu Ninh từ chức cũng rất chiếu cố, từng có vài lần vô ý sơ suất đã giúp hắn che đậy.

Vương Hoa có lẽ thực sự có chuyện, Tiêu Ninh đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi cho cậu địa chỉ, cậu nhanh chóng đến đó một chuyến. Tôi phải đi trước chữa cháy đã.” Vương Hoa có vẻ như chắc chắn Tiêu Ninh sẽ không từ chối, nói xong liền cúp, mấy giây sau tin nhắn lập tức được gửi đến.

Tiêu Ninh mở ra nhìn, hoàn toàn không biết địa chỉ này.

Lô Nham vịn lên vai hắn xem, “Đêm trắng?”

“Đêm trắng?” Nghe giống như tên một quán bar, Tiêu Ninh nhú mày suy nghĩ chốc lát, đứng lên, “cậu đi ngủ sớm đi, tôi qua đó xem một chút.”

“Bây giờ?” Lô Nham sắc mặt khó coi, “Đi qua đó làm gì a, tìm người uống rượu sao, cậu đừng đi, bây giờ là mấy giờ rồi mà còn gọi người ta tới chỗ xa như vậy, phiền phức, bạn bè kiểu gì không biết?”

Tiêu Ninh bật cười, cái tên này là kẻ chuyên thích náo nhiệt, bất kể đêm hôm khuya khoắt bất mình chạy đi đón y, hay hùng dũng 5 giờ toàn thân đầy mùi rượu lòi mình dậy làm đồ ăn khuya cho hắn y. Hiện tại lại còn có thể mặt không đỏ, nói như thế này đây.

Lô thiếu gia nói như vậy thực sự là mười năm mới có một ngày.

“Dù sao đến đó rồi thì cũng tiện đường sang nhà bên kia, nếu như không có việc gì tôi sẽ trực tiếp quay về bên kia ở, bạn cậu... Không phải bạn trai mới của cậu ngày mai đến rồi sao?” Tiêu Ninh cười cười, cầm lấy áo khoác cùng ví tiền, “Phòng tôi không cần dọn dẹp nữa đâu, vô cùng sạch sẽ rồi.”

Bất quá có lẽ người kia sẽ ngủ với Lô Nham ở phòng ngủ chính?

Việc này, Tiêu Ninh cũng không muốn xen vào.

Lô Nham dán mắt nhìn hắn, có chút tức giận lại có chút oan ức, “Hắn không phải còn chưa tới sao.”

Bộ dáng hắn như vậy, Tiêu Ninh nhìn thấy lại không nhẫn tâm, không quan tâm đến việc y có phải vui đùa giỡn chơi thôi không. Chỉ là Vương Hoa bên kia chắc chắn đang gặp chuyện phiền toái chờ mình cứu giúp. Tiêu Ninh đành phải thay đổi phương thức, “Sáng sớm ngày mai sẽ mang cho cậu...”

Nhớ tới cuối tuần, Lô Nham chắc chắn sẽ không dậy sớm ăn điểm tâm, Tiêu Ninh sửa lại câu nói, “Com trưa, cậu muốn ăn cái gì? Sáng nay cậu nói muốn ăn mì tôm vẫn thần phải không? Hay là cà ri gà ở khu thương mại đầu phố? Tôi nhớ lần trước cậu rất thích ăn, giúp cậu mua một phần về nha?”

Hắn nói như thế hiển nhiên tỏ ý từ phải đi, Lô Nham lạnh mặt, không thèm quan tâm trở về phòng ngủ, tiếng đóng cửa ầm ầm phát ra như để khẳng định bản thân đang vô cùng khó chịu.

Tiêu Ninh thờ dài, tắt TV, lúc này mới ra khỏi cửa.

Tác giả có lời muốn nói: CP: Đan Hải Minh X Tiêu Ninh, kỳ thực ta không nói tên công cũng rất rõ ràng mà. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đùa Giỡn

Tiêu Ninh bắt taxi, tài xế biết chỗ này, lập tức chở hắn đưa đến cửa lớn. Nơi này so với quán bar khác có phong thái hơn nhiều, ở cửa cũng không có người đến người đi ồn ào ầm ĩ, nhìn qua như một câu lạc bộ xa hoa, mở ở vùng ngoại ô như thế này, thật sự có chút đặc trưng riêng.

Tiêu Ninh muốn đi vào tìm Vương Hoa, kết quả bị ngăn ở ngoài cửa.

Không ngờ chỉ có hội viên mới được vào.

Tiêu Ninh sờ sờ mũi một chút, gọi điện thoại cho Vương Hoa, không tới một phút liền nhìn thấy Vương Hoa vội vội vàng vàng chạy ra, một phát túm lấy tay của hắn, “Mau mau mau, giúp tôi với.”

“Vương ca, anh nói trước đi, có chuyện gì xảy ra sao?” Tiêu Ninh để mặc gã lôi kéo chính mình đi vào.

Đứng ở cửa thang máy, Vương Hoa lau mặt, thần sắc vô cùng đau khổ, “Chuyện này nói ra thì cậu không tin đâu... Nói tóm lại, tôi cũng đổi nghề rồi.”

Quả là chuyện lớn, Tiêu Ninh không biết phải làm gì tiếp theo, chỉ mang theo hỏi dò mà nhìn Vương Hoa.

“Ông chủ của tôi đang gặp phiền phức, trong này rất phức tạp, tôi trước tiên sẽ không nói với cậu.” Nói tới đoạn này, thang máy đến, Vương Hoa một phát lôi theo Tiêu Ninh đi vào thang máy, nhấn một lần nút lệnh. Hàng lông mày nhú lại rất chặt chẽ, trên mặt là biểu tình khó xử vô cùng, “Tôi biết cậu vẫn đang đọc thân, chung quy cũng sẽ không làm loạn.”

Tiêu Ninh: “?????”

Vương Hoa giống như bị táo bón mà nhìn hắn, cuối cùng vẫn phun ra được mấy chữ, “Đóng giả làm bạn trai ông chủ mới của tôi một lúc, được không?”

Tiêu Ninh sửng sốt vài giây mới phản ứng được, “Vương ca anh đang nói cái gì?”

Cửa thang máy đã mở, Vương Hoa ai một tiếng, đi ra ngoài trước, đứng ở cửa thang máy không nhúc nhích, nhìn qua cũng hiểu được đề nghị này vô cùng thái quá, “Dù sao cũng chỉ đóng giả như vậy một lúc thôi, phối hợp chút là tốt rồi.”

Chuyện này làm sao đơn giản như vậy...

Tiêu Ninh đột nhiên nở nụ cười, yêu cầu này quá đột ngột, thực sự không có cách nào trả lời. Bản thân Vương Hoa muốn nói gì đó, bỗng dưng chuông điện thoại vang lên, “A? Tôi lập tức tới ngay, không không không không tôi biết... Tôi lập tức tới ngay, lập tức tới ngay, ông giúp cô ấy nhẫn nhịn một chút.”

Vương Hoa thường ngày nhàn nhã, tính cách lại mạnh mẽ, nhìn thấy gã như vậy Tiêu Ninh không đành lòng.

Thấy Tiêu Ninh nhìn mình chằm chằm, Vương Hoa cúp điện thoại giải thích, “Sự tình liên tục kéo đến, vợ tôi đêm nay nhập viện, muốn sinh. Bây giờ hối thúc tôi đến đó.”

Tiêu Ninh cả kinh, “Vậy anh mau chóng chạy đến đó đi?”

“Tiêu Ninh, Vương ca bình thường nói này nói nọ, nhưng chưa từng đối xử tệ bạc với cậu phải không?” Vương Hoa vô cùng chân thành nhìn Tiêu Ninh, “Nói ra thì thật ích kỷ, công việc mới này phúc lợi đãi ngộ rất tốt, tuy rằng nhiệm vụ này quá đáng. Trong khoảng thời gian này tôi không thể tìm được ai khác, quen biết mấy năm nay tôi thấy cậu làm việc ôn hòa nhất, những người khác tôi không yên tâm, tôi nghĩ sẽ không có chuyện gì to tát đâu, chỉ là lộ diện gương mặt, nói mấy câu mà thôi.”

Tiêu Ninh nhìn gã gấp đến độ hoảng loạn, chuyện này nói quá đáng cũng thật quá đáng, thế nhưng cũng không phải chuyện to tát gì, cũng không phải đóng giả kết hôn, thôi thì làm bộ một chút, chỉ một lần thôi. Giúp người vậy.

Cẩn thận ngẫm lại, có lẽ cũng đoán ra được nguyên nhân chuyện này, Tiêu Ninh nghĩ liền cảm thấy có chút buồn cười, người mà, ai mà không có lúc lúng túng? Nói đến chuyện này, vẫn là nhà gái sẽ tương đối lúng túng hơn đi? Hơn nữa quan trọng là ... Tất cả mọi người đều không cùng một vòng giao tiếp, chuyện này cũng rất tốt, sẽ không phải lo lắng về sau.

Nghĩ tới đây, hắn cũng không muốn để cho người trước mặt sầu lo nữa, “VẬY ĐƯỢC RỒI, TÔI SẼ CỐ HẾT SỨC.”

Vương Hoa ngẩn người, phòng chừng ngay cả bản thân cũng không nghĩ tới Tiêu Ninh có thể đồng ý, lập tức thở phào nhẹ nhõm, “VẬY THÌ...”

Đang nói chuyện thì chuông điện thoại lại vang lên, Vương Hoa nhanh chóng tiếp máy, hai hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

Tiêu Ninh cũng hiểu được bệnh viện bên kia hối thúc đến, “Vương ca, vậy anh đi trước đi?”

Vương Hoa khoát áo, “Trước tiên dẫn cậu tới, Đan Hải Minh làm việc rất có chừng mực, chắc chắn sẽ không khiến cậu khó xử, cậu giúp anh ta việc này, cũng coi như là để kết giao bằng hữu.”

Tiêu Ninh nở nụ cười, rõ ràng ‘Đan Trà Biển’ (1) này chính là ông chủ mới, “VẬY ĐẾN KHI ĐIỂN, CÓ CẦN CHÚ Ý GÌ KHÔNG?”

(1): Đan Hải Minh: 单海鸣 đồng âm giống Đan Hải Trà. Ta dịch bừa ra Đan Trà Biển=)) không biết đúng không. Mìn giúp với T___T

Vương Hoa lúc này đã sớm gấp đến độ bốc lửa, đào đâu ra lời khuyên nhắc nhở hắn chú ý việc gì, “Lúc đó hãy tùy cơ ứng biến.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tiêu Ninh một cái, ý tứ sâu xa, “Tiêu Ninh, lần này oan ức cậu rồi.”

“Đóng giả một chút mà thôi, không có gì đâu.” Dù sao cũng đã đồng ý rồi, cũng không cần nói gì nữa, Tiêu Ninh cùng Vương Hoa đi tới cuối cửa phòng trước mặt, chờ hắn vừa đẩy cửa ra lập tức từ phía sau đi vào.

Người ở bên trong đều rất yên tĩnh, không biết vì bọn hắn đột nhiên đến, hay là bởi vì vốn dĩ không ai nói chuyện. Tiêu Ninh tùy ý nhìn, nam nam nữ nữ tính gộp lại có 7, 8 người, nhất thời không nhận ra ai là ‘hải trà’ kia.

Bỗng nhiên vang lên giọng nói một người đàn ông, “Ồi, chính là cậu ta sao?”

Tiêu Ninh hướng người kia cười cười, nhìn mọi người chào hỏi, “Thật xấu hổ, đã tới trễ rồi.”

Lời nói kia làm mọi người chú ý, bình tĩnh mà sáng suốt, trong lòng Vương Hoa có chút yên tâm, “Đan tổng, tôi dẫn Tiêu Ninh tới rồi, trong bệnh viện còn có việc, xin lỗi các vị, tôi phải đi trước.”

Nói xong lời này, liền muốn chạy gấp.

“Ừm.” Đột nhiên có giọng nói miễn cưỡng đáp một tiếng, “Chuyện này đã làm phiền anh rồi, không làm lỡ thời gian của anh, nhanh đi đi.”

Vương Hoa như được đại xá, nhanh chóng đóng cửa chạy đi.

Mà tâm trạng Tiêu Ninh lúc này lại có chút không xong.

Bởi vì cho dù âm thanh này có êm tai như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không khiến người ta nhận lầm là nữ.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm dưỡng thành, hắn miễn cưỡng bảo trì khóe môi nhếch lên tươi cười, hướng người kia nhìn sang. Người kia cũng đang nhìn hắn, sống mũi anh tuấn, mắt phượng mày kiếm, dưới ánh đèn mờ ảo lại trở nên phi thường tuấn lãng, ngữ khí không tốt lắm, nói “Chỉ có anh là khó mời nhất.”

Tiêu Ninh cảm thấy hay là gây khó dễ Vương Hoa một chút, tại sao không chịu nói cho hắn biết, ‘trà biển’ là nam?!

Biểu hiện này của Đan Hải Minh đương nhiên khiến Tiêu Ninh có chút sợ hãi, hắn ngập ngừng hai giây mới đi tới ngồi bên cạnh Đan Hải Minh, không biết trả lời như thế nào mới tốt, đành phải bắt động thanh sắc tiếp tục diễn, “Tống quên trên giường.”

Đan Hải Minh nhẹ nhàng nhíu mày, duỗi ra tay ra khoát lên sau lưng ghế sofa của Tiêu Ninh, dường như giận dữ không lên tiếng. Tiêu Ninh cũng ngoan ngoãn nhìn cậu ta, hai người vừa xuất hiện đã bộc lộ kỹ năng diễn xuất tuyệt đỉnh, xuất sắc nhập vai một đôi tình nhân đang chiến tranh lạnh.

Biểu tình của mọi người đều có chút kỳ quái, qua thật lâu mới có người bắt đầu mở miệng cười hỏi, “Đan thiếu gia, tại sao trước giờ tôi chưa từng thấy qua vị này?”

“Bà chưa từng gặp qua thì có vấn đề gì sao?” Đan Hải Minh nghiêng đầu đi, “Bà là mẹ của tôi?”

Lời này đọc đến nỗi người kia ngượng ngùng lúng túng nở nụ cười, bên cạnh lại có người giảng hòa, “Đây không phải là... Đan thiếu gia thích mẫu người như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Có người còn nói thêm, “Lần trước thấy biểu cảm Đan thiếu gia như vậy, cứ tưởng rằng Đan thiếu gia không có hứng thú.”

“Gần đây các người quá nhàn rồi sao? Tôi yêu thích nam hay nữ thì ảnh hưởng gì tới tiền lương các người?” Đan Hải Minh cười lạnh, có chút cảm giác hung hăng khó có thể dùng lời diễn tả được, “Đủ rồi, ngày hôm nay tôi đã dẫn Tiêu Ninh đến gặp các người một chút là cho các người mặt mũi rồi, còn muốn thế nào nữa? Hay là cho các người bức khẩu hân?”

Những lời này thực sự không chứa cho người ta chút mũi nào, Tiêu Ninh trước đây vẫn cảm thấy Lô Nham rất khó hầu hạ, lúc này mới tận mắt thấy được người khó tính nhất. Hắn cũng không hiểu bầu không khí lúc này là đã xảy ra chuyện gì, không nên tùy tiện mở miệng, thế nhưng lạnh lùng kiêu ngạo cũng không phải phong cách của hắn, duy trì bộ dáng như vậy có chút khó khăn, đương nhiên cũng sẽ không nên ngồi yên gần người, cảm thấy nên làm chút gì mới phải, nhìn thấy trên bàn là mâm đựng trái cây, liền khom lưng duỗi tay ra lấy.

Đan Hải Minh nhìn hắn, trực tiếp đem toàn bộ mâm đựng trái cây kia kéo tới trước mặt hắn, động tác kia có chút thô lỗ, khay trà phát ra âm thanh ‘kỳ’ một tiếng.

Tiêu Ninh: “...”

Hắn bỗng nhiên cảm thấy con người trong ngành này cũng thật đáng yêu, cầm lấy một miếng dưa hấu đỏ tươi, “Cảm ơn.”

Trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp, đôi mắt âm âm như giọt sương đầu xuân, trong mắt mọi người xung quanh, không khí đột ngột lúc trước xem như đã được xóa bỏ.

Đan Hải Minh không nhìn hắn nữa, nâng ly rượu lên uống một ngụm.

Một vòng những người xung quanh bắt đầu nhúc nhích, dồn dập tiến đến tự giới thiệu mình, “Ài! Cái kia, Bạch Lực, nhanh rót rượu a.”

“Tiêu thiếu gia đừng giận Đan thiếu gia, chúng tôi đột nhiên nghe nói Đan thiếu gia có người yêu, hiếu kỳ muốn nhìn một chút là ai có bản lĩnh lớn như vậy.” Bạch Lực tay luống cuống đến trước mặt Tiêu Ninh mời rượu, “Ban đầu có chút giật mình, không có ý gì khác.”

Sao tự dưng trở thành Tiêu thiếu gia rồi?

Tiêu Ninh cân nhắc một chút, cảm thấy lúc này mở miệng nói hai câu chắc cũng không có vấn đề gì đâu, cười cười, “Không phải chỉ thêm một cái lỗ mũi với hai con mắt, có chuyện gì ngạc nhiên đâu.”

Cũng không có chuyện gì đáng cười, mọi người vẫn nịnh nọt cười ầm lên.

“Chúng tôi mời cậu một ly, đừng để trong lòng, lần này gặp mặt, sau này sẽ là người một nhà.” Nói xong lập tức nâng ly lên, ầm ầm uống rượu chúc mừng.

Thứ đồ uống này từ trước đến nay vẫn không hề yêu thích, thế nhưng Tiêu Ninh đã tới chỗ này rồi, cũng phải nâng ly, không để phòng bị Đan Hải Minh bên cạnh vươn tay bắt lấy ly rượu để lại bàn, “Uống gì mà uống, anh đã không thích, bọn họ muốn uống thì để cho bọn họ uống đi.”

Một nữ sinh nở nụ cười, “Đan thiếu gia che chở chu đáo như vậy, ai nhìn cũng đỏ mặt nha.”

Tuy giọng điệu cô ta chỉ là đùa giỡn, thế nhưng ngữ khí nghe vẫn có ganh tị. Tiêu Ninh dở khóc dở cười, Đan Hải Minh bỗng nhiên cười một tiếng, cầm ly rượu của Tiêu Ninh, “Các người không phải coi thường tôi sao? Muốn uống rượu tôi bồi các người a.”

Nói xong lập tức uống, nhìn thấy vậy, cổ họng Tiêu Ninh không tự chủ có chút giật giật, rượu này rất nặng nha.

Những người khác thấy sắc mặt Đan Hải Minh tốt lên không ít, nâng ly rượu tiến tới, liên tục nói lời nịnh nọt, ai đến Đan Hải Minh cũng không cự tuyệt, bất quá nếu có ai hỏi Tiêu Ninh chuyện gì, Đan Hải Minh đều cười trả lời, những người kia dường như đã quen thuộc với thái độ này của cậu ta, đều tự mình nói vài câu cười cười cho qua.

Tiêu Ninh ở bên nhìn, cũng không biết tại sao cậu ta tỏ thái độ như vậy, còn những người bạn thành thật kia của cậu ta nữa. Thế nhưng việc này cũng giúp Tiêu Ninh giảm bớt đi không ít áp lực, trước khi diễn cũng chưa kịp soạn kịch bản, nói nhiều sẽ sai nhiều. Ít nhất Đan Hải Minh này là người đáng tin, sẽ không để Tiêu Ninh quá hao tổn tâm trí.

Cho nên thời điểm thấy Đan Hải Minh rút ra một điều thuốc, Tiêu Ninh vô cùng phối hợp cầm lấy trên bàn bật lửa để trên bàn đưa tới.

Đan Hải Minh dường như có chút ngoài ý muốn, nhún mày liếc mắt nhìn, ánh lửa lay động, chiếu lên khuôn mặt trẻ tuổi của hắn, phảng phất có thể thấy được đó là một chàng trai anh tuấn.

Bầu không khí giữa hai người bọn họ quá hài hòa, đột nhiên có tiếng ồn ào, “Tôi từng không hiểu một năm nay Đan thiếu gia biệt đi biệt tích ở nơi nào, hóa ra là vì chuyện tình cảm.”

Hai người ăn ý liếc mắt nhìn nhau, bỏ qua mọi lời đàm tiếu xung quanh.

Tiêu Ninh để bật lửa lại chỗ cũ, Đan Hải Minh dựa vào sau lưng ghế một chút, trên mặt hiện ra ý cười, nhìn mọi người xung quanh trào phúng nói, “Nhìn cái gì? Thật vô lễ.”

Hai người bọn họ ngồi rất gần, ban đầu còn có chút khoảng cách, sau đó không hiểu sao lại dính sát vào nhau, Tiêu Ninh mặc dù có chút không thoải mái, nhưng cũng mặc kệ, tự nhiên ăn hoa quả, vẫn cứ bày ra thần sắc thần nhiên.

“Tại sao cứ ăn mỗi hoa quả thôi, anh thích ăn món gì khác không?” Đan Hải Minh dập tắt tàn thuốc nghiêng đầu hỏi, vài sợi tóc mái rũ xuống, che lại dung mạo sắc sảo, cũng làm dịu đi mấy phần hương vị bất cận nhân tình (*).

(*): Không tình người, vô tâm...

Tiêu Ninh không nghĩ tới cậu ta sẽ nói chuyện với mình, đành phải trả lời, “Không cần đâu, tôi đã ăn cơm rồi.”

“Vậy uống ít đồ uống đi.” Đan Hải Minh nói lời này cũng không phải để hỏi, gọi nhân viên phục vụ đem đến nước trái cây, không cần hắn động tay động chân, tự nhiên sẽ có người ân cần giúp Tiêu Ninh rót, “Tiêu thiếu gia đã được thăng chức đến nơi nào rồi a?”

Tiêu Ninh đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, Đan Hải Minh liền nhú lông mày, “Đừng léo nha léo nhéo, bình thường thời gian anh ấy làm việc và nghỉ ngơi không giống đám yêu ma quỷ quái các người, bị bắt phải tới đây đã đủ ám ức rồi, cũng không rảnh muốn cùng các người nói lời vô nghĩa.”

Người kia tất nhiên sẽ không dám hỏi lại vấn đề đó với Tiêu Ninh, yên phận rót rượu vào ly của Đan Hải Minh, cùng những người khác uống say.

Đan Hải Minh từ lúc nào cho người ta đãi ngộ tốt như vậy? Những người kia hiểu được, Đan thiếu gia này mặc dù e ngại dẫn người đến cho bọn họ gặp mặt, thế nhưng lại mạnh mẽ khẳng định người này là của cậu ta, người khác đừng nghĩ sẽ tiếp cận Tiêu Ninh một bước. Dù hai người bọn họ cũng không tỏ ra cử chỉ gì đặc biệt thân mật, nhưng quan tâm bảo vệ lại rất rõ ràng.

Trong lòng Tiêu Ninh không biết có tư vị gì.

Chuyện này thực sự buồn cười, hắn đã lớn như vậy rồi, lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận được có người, không phân biệt tốt xấu, bá đạo chăm sóc hắn như thế,

lại dưới tình huống này. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đưa Về Nhà

Tuân theo nguyên tắc ít nói, toàn bộ thời gian, Tiêu Ninh đều giữ yên lặng, dù sao thái độ Đan Hải Minh cũng lơ đãng, lại không ai quấy rầy hắn, chỉ có Đan Hải Minh thỉnh thoảng sẽ hỏi hắn vài câu. Tiêu Ninh cẩn thận trả lời, thời gian còn lại cũng chỉ ngẩn người, đôi lúc còn lấy điện thoại ra nhắn tin cho Lô Nham hỏi về việc ăn cơm trưa.

Có người bắt đầu hát kara, biểu cảm chân thành thâm tình.

Tiêu Ninh vừa chơi điện thoại di động, vừa cười cười nhìn mọi người ca hát.

Đan Hải Minh vẫn không hát, nhưng lại từng ly từng ly, liên tục cùng mọi người uống rượu. Tiêu Ninh đoán tâm trạng của cậu ra có lẽ không tốt. Suy nghĩ kỹ một chút, cậu ta tùy tiện tìm một người không quen biết mời về làm bạn trai, chắc chắn phải có ẩn tình.

Bất quá, đó là chuyện của người khác, Tiêu Ninh ngay cả chuyện của chính mình cũng không quản được, nào có tinh lực đi lo chuyện bao đồng này.

Đến khi hắn phản ứng lại, không khí náo nhiệt xung quanh đã kết thúc rồi, cũng không còn mấy người có thể đứng vững, mà Đan Hải Minh là đối tượng trung tâm bị chúc rượu nhiều nhất, đương nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Tiêu Ninh như bước vào cõi thần tiên: “...”

Bạch Lực cũng uống đến chóng mặt, nằm nhoài lên bả vai của Đan Hải Minh muốn nói gì đó, bị Đan Hải Minh một cước đá văng. Đan Hải Minh nhắm lại hai mắt, đáng vẻ mệt mỏi, bày ra bộ dáng bại hoại lười nói chuyện, nghiêng mình dựa vào trên người Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh cảm thấy lúc này nếu không nói gì thì sẽ không tốt lắm, liền vươn tay nâng cậu ta dậy, “Tôi thấy cũng khuya lắm rồi, hay là mọi người giải tán đi?”

Người vừa nãy tự giới thiệu mình là Thụ Châu gì đấy nhiệt tình cười tươi, “Tiêu thiếu gia, vẫn còn sớm mà, chúng ta chơi một chút nữa đi.”

Lúc này mà còn sớm nữa hả? Sắp 12 giờ rồi.

Tiêu Ninh quay lại nhìn Đan Hải Minh một chút, hai hàng lông mày nhú chặt không biết là vì uống rượu đau đầu, hay là vì có tâm sự gì đó không thể nói ra.

“Hải Minh?” Hắn thấp giọng gọi một tiếng, đôi mắt Đan Hải Minh cũng không nhúc nhích.

Thấy đám người còn lại vẫn đang tranh cãi, trong lòng Tiêu Ninh ít nhiều vẫn nổi lên chút cảm thông, mỗi người đều có một quyền niệm đích kinh(*). Hần thủ điều Đan Hải Minh đứng lên, người đã uống say sẽ rất nặng, may mà Đan Hải Minh không gây dụa. Tiêu Ninh nhìn Thụ Châu nói, “Không được, mọi người tiếp tục chơi đi, tôi và Hải Minh phải về trước.”

(*) Nan niệm đích kinh: 难念的经: Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh => ý nói mỗi người đều có một hoàn cảnh khác nhau

Thụ Châu gì đó bỗng dưng ngăn người, xem xét sắc mặt của Đan Hải Minh, sau đó lập tức tỉnh ngộ vỗ vỗ trán, “Được được được, ai nha, tôi thực sự không hiểu chuyện.”

Nói xong, về mặt của gã lại có chút ám muội, “Hai người mau đi đi, Đan thiếu gia đành làm phiền cậu chăm sóc rồi.”

Tiêu Ninh: “...”

Chuyện này cũng không biết phải nói thế nào, Tiêu Ninh kiên trì nhìn những người khác gật gật đầu, xem như là chào hỏi, nửa đùa nửa kéo Đan Hải Minh ra khỏi chỗ ngồi.

Nhận ra trọng lượng người đang bám vào trên người mình càng ngày càng nặng, Tiêu Ninh đành phải kéo Đan Hải Minh lên lần nữa, “Đan tiên sinh? Đan tiên sinh, ngài không có chuyện gì chứ?”

Đan Hải Minh a hai tiếng, sau đó lại không có phản ứng nào khác. Tiêu Ninh nghĩ đến những người này nãy giờ đều uống loại rượu rất mạnh, có chút linh cảm xấu, vừa bước vào thang máy lập tức gọi điện thoại cho Vương Hoa.

“Số mấy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Tiêu Ninh: “...”

Người này hoàn toàn phải tay quăng mọi chuyện lên đầu hắn, bắt quá, Tiêu Ninh cũng không thật sự tức giận Vương Hoa, vợ nằm bệnh viện sinh con, sao còn thời gian quan tâm chuyện này, có thể giúp được Vương Hoa như vậy cũng tốt.

Nói thì nói vậy, thế nhưng trên tay còn phải đỡ một tên say khướt, Tiêu Ninh đứng ở cửa không biết phải làm thế nào, “Đan tiên sinh? Nhà ngài ở nơi nào, tôi đưa ngài về.”

Dưới sự kiên trì và kiên nhẫn của Tiêu Ninh, Đan Hải Minh rốt cuộc cũng có chút phản ứng, cậu ta hơi hơi hé mắt, tầm mắt mơ hồ nhìn thân ảnh Tiêu Ninh đang lắc lư trước mặt, há miệng, nôn ra.

Cậu ta nôn đến lợi hại, trong bụng có gì đều moi ra hết, vừa nôn vừa khom lưng đi tới phía trước, nếu không phải Tiêu Ninh dùng sức đẩy mạnh cậu ra, có lẽ người này đã trực tiếp nhào vào chính mình mà nôn, hình như cả ngày hôm nay cậu ta vẫn chưa ăn được gì, những thứ bị phun ra đều không có đồ ăn, tất cả là rượu.

Tiêu Ninh bó tay toàn tập, mấy dặm xung quanh đây không có nhà trọ nào, ngược lại nơi nơi đều là cây cối.

Dù sao cũng có chút tức giận, may mà Tiêu Ninh bị Lô Nham dạy dỗ nhiều năm như vậy, tính tình cũng có thể kiềm chế rất tốt, lửa còn chưa kịp bay đến, đã bị bản thân nhấn chìm.

Nói cho cùng, khi diễn, đột nhiên phát sinh chuyện như vậy, tất cả mọi người ai cũng sẽ không nghĩ tới.

Gió đêm suu suu thổi một hơi lạnh buốt, Tiêu Ninh phát hiện Đan Hải Minh cuối cùng cũng coi như đã nôn xong, có điều mặt mũi lại trắng bệch, một môi dựa vào trên người hắn, hoàn toàn không chút phản ứng. Vì vậy, hắn cẩn thận lấy ra điện thoại của Đan Hải Minh muốn tìm một chút coi thử có thể liên hệ với người nhà, bạn bè, hay ai đó không, nhưng vừa nhìn vào màn hình, điện thoại lại yêu cầu mật mã.

Tiêu Ninh: “...”

Đưa Phật thì phải đưa đến Tây Thiên, Tiêu Ninh nghĩ, tích đức đi, như Vương Hoa nói, coi như kết giao bạn bè.

Tự an ủi mình một phen, điều chỉnh xong tâm trạng, Tiêu Ninh gọi điện thoại kêu taxi, đợi hơn một giờ mới nhìn thấy taxi xé lái taxi chạy tới.

Đem Đan Hải Minh vác lên xe, Tiêu Ninh nói ra địa chỉ nhà bản thân phải ở tạm, nơi đó cách nơi này cũng không xa lắm, chưa tới hai mươi phút sẽ đến. Vô cùng đáng cay mà lờ lờ kéo kéo Đan Hải Minh lên nhà, Tiêu Ninh thờ hồng học đóng cửa lại, thuận tay ném chìa khóa vào tủ giày, không cẩn thận bị vấp vào chân Đan Hải Minh, hai người cùng nhau ngã nhào trên sàn nhà.

Tiêu Ninh bị đè ở phía dưới, thật muốn cứ như vậy nằm đến sáng sớm ngày mai luôn.

Đan Hải Minh cảm giác như bị làm phiền, nhứ nhứ mảy, cảm nghiêng qua nghiêng lại, đến khi tựa vào hõm vai hắn, cảm thấy thoải mái, gục đầu lập tức ngủ mê man.

Thở dài, Tiêu Ninh âm thầm oán trách một chút, vô cùng cẩn thận nghiêng người sang, đỡ Đan Hải Minh để hai người có thể đứng lên. Hai phòng trong căn hộ này, Tiêu Ninh chỉ ở phòng khách, phòng ngủ chính nhất định phải để cho Lô Nham, dù cho hơn một năm lại đây, Lô Nham cũng chưa từng ghé qua nơi này, bên trong phòng ngủ chính cũng không có bất cứ đồ vật cá nhân nào của Lô Nham, Tiêu Ninh cũng chưa bao giờ đi vào.

Đã làm đến bước này rồi, Tiêu Ninh cũng không nhẫn tâm để Đan Hải Minh ngủ trên ghế sofa, dù sao cậu ta vẫn là ông chủ mới của Vương Hoa, chút ơn huệ này, Tiêu Ninh cũng sẽ giúp.

Rửa mặt cũng lười làm, trực tiếp đem Đan Hải Minh lôi lên giường trong phòng khách, Tiêu Ninh thở phào nhẹ nhõm, không biết một đêm vất vả như vậy sẽ đi đến đâu.

Đan Hải Minh nói cũng đúng, Tiêu Ninh làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, 11 giờ đêm hôm trước ngủ, 8 giờ sáng mai đã tỉnh rồi, có thể nói hẳn là tắm gương của nhiều bạn bè cùng trang lứa. Lúc này thực sự đã quá trễ, dứt khoát rửa mặt chính mình, Tiêu Ninh cả người vô lực lao đảo ngã trên ghế salon, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Hắn ngủ rất sâu, đột nhiên mơ mơ màng màng nghe động tĩnh gì đó, Bực bội lấy gối dựa trên ghế salon che đầu lại, tiếp tục ngủ thiếp đi.

Mọi người mọi vật xung quanh đã bắt đầu hoạt động lại, Tiêu Ninh vẫn đứng 8 giờ là tỉnh, trong lúc nhất thời không rõ đang ở tình huống nào, cửa lớn đối diện bỗng nhiên mở ra, hẳn cả kinh, cảm giác buồn ngủ cũng lập tức biến mất.

Người đi tới toàn thân đều là đồ thể thao, ôm túi nhựa, nhẹ nhàng khoan khoái rất có tinh thần buổi sáng, “Tỉnh rồi?”

Tiêu Ninh mở to hai mắt, phản ứng chậm chạp, “Đan tiên sinh?”

Đan Hải Minh đi tới, đem một chuỗi chìa khóa ném tới trước mặt hắn, đặt mông ngồi xuống cạnh, đồ vật gì đó trên tay kia thì đặt lên bàn, “Chìa khóa đừng ném lung tung.”

Tiêu Ninh nhìn chìa khóa trong tay một chút, cất lại trong túi, lúc này mới phát hiện tóc Đan Hải Minh có chút ẩm ướt, phối một thân quần áo thể thao màu xám tro, càng không cảm giác “Đan thiếu gia” ở nhờ trong phòng khách, nhìn Tiêu Ninh trong mắt, thoải mái như một anh chàng hàng xóm.

Sắc mặt của cậu mặc dù không đặc biệt hồng hào khỏe mạnh, nhưng cũng nhìn không ra đêm hôm qua đã uống say mềm đến nỗi suy sụp tinh thần, nếu cân nhắc nhớ lại biểu hiện đêm qua của cậu ta, thì có thể nhận ra sức khôi phục của người này quả thực đáng kinh ngạc a.

“Tôi đã mượn phòng tắm của anh một lát” Đan Hải Minh nghiêng đầu, đánh gãy tầm mắt đánh giá của Tiêu Ninh, thấy hắn rõ ràng vẫn không tập trung, tiếp tục nói chuyện phiếm, “Còn nữa, đây là y phục của anh, tôi sau này tìm thời gian mua đền anh một bộ.”

Vóc dáng hai người bọn họ xấp xỉ nhau, Đan Hải Minh mặc quần áo thể thao dự bị của Tiêu Ninh cũng sẽ không phát hiện có gì không hợp, thậm chí so với mặc ở trên người Tiêu Ninh còn thấy tốt hơn. Chỉ là Tiêu Ninh đối với hành động của cậu ta cảm thấy không thoải mái lắm, cũng không muốn tiếp tục đề tài này, “Đan tiên sinh, ngày hôm qua ngài uống rất nhiều, hiện tại có cảm thấy không thoải mái không?”

“Cũng được, tắm rửa một chút sau đó chạy bộ một vòng là tốt rồi.” Đan Hải Minh thoáng nhủ mảy, không biết đang suy nghĩ gì, “Gọi tôi là Hải Minh đi, ngày hôm qua không phải nói rất thuận miệng sao?”

Nội dung câu nói này có khuynh hướng trêu chọc, mà khẩu khí Đan Hải Minh lại rất nhạt, như có như không thuận miệng nói ra, khiến Tiêu Ninh không làm rõ được cậu ta rốt cuộc có ý gì.

“Ngày hôm qua cảm ơn anh nhiều, may là Vương Hoa tìm được người đáng tin.” Đan Hải Minh không nói rõ ràng, Tiêu Ninh tự nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều, “Không có gì, cũng không phải vấn đề quá phiền phức.”

Đan Hải Minh không yên lòng gật gật đầu, mở túi nhựa trên bàn, lấy ra bánh bích quy cùng hai bình cháo, “Tôi không tìm được chỗ nào bán điểm tâm, chỉ có siêu thị, chịu khó ăn chút.”

Người này cư nhiên có thể quan tâm đến việc nhỏ nhặt này khiến Tiêu Ninh cảm thấy có chút bất ngờ, hẳn luôn cảm thấy Đan Hải Minh sẽ chấm dứt ở đây, thế nhưng cậu ta so với những công tử bột khác lại không giống nhau lắm.

Tiêu Ninh nói, “Cậu lấy cháo hâm nóng lại rồi ăn đi, ngày hôm qua cậu uống quá nhiều rượu, ăn chút cháo nóng sẽ tốt hơn.”

“Vâng đi.” Đan Hải Minh thả lại thức ăn nhanh lên bàn, “Anh giúp tôi hâm nóng đi.”

Dù sao hiện tại cũng có thể coi như là chủ nhân căn nhà này, Tiêu Ninh cũng nên tự giác chủ động làm vài việc nên làm. Hắn đứng dậy, mang theo hai bình cháo tiến vào nhà bếp. Trong tủ lạnh không có bất kỳ đồ ăn nào, thế nhưng cháo nồi chén bát ngược lại tương đối đầy đủ, Tiêu Ninh đem cháo rót vào hai bát, bỏ vào lò vi sóng hâm lại.

Hắn cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay một chút, thời điểm cuối tuần, Lô Nham tuyệt đối sẽ không rời giường trước 11 giờ, vừa vặn lúc đó sẽ ăn trưa sớm. Tính toán nếu rời nhà sau hai tiếng nữa có lẽ vẫn kịp, Tiêu Ninh bụng cháo bước ra ngoài, Đan Hải Minh đang ngồi ở bên bàn ăn bánh bích quy. Cháo vừa để xuống đến trước mặt, cậu ta lập tức cầm muống bắt đầu ăn, tốc độ vô cùng nhanh.

“Anh yêu thích nam nhân?” Đăng bởi: admin

Chương 5: Không Được

Khẩu khí Đan Hải Minh mạnh mẽ khiến người ta nhận không ra đây là câu hỏi hay là lời khẳng định, Tiêu Ninh nuốt chút nữa không kiềm chế được đem cháo phun hết ra, trợn to hai mắt nhìn người đối diện, mà đối phương vẫn cứ an nhàn đem phần cháo còn lại và vào miệng, nhận ra tầm mắt của hắn, cần cần nuốt, gương mặt nhìn.

Hai người nhìn nhau không nói gì, một lát sau, Đan Hải Minh sùng sục nuốt cháo, nhú mày ồ một tiếng.

Cũng không biết tại sao.

Bộ dáng cậu ta cau mày rất dễ nhìn, có chút cảm giác như một thiếu niên còn chưa trải qua dằn vặt của đời người, Tiêu Ninh không biết nói gì mới tốt, người này rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì trong đầu?

Âm thầm thở một hơi nhẹ nhõm, Tiêu Ninh hỏi, “Đan tiên sinh, cậu cả đêm không về nhà, có cần gọi điện thoại báo tin cho người trong nhà một chút không?”

Đan Hải Minh đơn giản trả lời, “Không cần.”

May mắn Đan Hải Minh cũng không có nhắc lại chuyện đêm hôm qua, Tiêu Ninh đang định đề nghị một lát nữa sẽ gọi taxi chở cậu ta về, Đan Hải Minh liền lên tiếng, “Này, chúng ta thương lượng đi, sau này sẽ còn cần anh ra mặt, cũng không phải giúp đỡ không công, tôi sẽ trả tiền theo giờ.”

Thật lâu sau mới có thể lý giải Đan Hải Minh bỗng dưng nói ra lời này là có ý gì, Tiêu Ninh mấp máy khóe miệng, “Đan tiên sinh, đừng nói giỡn.”

“Chuyện này có cái gì hay ho mà đùa giỡn?” Đan Hải Minh bỏ vào trong miệng một mảnh bánh quy, hai tay khoanh lại trước ngực, hơi ngả về phía sau, “Sẽ không liên tục làm phiền anh, chỉ vài trường hợp đặc biệt, anh đến lộ diện một chút là được. Anh không phải còn đang đọc thân sao?”

Kiểm chế bản thân phun ra lời quá khó nghe, Tiêu Ninh nhin thật lâu mới ôn hòa nói, “Việc này cùng việc tôi còn đọc thân không liên quan, tôi nghĩ rằng tôi không có cách nào đảm nhận công việc này.”

Ngậm bánh bánh quy, ngoáy đầu lại, Đan Hải Minh hỏi, “Vậy thì không liên quan đến chuyện đọc thân. Anh không đảm nhận được hay là không muốn?”

Rột cuộc vì không quen bị người khác tra hỏi đến cùng như vậy, Tiêu Ninh đành phải nói, “Đan tiên sinh, hay là anh đi tìm người khác đi, nhất định sẽ có người nguyện ý.”

Đan Hải Minh kiên quyết gạt bỏ, “Không tìm được.”

Tiêu Ninh hỏi ngược lại, “Bạn bè đâu?”

Đan Hải Minh không biểu tình trả lời, “Tôi ở đây không có bạn bè nào, cũng không có ai thích hợp. Đêm qua nhờ vương Hoa giúp đỡ, kết quả hắn tìm tới anh, cũng rất tốt. Anh so với hắn thích hợp hơn nhiều.”

Lời này của cậu ta khiến Tiêu Ninh ngẩn người, xem ra đám người kia cũng không phải bạn bè thân thuộc gì của Đan Hải Minh. Những người kia rõ ràng muốn cùng Đan Hải Minh rút ngắn quan hệ, những lời nói khép nép đêm đó có lẽ bởi vì cùng Đan Hải Minh quen biết trong thời gian không ngắn, nhưng hình như không biết ở chung với Đan Hải Minh như thế nào. Bây giờ nghĩ lại, Tiêu liền phát hiện có chút kỳ quái, “Những người trong công ty cậu đâu? Dù sao, cũng nên có vài người thân tín...”

“Phiền phức.” Đan Hải Minh mất hứng cắt ngang hắn, “Đừng nói nữa, muốn tìm một người vừa thuận mắt vừa thích hợp trong thời gian ngắn như vậy ở đâu ra? Tôi rất vội.”

Cậu nói cậu rất vội, vậy mà còn muốn tìm một người thuận mắt, là tìm người đóng giả hay tìm đối tượng hẹn hò a?

Chuyện này quả thật hết cách nói ...

Tiêu Ninh bất đắc dĩ nở nụ cười, bởi vì có suy nghĩ nào đó chợt lóe lên, trong lòng đối với người tin tưởng bản thân như vậy có chút cảm động, bất quá chuyện này đối với hắn mà nói quả thật vượt xa tưởng tượng, nghĩ như thế nào cũng không thích hợp, “Vậy tôi thật sự không giúp được gì rồi.”

Đan Hải Minh nghe vậy, nhìn hắn một lúc, nuốt bánh bánh quy, ngoài dự đoán của Tiêu Ninh, không tiếp tục dây dưa nữa, “Vậy quên đi. Tôi phải đi.”

Vỗ vỗ tay để phui bụi bánh, Đan Hải Minh đứng lên, nhìn qua cũng không có chút bực bời nào, “Quần áo của tôi cũng không cần đâu, anh xem rồi xử lý đi.”

“Được...” Tiêu Ninh lịch sự cùng đứng lên, tiễn cậu ta tới cửa, “Đan tiên sinh, đi thông thả.”

Đan Hải Minh dứt khoát ra ngoài, cũng không quay đầu lại, chỉ tùy tiện đưa tay lên vẫy vẫy, bóng lưng biến mất ở góc rẽ thang máy. Tiêu Ninh đứng đó nửa ngày mới lấy lại tinh thần.

Người này thật kì lạ.

Thật không nhìn ra người này mở công ty, hay là làm cái gì? Có lẽ người trong nhà quảng tiền ra cho cậu ta chơi đùa? Vương ca cũng không biết nghĩ như thế nào mà lại đi làm việc cho cậu ta.

Suy nghĩ của Tiêu Ninh cũng không đặt ở trên người Đan Hải Minh được lâu, hần đơn giản thu dọn một chút rồi ra ngoài giúp Lô Nham mua bữa sáng. Tin nhắn tới hôm qua, Lô Nham vẫn chưa trả lời, Tiêu Ninh dứt khoát mua hai loại thức ăn mà y thích, đi đường tắt, trước 11 giờ đã đến trước cửa căn hộ Lô Nham đang ở.

Ly tách trong khay trà vẫn nằm nguyên vị trí đêm qua, Tiêu Ninh đem đồ ăn đặt lên bàn, nhìn phòng ngủ Lô Nham, cửa vẫn đóng chặt, có lẽ vẫn chưa rời giường.

Kiểm tra lại thời gian lần nữa, ngủ quá lâu đối thân thể cũng không tốt, Tiêu Ninh đi tới gõ cửa, bên trong không trả lời, đành phải đẩy cửa đi vào, “Lô Nham? Rời giường.”

Vừa bước vào, hần lập tức giật mình.

Trong phòng ngủ là hai thân ảnh đang nằm trên giường lớn, sàn nhà vung vãi đầy quần áo bị ném loạn xạ, hai con người vẫn còn chưa tỉnh ôm nhau ngủ, chân gối ngón ngang trên người bọn họ, có thể thấy được tay chân bọn họ đang quấn lấy nhau, thân thể dán chặt.

Một người trong đó chính là Lô Nham, âm thanh khi Tiêu Ninh bước vào đã làm kinh động đến y, không nhận được xoa xoa trán, mang theo giọng điệu tức giận buổi sáng, “Làm gì a?”

Người còn lại là một thiếu niên xa lạ, hai tay vẫn còn đang ôm chặt cổ Lô Nham, lúc này bị ồn ào đánh thức, dụi đầu vào cổ Lô Nham, đem con mắt của chính mình che khuất ngủ tiếp.

Bầu không khí trong phòng ngủ vẫn còn đầy rẫy mùi vị ái tình. Một màn này đối với Tiêu Ninh không hề chuẩn bị trước mà nói là quá sức tương tượng, trong đầu hần ong ong đau đớn, theo bản năng nói câu xin lỗi, kéo cửa nhanh chóng đóng lại.

Những năm gần đây, Lô Nham không ngừng đổi tình nhân, bất quá, Tiêu Ninh đều trách né nói đến chuyện này, càng cổ vũ Lô Nham thấy sắc quên bạn. Dù sao cũng biết đối phương đã là người trưởng thành rồi, chuyện nên làm sẽ không thể không làm, thế nhưng hôm nay, Tiêu Ninh mới lần đầu tiên ý thức chân chính, rõ ràng việc Lô Nham cùng người khác lên giường.

Cảm giác này tựa như từng trận từng trận thủy triều lớn bị dồn lại, đè ép Tiêu Ninh đến nỗi không thở được, cho nên hần đều quên mất nên dựa theo thói quen ngày xưa nhanh chóng rời đi.

Mãi đến tận khi tiếng cửa phòng ngủ vang lên, Tiêu Ninh bừng tỉnh.

“Cậu đến rồi?” Lô Nham đi ra, cũng đã rửa mặt xong, ngay cả quần áo cũng mặc chỉnh tề, ngáp một cái ngồi bên cạnh Tiêu Ninh, “Sao rồi?”

Tiêu Ninh thờ gập một hồi, lập tức khôi phục biểu tình thường ngày, “Tôi nghĩ bạn trai nhỏ của cậu xé chiều hôm nay mới đến.”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế.” Lô Nham xoa xoa mặt, “Không đêm qua cậu ấy đã đến, còn kéo theo hành lý trực tiếp tới tìm tôi, chắc muốn tạo niềm vui bất ngờ cho tôi đi.”

Không hỏi nhiều nữa, Tiêu Ninh cũng không muốn tiếp tục nghe chuyện này, “Cũng vừa vặn, tôi đem theo món ăn cậu đặc biệt thích, hai người các cậu ăn đi.”

“Không ăn, cậu mang đến đã bao lâu rồi, không tươi a, muốn ăn thì cậu ăn đi.” Lô Nham vô tình trả lời, xoay đầu đi, không tự chủ lộ ra dấu hôn trên cổ, “Hơn nữa tôi chuẩn bị dẫn cậu ta đi ăn gì đó ngon ngon, ngày đầu tiên cũng nên mời cậu ta đi ăn ngoài phải không?”

Tiêu Ninh cười cười, “Đúng vậy.”

Hai người đang nói chuyện thì có một người đẩy cửa đi ra, hần mặc áo cánh hoa nhàn nhả cùng quần bò, da dẻ trắng nõn, ngũ quan thanh tú, mới tắm xong nên trên mặt còn nhìn ra được một tầng hơi nước, nhìn qua khí chất rất sạch sẽ, lại giống như một sinh viên chưa tốt nghiệp.

Cậu ta nhìn về phía Tiêu Ninh, trong ánh mắt mang theo chút hiếu kỳ, bước nhanh về phía Lô Nham hỏi, “Lô Nham, đây là bạn của anh sao?”

“Ừ, Hạ Ly, đây là Tiêu Ninh. Tiêu Ninh, đây là Hạ Ly.” Lô Nham thấy cậu ta đi tới liền đứng lên, cười vô cùng ôn nhu, vươn tay giúp cậu ta vén lên mái tóc trên trán, khôi phục lại nụ cười thân mật nức nặn trước nặn nặn gò má của cậu ta, “Đã xong? Vay đi thôi?”

Hướng Tiêu Ninh cười cười, Hạ Ly hỏi, “Tiêu Ninh có cùng chúng ta đi không?”

Lô Nham vẫn chưa trả lời, Tiêu Ninh vội vàng mở miệng, “Không cần, các cậu cứ đi đi. Tôi còn có chút chuyện phải xử lý.”

Nhìn hần nhảy nháy mắt, Lô Nham bộ dạng cung chiêu, biểu tình tươi cười ôm ôm Hạ Ly, “Chung quanh đây có những nhà hàng kiểu Nhật ăn cực kỳ ngon, không phải em rất thích ăn đồ ăn Nhật Bản sao?”

Hạ Ly hình như bối vì Tiêu Ninh còn đang ở đây mà hành động thân mật như vậy có chút không thích ứng, sắc mặt hơi ửng hồng, nhưng vẫn không đẩy Lô Nham ra, có điều ngượng ngùng cười cười, “Anh vẫn còn nhớ sao?”

“Đương nhiên.” Lô Nham vô cùng nhanh chóng nhẹ nhàng chạm một cái vào môi của cậu ta, ôm cậu ta ra ngoài, quay đầu lại trầm mặc nhìn Tiêu Ninh nói, “Vậy chúng tôi đi trước.”

Hạ Ly cũng nhanh chóng quay đầu lại, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt, đi chơi vui vẻ.” Tiêu Ninh ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn bóng lưng của bọn họ cùng biến mất phía sau cánh cửa, ngăn người, nhắm mắt lại xoa xoa trán, đột nhiên cảm thấy căn phòng này thực sự trống trải đến đáng sợ, cũng nhỏ đến đáng sợ, chật chội đến nỗi hần cảm thấy vô cùng khó thở.

Không phải đã sớm nghĩ thông suốt rồi sao? Tại sao lúc này trái tim lại loạn nhịp như vậy?

Tiêu Ninh lúc này mới cười cười, đi tới cạnh bàn ăn lấy đĩa, vừa bắt đầu ăn chén mì vẫn thần phủ đầy ớt, vừa gửi tin nhắn cho Vương Hoa.

“Mọi việc thuận lợi chứ? Chị dâu sinh con trai hay con gái vậy?”

Không ngờ Vương Hoa phản ứng rất vui vẻ.

“Thuận lợi, là một tiểu khuê nữ. Lần này thật cảm ơn người anh em, Vương ca lần sau sẽ mời cậu ăn nhà hàng!”

Tiêu Ninh cũng không nhẫn tâm trách cứ hành vi của Vương Hoa đêm qua, ngược lại vô cùng mừng cho gã.

“Chúc mừng, khi nào có thời gian tôi nhất định sẽ ghé xem chị dâu và cháu gái một chút”

Vương Hoa nhắn tin nhắn dài, “Cái gì mà cháu gái, tôi sẽ để con bé nhận cậu làm cha nuôi. Chị dâu cậu vẫn chưa ra viện đâu, cậu trước tiên đến thăm nàng chút đi, sau đó đến nhà tôi. Đúng rồi, chuyện đêm qua đã xong rồi đi?”

Cái gì gọi là đã xong... chuyện này có thể xong sao?

Tiêu Ninh cười cười, “Không chút sơ suất, chuyện gì cần giải quyết tôi đã giải quyết vô cùng tốt.”

“Vậy thì tốt, ai, tôi biết cậu mà làm thì nhất định sẽ ổn thỏa. Nếu được vậy thì thời điểm tôi nói chuyện với Đan tổng sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Bởi vì gã đột nhiên nhắc lại, tâm tư Tiêu Ninh trầm xuống, nhớ tới chuyện ban sáng, do dự không biết có nên nói chuyện với Vương Hoa về việc Đan Hải Minh muốn cùng cậu “Thương lượng” hay không. Kỳ thực, hần cảm thấy bản thân thực sự không thích hợp, chỉ dựa vào vẻ bề ngoài mà nói, bộ dáng hần quả thật không kém, nhưng lại không đến nỗi khiến ai ai cũng kinh diễm, khí chất và khả năng giao tiếp cũng không thể coi là xuất sắc, không như Hạ Ly kia...

Trong lòng bất tri giác cứng đờ.

Cảm giác này giống như đã từng gặp qua, rất giống với thời điểm lần đầu tiên Lô Nham nói cho Tiêu Ninh biết đối tượng y giao du là nam nhân. Chỉ là khi đó Tiêu Ninh chỉ cảm thấy tim đập đến không thể kiểm soát được, thiếu chút nữa đã nói ra lời không nên nói.

... Nếu lúc đó nói, thì bây giờ sẽ như thế nào đây?

Sau đó Lô Nham cùng người nam sinh kia bảo trì quan hệ yêu đương hơn hai tháng. Rồi nói với Tiêu Ninh: Nha, thì ra cảm giác cùng nam nhân giao du chính là thế này a, cũng không đặc biệt gì.

Tiêu Ninh nghĩ tới đây, lại nghĩ đến người lớn nhà Lô gia, đột nhiên có cảm giác rất may mắn. Hần ăn xong mì vẫn thần, cay đến mức không chịu được, lập tức kéo qua com cà ri, nhanh chóng ngâm một ngụm, bên trong miệng là cảm giác bỏng rát cay xé, cũng không quan tâm com cà ri đang giòn xéo, từng miếng từng miếng ăn hết bát com nhạt như nước ốc không chứa chút nào.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Ninh: “Tại sao không tìm được người nào?”

Đan Hải Minh: “Bởi vì tôi đẹp tai xuất sắc đến nỗi không có bạn.”

Tiêu Ninh: “...” Đăng bởi: admin

Chương 6: Không Thể Nào

Tiêu Ninh ngày thường luôn ăn uống có chừng mực, bây giờ phải cố gắng chịu đựng, từ đêm thứ sáu bụng đã có chút không thoải mái, chủ nhật ở nhà nghỉ ngơi nên vẫn chưa thể ghé thăm vợ chồng Vương Hoa.

Ngày thứ hai, hắn phải đến công ty từ rất sớm, theo thường lệ chào hỏi những thành viên trong tổ của mình, an vị trở về chỗ ngồi của chính mình, mới uống được hai ngụm nước nóng, quản lý liền tới tìm hắn.

“Tiêu Ninh, lên văn phòng tổng giám một chuyến đi.”

Tiêu Ninh không hiểu có chuyện gì, cấp trên của đơn vị này là giám đốc, lên trên nữa mới là tổng giám, bình thường căn bản những ông việc nhỏ nhặt này đều không cần người đó phải giải quyết, hôm nay cư nhiên lại tìm đến hắn mời lên văn phòng? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quản lý cũng không nói thêm gì, nhưng dáng vẻ của y khiến Tiêu Ninh có dự cảm xấu, cũng không dám hỏi nhiều, theo y tiến vào phòng làm việc của tổng giám.

“Tiêu Ninh đứng không?” Triệu Tổng giám liếc mắt nhìn hắn, chỉ chỉ một xấp giấy A4 trên bàn, “Nhìn xem.”

Chuyện này thế nào cũng không phải chuyện tốt đi?

Mà Tiêu Ninh thật sự không nghĩ ra đã có chuyện gì phát sinh trên đầu mình, đành phải nghe lời cầm lên lật xem một chút, trên đó đều chỉ chút chẳng chút họ tên và số điện thoại.

Triệu tổng giám nhìn hắn nghiêm túc nói, “Mỗi phần sáu ngàn đồng. Bổng lộc này những thành viên trong tổ cậu kiếm được rất thoải mái a.”

Trong lòng Tiêu Ninh chấn động, hắn đã biết chuyện gì xảy ra.

Triệu tổng giám nói tiếp, “Các cậu là người phục vụ khách hàng, hợp tác cùng nhau để tìm được khách hàng càng nhiều càng tốt, mỗi người các cậu đều đã kí điều khoản bảo mật hợp đồng, tôi hi vọng cậu lý giải chuyện nghiêm trọng này lập tức.”

Sắc mặt Tiêu Ninh đã sắp không kiềm chế được, nói như vậy có thể xem như là làm gián điệp thương mại, thế nhưng công ty còn khẳng khái cho rằng việc này có dính dáng đến chính mình, mặc dù hắn thật sự không biết.

“... Xin lỗi, đây là do tôi thất trách.” Tiêu Ninh bình tĩnh, tận lực bình tĩnh nói, “Khiến công ty tổn thất, tôi rất xin lỗi.”

Triệu tổng giám cùng quản lý cũng không nói gì thêm nữa, ở phương diện này Nhật Hoa quy định vô cùng nghiêm khắc, cả đội của Tiêu Ninh đều phải bị cách chức để điều tra, mà rốt cuộc chuyện này nên xử lý như thế nào còn phải báo cáo lên cấp trên, để cấp trên xem xét thương lượng.

Chuyện được Tiêu Ninh truyền xuống, những chuyên viên phục vụ khách hàng trong tổ nghe đến hoảng sợ, Tiêu Ninh nhìn bọn họ không biết nói gì, đơn giản thu thập đồ đạc của chính mình xong xuôi rồi về nhà.

Tiêu Ninh làm việc luôn chưa đường lui cho mình, dựa vào bản tính kiên định cùng kinh nghiệm từ từ tiến lên vị trí chủ quản này, cũng chưa từng gây khó khăn cho mọi người, cho dù người khác tham lam tạo thành sai lầm, thế nhưng làm người quản lý như hắn quả thật không có khả năng trốn tránh trách nhiệm, công việc này cũng không chắc duy trì được bao lâu, nói không chừng còn phải đối mặt với việc bồi thường không nhỏ.

Sau một trận ầm ĩ như vậy, tâm tình Tiêu Ninh cuối cùng cũng chìm xuống tận vực sâu, trên đường về nhà, hắn thực sự không nhận được gọi điện thoại cho Lô Nham. Như trong dự liệu, Lô Nham không nghe máy.

Thời điểm Tiêu Ninh gọi điện thoại cho Lô Nham luôn là như vậy, đều là tỉ lệ 5:5, bởi vì cuộc sống sinh hoạt của Lô Nham luôn náo nhiệt sôi nổi, lúc nào cũng sẽ có chuyện đang bận, mà nếu như Lô Nham thấy Tiêu Ninh gọi nhờ, cũng sẽ không chủ động liên lạc, y biết Tiêu Ninh nhất định sẽ gọi lại cho y.

Không thấy ai nghe máy liền lập tức ngắt cuộc gọi, phiền muộn trong lòng Tiêu Ninh ngưng tụ thành một mảnh mờ mịt ướt đẫm, quán quanh lục phủ ngũ tạng của hắn, chỉ cảm thấy có một cỗ cảm giác lạnh buốt bao quanh toàn thân, không cách nào xua đi được.

Đứng ở đầu đường, người đến người đi liên tục lướt nhanh qua hắn, mỗi người đều có nơi để về, chỉ có hắn không biết đi đường nào mới tốt, nhớ về thời niên thiếu ngày xưa, luôn luôn phải chờ đợi, khi đó hắn cũng thế này, mờ mịt nhìn mọi người xung quanh huyền ảo sôi động.

Tại sao đã qua hơn hai mươi năm, cố gắng nỗ lực, thái độ đoàn chính, cuối cùng cũng trở thành bộ dạng lẩn lộn này?

“Ngượng ngùng.” Người qua đường ở phía sau không cần thận đừng phải hắn một chút, Tiêu Ninh khôi phục hồi tinh thần lại, mím mím môi, nghĩ một hồi,

lấy ra điện thoại gọi cho Vương Hoa, “Vương ca? Anh còn ở bệnh viện không? Ừ, tôi bây giờ rảnh rồi, qua đó thăm chị dâu một chút nhé?”

Vương Hoa bên kia nhiệt tình đáp ứng, lúc này Tiêu Ninh mới thở phào một hơi. Hắn đến siêu thị mua vài đồ vật, bắt taxi chạy tới bệnh viện phụ sản.

“Ai nha, cậu tới thì tới, đêm nhiều đồ như vậy làm gì.” Vương Hoa vốn dĩ đang ngồi bên giường bệnh, nhìn thấy Tiêu Ninh lập tức đứng lên, tiếp nhận đồ vật của hắn đặt lên đầu giường, “Đến đến, đây là chị dâu cậu, đây là Tiêu Ninh, anh đã từng nói với em.”

Tôn Nhu Nghiêng ngồi trên giường, nhu hòa ôm một đứa bé trong lòng ngực, ngũ quan đoan chính chào hỏi, “Tiêu Ninh đây sao, tôi thường nghe Vương ca của cậu nói về cậu đó.”

“Chị dâu hảo.” Tiêu Ninh cẩn thận ngồi xuống bên cạnh, “Cực khổ rồi, bây giờ có cảm thấy khá hơn không?”

Không biết có phải hay không bởi vì mới được làm mẹ, người phụ nữ nở nụ cười đặc biệt ôn nhu, đó là biểu tình hài lòng vui sướng, “Tôi thuận lợi sinh, khôi phục tương đối nhanh.”

Gật gật đầu, Tiêu Ninh không biết phải nói gì nữa, liền cúi đầu xem tiểu hài tử, “Vương ca, gọi thế nào đây?”

Vương Hoa nói lên tên con gái của mình, tươi cười xán lạn, “Có tên rồi, gọi là Nhã Đình.”

“Dung mạo thật xinh đẹp.” Có thể bởi vì biết mình đời này không thể có hài tử, nhìn thấy đứa nhỏ, trong lòng không tự chủ lập tức yêu thương, đứa bé kia không tranh với đời, hồn nhiên vô tư để mặc Tiêu Ninh vuốt ve, hắn loay loay khoe miệng, “Lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nữ.”

Vương Hoa tự hào đạo, “Đương nhiên.”

Tiêu Ninh không ngồi lâu, tiểu Nhã Đình liền tỉnh lại, òa khóc. Vương Hoa đứng lên, “Đi thôi, tiểu chất nữ của cậu đến giờ ăn cơm rồi.”

Giờ mới hiểu được Tôn Nhu Nghiêng muốn cho con bú sữa, Tiêu Ninh nhanh chóng đứng lên cùng Vương Hoa rời đi.

Tới hành lang, Vương Hoa mới hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hỏi sững sờ, Tiêu Ninh mỉm cười lắc đầu, “Không có gì a?”

“Này, chớ xem thường nhân lực Vương ca cậu, có chút tâm sự nhỏ ấy cũng không nhận ra, tôi làm sao có thể trở thành trợ lý của Đan tổng?” Vương Hoa vỗ vỗ vai hắn, “Nói đi, rốt cuộc làm sao vậy? Chuyện của công ty? Chuyện trong nhà? Tại sao không đi làm?”

Tiêu Ninh vốn không muốn nói cho Vương Hoa, hắn không quen đem chuyện của mình kể oang oang cho người khác.

Cảm thấy ngoại trừ cha mẹ ra, sẽ không một ai có đủ kiên trì hay nghĩa vụ để lắng nghe những tâm sự tiêu cực. Mà ngay cả cha mẹ, Tiêu Ninh cũng không có.

Những chuyện không như ý, Tiêu Ninh đều giấu trong lòng.

Nhưng thời gian gần đây, hắn bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rồi, lúc này, Vương Hoa cũng coi như là trường bối mà quan tâm hắn, hắn có chút không nhịn được.

Đem chuyện của công ty nói một cách đơn giản cho Vương Hoa nghe, Vương Hoa trầm ngâm chốc lát nói, “Cậu cũng đừng quá lo lắng, việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phải xem cấp trên công ty các cậu quyết định thế nào. Chuyện này cậu vốn chỉ thất trách, Cấp trên của cậu sao có thể nói gì cậu? Nói ngon ngọt với bọn họ vài câu, không chừng chỉ cần kiểm điểm một chút, phạt mấy tháng lương là được rồi.”

Tiêu Ninh cười khổ.

Vương Hoa ít nhiều cũng hiểu rõ hắn, nếu Tiêu Ninh có thể cùng những cấp trên của công ty hòa giải nịnh nọt, thì đã sớm được thăng chức, đâu phải gặp cảnh khốn cùng phục vụ khách như bây giờ a..

Vì vậy Vương Hoa thay đổi đề tài, “Công ty của các cậu thuộc tập đoàn nào? Để coi thử có người quen biết không.”

Tiêu Ninh trả lời, “Nhật Hoa.”

Sắc mặt Vương Hoa bỗng chốc trở nên cổ quái.

Tập đoàn Nhật Hoa là thị trường xí nghiệp lớn, Vương Hoa đã làm công việc này từ lâu nghe qua đương nhiên sẽ không kinh ngạc, thế nhưng về mặt đó so với “Hóa ra là Nhật Hoa” còn muốn phức tạp hơn nhiều, Tiêu Ninh cảm thấy có chút không đúng, “Làm sao vậy?”

“Tiêu Ninh, cậu không quen nịnh nọt người khác, cho nên tôi trước tiên hỏi một câu.” Ánh mắt của Vương Hoa nhìn hắn khó có thể dùng lời diễn tả được, chắc lưỡi một cái, “Cậu có biết Phó tổng giám đốc của Nhật Hoa là ai không?”

Tiêu Ninh thật sự không rõ, hắn chỉ là một chủ quản nhỏ, tầng của Phó tổng giám đốc lại cách rất xa, hắn bình thường giao tiếp nhiều nhất với những giám đốc, ngay cả tổng giám cũng hôm nay mới gặp qua. Chỉ chuyên chú vào công việc của chính mình, Tiêu Ninh không quen giằng dằm vào những mối quan

hệ, nếu không lần này cũng sẽ không thành ra như vậy.

Ở cuộc họp hằng năm, tổng giám đốc hay Phó tổng giám đốc đều có mặt, nhưng Tiêu Ninh cùng lắm chỉ có chút ấn tượng với tổng giám đốc, sao còn nhớ Phó tổng giám đốc là ai? Bất quá hình như trên những thông báo của công ty đều có tên của tổng giám đốc và Phó tổng giám đốc, hẳn cố gắng cẩn thận nhớ lại, “Hình như gọi là Đan...”

Tiêu Ninh bỗng chốc á khẩu, biểu tình có chút hoảng hốt.

Vương Hoa nhún nhún vai, giúp hắn nói tiếp, “Đan Hải Hồng”

“Hắn là...?” Tiêu Ninh chần chờ mở miệng, cái tên này cùng Đan Hải Minh chỉ khác có một chữ?

Vương Hoa lại hỏi, “Cậu có biết chủ tịch của các cậu là ai không?”

Thấy bộ dáng hoàn toàn không biết của Tiêu Ninh, Vương Hoa cũng tự trả lời luôn, “Đan Dật Tùng.”

Trong lòng đã có chút sang tỏ, quá trùng hợp, làm sao có khả năng trùng hợp như vậy? Tiêu Ninh giật mình há miệng, “Không thể nào?”

“Chính là ‘Không thể nào’ kia.” Vương Hoa liếc nhìn hắn, “Đan Hải Minh là Đan gia nhị công tử.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Duyên Phận A

Tại sao lại như vậy?

Tiêu Ninh vội vàng hỏi, “Anh không phải nói Đan Hải Minh là tổng tài của anh sao?”

“Đúng vậy, Đan Hải Minh không tiến vào Nhật Hoa làm việc, tự mình mở một công ty riêng, kinh doanh độc lập, ừ... Diệu Gia Hoa Đình, cậu có từng nghe qua không? Đó là công ty của chúng tôi đang mở rộng.” Vương Hoa sờ sờ cằm, nhìn Tiêu Ninh, “Cậu phải hiểu, gia nghiệp của Nhật Hoa vô cùng cường đại, lại có hai đứa con trai, mà bên trong những gia đình giàu sẽ luôn tồn tại ra ân oán, nói chung anh trai của cậu ta đã sớm tiến vào Nhật Hoa rèn luyện từ nhiều năm rồi, hiện tại tuổi còn trẻ mà đã trở thành Phó tổng giám đốc, thêm mấy năm nữa khẳng định sẽ được nâng đỡ, chân chính trở thành người điều hành, thoát nhìn sẽ thừa kế Nhật Hoa, còn Đan tổng thì...”

Tiêu Ninh không hiểu, cuộc sống của hắn rất đơn giản, với những chuyện bên ngoài không có hứng thú, không biết nhiều, càng chưa từng trải nghiệm qua.

Nói tới chỗ này, Vương Hoa hơi nhíu lại lông mày, “Tôi cũng nghe nói, lúc trước không biết tại sao... Bị đá sang Đức du học, hai năm gần đây mới trở về, sau khi về liền cùng những người khác đồng thời thành lập ra công ty này. Bất quá, bọn họ dù thế nào cũng là anh em, tôi sẽ nhờ cậu ta nói giúp cậu vài câu, chuyện này cũng không lớn. Lần trước không phải cậu đã giúp cậu ta sao?”

Trong lòng Tiêu Ninh kêu khổ một trận, Vương Hoa đại khái cũng nhớ lại lần trước đã lừa Tiêu Ninh thế nào, lúc này sắc mặt có chút không được tự nhiên, “Lần trước thực sự đã là làm khó dễ cậu. Tôi cũng sợ hết hồn.”

Gã nói tới việc Đan Hải Minh tìm người giả bạn trai mà không phải giả bạn gái có chút không thích ứng, “Đan tổng đột nhiên bảo đóng giả. Cậu xem tôi đây vừa cao lớn thô kệch, vừa là đàn ông đã kết hôn, cho dù tôi có muốn diễn, người ta liệu có tin không?”

Đan Hải Minh chắc chắn đã không nói với Vương Hoa việc Tiêu Ninh từ chối tiếp tục giúp cậu ta, thấy Tiêu Ninh không phản ứng gì, Vương Hoa vô cùng vui vẻ an ủi, “Không phải rất vừa vặn sao? Việc này của cậu cũng không to tát gì, Đan tổng sẽ giúp thôi.”

“Tôi... Cảm thấy không cần đâu.” Tiêu Ninh hơi trầm tư, “Khiến người ta báo đáp như vậy sẽ làm người ta chán ghét.”

“Nào có nghiêm trọng như vậy, cái gì mà báo đáp, đây không phải là trợ giúp lẫn nhau à? Đã nói với cậu nên kết giao bạn bè, nói không chừng lần sau cậu ta có việc cần tìm cậu hỗ trợ đây?”

Tiêu Ninh không thể mở miệng, cậu ta đã tìm rồi, chỉ là mình không đồng ý a...

“Lúc này có lẽ cậu ta không bận. Kỳ thực, hơn nữa thời gian của cậu ta đều rảnh rồi.” Vương Hoa nhanh chóng quyết định, vừa nói vừa lấy điện thoại ra định gọi, “Chỉ là cậu phải cùng hắn nói chuyện một chút”

“Vương ca.” Tiêu Ninh cơ hồ muốn cướp điện thoại, “Để tôi suy nghĩ thêm...”

Một bàn tay bịt trước mặt không cho hắn tiếp tục nói, Vương Hoa nói chuyện điện thoại, “Đan tổng? Không quấy rầy đến ngài đi? Vậy thì tốt, là thế này, ngài còn nhớ lần trước ở Đêm Trắng tôi đã dẫn người tên Tiêu Ninh đến không?”

Tiêu Ninh lúng túng nhìn gã tóm gọn mọi chuyện nói lại lần nữa, “A... Tốt, com tôi? Bữa trưa? Được, Cẩm Các? Tôi biết ở nơi nào rồi, tôi sẽ nói với hắn.”

Cúp điện thoại, Vương Hoa gật gật đầu với Tiêu Ninh, “Cũng không có việc gì, buổi trưa mọi người cùng nhau ăn một bữa com.”

Sắc mặt Tiêu Ninh lộ vẻ khó xử, “Không cần đâu...”

“Không phải tôi đã nói cậu sao, tiểu Ninh.” Vương Hoa hiếm thấy nhũn mày, “Bất kể có phải vì gặp chuyện như vậy hay không, kết giao mới người như Đan Hải Minh đối với cậu khẳng định có lợi, ai biết sau này cậu có chuyện quan trọng vừa vận cần cậu ta giúp đỡ? Hơn nữa, tôi cũng không bắt cậu phải đi nịnh nọt cậu ta, ăn bữa com thì chết sao?”

Tiêu Ninh không nói lời nào.

Vương Hoa nhìn nhìn bộ dạng của hắn, thật sự có chút khó chịu, “Buổi tối tôi đưa cậu đi.”

Đã nói đến mức này rồi, Tiêu Ninh mà cự tuyệt nữa sẽ bị xem là không biết điều, “Vương ca anh ở lại bồi chị dâu và con gái đi, tôi tự mình đến đó.”

Tiêu Ninh thứ nhất không muốn làm chậm trễ thời gian của Vương Hoa, thứ hai Đan Hải Minh không chừng sẽ có chuyện bận, hơn nữa Tiêu Ninh cũng không hy vọng Vương Hoa nghe thấy hai người nói về vấn đề này.

Vương Hoa thấy hắn kiên quyết, cũng không làm khó nữa, “Đan tổng nhìn như vậy, chỉ cần cậu và hắn ăn ngay nói thật, kỳ thực hắn rất tốt.”

Tiêu Ninh thờ dài, gật gật đầu.

*

Rời khỏi bệnh viện, Tiêu Ninh trở về chỗ ở thay đổi quần áo, buổi trưa đúng 12 giờ đến Cẩm Các, tìm nơi gần cửa sổ chỗ ngồi xuống. Hắn cố ý nhìn về phía cửa ra vào, chỉ cần liếc mắt một cái thì có thể thấy người đến người đi.

Vài phút sau, Đan Hải Minh từ cánh cửa bước vào.

Trong tay Đan Hải Minh mang theo một túi giấy, có lẽ muốn đi theo nhân viên phục vụ vào trong, Tiêu Ninh liền đứng lên, “Đan tiên sinh?”

Nghe được âm thanh, Đan Hải Minh nhìn lại, cất bước đi tới, động tác tùy ý ngồi xuống trước mặt Tiêu Ninh, đem túi đặt trên bàn, lời ít ý nhiều nói, “Quần áo.”

Tiêu Ninh tiếp nhận nhìn một chút, bên trong là một bộ quần áo thể thao màu xám tro, nhưng không phải bộ đồ kia của mình, hiển nhiên là mới mua, đành phải nhận lấy ý tốt, “Cảm tạ.”

“Có cái gì tốt mà cảm ơn.” Đan Hải Minh dựa ra sau ghế, không tiếp nhận thực đơn mà nhân viên phục vụ đưa tới, điềm tĩnh phun ra bùm bùm một chuỗi, “Ba chén tôm, cua muối bột, thịt gà, măng tây, com nấm.”

Nhân viên phục vụ cố gắng ghi nhớ từng món, “Quý khách cần gì khác không?”

“Cậu hỏi lại anh ta.” Đan Hải Minh nói, dùng cằm hướng Tiêu Ninh ra hiệu.

Đan Hải Minh một hồi đã gọi không ít, Tiêu Ninh chỉ lật ra một tờ thực đơn, cũng không có tâm tình nhìn kỹ lập tức đóng lại, “Tôi không đặc biệt muốn ăn gì, chừng đó là đủ rồi.”

Hắn thông thường nói chuyện rất khách khí, Đan Hải Minh lại nói, “Anh tốt nhất gọi cho mình ít món, gọi ra tôi đều sẽ rất thích ăn, không nhất định sẽ để anh ăn nhiều.”

Tiêu Ninh: “...”

Nhân viên phục vụ nháy mắt hé miệng nở nụ cười, Tiêu Ninh đành lần thứ hai mở ra thực đơn, thực đơn của quán com này so với trong tưởng tượng của Tiêu Ninh tốt hơn nhiều, Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, tên món ăn rõ ràng, giá cả mặc dù không phải bình dân, nhưng cũng không đặc biệt đắt, hoàn toàn không làm khó Tiêu Ninh.

Hắn lật xem hai lần, Đan Hải Minh muốn ăn món gì thì đã tự mình gọi, Tiêu Ninh cũng hoàn toàn không biết khẩu vị người này, đành gọi một vài món ăn chính mình cảm thấy ngon, “Vậy thì... Ba cá xông khói, thịt xào dưa, com ngó sen, nước chanh đậu phụ... Thôi, không cần nữa, gọi nhiều hơn sẽ ăn không hết.”

Đan Hải Minh vốn đang uống nước chanh, liếc nhìn một cái, “Không sao, gọi đi, ăn không hết đóng gói.”

Tiêu Ninh: “...”

“Quay lại phần đồ ngọt đi.” Đan Hải Minh hỏi nhân viên phục vụ, “Đề cử một chút.”

Nhân viên phục vụ ân cần giới thiệu, “Canh khoai bí ngô của chúng tôi rất được yêu thích, hai vị có muốn một chút không?”

Đan Hải Minh không chút suy nghĩ nói, “Cho anh ấy một phần.”

Tiêu Ninh có chút ngoài ý muốn.

“Được rồi, quý khách đợi một lát.” Bọn họ đã gọi không ít món ăn, nhân viên phục vụ nhớ kỹ thực đơn lễ phép rời đi.

Hai người trên bàn lập tức trầm mặc.

Trong lúc này mà im lặng thì không tốt lắm, Tiêu Ninh nghĩ nếu chính mình có việc cầu người ta, vẫn nên chủ động mở lời, “Đan tổng, chuyện của tôi Vương ca đã cùng cậu nói qua đi?”

Đan Hải Minh ừ một tiếng, “Toàn bộ, không cần nói lại lần nữa. Việc khó khăn của tôi cậu có giúp không?”

Tiêu Ninh trừng mắt nhìn, “A?”

“Làm bạn trai tôi ở vài sự kiện, đương nhiên, không phải nói không, sẽ trả lương cho anh.” Đôi Khuyết tay Đan Hải Minh khoát trên bàn, “Anh đáp ứng tôi, tôi lập tức giúp anh xử lý chuyện này.”

Tiêu Ninh hiểu được, giương như có chút khó tin hỏi ngược lại, “Đây là điều kiện?”

“Cũng không tính đi.” Đan Hải Minh biểu tình vô tư, “Dù sao cũng chỉ là một câu nói, nếu anh giúp tôi, ta nhất định sẽ giúp anh, nếu anh không giúp tôi, tôi nghĩ không chừng cũng sẽ giúp anh.”

Tiêu Ninh không phải không nghĩ tới Đan Hải Minh sẽ nhắc lại chuyện này, chỉ là không nghĩ người này có thể nói thẳng thắn như vậy, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì mới đúng.

Hắn rất muốn thờ dài, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ. Chuyện này kỳ thực cũng không phức tạp lắm, hoàn toàn có thể giúp mình xã giao nhiều hơn.

Nói thật, Tiêu Ninh từ lúc trước tiến vào Nhật Hoa đã trải qua rất nhiều đợt phỏng vấn cùng huấn luyện dày đặc, Nhật Hoa có phúc lợi cho nhân viên, tiền lương đãi ngộ, còn có chế độ đào tạo rất tốt, thật sự là công việc tốt hiếm có.

Hắn vì thất trách, viết vài bản kiểm điểm hoặc kỉ luật thì không có gì quá đáng, thế nhưng muốn hắn bởi vì bản thân chưa từng gây chuyện mà mất đi công việc, rồi bồi thường tiền, thực sự mà nói, có chút không cam lòng.

Người ta nói “không muốn lại được”, Tiêu Ninh tuy rằng không thích cưỡng cầu, nhưng trong lòng hắn lo lắng, không biết phải làm sao.

Chân mày hắn nhất thời buông lỏng, bị Đan Hải Minh nhìn ra, “Tôi cũng không phải thật sự làm gì anh, lo lắng gì?”

Tiêu Ninh đành phải cười khổ nói, “Lo lắng tôi tay chân vụng về, làm hỏng chuyện của Đan tiên sinh.”

“Yên tâm, không hỏng được.” Đan Hải Minh như có như không lung lay đầu, cũng không biết là muốn lắc đầu hay gật đầu, “Vậy được rồi.”

Luôn cảm thấy người này nói chuyện không đứng đắn, dường như muốn chơi đùa, Tiêu Ninh có chút đau đầu, “Đan tiên sinh, tôi có thể biết tại sao cậu cần tôi hỗ trợ không?”

Đan Hải Minh nhàn nhạt nhíu mày, sau đó liền buông ra, “Bởi vì có người muốn thấy tôi yêu nam nhân.”

Đây là lời giải thích kiểu gì?

Bất quá, cậu ta nếu đã nói như vậy thì có lẽ cậu ta không muốn nói cho Tiêu Ninh, mà Tiêu Ninh cũng không có ý định hỏi quá sâu, “Vậy tôi...”

Dừng một chút, hắn nói tiếp, “Chúng ta cần phải chuẩn bị gì không?”

“Chuẩn bị cái gì?” Đan Hải Minh dường như là cảm thấy chán ghét phát phát cánh tay, “Làm bộ một chút mà thôi, sẽ không làm phiền anh.”

Cho dù có làm bộ một chút cũng phải nghiêm túc suy nghĩ chứ? Có chút tinh thần chuyên nghiệp được không?

Chỉ là nhìn hắn như vậy, Tiêu Ninh lại càng yên lòng, chuyện này nhất định sẽ không quá phiền phức, ngược lại khoảng thời gian này Lô Nham khẳng định không có thời gian tìm mình, mà ngoài công việc ra thì toàn bộ thời gian đều rảnh rỗi, thực sự vừa vặn.

Lúc này nhân viên phục vụ dọn thức ăn lên, đẩy áp mặt bàn, Đan Hải Minh không khách sáo cũng không cần Tiêu Ninh khách sáo, tự động bắt đầu ăn.

Hắn hôm nay ăn mặc vẫn rất nhàn nhã, ống tay áo được vén đến khuỷu tay, thời điểm ăn tôm cũng không quá bận tâm hình tượng, tuổi lại không lớn, thực sự không nhìn ra là một người kinh doanh, cùng hắn so sánh, Tiêu Ninh cảm thấy bản thân quả thực hình như giống người làm ăn hơn.

Tiêu Ninh nhìn hắn cúi đầu ăn tôm không thẳng mình, vốn vẫn luôn thẳng tắp lưng cũng không nhận được thoáng thả lỏng, chọn lấy món của chính mình bắt đầu ăn.

Bữa cơm này rất ngon, thấy Đan Hải Minh chuyên chú ăn, Tiêu Ninh cũng đơn giản cúi đầu ăn thức ăn của chính mình, lực ăn của hắn cũng thuộc loại bình thường, khi những món ăn còn lại ít nhất một nửa, ngừng đầu nhìn lên, những món mà Đan Hải Minh gọi quả nhiên như hắn nói, sắp ăn sạch hết.

Đồ ngọt cuối cùng cũng dọn đến, vốn dĩ Tiêu Ninh đã có chút no, nhưng khi canh bí ngô được bung lên, một cỗ hương vị thanh tân quá hấp dẫn người ủa tới, Tiêu Ninh nhìn không được muốn ăn, vẫn nếm một muỗng, mùi vị vô cùng trong veo, bí ngô thơm ngát rất rõ ràng, bên trong lẫn lộn khoai tím cố ý không luộc nhuyễn, không biết làm thế nào mà có chút giòn tan, vừa thơm vừa ngọt, thêm một chút canh thanh đậm trở nên vô cùng phù hợp.

Ăn ngon thật a.

Tiêu Ninh ăn rất thoải mái, bắt tri bắt giác liền ăn hơn một nửa, giương mắt nhìn, Đan Hải Minh một tay chống đỡ cằm, nghiêng cổ nhìn hắn, thấy hắn nhìn lại, cảm thấy khá thú vị, khẽ mỉm cười, “Anh rất thích ăn ngọt.”

Khẩu khí Đan Hải Minh lúc nói chuyện luôn mập mờ, câu nói này lại đứng đắn hiếm thấy, mang theo chút trêu chọc. Động tác trên tay Tiêu Ninh ngừng lại, nhớ tới canh bí ngô này Đan Hải Minh chỉ gọi cho mỗi mình hắn, trong lòng không tự chủ liền trở nên tế nhị. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thân Thiết Với Người Mới Quen

Tiêu Ninh chỉ ăn sạch sành sanh cá xông khói, thịt và đậu phụ còn dư không ít. Đan Hải Minh xem xét liếc mắt một cái, “Một lát nữa anh trực tiếp về nhà?”

Tiêu Ninh không biết cậu ta hỏi cái này là có ý gì, nhưng vẫn thành thật gật đầu.

Ừ một tiếng biểu thị đã biết, thời điểm Đan Hải Minh trả tiền, thật sự nói nhân viên phục vụ giúp hắn đem món ăn gói lại. (=.=!)

Liên tưởng đến gia thế của cậu ta, hành động này quả thực không nói được là bình dị gần gũi hay cố gắng tiết kiệm, trong nháy mắt khiến bữa cơm này trở nên có chút khó hiểu. Tiêu Ninh dù muốn từ chối một chút cũng không biết phải nói gì.

Đan Hải Minh bỗng nhiên nói, “Điện thoại di động.”

Tiêu Ninh hỏi ngược lại, “Cái gì?”

“Điện thoại di động của anh, nghe không hiểu sao?” Đan Hải Minh chìa tay trước mặt Tiêu Ninh, Tiêu Ninh theo bản năng lấy điện thoại di động ra đưa cho cậu, chỉ thấy cậu cầm lấy rồi thực hiện vài thao tác, một lát sau, chuông điện thoại Đan Hải Minh vang lên. Cậu đem điện thoại di động trả lại cho Tiêu Ninh, “Tại sao ngay cả bảo mật cũng không cài?”

Tiêu Ninh nhìn trên màn hình di động là một cuộc gọi nhờ, chính là tên của Đan Hải Minh, nghe vậy cười cười, “Bên trong điện thoại di động của tôi không có thứ gì.”

Đan Hải Minh không tỏ rõ ý kiến, tay chống bàn đứng dậy, “Cầm lấy bữa tối cùng quần áo, tôi đưa anh trở về.”

Khẩu khí của cậu tùy tiện quen thuộc, Tiêu Ninh muốn khách sáo vài câu, người kia đã đi ra ngoài, hắn không thể làm gì khác hơn là mang theo hộp cơm plastic theo sau.

Một đường tìm từ đề hỏi, Tiêu Ninh nghĩ mình không nên làm phiền Đan Hải Minh như vậy, tuy nói bọn họ sẽ đóng vai tình nhân thân mật, nhưng bộ dạng Đan Hải Minh như vậy thật khiến Tiêu Ninh cảm thấy không thể nào nói chuyện được.

Tiêu Ninh theo Đan Hải Minh đến bãi đậu xe, cách đó không xa đèn báo mở khóa màu xanh nhạt vang lên, “Đan tiên sinh...”

“Nói.” Đan Hải Minh cũng không trả lời hắn, mà là nhận điện thoại, vừa mở cửa xe vừa ra hiệu Tiêu Ninh từ một bên khác đi vào, “Đừng nói nhảm, nói thẳng vấn đề.”

Tiêu Ninh trù trù mấy giây, Đan Hải Minh đã ngồi xuống, hấn phanh phải cùng lên xe.

“Khoan đưa cho tôi kiểm tra” Đan Hải Minh dùng một tay khác kéo qua dây an toàn thắt lại, “Tôi biết rồi, vậy chủ nhật nói cho tôi biết kết quả.”

Tắt máy xong cậu ta tiện tay đem điện thoại di động ném qua một bên, lấy ra chìa khóa xe, “Nhà anh ở vùng phụ cận Đền Trắng?”

Đại khái không thể gọi là phụ cận được, chỉ có thể gọi là cùng hướng, Tiêu Ninh gật đầu, “Đúng, Đền Trắng đi xuống nữa.”

“Ồ xa như vậy.” Đan Hải Minh khởi động ô tô đi ra ngoài.

Trên đường hai người đều không trò chuyện, ngoại trừ khi Đan Hải Minh đi tới vài chỗ rẽ sẽ để Tiêu Ninh chỉ đường. Trong khi điện thoại của Đan Hải Minh vang lên nhiều lần, Đan Hải Minh chỉ liếc qua một cái, không thèm quan tâm. Tiêu Ninh hơi cảm thấy kỳ quái, không nhìn được cùng nhìn một chút, như ẩn như hiện nhìn thấy tên Diệp Tử Hân này liên tục lóe lên.

Đương nhiên hấn chắc chắn không biết mở miệng nói gì, mãi đến tận khi xe Đan Hải Minh dừng ở cửa nhà trọ, Tiêu Ninh mới nói, “Đã làm phiền anh, Đan tiên sinh.”

Đan Hải Minh vịn tay lái, cầm đặt nơi khuỷu tay nhìn về phía hấn.

Bị cậu nhìn đến có chút không dễ chịu, Tiêu Ninh tháo dây an toàn, chuẩn bị mở cửa xe. Đan Hải Minh lên tiếng, “Không có?”

Hai chữ này không đầu không đuôi, Tiêu Ninh mê man hỏi, “Cái gì?”

Đan Hải Minh hất cằm lên, trong khẩu khí mang theo chỉ trích, “Anh không mời tôi vào nhà ngồi một chút?”

Tiêu Ninh: “...”

Nói như vậy thật giống như chính mình thất lễ, sắc mặt Tiêu Ninh lúng túng cười cười, “... Không phải, tôi cho rằng Đan tiên sinh buổi chiều có việc.”

“Chuyện buổi chiều của tôi hủy bỏ.” Đan Hải Minh dứt khoát trả lời, “Không có nơi phải đi.”

Tiêu Ninh đành phải hơi bất đắc dĩ cười nói, “Vào chỗ của tôi ngồi một chút đi, tuy rằng tôi thật sự không có thứ gì tốt để chiêu đãi Đan tiên sinh.”

Đan Hải Minh không nói thêm gì nữa, “Bãi đậu xe ở nơi nào?”

Tiêu Ninh đành phải ngồi xuống lại, chỉ Đan Hải Minh tiến vào một bãi đậu xe ở lầu một, cùng cậu ta từ thang máy đi lên. Nhà trọ này bởi vì bên trong chỉ có Tiêu Ninh và Lô Nham đôi lúc sẽ ghé lại đây ở, trong tủ giày còn thả hai đôi dép lê, vừa vận hiện tại hai người mỗi người một đôi.

“Đan tiên sinh muốn uống trà hay là cà phê?” Tuy rằng hai thứ này đều không tính là tốt lắm, trà cũng không biết đã mua bao lâu rồi, cà phê cũng chỉ là thức uống hòa tan nhanh, mà Tiêu Ninh vì lễ tiết nên cũng phải hỏi một câu.

“Giúp tôi lấy ly nước là được.” Đan Hải Minh nhìn một vòng căn phòng lần trước chính mình ở nhờ, ngồi vào trên ghế salông, “Có thể xem ti vi không?”

“Có thể, dụng cụ điều khiển từ xa ở trên bàn.” Tiêu Ninh vừa trả lời vừa tiến vào nhà bếp nấu nước, thời điểm đi ra Đan Hải Minh đã mở TV, dùng mỗi giây đồng hồ đổi một kênh tốc độ cực nhanh lướt qua nhiều chương trình, cuối cùng rốt cục dừng lại ở thể giới động vật.

Tiêu Ninh cùng cậu duy trì khoảng cách ngồi ở trên ghế sa lon, ngậm miệng không nói nhìn chằm chằm màn hình.

“Cùng tôi cùng một chỗ có phải rất không thoải mái không?”

Câu nói này quá đột ngột, đột ngột đến nỗi hành động của Tiêu Ninh còn nhanh hơn đầu óc, trước tiên chậm rãi quay đầu nhìn Đan Hải Minh, sau đó mới bắt đầu tiêu hóa câu nói này.

Trong lòng ngực Đan Hải Minh ôm một cái gối, vẫn duy trì tư thế xem ti vi, chỉ chừa cho Tiêu Ninh một cái gò má đang ngán ngẩm buồn bực. Tiêu Ninh theo phản xạ muốn mở miệng phủ định, rồi nói vài câu khách sáo không đến nơi đến chốn, thế nhưng chẳng biết vì sao những câu nói kia toàn bộ nghẹn ở cổ họng, khiến hấn không nói ra được.

Tiêu Ninh từ nhỏ đã là người phi thường nhạy cảm với tâm tình người khác, hấn nhận ra được vấn đề này cũng không giống những vấn đề Đan Hải Minh đề cập lúc trước, chỉ cần hỏi ra không cần trả lời.

Vì vậy hấn đem những câu nói kia nuốt trở về, đợi thật lâu, cuối cùng cũng không hề che giấu thở dài, “Thật ra mà nói, không có, bởi vì Đan tiên sinh cậu không làm chuyện gì quá đáng, tôi vẫn cảm thấy hai chúng ta ở cùng có chút tốt. Chỉ là cả hai không quá quen thuộc, tôi thật sự không giỏi giao tiếp với người khác, phong cách hành sự của cậu lại có chút khiến tôi không thích ứng được, thế nhưng cũng không đến nỗi phản cảm.”

“Không ghét?” Tầm mắt Đan Hải Minh trượt tới một bên liếc xéo hấn, “Tính khí của anh thật tốt.”

Xem ra vị này đối với việc mình làm người khác khó chịu vẫn có chút ý thức, bất quá Tiêu Ninh thật sự cảm thấy cậu ta rất có thiên phú, nắm bắt mọi việc nhanh gọn, hoàn toàn khiến người khác cảm thấy được cho dù mọi chuyện khó khăn đến đâu cũng không đến nỗi không giải quyết được.

Tiêu Ninh miễn cưỡng nở nụ cười, “Tôi chỉ là tương đối làm biếng, không có khí lực tức giận, có một số việc dù tốt hay không cũng sẽ dễ dãi.”

Đan Hải Minh xoay đầu lại, liếc nhìn hắn nửa ngày, cười gằn một tiếng, “Người như anh thật sự dễ bị ức hiếp, anh sinh năm con cừu sao?”

Bị một người đàn ông nhỏ tuổi hơn nói mình dễ bị ức hiếp vân vân, cảm giác này thật quá quý dị, Tiêu Ninh tốt tính sờ sờ mũi, “Kỳ thực là năm con rồng.”

“Năm rồng...” Đan Hải Minh ngừng chốc lát, “27 tuổi? Vậy anh lớn hơn tôi 4 tuổi.”

Tiêu Ninh có chút giật mình, hắn đoán được Đan Hải Minh sẽ không lớn hơn mình, thế nhưng cũng không nghĩ tới sẽ nhỏ hơn nhiều như vậy, nói cách khác, đứa nhỏ này mới 23 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học lập tức mở ra công ti tư nhân này?

Người so với người, nước mắt đầy mặt.

Tiêu Ninh bội phục sát đất, hắn nhớ Vương Hoa nói Đan Hải Minh du học ở Đức, “Cậu chỉ cần một năm đã có thể mở công ty này?”

Đan Hải Minh trả lời, “Không a, tôi 20 tuổi thì về nước.”

Tiêu Ninh càng bội phục, “Cậu nhảy lớp học xong đại học.”

“Tôi học được hai năm rồi bỏ.” Đan Hải Minh nói tiếp, “Cho nên trình độ học vấn cao nhất của tôi vẫn là là cấp ba.”

Luôn cảm thấy chuyện này phát sinh trên người Đan Hải Minh rất kì diệu, Tiêu Ninh cười hỏi, “Cậu đây tính học Bill Gates?”

“Không, tôi sao có hoài bão lớn như vậy được.” Đan Hải Minh đại khái là cảm thấy miệng có chút khô, nuốt đầu lưỡi liếm liếm, “Tôi không nghĩ rằng mình sẽ làm được.”

Nước đã nấu xong, Tiêu Ninh vào phòng, ôm ra, giúp Đan Hải Minh rót nước, “Dù sao cậu trở về không phải đã thành lập công ty sao? So với tôi đã học xong đại học không biết lợi hại hơn đến mức nào.”

“Tôi lợi hại.” Đan Hải Minh nắm chặt ly nước lung lay, mí mắt nửa rù xuống nhìn dòng nước nóng bên trong, rồi tiếp tục nâng lên tầm mắt nhìn Tiêu Ninh, “Tôi quay lại là chuyện tương đối lợi hại sao?”

Lời nói này quá gọn gàng dứt khoát, một chút cơ hội xoay chuyển cũng không cho Tiêu Ninh.

Đan Hải Minh lắc đầu, tươi cười trên mặt giống như những giọt nước mỏng manh lướt nhẹ trong ly, “Cho dù tôi không dựa vào Nhật Hoa để làm việc, nhưng nếu không có danh tiếng của cha tôi mẹ tôi, rất nhiều người sẽ không cho tôi mặt mũi, hơn nữa nhiều người căn bản không quen biết, cũng có rất nhiều thông tin tôi không biết. Nói cho cùng, tôi từ nhỏ đã không giống như người bình thường.”

Hắn tự tiểu phi tiểu nhìn Tiêu Ninh, “Tôi cũng không phải là thanh niên cố gắng gây dựng sự nghiệp a, ngay từ ban đầu đã hoàn toàn khác nhau.”

Liên quan tới chuyện của Bill Gates, hắn đột nhiên có chút nhớ mẹ.

Không biết tại sao đề tài này lại sâu như vậy, Tiêu Ninh suy nghĩ một chút, vẫn mở miệng hỏi, “Vậy tại sao cậu không trực tiếp tiến vào Nhật Hoa?”

“Bởi vì phiền phức.” Đan Hải Minh uống một hớp nước hơi nguội lạnh, “Tôi chỉ muốn thoải mái một chút.”

Cái gọi là thân thiết với người mới quen chính là như vậy, mặc dù không biết tại sao tiến vào Nhật Hoa sẽ “Không thể thoải mái một chút”, Tiêu Ninh mơ hồ đoán được có khả năng liên quan đến Đan Hải Hồng, hắn suy nghĩ một chút, mới nói, “Tôi vẫn thật sự bội phục cậu.”

“Bội phục?” Đan Hải Minh có chút buồn cười hỏi ngược lại, “Bội phục cái gì?”

Tiêu Ninh thờ dãi, “Bội phục cậu biết mình là ai, biết mình muốn gì.”

Cũng lẳng lẳng thản nhiên như thế, đường đường chính chính tự mình làm việc như vậy.

Mà cái kia lại là khuyết điểm của Tiêu Ninh, hắn luôn ngo trước ngo sau, lo lo lẳng lẳng cẩn thận từng li từng tí một, nhưng cuối cùng chuyện gì cũng không tốt.

Cho nên đối với Đan Hải Minh, hắn không chỉ bội phục, mà còn ước ao.

Không biết vì trong lời nói của hắn lộ rõ sự chân thành, hay là vì ánh mắt hắn đơn thuần chăm chú nhìn mình, tất cả đều đánh động Đan Hải Minh, người trẻ tuổi tháo xuống nét mặt tươi cười, nhìn qua không còn bất cẩn như ban đầu nữa.

Cậu đột nhiên vươn tay ra xoa xoa đầu Tiêu Ninh, cười nói, “Có cái gì tốt mà bội phục.”

Tiêu Ninh sờ sờ, nghĩ thầm đây thực sự là không phân biệt lớn nhỏ, nhưng nhìn thấy tâm tình Đan Hải Minh rõ ràng đã tốt hơn, rốt cuộc cũng lắc đầu

cười, không nói gì Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cá Rán

Trải qua buổi nói chuyện như thế, không khí giữa hai người khi ở chung cũng không còn lúng ta lúng túng nữa, kỳ thực hành vi của Đan Hải Minh vẫn trước sau như một, chủ yếu là trong lòng Tiêu Ninh đã có hơi hơi buông lỏng, hai ngày nay chuyện không như ý kéo nhau ủa tới khiến hắn có cảm giác vô cùng mệt mỏi, nhưng bởi vì bây giờ có khách mà dịu bớt. Hắn thỉnh thoảng sẽ cùng Đan Hải Minh nói vài câu, cứ như vậy ngồi xem ti vi câu có câu không trò chuyện, buổi chiều thoáng chốc trôi qua.

Đan Hải Minh nhìn đồng hồ trên tay, “Nên ăn cơm.”

“A.” Tiêu Ninh từ trước đến không nhanh đói bụng, “Vậy chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Đan Hải Minh kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, “Tại sao muốn đi ra ngoài ăn.”

Tiêu Ninh mím mím môi, “Trong tủ lạnh chỉ có vài đồ ăn chín buổi trưa xách về.”

“Trong tủ lạnh anh không có gì ăn?” Đan Hải Minh lúc này mới đứng lên, vỗ vỗ góc áo, “Vậy ra ngoài mua rồi về làm đi.”

Phải tự làm a?

Tiêu Ninh hơi hé miệng, không nghĩ ra Đan Hải Minh còn có thể làm việc này. Hắn và Lô Nham căn bản đều không nấu ăn, hầu như chỉ ăn bên ngoài, cho dù có ăn ở nhà cũng là đồ bên ngoài, trong lòng hắn ít nhiều có chút ý nghĩ rằng nam nhân độc thân đều không am hiểu về việc nấu cơm, “Thế nhưng nơi này không có gia vị...”

Xoong nồi chén bát các loại đều được đặt ở phòng bếp, bất quá những vật khác lại không có. Đan Hải Minh chạy tới cạnh cửa, “Mua luôn.”

Tiêu Ninh bật cười, đối với thói quen của người này từ từ ghi nhớ, hắn đã cảm thấy cũng được, nói chung cậu cao hứng là tốt rồi.

Dù sao buổi chiều Tiêu Ninh cũng không có việc bận gì, mà Đan Hải Minh hình như cũng rất rảnh rỗi. Đường xá ở khu vực này rất xa, mới được xây dựng không lâu, phương tiện sinh hoạt đều không đầy đủ, chỉ có một khu chợ nhỏ tự phát, Đan Hải Minh đứng ở bên trong không nói gì, nhìn Tiêu Ninh cười cười. Cậu đứng cạnh một gian hàng cá, ánh mắt xoi mói nhìn đám cá lóc nhóc lẩn qua ngã lại dầy dựa trong chậu, tay chỉ bừa một cái, để lão bán tay chân lạnh lẽo xử lý bỏ vào túi plastic đưa tới, cầm lấy, dùng ngón tay nhắc lên nhìn nhìn, cau mày không biết đang suy nghĩ gì.

Tiêu Ninh ở bên kia mua các loại gia vị thông thường trở lại, ôm một đồng, “Cậu mua cá? Làm sao ăn?”

“Tôi thế nào biết được.” Đan Hải Minh thả tay xuống, nhìn Tiêu Ninh rồi dùng tay kia cầm vài túi trên tay hắn. Tiêu Ninh nhất thời im lặng, “Cậu sẽ không làm món ăn đi?”

Tầm mắt Đan Hải Minh nhìn sang, “Anh nghĩ tôi biết sao?”

Vậy tại sao cậu nói làm đồ ăn ở nhà?

Tiêu Ninh trừng lại, “Tôi cũng không biết.”

Đan Hải Minh dứt tay vào túi, dứt khoát phân phó, “Lấy điện thoại di động tra một chút.”

Chuyện đến nước này cũng không có biện pháp gì, Tiêu Ninh buồn bực rút điện thoại di động ra ở trong chợ thực phẩm lên mạng tìm thực đơn, cũng khách khí hỏi một câu, “Cậu muốn ăn món gì không?”

Đan Hải Minh trầm ngâm, “Gà hoàng muện.” (1)

Tiêu Ninh: “... không làm được a.”

Đan Hải Minh liền suy nghĩ một chút, “Gà lạnh thái lát.” (2)

Tiêu Ninh: “... Nghe cũng không phải là món ăn ở nhà a.”

Đan Hải Minh sắc mặt khó coi, “Cà ri gà.”

Tiêu Ninh: “...”

Rốt cuộc con gà đã làm gì cậu? Cậu đòi trước là con chồn hôi à?

Tiêu Ninh quả thực cũng sẽ không làm món này, thế nhưng thời điểm hân mua đồ gia vị vừa rồi có nhìn thấy gói gia vị làm cà ri, cảm thấy có thể xử lý được, vì vậy kiên trì gặt gặt đầu, “Tốt lắm, cá ăn thế nào?”

Đan Hải Minh lại cúi đầu xem màn hình điện thoại, thuận miệng trả lời, “Cá không phải là món anh thích ăn sao? Tự tìm kiếm rồi làm.”

Tiêu Ninh bó tay chịu thua.

Đan Hải Minh kỳ quái liếc mắt nhìn hân, “Anh chắc chắn thích cá rán, vậy làm món đó?”

Có lẽ là trùng hợp, Tiêu Ninh cơ hồ muốn cười khổ, Đan Hải Minh làm sao có thể đoán chính xác như vậy, “Món kia rất phức tạp, chúng ta làm không được.”

Đan Hải Minh cười xì, “Anh làm không được thì không được, đừng kéo theo tôi.”

Tiêu Ninh không quen độc mồm độc miệng, chỉ là ánh mắt của hân không chút che giấu, thẳng thắn đem tâm tình lúc này biểu đạt ra ngoài. Đan Hải Minh vốn bày ra vẻ mặt không sao cả, bị hân trừng như vậy nhếch nhếch môi, cau mày lấy ra điện thoại di động, lập tức liếc mắt nhìn hân một cái, mới nhập từ khóa cá rán, nhìn nửa phút, kéo theo Tiêu Ninh mua những nguyên liệu cần thiết, chỉ chốc sau, đã đến giờ ăn.

Đan nhị thiếu tay trái xách cá, tay phải ôm canh dầu, “Trở về.”

Hai tay Tiêu Ninh cũng không còn chỗ trống, ở phía sau cậu bước vội theo. Vừa vào tiểu khu nhà trọ, một tiểu động vật lông dài màu vàng sừng sừng chạy vội tới, đại khái vì nghe được mùi thịt trên tay Tiêu Ninh cùng Đan Hải Minh, vây quanh bọn họ quẫy quẫy đuôi. Thời điểm thấy Long Vàng chạy tới, biểu tình Tiêu Ninh có chút không tốt lắm, lúc này không lộ ra vẻ mặt gì dời sang bên cạnh một bước.

Đan Hải Minh thì lại đem dầu đặt một bên, ngồi xổm xuống vuốt vuốt Long Vàng, động tác thuần thục xoa cổ của nó, Long Vàng kia được Đan Hải Minh sờ thoải mái, đầu ở trên người cậu cọ tới cọ lui, tru lên một hơi sừng sừng, không ngừng ngửi ngửi mặt Đan Hải Minh.

Tiêu Ninh lại tiếp tục dời một bước sang bên cạnh.

Đan Hải Minh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hân, “Làm gì trốn xa như vậy.” Tiêu Ninh: “... Ha ha.”

Đan Hải Minh một tay xoa đầu con chó, nhìn hân, bỗng nhiên mỉm cười, “Vừa yêu đồ ăn ngọt vừa sợ chó, anh là con nít sao?”

Tiêu Ninh biểu tình khó coi, giật giật khóe miệng, rồi ngậm lại.

Thấy phía trước mà một cô bé mặc quần áo thể thao chạy đến, trong tay còn cầm dây thừng cho chó, Đan Hải Minh vỗ vỗ đầu con chó, một lần nữa nhắc lên thừng dầu đứng lên, nói, “Muốn nói gì thì nói, rốt cuộc sợ cái gì? Ngay cả lời cũng không dám nói?”

Chẳng biết vì sao, trong lòng Tiêu Ninh dâng lên một luồng tức giận, giống như sự ảm nẫn mình nỗ lực áp chế chịu đựng suốt nhiều năm, đột nhiên bị Đan Hải Minh dùng một câu nói nhẹ nhàng cào rách, “Không phải ai ai cũng có thể giống như cậu, cái gì cũng không sợ, cậu thì biết cái gì?”

Đan Hải Minh nhíu mày, chủ nhân của con chó chạy tới trước mặt bọn họ, đứng thờ đốc, “Charlie, sao mày chạy nhanh như vậy... Ai! Các anh không có sao chứ?”

Long Vàng quay đầu lại lập tức cọ cọ chủ nhân mình, sau đó xoay người, ha ha thờ đốc ngẩng đầu nhìn Đan Hải Minh, Đan Hải Minh vỗ vỗ nó cười, “Bye bye.”

Sau đó nhìn Tiêu Ninh nói, “Đi.”

Trong lòng Tiêu Ninh còn chút khó chịu, dọc đường không hé răng, trầm mặc tiến vào cửa, Đan Hải Minh dẫn đầu tới nhà bếp, “Thực đơn.”

Người này đối với mình làm ra những chuyện như vậy cũng không thêm quan tâm chút nào, Tiêu Ninh nhíu nhíu mi, đem điện thoại di động vỗ vào tay cậu, tự mình động thủ đi rửa rau. Ở phương diện này, hân hoàn toàn là lần đầu trải nghiệm, biết muốn lấy nhau, nhưng lại không biết phải lấy nhiều ít, đành tùy tiện chọn một ít.

Chuẩn bị xong mới phát hiện không có thứ gì để đựng, Tiêu Ninh liền đi đến tủ chén bát, những vật này có ở đây chẳng qua cũng bởi vì mẹ Lô Nham lúc trước mua qua, hiện tại phía trên bị phủ một lớp bụi, Tiêu Ninh từng chút từng chút rửa rửa sạch sẽ.

Đan Hải Minh bên kia cầm dao thái rau, vung tay nửa ngày, mới chém đại vài nhát, sau đó dựa theo cách làm trong điện thoại, nghiêng đầu đặt bên cạnh “Chắc không cần phải làm chính xác từng chút đầu nha?”

Tiêu Ninh gọt vỏ khoai tây, không trả lời.

Chờ đến khi cậu xử lý xong cá, hâm nóng dầu, đem cá thả xuống, Tiêu Ninh cầm lấy dao bắt đầu gọt khoai tây cùng cà rốt.

Trong nồi, dầu chít chít kêu to, tiếng dao thái rau bỏ xuống đồ ăn trên thớt trầm trầm, tâm trạng Tiêu Ninh trong thoáng chốc có chút bay xa.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, hắn sẽ cùng Đan Hải Minh nấu cơm.

Một trận đau đớn khôn cùng kéo lại sự chú ý của hắn, hắn nâng dao lên, dò sang một bên lập tức phát hiện trên ngón trỏ tay trái chậm rãi tuôn ra một tròng máu tươi.

Trải nghiệm này cũng rất mới mẻ, Tiêu Ninh giờ tay lên nhìn một chút.

“Anh đang chảy máu.” Giọng Đan Hải Minh vang lên, Tiêu Ninh không tự chủ nhìn sang cậu, chỉ thấy cậu đang trợn mắt nhìn mình, “Sạch” một tiếng, “Lớn vậy rồi mà còn vụng về.”

Một khắc sau, tay trái của Tiêu Ninh đã bị Đan Hải Minh kéo qua, cậu cúi đầu ngậm lấy đầu ngón tay Tiêu Ninh, đầu lưỡi mềm mại ảm áp thoáng lướt nhẹ qua vết thương.

Tiêu Ninh sùng sốt hai giây, mãnh liệt giật tay trở về.

Đan Hải Minh tặc lưỡi, như có như không cười cười nhìn hắn, “Anh còn thấy đau không?”

Cảm thấy lúc này mà nói gì thì không đúng lắm, Tiêu Ninh mím môi thật chặt, hơi để phòng nhìn Đan Hải Minh. Mà Đan Hải Minh lơ đãng rút một tờ quá giấy ăn đưa cho Tiêu Ninh, chờ đến khi Tiêu Ninh nhận lấy thì nở nụ cười, “Vị khoai tây.”

Nụ cười kia vô ưu vô lo, Tiêu Ninh nhìn đến thất thần, nhưng lúc này sắc mặt Đan Hải Minh đột nhiên thay đổi, cuống quýt xoay người, cá trong chảo hiển nhiên đã cháy quá mức, hiện ra màu sắc kì lạ.

Đan Hải Minh nhanh chóng tắt bếp lấy cá ra, trên mặt lộ ra một chút thần sắc ảo não không rõ, đem cá bỏ vào đĩa, tay nắm thành quyền, lông mày nhíu lại, lập tức cầm lấy đĩa đó muốn đổ vào thùng rác.

Tiêu Ninh lấy lại tinh thần, vươn tay ngăn cản, “Cậu làm gì thế?”

“Không thể ăn.” Đan Hải Minh kỳ quái nhìn Tiêu Ninh. Tiêu Ninh cầm đĩa đoạt lại, quan sát nửa ngày, “Không đến nỗi nào, cậu đã rán một nửa rồi, tiếp tục rán xong đi, dù sao cũng là cả một con cá.”

Đan Hải Minh cười nhạt, “Tôi mua, anh đau lòng cái gì.”

Tiêu Ninh vốn muốn nói lãng phí thức ăn là không tốt, tầm mắt chợt lướt qua y phục trên người Đan Hải Minh, không biết từ lúc nào bị dính đầy gia vị, lời chưa kịp nói ra khỏi miệng đã thành, “Tôi đau lòng vì này giờ cậu vất vả như vậy.”

Vừa thốt ra, hắn lập tức hối hận, quan hệ giữa hắn và Đan Hải Minh kỳ kỳ quái quái, nói gần không gần, nói xa cũng không xa, lời này lại có chút thân mật quá mức.

Đan Hải Minh hần một chút, rồi thờ ơ quay đầu lại tiếp tục công việc trên tay, “Tùy anh, dù sao tôi cũng sẽ không ăn.”

Tiêu Ninh thờ dãi trong lòng, nhưng cũng không thấy tức giận chút nào, khẩu khí thậm chí còn mang theo một chút ý cười không tự chủ, “Tôi ăn”. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Không Nghĩ Tới

Thời điểm hai người ngồi vào bàn ăn thì đã gần 8 giờ, làm xong hết món ăn, hai người mới phát hiện không nấu cơm, lúc này Đan Hải Minh đã bày ra bộ dáng không kiên nhẫn, Tiêu Ninh dứt khoát xuống lầu, vào một quán cơm nhỏ gọi hai hộp cơm, mang lên nhà.

Khi nấu ăn, hai người đã nghe thấy mùi khói dầu nên không cảm thấy đói bụng, nhìn một bàn thức ăn xấu xí cùng hai phần cơm đóng gói, Tiêu Ninh trước tiên gấp một chút cà ri gà, kỳ thực cà ri gà này cũng không đến nỗi xấu xí lắm, cho nên cảm giác cũng không quá quý dị, hắn lúc này mới yên tâm, đem đĩa đặt trước mặt Đan Hải Minh quơ quơ, “Làm không tốt, chấp nhận ăn chút.”

Đan Hải Minh một tay chống cằm một tay cầm đũa, không chút để ý đâm một khối thịt gà, nhai tới nhai lui, phun ra xương, đem thịt nuốt, sau đó lại đâm một khối nữa, lặp đi lặp lại.

Vốn cũng không mong đợi cậu ta có thể bày ra biểu tình khen ngợi, dù sao chắc chắn cũng giống nhau thôi, thế nhưng Đan Hải Minh ít nhất cũng liên tục gấp đồ ăn, Tiêu Ninh vẫn thấy vô cùng vui mừng.

Vì vậy hẳn bắt đầu chuyên tâm ăn món cá rán đã hoàn toàn mất hết hình dạng kia, bên ngoài bị cháy quá nặng, nên ăn lên phần trên, rất giòn, dù sao Đan Hải Minh cũng không phải quá kém, ngược lại thực sự có chút ngon.

Bất quá, đây là lần đầu tiên, có người nguyện ý vì hắn học và nấu một món ăn, chỉ bằng chút này, Tiêu Ninh có thể mặt không đổi sắc, đem toàn bộ thức ăn trên bàn ăn sạch.

Ăn những món khác, Đan Hải Minh không nói lời nào, chỉ là tầm mắt vẫn luôn đặt trên người Tiêu Ninh, phảng phất như đang đánh giá điều gì. Đợi đến khi Tiêu Ninh thật sự giải quyết con cá kia, Đan Hải Minh cũng ăn không ít, đứng vào lúc này điện thoại của cậu vang lên.

Đan Hải Minh khó chịu nhíu mày, lấy điện thoại di động ra xem một chút. Trong nháy mắt, Tiêu Ninh nhìn thấy trên mặt cậu xẹt qua chút đăm chiêu, “Chuyện gì? Tôi đã ăn cơm rồi.”

Người bên kia không biết nói gì, ngón tay Đan Hải Minh ở trên bàn gỗ gõ, hỏi ngược lại, “Quan trọng sao?”

Cậu nghe một lúc, khẩu khí có chút trào phúng, “Được, một tiếng sau gặp.”

Vừa nói vừa nhìn về phía Tiêu Ninh, Đan Hải Minh chợt lộ ra một nụ cười không rõ ý nghĩa, “Vừa vặn tôi cũng có chuyện cần phải nói cho các người.”

Nói xong cậu lập tức tắt máy. Tiêu Ninh liếc mắt hỏi, “Có việc gấp? Vậy anh đi làm việc của anh đi.”

Đan Hải Minh cũng không khách khí với hắn, có thể là không có thời gian, đem điện thoại di động nhét lại túi, đẩy ghế ra đứng lên, “Tôi đi.”

Tiêu Ninh cũng đứng lên, tiễn cậu tới cửa, đứng ở một bên nhìn Đan Hải Minh mang giày. Tay Đan Hải Minh tay đặt ở cạnh cửa, nghiêng người quan sát Tiêu Ninh, bỗng nhiên vươn tay ra, dùng ngón tay cái lướt qua khóe miệng của Tiêu Ninh, rút về không hề kiêng kỵ liếm liếm, hơi hít mắt lại nhận xét, “Mùi vị không tệ.”

Tiêu Ninh khiếp sợ đến nỗi không biết phải làm sao, Đan Hải Minh cười tự giễu nói, “Làm cũng được, đúng không?”

Sau khi người nọ bước ra khỏi cửa Tiêu Ninh mới hiểu rằng Đan Hải Minh đang nói đến món cá kia, trong lòng dâng lên một trận kích động không nhận được, hắn đuổi lên trước một bước, “Đan tiên sinh.”

Đan Hải Minh dừng lại, nghiêng đầu, nhướn mày biểu thị thắc mắc.

Tiêu Ninh há miệng, nhẹ nhàng gãi dạ, rốt cuộc vẫn nói ra khỏi miệng, “Cá rán kia thật sự không ngon... Dù sao, cảm ơn cậu.”

Chính hắn cũng không biết mình đang cảm ơn điều gì, nhưng có cảm giác rất kì diệu, Đan Hải Minh cũng hiểu.

Mấy giây sau, Đan Hải Minh hừ cười một tiếng, trong nụ cười lại xuất hiện cỗ ôn hòa an ủi không rõ, “Lần sau sẽ bồi thường anh.”

Nhếch nhếch môi, Tiêu Ninh cuối cùng chỉ cười cười, lại nói, “Đi đường cẩn thận.”

“Biết, đông dài.” Đan Hải Minh hai tay đút túi, đi được hai bước, chợt nhớ tới một chuyện, “Việc kia anh không cần lo lắng, mai nghỉ ngơi thêm một ngày, sau đó đi làm như thường lệ.”

Tiêu Ninh gật gù đầu biểu thị đã biết, hắn thực sự quên mất chuyện này.

*

Buổi tối ngày thứ hai, Tiêu Ninh liền nhận được điện thoại của công ty, thông báo rằng ngày mai hắn có thể đi làm, người đó không nói thêm, Tiêu Ninh cũng không nhiều lời, chút lòng tin này với Đan Hải Minh cũng cần phải có.

Cách ngày, Tiêu Ninh vừa đến công ty, đã bị giám đốc lôi vào văn phòng, nói cho hắn biết cấp trên của công ty phán định hắn vì công tác giám sát thất trách, tiền công tháng này hủy bỏ, tiền thưởng cuối năm cũng giảm một nửa, sau đó hắn còn phải đi huấn luyện nhân viên mới ba tháng, toàn bộ thành viên trong tổ hắn cũng phải rời đi.

Phạt đến mức không nhẹ không nặng, thế nhưng cũng coi như còn nghe được, Tiêu Ninh có chút cảm tạ cách làm của Đan Hải Minh, như vậy ít nhất sẽ không khiến hắn bị xoi mói.

Giám đốc cũng chỉ cảm khái số hắn may mắn, không có bất ý tứ sâu xa nào, Tiêu Ninh liền an an phận phận bắt đầu đi làm lại. Gọi một nhóm nhân viên phục vụ khách hàng mới vào, trước tiên sẽ huấn luyện một tháng. Tiêu Ninh dù sao cũng không chán ghét công việc này, hắn là người ôn hòa, kĩ năng thông thạo, những người mới rất nhanh thân thiết với hắn, tâm trạng ai ai cũng thoải mái.

Đan Hải Minh không liên lạc hẳn, Tiêu Ninh tình cờ vẫn suy nghĩ chuyện này, so với lúc trước, hiện tại người này đối với hắn mà nói cũng không dừng lại ở mức người xa lạ, thậm chí cũng có thể miễn cưỡng xem là người bạn kì quái.

Hơn nữa đã đáp ứng Đan Hải Minh rồi, hắn tự nhiên cũng muốn làm tốt một chút. Bất quá, hắn đoán Đan Hải Minh phòng chừng cũng sẽ không liên tục nhờ vả.

Điều khiến Tiêu Ninh bất ngờ chính là, Đan Hải Minh không liên lạc, Lô Nham lại gọi đến.

“Cái gì?” Tiêu Ninh có chút không thể tin được, trong giọng nói lộ rõ kinh ngạc, “Nhờ tôi bồi Hạ Ly?”

Lô Nham bên kia đầu dây nói, “Đừng ai nha, vốn dĩ chủ nhật này muốn mang hắn đi mua một ít đồ vật, kết quả là cuộc họp của tôi thay đổi đúng vào hôm đó, mà công sự tôi lại bất ngờ đi công tác, chỉ có mình tôi thôi.”

Tiêu Ninh giọng điệu cứng rắn từ chối, “Ngày đó tôi có lẽ sẽ bận chút việc, hay cậu nhờ người khác đi? Hoặc để Hạ Ly đi shopping trước?”

“Cậu có việc?” Lô Nham cũng rất kinh ngạc, căn bản không ngờ tới, “Cậu làm sao có khả năng bận việc a, tôi còn không hiểu cậu sao, từ trước đến nay cậu đều không có việc gì làm vào chủ nhật mà, cho dù có cũng có thể dời lại mà, cậu xem, trước đây chủ nhật nào tôi tìm cậu, có lần nào cậu không rảnh đâu?”

Y nói như thế là chuyện hiển nhiên, Tiêu Ninh muốn cười.

Lô Nham lại nói tiếp, “Vả lại cậu muốn tôi tìm ai nhờ vả đây a? Tôi bình thường đi làm đều không để Hạ Ly ở một mình quá lâu, kế hoạch trong ngày chủ nhật cũng đã bàn bạc xong rồi, làm sao có thể bắt một đứa nhỏ như hắn phải chờ đợi. Tôi muộn nhất đến chiều là lập tức có thể gặp các cậu cùng nhau ăn cơm tối.”

Tiêu Ninh rõ ràng hiểu rõ công ty của Lô Nham, công việc văn phòng của y phần lớn đều trống không, chỉ hay chạy tới chạy lui bên ngoài, chỉ cần ký vài hợp đồng bên ngoài là được, khẳng định nhân cơ hội này mang theo Hạ Ly đi chơi khắp nơi.

Xem ra cái Hạ Ly này rất được Lô Nham thích.

Nhìn chằm chằm mặt đất, Tiêu Ninh tâm tình phức tạp nhất thời trầm mặc.

Có lẽ vì hắn trầm mặc quá lâu, Lô Nham không nhịn được hỏi, “Tiêu Ninh? Quyết định như vậy, sáng sớm chủ nhật cậu tới trước nhà tôi một chuyến, nha, đúng rồi, thuận tiện giúp chúng tôi mang đến điểm tâm luôn, tôi muốn sủi cảo của nhà hàng cuối phố kia, đừng bỏ tôi.”

Bên cạnh có người nói gì đó, Lô Nham lập tức nói thêm, “Hạ Ly cũng không thích tôi, thêm vài quả ổi.”

Tiêu Ninh kéo kéo khóe miệng, không biết cười cho ai xem, ngữ khí tiếp tục ôn hòa như cũ, “Đã biết.”

Cúp điện thoại, Tiêu Ninh chợt nhớ tới một câu không biết đã gặp khi nào.

—— cuộc sống của bạn là do bạn tự chọn.

Lắc đầu, hắn nở nụ cười tự giễu, vừa định cất điện thoại, lại đột nhiên nhớ tới Đan Hải Minh, không biết hắn sẽ có việc gì hay không. Vì thế, Tiêu Ninh lần đầu tiên chủ động liên lạc Đan Hải Minh, nhắn một tin nhắn ngắn: Ngượng ngùng, tôi vừa cùng bạn bè hẹn vào chủ nhật, chủ nhật này cậu không có việc gì đi?

Chờ khi đến chiều, Đan Hải Minh mới trả lời: Không, anh đi chơi đi.

Theo bản năng muốn tiếp tục gợi nhắc tin hỏi về chuyện này, Tiêu Ninh lại theo thói quen chần chờ, thời điểm thật sự cần hắn, Đan Hải Minh nhất định sẽ sớm thông báo, nhưng đôi lúc gấp như vậy sẽ không thể nào chuẩn bị kịp đi?

Đang do dự, hắn đột nhiên nhớ lại bộ dạng cười nhạo của Đan Hải Minh, “Có chuyện cứ nói, sợ cái gì?”

Tâm tình không biết tại sao lập tức thả lỏng, Đan Hải Minh tuy rằng lúc nào cũng đều bày ra vẻ mặt “Không nên cùng tôi dông dài”, muốn nói gì thì nói, vô hình trung khiến cho người khác có chút ảnh hưởng, phảng phất dường như cũng không còn chuyện gì khó nói nữa.

Tiêu Ninh liền trực tiếp gọi điện thoại, “Đan tiên sinh? Tôi là Tiêu Ninh, không quấy rầy cậu đi?”

Đan Hải Minh không dông dài, “Chuyện gì, nói.”

“Tôi muốn hỏi chuyện của anh, đại khái là khi nào cần tôi giúp? Chuyện này tôi vẫn luôn có chút... Lo lắng.”

“Như đã nói, không có việc gì.” Đan Hải Minh ở đầu kia điện thoại chợt nở nụ cười, “Anh lo lắng gì, hảo hảo đi chơi đi. Nếu có việc tôi sẽ sớm nói cho anh, đừng suy nghĩ lung tung.”

Loại giọng điệu này, thỉnh thoảng khiến Tiêu Ninh nhớ không nổi tên này so với mình còn nhỏ hơn vài tuổi.

*

Sáng sớm chủ nhật, Tiêu Ninh không thể không dậy sớm, nhà hàng cuối phố mà Lô Nham chỉ cách đây không tiện đường. Lần này có kinh nghiệm, hần mở cửa cũng chỉ chờ ở phòng khách, may là người trong phòng ngủ cũng không nằm trên giường quá lâu. Dù sao Lô Nham thật sự có việc, tuy rằng y tùy hứng, nhưng ít ra đối đối công việc đem lại cho mình không ít thu nhập vẫn có chút tinh thần chuyên nghiệp.

Người đầu tiên đi ra là Hạ Ly, cậu ta thấy Tiêu Ninh, trên mặt có chút ngượng ngùng cười cười, “Tối rồi? Ăn điểm tâm chưa?”

Tiêu Ninh khách khí trả lời, “Ăn rồi, Lô Nham đã rời giường?”

“Hừm, hần đang tắm, sẽ ra ngay.” Không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt cậu ta đỏ lên. Tiêu Ninh vờ như không nhìn thấy, nhắc nhở nói, “Điểm tâm ở trên bàn, cậu ăn trước đi.”

“Tôi chờ hần ra cùng nhau ăn.” Hạ Ly vừa nói vừa ngồi bên cạnh Tiêu Ninh, “Đã làm phiền anh rồi, sớm như vậy còn bận bịu giúp mang điểm tâm đến.”

Đạo lý đối nhân xử thế của người này cũng không phải không tốt, Tiêu Ninh mỉm cười trả lời, “Không có gì, dù sao bình thường tôi cũng không thể nào ngủ nướng được.”

Hạ Ly cảm khái nói, “Thật là lợi hại a, tôi nếu là cuối tuần có lúc sẽ trực tiếp ngủ thẳng đến giữa trưa.”

Đang nói, Lô Nham đi ra, nhìn thấy Tiêu Ninh, ánh mắt sáng lên, “Sùi cáo đâu?”

Tiêu Ninh cười nói, “Trên bàn.”

Lô Nham chờ đợi, lập tức chạy đến ngồi xuống bàn, miễn nguyên ăn sáng. Hạ Ly nhìn Tiêu Ninh cười cười, cũng bước qua ăn điểm tâm, hai người ngồi đối diện nhau, vừa ăn vừa nhỏ giọng trò chuyện, thỉnh thoảng bật cười.

Tiêu Ninh nhìn họ, cảm giác giống như com đêm qua còn chưa tiêu hóa được, quận thất nơi dày, vừa đau vừa lạnh.

Chờ đến khi hai người ăn xong, Lô Nham nói Hạ Ly từ từ thay quần áo, bản thân cùng Tiêu Ninh đi xuống trước lấy xe. Mở cửa xe, Lô Nham đột nhiên nhớ tới điều gì, móc bóp ra, “Nếu như Hạ Ly muốn mua gì, nếu không quá đáng, cậu hãy dùng thẻ của tôi giúp hần mua, mật mã cậu biết rồi đi? Là sinh nhật của cậu.”

Lô Nham rất thiếu kiên nhẫn nhớ mật mã, những tấm thẻ này đều dứt khoát dùng ngày sinh nhật của cha mẹ, cái thường dùng nhất lại là sinh nhật Tiêu Ninh, như vậy còn có thể thuận tiện nhớ ngày sinh nhật của bọn họ, một công đôi việc, bản thân y cũng rất hài lòng.

Tiêu Ninh cũng không nói nhiều tiếp nhận, dù sao đó cũng là tình nhân của Lô Nham, y muốn làm thế nào thì cũng là chuyện của y.

Chờ hần ngồi vào chỗ ngồi kế bên, Lô Nham nhìn hần mở miệng, “Sao lúc nào tôi cũng thấy cậu mặc chiếc áo sơ mi này vậy? Không mặc cái khác?”

Tiêu Ninh bật cười, hần không phải không mặc cái khác, chỉ là Lô Nham không để ý mà thôi.

“Lát nữa cũng mua cho mình vài bộ đi, coi như tôi tặng cậu.” Lô Nham thẳng thắn vươn tay ra, giúp hần sửa lại cổ áo, cau mày quan sát một chút, khoe miệng xinh đẹp nhếch lên, “Bộ dạng cậu không phải cũng rất được sao? Chỉ có điều không biết chăm sóc chính mình, nếu không cũng sẽ có rất nhiều người theo đuổi.”

Tiêu Ninh hơi cúi đầu, lộ ra nụ cười, “Một mình cũng không có gì không tốt.”

“Cũng đúng.” Lô Nham cảm khái, nhào người qua, thuận tiện giúp hần đem dây an toàn cài lại, “Nếu cậu thật sự có đối tượng, tôi có lẽ sẽ không quen.”

Nói xong y buồn bực nhìn Tiêu Ninh liếc mắt một cái, “Cho nên cậu cứ tù tù mà tìm.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chuyện Đến Nước Này

“Đừng nói trước.” Tiêu Ninh nhẹ nhàng chấm dứt chủ đề này, “Nói mới nhớ, Lô Nham, đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến hành động yêu đương của cậu.”

“Hừ.” Lô Nham thu tay về, “Đây không phải bởi vì cậu cứ trốn tránh sao.”

Trốn?

Tiêu Ninh không ngờ Lô Nham sẽ dùng loại từ này, lại nghe y nói, “Ban đầu tôi còn tưởng rằng cậu cảm thấy đồng tính luyến ái là ghê tởm.”

Tiêu Ninh nuốt nuốt nước miếng, “Không có... tôi chỉ không muốn làm kỳ đà cản mũi.”

“Là sợ phiền phức sao.” Lô Nham không biết nghĩ gì, nở nụ cười, “Dù sao phiền phức của tôi, cậu không trốn được đâu, cậu cứ chịu đựng đi.”

“Đúng vậy, đời trước chắc chắn tôi thiếu nợ cậu.” Tiêu Ninh trêu ghẹo nói, “Thế nhưng cậu cũng nên nhìn lại tốc độ đổi tình nhân của cậu đi, tôi sợ lại gọi nhầm tên khiến cậu thêm phiền phức không phải sao? Nói đi, lần này dự định bao lâu, tôi chuẩn bị tâm lý.”

Lô Nham không hề trả lời, hai tay nắm chặt vô-lăng, ngẩng đầu nhìn nóc xe.

Tiêu Ninh cảm thấy có chút không đúng, “Lô Nham?”

“A?” Lô Nham lấy lại tinh thần, mi tâm nhíu lại, dường như đang suy nghĩ chuyện gì, “Tiêu Ninh, tôi trước tiên nói với cậu chuyện này, tôi cảm thấy Hạ Ly không giống những người trước kia.”

“Không giống?” Tiêu Ninh khẽ mỉm cười, đem toàn bộ sự căng thẳng của mình cẩn thận giấu kỹ, “Có ý gì?”

Lô Nham xoay đầu lại, xoa xoa huyệt thái dương, có chút nôn nóng nói, “Tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy, tôi rất thích em ấy. Tính cách em ấy có chút mâu thuẫn, dễ xấu hổ, về chuyện tình cảm lại không chút che giấu, tôi cảm thấy rất thú vị.”

Vừa nói y vừa cong cong khóe mắt mỉm cười, vô cùng ôn nhu, chan chứa tình cảm, biểu tình này của Lô Nham quả thực trăm năm khó gặp, ánh mắt Tiêu Ninh có chút nhút nhối, “Cậu biết không? Trước kia em ấy không thích nam nhân.”

“Tôi không biết.” Tiêu Ninh hỏi, “Vậy sau đó thế nào?”

Nói xong, hắn mới kinh ngạc phát hiện giọng điệu của mình lúc này không biết tại sao đột nhiên lạnh lùng như vậy, quả thực không giống hắn chút nào.

Mà Lô Nham cũng không để ý, tâm tình của y hoàn toàn quan tâm đến người kia, “Tôi cũng không biết nên nói thế nào nữa, cảm thấy dường như tôi phải có trách nhiệm.”

Y nói thực sự mơ hồ, Tiêu Ninh lên tiếng, cười cười, “Tôi thật sự ngờ cậu lại thật thà như vậy đấy, chuyện này sao giống như chuyện của xử nữ?”

“Tiêu Ninh?” Lô Nham rốt cục cảm thấy không bình thường, “Cậu muốn gây sự à? Giọng điệu kiểu gì đó? Tôi đang cùng cậu nghiêm túc thảo luận.”

Tiêu Ninh lặng thinh không nói, đến khi cảm thấy giọng điệu bình ổn trở lại mới mở miệng, “Vậy ý của cậu là, cậu với Hạ Ly là nghiêm túc? Cậu mới quen biết nó được bao lâu?”

“Chuyện này làm sao có thể liên quan đến chuyện quen biết bao lâu.” Lô Nham dường như bắt đầu nóng nảy, không đồng ý phản bác, “Và lại trước đó, thời gian tôi và cậu ấy nhận thức trong game cũng không ngắn.”

Tiêu Ninh nắm chặt dây an toàn, hình như nhiệt độ vừa nãy khi Lô Nham chạm vào vẫn tồn tại ở nơi đó, hắn cố gắng vài lần, cuối cùng vẫn không cười nổi, “Nghiêm túc? Cậu giống với tôi sao? Cậu làm sao có thể đối một nam nhân nghiêm túc? Cậu đã từng thật tâm với ai chưa?”

Lời này hiển nhiên là mắng người, Lô Nham trầm mặt, “Tiêu Ninh? Cậu thật sự nói ra lời này sao? Cậu nói phải, tôi lập tức đánh cậu.”

Tiêu Ninh bình thản nhếch nhếch khóe miệng, từ từ xoay người nhìn Lô Nham, “Tôi mới là người muốn hỏi cậu, Lô Nham, cậu là nghiêm túc sao? Cậu nghiêm túc?”

Lô Nham không quen thấy hắn như vậy, liền nhịn không được bật cười, “Nói đi nói lại với cậu thì ra chỉ có hai chữ “nghiêm túc” này, tiêu Ninh, rốt cuộc làm sao vậy a? Được rồi, tôi biết lúc trước tôi yêu đương quá gấp gáp, dù sao cậu luôn cảm thấy tôi như vậy là không tốt, bây giờ tôi nghĩ muốn nghiêm túc, cậu nên cảm thấy cao hứng không phải sao?”

Cao hứng?

Tôi nên cao hứng cái gì?

Tiêu Ninh muốn vươn tay vịn ngực, hắn nhớ lại, khi đó một mình hắn lẻ loi đứng bên sân thể dục ngăn người, chỉ có một mình tiểu hài tử tên Lô Nham chạy tới hỏi hắn, “Chúng tôi thiếu một người, cậu có chơi không?”.

Hắn nhớ lại khi đó, hắn cũng Lô Nham bị đau chân vì đá bóng trên lưng, tiến vào phòng y tế, Lô Nham nói “Cậu thật thú vị, sau này tôi sẽ bảo vệ cậu.”.

Hắn nhớ lại khi đó, có người trong phòng học nói xấu sau lưng hắn, Lô Nham tát thẳng ly nước vào người đối phương, sau đó vô cùng kiêu ngạo mà nói với hắn rằng, “Chẳng qua chỉ là chuyện học phí còn con này thôi, cậu cố gắng một chút dành lấy học bổng, ăn cơm thì cùng ăn với tôi, tôi mời khách cũng không có gì đáng kể. Hơn nữa ba mẹ tôi thích cậu như vậy, tôi đều đã nói cho bọn họ biết, bọn họ nói muốn giúp cậu. Đêm nay đến nhà tôi ăn cơm đi.”.

Hắn nhớ lại, khi còn học đại học, Lô Nham rất được hoan nghênh, bị một đám học sinh bản địa ganh ghét, hôm đó chỉ có hắn và Lô Nham hai người đánh lại năm, sáu tên côn đồ, sau đó đều nhập viện, Lô Nham nằm ở trên giường bệnh cười với hắn, “Cậu thế nào lại nhiều chuyện như mẹ tôi vậy, trước tiên quan tâm đến bản thân cậu đi, đều bị đánh thành đầu heo.”

Nguyên lai cũng đã...

Quá khứ đã lâu như vậy rồi a.

Lô Nham nhận điện thoại, “Được, em đứng ở cửa chính chờ một chút, tụi anh lập tức đến đây.” Cúp điện thoại, y quay đầu không yên tâm dặn dò Tiêu Ninh, “Cậu có chuyện gì tới mặc kệ, tôi cảnh cáo cậu, chút nữa đừng khiến Hạ Ly khó chịu.”

Nói xong dừng một chút, “Còn có a, đừng nói loạn với em ấy là trước đây tôi từng hẹn hò với nhiều ít người.”

Nhìn Lô Nham như một đứa nhỏ, đôi gò má ửng đỏ, hưng trí bùng bùng, Tiêu Ninh chỉ cảm thấy ngực mình như bị khoét thành hố sâu, mở cửa sổ xe để gió mạnh không ngừng thổi tới, trong thoáng chốc, tựa hồ cái gì cũng đều đã bị thổi ngụt.

—— cuộc sống của bạn do bạn tự chọn ——

Này nói cho cùng, cũng là do hắn lựa chọn.

Là hắn lựa chọn không hề làm gì,

Là hắn lựa chọn cái gì cũng không nói, chỉ trơ mắt nhìn mọi việc phát sinh.

Chuyện đến nước này, chuyện đến nước này.

Đúng vậy, chuyện đã đến nước này.

*

Tiêu Ninh nghĩ không ra, tại sao tâm tư hắn hiện tại vô cùng hỗn loạn, chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh một chút, nhưng còn phải đến bồi bạn trai của Lô Nham.

Không ai mới sáng sớm đã bắt đầu đi dạo phố, cho nên Lô Nham đưa bọn họ đến những khu thương mại, sau đó mới trở về công ty họp, chuẩn bị những khâu cuối cùng cho cuộc hội đàm chiều nay. Tiêu Ninh ngẩn ngơ mang theo Hạ Ly rời đi rồi ghé vào Starbucks, gọi hai ly cà phê.

Thời điểm Tiêu Ninh trả tiền, Hạ Ly có chút ngưng ngừng, muốn trả.

“Đừng khách sáo, cậu đến A thị chơi, tôi thế nào cũng phải tận tình mời cậu.” Tiêu Ninh lấy lại bình tĩnh, mỉm cười bảo cậu ta đi tìm chỗ ngồi trước, đợi đến khi cà phê làm xong, bung hai ly Latte (*) lên lầu. Hắn đối Hạ Ly kỳ thực không thể nói là chán ghét.

Hắn có tư cách gì để chán ghét?

Bất động thanh sắc quan sát kỹ Hạ Ly, Tiêu Ninh không thể không thừa nhận cậu ta mang theo một ít khí chất thu hút đặc biệt, nhưng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc nơi nào đặc biệt đến nỗi làm cho Lô Nham trân trọng đến thế, loại ý nghĩ này khiến Tiêu Ninh cảm thấy chán ghét chính mình, thế nhưng lại không thể xua tan đi được.

Hắn rất muốn như người phụ nữ độc ác trong tiểu thuyết tình cảm cao giọng hỏi một câu, Lô Nham rốt cuộc yêu nơi nào của cậu?

Hạ Ly vẫn có chút ngưng ngừng khi ở chung với người xa lạ, nhưng dù sao tính cách cậu ta tương đối thoải mái, ôm ly cà phê lớn chủ động tán gẫu luận chuyện cùng Tiêu Ninh, cậu ta đang thực tập ba tháng ở một công ty quảng cáo, cũng vì mới vừa tốt nghiệp đại học xong, nội dung cuộc tán gẫu phần lớn là chuyện học đường, điều này lại gợi nhớ đến hồi ức thời Đại học của Tiêu Ninh, khiến Tiêu Ninh không khỏi nhiều lời vài câu.

“Nói như vậy, Lô Nham cùng anh là bạn bè từ thời đại học đi?” Hạ Ly cực kỳ hứng thú hỏi, trong miệng Tiêu Ninh đắng chát, vuốt cảm nói, “Tôi và Lô Nham từ tiểu học đã là bạn bè.”

Nói xong liền giả vờ than thở, “Nghịch duyên.”

Hạ Ly xi xi bật cười, “Tôi thật hâm mộ a, cũng muốn có một tình bạn lâu dài như vậy. Hai người các anh quan hệ rất tốt?”

Không chờ Tiêu Ninh trả lời, cậu ta lập tức lầu bầu thi thắm, “Ngay cả chìa khóa nhà anh ấy, anh cũng có.”

Nói xong, cậu ta như ý thức được, liến le lưỡi, vô tội lúng túng cười cười, “Tôi không có ý gì khác đâu.”

Thân thể Tiêu Ninh cứng đờ, nhớ tới lời căn dặn của Lô Nham, không biết mất bao nhiêu khí lực mới có thể bình ổn lại hơi thở, đơn giản nhún nhún vai, “Trí nhớ cậu ta không tốt, nhiều lúc quên mang chìa khóa, dù sao quan hệ của chúng tôi cũng tốt như vậy, sẽ không lấy trộm đồ gì từ nhà cậu ta, cho nên cậu ta đưa cho tôi một chiếc chìa khóa dự bị, vẫn an toàn hơn đặt chìa khóa dưới tấm thảm.”

“Anh thật tốt.” Hạ Ly cảm khái nói, “Nếu là tôi, sẽ không bao giờ mới sáng sớm đã theo lời sai bảo của người khác mà mang đồ ăn đến.”

“Lô Nham từ nhỏ đã là mệnh thiếu gia, tôi lại chính là mệnh bị sai bảo, thói quen rồi.” Tiêu Ninh bưng lên cà phê uống một ngụm, nhưng lại nếm không ra vị gì, “Lại nói, sau này không chừng tôi có thể được giải phóng.”

“Tôi mới không hầu hạ hần đâu.” Hạ Ly nở nụ cười, “Bất quá Lô Nham không nói về chuyện của anh nha, tôi lần trước hỏi anh ấy, anh ấy cũng không chịu nói.”

“Hần không phải không chịu nói, hần là không thèm nói.” Tiêu Ninh bật cười, vừa mới uống cà phê, thế nhưng cổ họng lại khàn khàn, ổn định tâm tình hỏi ngược lại, “Hai người các cậu nói chuyện yêu đương, nói về tôi làm gì?”

“À không, tôi cảm thấy hai người các anh quan hệ tốt như vậy, hơn nữa tôi ngày đó đến một phòng ngủ khác, bên trong hình như không phải là quần áo của Lô Nham.” Hạ Ly khoe miệng mỉm cười, ý tứ sâu xa, nhưng không đợi Tiêu Ninh trả lời, xoay mặt hỏi, “Lô Nham là từ khi nào biết mình là...?”

Đây chính là một trong số những nguyên nhân tại sao Tiêu Ninh không muốn cùng những đối tượng của Lô Nham tiếp xúc, bạn gái thì còn được, nhưng nếu như là bạn trai, bản thân mình quả thực giống như là tri kỷ không minh bạch của Lô Nham.

Trong lòng hần một chút không cảm thấy quan hệ của hần cùng Lô Nham có cái gì đáng khoe khoang trước mặt Hạ Ly, mà hần cũng không có sở thích khoe khoang, cho nên hần chỉ cảm thấy nỗi đau đang quấy nhiễu mình, còn có cảm giác thất bại lúng túng, thật giống như chính mình không có tư cách đó, hần cũng nên quyết định buông tay, “Chắc là sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ta nói với tôi là đang hẹn hò với con trai. Hạ Ly, tôi đúng là đang tạm thời ở lại trong nhà Lô Nham, bất quá cũng chỉ là bởi vì cậu ấy thấy tôi không kiếm được nhiều tiền, có lòng tốt cho tôi mượn một căn phòng, miễn tiền thuê mà thôi. Kỳ thực chuyện lần này là đặc biệt, chỉ cần Lô Nham bắt đầu yêu thương ai, nếu không có chuyện gì to tát, tôi cũng sẽ không cùng cậu ấy liên lạc nữa.”

Hạ Ly kinh ngạc hỏi, “Tại sao?”

“Có lẽ vì cậu ta thấy sắc quên bạn.” Tiêu Ninh cười cười nói đùa, cảm thấy mặt mình có chút tê cứng, “Lô Nham thực sự rất thích trải nghiệm qua thế giới hai người các cậu, điểm ấy tôi rất tự giác.”

“Anh ấy thật quá đáng.” Hạ Ly nở nụ cười, ánh mắt nhìn Tiêu Ninh còn có chút ngờ vực, phảng phất hình như đang đánh giá Tiêu Ninh nói thật hay nói dối, cũng có chút suy tư nếu lời Tiêu Ninh là thật, thì thực sự không đành lòng trước việc Lô Nham đối với hần như vậy, “Anh là người rất tốt, biết bạn mình là gay cũng không né tránh.”

“Dù sao, vẫn là bạn bè mà.” Tiêu Ninh thế nhưng không nói, Lô Nham cùng nam nhân nói chuyện yêu đương cũng giống như yêu thích một trò chơi thú vị bất kỳ, trước tiên không nói cậu ta có hay không thật sự nghiêm túc, chỉ cần nhìn hai lão gia trong nhà Lô Nham, là đủ không khả quan rồi.

Hai người ngày thương yêu, cung chiều đến nỗi hơi quá, thế nhưng cha của Lô An Quốc, chính là ông nội của Lô Nham, trước đây kháng Mỹ cứu nước, tận tâm với cách mạng, Lô gia theo tư tưởng giáo dục truyền thống, bởi vậy tuy rất yêu thương đứa con trai này, nhưng nên phạt liền phạt, Lô Nham cũng không ít lần chịu đòn. Tính tình Lô Nham có chút tự do phóng đãng, nhưng chưa từng thật sự làm càn cũng là nhờ oai phong của ông nội Lô mới dạy dỗ được cậu ta, không cần nói Lô Nham, ngay cả Tiêu Ninh cũng có chút sợ hãi Lô An Quốc, người là người tốt, nhưng lại quá nghiêm túc.

Lô Nham ở nhà là một đứa con ngoan cháu thảo, nếu như nói thật? Ông nội Lô đều có thể trước khi bệnh tim của mình có thất đến chết thì đã đem Lô Nham đánh chết rồi.

Tiêu Ninh nghĩ, nếu như Lô Nham nói bản thân đối với Hạ Ly là nghiêm túc, không biết Lô gia bên kia sẽ thế nào.

“Vậy anh không cảm thấy khó chịu sao?” Hạ Ly hình như đối với vấn đề này rất có hứng thú, một mực hỏi tới hỏi lui, “À, tôi nghĩ, anh yêu thích nữ sinh đúng không?”

Tiêu Ninh nắm chặt tay, nâng lên tầm mắt, nhìn Hạ Ly, ánh mắt ban đầu có hơi né tránh một chút, nhưng ngay sau đó lại rất nghiêm túc nhìn thẳng.

Rốt cuộc là vì tuổi còn nhỏ sao, đôi mắt kia thuần túy như vậy, tia sáng trong đó dường như lúc nào cũng sáng lên lấp lánh, vô cùng đẹp đẽ. Nói không chừng Lô Nham chính là yêu thích điểm này.

Bản thân mình có phải đã từng như vậy hay không?

Nhất định là không phải.

Tiêu Ninh đột nhiên có cảm giác hình như bản thân đã già rồi, chính xác mà nói là trở nên rất mệt mỏi. Vẫn luôn một mình một người làm việc không bận tâm xung quanh, thật giống như luẩn quẩn lặp đi lặp lại một vòng, không bon chen, không tranh đoạt, không hy vọng, khiến cho hần cơ hồ kiệt sức.

Hần bỗng dưng nhớ tới Đan Hải Minh, tính cách của người kia trực lại trực văng (1) như vậy, thế nhưng lại muốn tìm một người xa lạ đóng giả thành bạn trai, phải chăng cũng có điều gì khó nói.

(1) Trực lại trực văng: chính trực, thẳng thắn

Trên thế giới này a, thực sự ai cũng không thoải mái.

Tiêu Ninh dường như đã tìm được một người đồng hành bí ẩn, vì vậy hắn thân nhiên nở nụ cười, Hạ Ly cũng sờ.

“Ừm...” Tiêu Ninh ra vẻ tự hỏi, “Tôi cảm thấy có lẽ tôi thích nam nhân.”

Tiêu Ninh lời còn chưa nói hết đã lập tức hối hận rồi. Bí mật hắn cố giấu chôn giấu bao nhiêu năm, cứ như vậy bị bại lộ ra. Hắn kim lòng không đành, cảm thấy một trận run rẩy.

Nhưng có biện pháp gì, nói có bạn gái sao? Hắn đi đâu để tìm ra bạn gái đây? Chỉ có bạn trai là sẵn có. Vì đề cho tình nhân của Lô Nham không có khúc mắc với hắn, và cũng để không gây phiền phức cho Lô Nham, Tiêu Ninh chỉ có thể kiểm chế chính mình, cẩn thận suy nghĩ, làm rõ đến nước này.

Nhân sinh thực kỳ diệu, không nghĩ tới người đầu tiên “Biết” tính hướng của hắn lại là người này.

Hạ Ly há to miệng, cậu ta có lẽ không nghĩ tới Tiêu Ninh thật sự không trốn tránh hoài ghi thẳng thắn thừa nhận.

Nhưng mà, tuy Tiêu Ninh thấy bộ dáng cậu ta giật mình, lại cảm thấy tâm tình vốn dĩ đau đớn vụn vụn, bỗng chốc tốt lên không ít, áp lực cùng che giấu đã trở thành tính cách không thể xóa bỏ của hắn, cũng không biết nguyên lai, đem lời trong lòng nói ra ngoài lại có thể thoải mái như vậy, lần sau nếu có cơ hội, hắn phải cùng Đan Hải Minh học tập một chút.

“Chuyện này tôi còn chưa kịp nói với Lô Nham” Tiêu Ninh nhẹ nhàng nhướn mi, vân đạm phong khinh nói, “Tôi hiện tại đang thử hẹn hò với một người.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bạn Trai

Khóe miệng mở rộng mỗi lúc một lớn, “Thật sự?”

Tiêu Ninh kỳ quái hỏi ngược lại, “Cái gì mà thật hay giả? Có gì phải cùng cậu nói dối sao?”

“Áy.” Hạ Ly nghi hoặc lắc đầu, “Chính là... Quá đột ngột.”

Đương nhiên là quá đột ngột rồi, ngay cả Tiêu Ninh cũng cảm giác được, lúc trước hắn cũng không chuẩn bị qua, hiện tại không đầu không đuôi nói toát ra hết, căng thẳng trong lòng bỗng dưng cứ như vậy mà đứt đoạn, có chút đau đớn, nhưng cũng khiến Tiêu Ninh chậm rãi thở phào một hơi.

Trong não dường như có một cây bút đang nặng nề viết lên hàng chữ: Không cần thiết tiếp tục nữa.

Không cần thiết.

Bọn họ, thật ra chỉ có hắn, sẽ không cần phải tiếp tục như vậy.

Vốn biết nên như thế sớm hơn, tuy rằng trong lòng luôn nghĩ rằng chỉ có thể coi nhau như bạn bè tốt, bọn họ sẽ không thể có loại quan hệ nào khác được, nhưng nói cho cùng, trong lòng Tiêu Ninh chưa bao giờ chân chính hết hy vọng, lúc nào cũng phảng phất đợi chờ, cũng hy vọng nắm giữ níu kéo khoảnh khắc bên nhau này.

Nhưng việc Hạ Ly xuất hiện đã nói cho hắn biết, mọi chuyện đều sẽ thay đổi. Mà cho dù không có Hạ Ly, cũng sẽ có người khác, là người thân cận với của Lô Nham nhất, người kia có thể là nam nhân, có thể là nữ nhân, nhưng không thể nào là Tiêu Ninh.

Khoang miệng lập tức tràn ngập hương vị cà phê đắng chát của cửa hàng, cứ như vậy, không hề báo trước, không hề chuẩn bị, Tiêu Ninh tự tay đem quá khứ, đoạn tình cảm từ mười tuổi đến hai mươi bảy tuổi, chôn giấu thật kĩ.

Rõ ràng mười bảy năm, là thời gian đầy đủ cho một đứa con nít ngây ngô trở thành một thanh niên trưởng thành, cũng đủ khiến Tiêu Ninh biết vất bỏ hoang mang sợ hãi, mang theo niềm vui vô hạn, cùng khoảng trống bỏ sót, đi qua một con người xa xa, một lối đi dài vô vọng.

Không viên mãn, thế nhưng cũng xem như đã hoàn thành.

Dường như có thể nghe được trong lòng đang có tiếng gió vù vù vang vọng, Tiêu Ninh nhắm mắt lại, hắn kỳ thực cái gì cũng không muốn nói, nhưng vẫn phải tiếp tục nói, “Tôi hiểu được, cậu thực sự muốn biết quan hệ của tôi với Lô Nham là gì, tôi việc gì cũng nhất gan, suy nghĩ đi suy nghĩ lại cũng không dám cùng người khác nói ra tính hướng của mình. Nếu không phải sợ cậu hiểu lầm, tôi cũng sẽ không nói.”

Hạ Ly giật nhẹ khóe miệng, có lẽ không biết nói gì tiếp, chậm rãi uống hai ngụm cà phê rồi mới hỏi, “VẬY... Tôi sẽ không nói với Lô Nham?”

“Tôi hi vọng cậu đừng nói.” Tiêu Ninh thở dài, “Bất quá, nếu như tôi muốn cùng đối phương lui tới, tôi sẽ nói cho y, dù sao Lô Nham cũng không sợ hãi chán ghét đồng loại. Cho nên không sao, cậu muốn nói thì cứ nói đi.”

Trên thực tế, hẳn không muốn Lô Nham biết, không những vì những chuyện khác, mà ngay cả dựa vào tính cách của Lô Nham, luôn cảm thấy sẽ càng lúc càng rắc rối hơn, hơn nữa ngay trước mặt Lô Nham thừa nhận tính hướng hướng bản thân, cũng khiến Tiêu Ninh vô cùng lúng túng.

Nhưng mà, lời này không thể nói với Hạ Ly, miễn cho Hạ Ly suy nghĩ nhiều.

Nói đến đây không khí hiển nhiên tốt lên không ít, hai người đều ăn ý cười cười. Đôi mắt Hạ Ly hơi chuyển động, nghi ngờ dần giảm, “À? Vậy đối phương thế nào?”

“Người như thế nào...” Tiêu Ninh lúc này nghĩ tới Đan Hải Minh, chuyện này nếu nói cho cùng, không chừng, hỗ trợ qua lại một chút, tuy chỉ cùng Đan Hải Minh nhận thức không lâu, thế nhưng Tiêu Ninh luôn cảm thấy việc này như đã lâu rồi, Đan Hải Minh có lẽ sẽ giúp, “Khó nói, vừa bắt đầu cảm thấy không tốt lắm, sau đó, quả thực ở chung cũng không đến nỗi tệ.”

Hạ Ly lăm bằm, nói vậy cũng như chưa nói, “Các anh gặp nhau thế nào a?”

“Cũng không lâu lắm, trước kia, đồng nghiệp cũ lôi kéo tôi đi quán bar một lần cho biết, rồi cùng cậu ấy gặp mặt.” Đây là sự thật, Tiêu Ninh tự nhiên nói lưu loát, “Sau đó ở chung, cảm giác cũng tốt. Bất quá... So với tôi thì nhỏ hơn vài tuổi.”

Nhìn hẳn nói có đầu có đuôi, Hạ Ly liền tin, “Nói đến vấn đề tuổi tác, chuyện đó rất quan trọng sao?”

Nghe cậu ta hỏi như vậy, Tiêu Ninh liền minh bạch, cậu ta đang nói về bản thân cùng Lô Nham, dù sao Hạ Ly cũng vừa mới tốt nghiệp, có lẽ không tới 23 tuổi, “Điều đó không nhất định, Lô Nham cùng tôi không giống nhau, cậu ấy thích người nhỏ tuổi một chút, có tính thần cùng y đi chơi khắp nơi.”

“Là như vậy sao...” Trên mặt Hạ Ly lo được lo mất, Tiêu Ninh nghĩ mình nên an ủi cậu ta vài câu, nếu thật sự muốn thay đổi, chỉ xem Lô Nham là bạn bè, thì bây giờ nên thay Lô Nham tỏ ra một chút quan tâm, nhưng hẳn thực sự không nói ra được, làm đến mức này, đã vô cùng khó khăn, nhiều hơn nữa, hẳn thật sự không làm nổi.

Hai người liền tùy tiện nói chuyện một lúc, Tiêu Ninh thấy đã đến giờ, liền đề nghị chờ Hạ Ly đi một vòng, “Cậu muốn ở lại A thị chơi bao lâu?”

“Trước tiên đừng nói cho Lô Nham, tôi chuẩn bị tìm việc làm ở A thị rồi.” Hạ Ly đối Tiêu Ninh tâm không khúc mắc, tự nhiên trong giọng nói cũng sẽ không có ý thăm dò, cười hắc hắc, “Lý lịch của tôi khá tốt, qua mấy ngày nữa sẽ đi phỏng vấn.”

Tiêu Ninh nhớ lại, Lô Nham từng đề cập tới việc Hạ Ly thực tập ở một công ty quảng cáo, giật giật khóe miệng, vẫn nói ra, “Để Lô Nham giúp cậu xem một chút đi, hẳn thường xuyên gặp gỡ những công ty quảng cáo.”

“Trước tiên để tôi tự mình thử sức xem đã.” Hạ Ly nhìn cửa hàng bên cạnh, “Còn phải nhanh chóng đến tìm phòng ở nữa, tiểu khu nơi Lô Nham ở có thuê phòng không?”

Tiêu Ninh nghĩ, nếu Lô Nham thật sự yêu thích Hạ Ly, để đứa nhỏ này ở trong nhà cũng không phải không thể.

Dù sao, hẳn cũng không cản trở về.

“Tôi không biết, khi trở về cậu có thể hỏi bảo an một chút, có lẽ bọn họ rất rõ những việc này.” Tiêu Ninh nhàn nhạt trả lời, dường như bước vào cõi thần tiên, nói muốn xem phòng ở...

“Tôi muốn mua đôi giày, ghé qua xem một chút nhé?” Hạ Ly đi đầu, bước vào một cửa hàng thể thao hàng hiệu, Tiêu Ninh đi theo phía sau, bởi cậu ta xem xét kiểu giày, những đồ dùng để tập thể dục gì đó hẳn rất ít ỏi, lần mới nhất vẫn là bộ đồ mà Đan Hải Minh đưa cho. Hạ Ly mua sắm rất có chủ kiến, không nghe nhân viên cửa hàng giới thiệu, cũng không hỏi ý kiến của Tiêu Ninh, mua một đôi giày thể thao và một đôi lót giày, màu sắc tươi đẹp mắt mẽ.

Tiêu Ninh vui vẻ yên lặng, chỉ có lúc trả tiền mới móc bóp ra quẹt thẻ.

“À?! Là tôi tự mình muốn mua a.” Hạ Ly kinh ngạc muốn cướp, Tiêu Ninh né tránh, “Đây cũng không phải của tiền của tôi đâu, là Lô Nham, cậu muốn gì thì nói với y, tôi chỉ là người hầu thôi.”

Mặt Hạ Ly bỗng chốc đỏ lên, nhìn Tiêu Ninh quẹt thẻ xong rồi giúp cậu ta xách đồ, đột nhiên hỏi, “Anh sao lại biết mật mã thẻ của anh ấy?”

“Ài bảo tôi thường xuyên làm người hầu của cậu ta, thẻ này là bởi vì thời điểm cậu ta nhờ tôi làm việc, dùng bao nhiêu bỏ bấy nhiêu.” Tiêu Ninh thuận miệng giải thích, lời này cũng không đúng lắm, thẻ này là thẻ tín dụng, mức tối thiểu phải hơn 50 ngàn, hơn nữa cho dù Tiêu Ninh tùy tiện quẹt tám thẻ này, Lô Nham cũng có lẽ không biết, chẳng qua Tiêu Ninh thật sự không muốn quẹt thẻ này.

Lô Nham có lẽ thật sự xem Tiêu Ninh là một người bạn tốt, nhưng rốt cuộc, hẳn vẫn là có tật giật mình.

“A, là như vậy sao.” Hạ Ly chà chà hai tiếng, “Có bạn thân như thế thật tốt a...”

Nếu biết bản thân mình hầu như biết tất cả mặt mã thế của Lô Nham, Hạ Ly không biết sẽ nghĩ thế nào.

Buổi trưa Tiêu Ninh đưa Hạ Ly đi nhà hàng kiểu Nhật, điều này là do nhớ đến Hạ Ly thích ăn món ăn Nhật Bản, khi cả hai ngồi xuống, Hạ Ly mới nhớ, “Anh không chán ghét ăn kiểu Nhật chứ?”

Tiêu Ninh không quá kén ăn, có điều vẫn yêu thích thức ăn truyền thống Trung Quốc, “Không chán ghét, tôi ăn gì cũng được.”

“Lô Nham thì không thích ăn món này, nói mùi vị quá nhạt.” Hạ Ly nở nụ cười, “Tôi gọi thêm cho anh ấy mù tạc.”

Tiêu Ninh nhìn bàn thức ăn, “Hừm, y thích ăn cay.”

“Vậy có lẽ anh cũng rất thích ăn cay đi?” Hạ Ly hỏi, “Không phải cùng nhau ăn cơm, khẩu vị sẽ điều hòa tốt sao.”

Có gì không điều hòa, chỉ cần một người chịu nhận nhượng là tốt rồi.

“Tôi rất dễ tính, cay hay không cay tôi đều có thể ăn.” Tiêu Ninh cho tới bây giờ, dù có không thích ăn cũng sẽ không kiêng ăn, so ra hẳn tương đối thích thịt bò cùng đồ ngọt, ngoại trừ lúc cùng người khác ra ngoài ăn sẽ gọi thêm vài món, chứ không chủ động, ăn cùng bàn với người khác, hẳn cũng sẽ không gấp liên tục một món ăn, vì vậy, trong mắt người xung quanh, Tiêu Ninh thật sự không đặc biệt thích món gì.

Che giấu yêu thích dù sao cũng khiến hắn có cảm giác an toàn, người khác sẽ không có ý cân nhắc hắn, cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy hắn phiền phức.

“Anh thật dễ nuôi.” Hạ Ly thờ dãi nói, “Tôi ăn cay cũng được, bất quá không thích ăn ngọt, Lô Nham hình như cũng không thích. Trái cây còn được, chứ đồ ngọt thì có chút ngán.”

Tiêu Ninh gật gù đầu, nói rằng, “Bình thường chỉ có nữ hài tử mới thích ăn đồ ngọt.”

Món ăn cuối cùng cũng lên, một bàn ăn đầy áp cá và thịt ngỗng hầu như đều tiến vào bụng Hạ Ly, Tiêu Ninh chỉ gấp một lát cá tam văn nhỏ bỏ vào trong bát rồi không động đến, cuối cùng chỉ ăn một phần cá thu, dùng đũa lay lay miếng thịt bò.

Thời điểm tính tiền lần này, Tiêu Ninh dùng tiền của mình, Hạ Ly có lẽ nhìn hắn trả tiền theo thói quen rồi, tuy có chút khách sáo, cũng không gành trả nữa.

Tiêu Ninh hỏi, “Buổi chiều muốn đi dạo nơi nào?”

“Tôi muốn giúp Lô Nham mua vài món đồ.” Hạ Ly suy nghĩ một chút, “Mua ví tiền đi.”

Tiêu Ninh không lời nào để nói.

Hạ Ly lại hỏi, “Anh ấy bình thường thích dùng nhãn hiệu gì?”

Cái này khiến Tiêu Ninh có chút do dự, Lô Nham thích hiệu Tom Ford, lần trước hắn còn bồi Lô Nham đi giữ độc quyền... Cửa hàng mua quần áo, tấm bảng này dù sao đối với một sinh viên vừa tốt nghiệp có lẽ có chút đắt, thế nhưng Hạ Ly đã hỏi tới, hắn thế nào cũng không thể nói dối được, “Cậu ấy thích mua đồ Tom Ford, bất quá ví tiền của y cũng mới mua không lâu.”

Hạ Ly a một tiếng, lại nói, “Vậy thì mua dây nịt cũng được đi. Nơi nào có Tom Ford?”

Dây nịt so với ví tiền cũng không rẻ hơn được bao nhiêu, Tiêu Ninh nhìn ngó xung quanh một lát, “Tôi nhớ nơi này hình như có một gian hàng, nhanh đến xem sao?”

Hạ Ly đối với Tom Ford có chút xa lạ, thời đại học mọi người đều dùng Jack Jones hoặc là Mark, bất quá nếu Tiêu Ninh đã nói đây là hiệu Lô Nham thích, y lập tức gật đầu, “Đi thôi.”

Đến cửa hàng Tom Ford, Hạ Ly cùng Tiêu Ninh được nhân viên dẫn đến trước muôn vàn kiểu ví da, “Đây là mẫu mới chúng tôi vừa nhập về cho mùa xuân này.”

Tầm mắt Hạ Ly đảo đến một nơi, nhân viên cửa hàng liền giới thiệu, “Bên này là kiểu đáng kinh điển.”

Ánh mắt y thoáng dừng lại, có chút kinh ngạc cầm lấy một cái ví tiền nhìn một chút, nhân viên cửa hàng thao thao bất tuyệt, “Đây là kiểu đáng trưng đối được yêu thích, vừa thực dụng vừa trang nhã, có hai màu sắc khác nhau, ngài muốn nhìn một chút không?”

“Tiêu Ninh.” Hạ Ly gọi Tiêu Ninh, “Cái anh dùng không phải là kiểu này sao?”

Tiêu Ninh hơi run run, trong lòng bất đắc dĩ, hắn thật sự quên mất chuyện này, “Đúng vậy. Lần trước bồi Lô Nham đến nơi này, tôi thuận tiện mua một cái. Dù sao tôi cũng không đặc biệt yêu thích nhãn hiệu nào.”

Trên thực tế, lúc đó Lô Nham nhìn trúng hai mẫu ví, chọn trái chọn phải, sự tính chọn kiểu dáng hoa văn cá sấu, lúc Tiêu Ninh định mua hắn lại đổi ý,

cuối cùng Lô Nham dứt khoát mua hai cái, ví da này nhắc tới cũng có thể xem như do Lô Nham chọn để tặng Tiêu Ninh.

“Các anh cũng thật giống nhau nha.” Hạ Ly cười, đem ví da thả trở lại, “Vị tiền thì anh ấy vừa mua cái mới rồi, vậy hay là nhìn dây nịt đi.”

Ngày hôm nay luôn phải suy nghĩ.

Thật giống như đứa nhỏ mắc lỗi sợ hãi bị người lớn phát hiện, Tiêu Ninh hiện tại không chỉ một mối trong lòng, đầu cũng trở nên rất đau, điện thoại di động trong túi bỗng nhiên vang lên, hắn vừa hi vọng người gọi là Lô Nham nói mình nhanh tới, vừa mớ ra.

Trên màn hình chính là tên của Đan Hải Minh tên.

Hạ Ly nghe thấy chuông điện thoại hân vang lên nên cũng xoay đầu lại, nhìn Tiêu Ninh nhận điện thoại, “Hải Minh?”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng Đan Hải Minh cười cười tự giễu, “Sao lại đổi cách xưng hô rồi?”

“Tôi đang bồi bạn bè.” Tiêu Ninh nói một câu, không tính giải thích, Đan Hải Minh cũng không nói nhiều nữa, “Tối mai cùng nhau ăn cơm.”

Tiêu Ninh bắt ngờ, thoáng cái đã hiểu rõ, “Cùng ai?”

“Anh của tôi và bạn.” Đan Hải Minh chỉ đơn giản nói một chút, “Chúng ta có bốn người.”

“Cùng anh trai cậu sao?” Tiêu Ninh xoay qua chỗ khác giúp Hạ Ly chọn đồ, “Được, ở nơi nào?”

Đan Hải Minh không trả lời, lại nói, “Tôi đi đón anh. Chút nữa sẽ chuyển tiền vào tài khoản.”

Lời này làm Tiêu Ninh phải ngẩn ngơ hai giây mới phản ứng được, quả nhiên, đây là vì Đan Hải Minh nói đến công việc. Hắn trầm mặc nửa ngày, “Không cần.”

Đan Hải Minh cũng trầm mặc, “Có ý gì?”

“Ý tôi là nói, ngày mai tôi cùng cậu và anh trai của cậu anh một bữa cơm cũng không phải chuyện gì to tát.” Tiêu Ninh dừng lại, hít một hơi sâu, hi vọng chúng ta có thể trở thành bạn bè.

Hắn bây giờ vô cùng cần bạn bè.

Này quá mặt dày mày dạn, bản thân mình luôn luôn mặt dày như vậy, Tiêu Ninh biết, chỉ là thân làm người, rất nhiều chuyện không thể kiềm chế được, nhưng hắn cũng không thể vào lúc này mà đối với Đan Hải Minh nói gì.

Dù sao, bạn bè cũng không phải là loại quan hệ đặc biệt xa xỉ, cho nên sẽ không sao... đúng không?

Vì vậy Tiêu Ninh thấp giọng cười nói, “Ai bảo tôi là bạn trai cậu đây?”

Điện thoại bên kia nháy mắt yên tĩnh.

Tiêu Ninh nở nụ cười, chợt tỉnh ngộ, có phải hơi quá phận rồi không? Bọn họ có phải hay không còn chưa thân thiết đến mức đùa giỡn nhau như vậy?

“A, tôi...”

“Đã biết.” Đan Hải Minh mở miệng ngắt lời hắn, thanh âm lười biếng nói, “Bạn trai, có món gì không thích ăn?”

Tiêu Ninh đáp lại, “Không có.”

Đan Hải Minh không nhận được hỏi, “Đừng nói nhảm, cái gì mà không có, anh là thùng rác sao?”

Mím mím môi, Tiêu Ninh nhỏ giọng nói, “Đồ ăn Nhật Bản.”

Bắt đầu từ hôm nay đã không thích ăn nữa rồi.

Đan Hải Minh lúc này mới không mặn không nhạt ừ một tiếng, “Đã biết, tan tâm gọi điện thoại cho tôi, nhớ chưa?”

Tiêu Ninh đành phải đáp, “Nhớ.”

“Ngoan.” Đan Hải Minh dường như có việc bận gì đó trả lời, “Tắt máy đi.”(thật ra anh ấy chỉ nói một chữ “Treo” vô cùng vô cùng phũ >><, không biết dịch sao cho hợp với tính anh nữa)

Điện thoại lập tức cúp.

Tiêu Ninh sững sờ một lúc, không nhận mím cười lắc đầu, sao lại giống như thật sự có bạn trai vậy? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Lý Do

Cuối cùng Hạ Ly chọn một chiếc dây nịt hơn ba ngàn, bởi vì vật này là quà tặng, cho nên Tiêu Ninh cũng không hỗ trợ đưa tiền. Sau đó, hần liền bởi Hạ Ly mua Bao Bao cùng một bộ đồ ngủ, có thể bởi vì cuộc gọi điện thoại của Đan Hải Minh vừa rồi, Hạ Ly nghe ra được gì đó, thái độ đối với Tiêu Ninh đã không còn hoài nghi, điều này khiến Tiêu Ninh thờ phào nhẹ nhõm, hần cho dù không để ý tới Lô Nham, cũng không muốn người khác nghi ngờ mình.

Ngần chờ vạn chờ, Lô Nham mới điện thoại tới, công việc đã kết thúc, chuẩn bị tới tìm bọn hần. Đến tiệm cà phê khác ngồi, Tiêu Ninh chỉ gọi cho mình ly trà, người đã già rồi, một ngày uống hai ly cà phê có chút không chịu được.

Lô Nham lái xe rất nhanh liền đến, rồi đưa hai người đi ăn thức ăn kiểu Nhật. Tiêu Ninh nghĩ thầm, lúc này dù gì thì chắc cũng đã quen rồi, tận lực an ủi bản thân.

“Vừa nhận được một bản hợp đồng, phỏng chừng mấy tháng sắp tới sẽ rất bận rộn đây, nếu như có thể bán lại cho công ty kia, tôi lập tức sẽ được giải phóng.” Ba người song song ngồi trước quầy bar, đầu bếp người Thái Lan biểu diễn xào nấu tôm thịt trên chảo, âm thanh xì xì vang vọng, Lô Nham ở giữa, nghiêng người hỏi Hạ Ly, “Có mua gì không?”

“Tùy tiện mua vài món, có điều sửa tắm và vài thứ em có thể tạm thời dùng cùng anh được không?” Hạ Ly lấy tay chống cằm, ngược mặt nhìn y, “Hôm nay em cùng Tiêu Ninh định dò hỏi xem khu phụ cận nhà trọ của các anh có còn phòng trống hay không?”

Lô Nham không chút suy nghĩ nói, “Thuê phòng làm gì, em nếu muốn sống ở A thị thì trước hết ở chỗ của anh đi, chờ khi nào em ổn định rồi tính sau.”

“Cảm ơn anh.” Hạ Ly cười híp nhìn y, “Em giúp anh mua vài món, lát nữa sẽ đưa cho anh.”

Tiêu Ninh nhìn bọn họ, tuy rằng trước đó đã nghĩ thông suốt, cũng dứt khoát quyết định rồi, thế nhưng nếu chỉ đối mặt với một mình Lô Nham hoặc Hạ Ly thì không sao, bây giờ thấy hai người trước mắt mình thân mật ân ái như vậy, cảm giác như có một loại tức nuối nào đấy, chậm chạp từ đáy mắt mình, đâm thẳng vào lồng ngực.

Hần không can thiệp vào cuộc trò chuyện của hai người đó, nhất là vì không muốn làm kỳ đà cản mũi, hai là không có lời nào để nói, cũng không muốn nói, thực sự, không muốn tiếp tục ở đây một giây nào nữa, thế nhưng vẫn phải yên lặng ngồi bên cạnh nghe nhìn.

“Tiêu Ninh là người rất tốt a, hơn nữa, cũng không vô vị như anh nói.” Hạ Ly bữu môi, lướt qua Lô Nham nhìn về phía Tiêu Ninh, “Hai ta trò chuyện khá tốt, đúng không?”

Lô Nham cũng quay đầu lại, “Ài? Thế à? Vậy cứ để tiểu Ninh bồi em nhiều chút, dù sao sắp tới anh cũng rất bận.”

” Tiêu Ninh cũng có chuyện mà.” Hạ Ly ám muội cười, “Ngày mai, thứ hai đã có hẹn rồi.”

“Hẹn?” Lô Nham khẽ cau mày, hỏi lại, “Vương Hoa sao?”

Đầu bếp đã nướng xong tôm thịt, lần lượt bỏ đĩa đặt trước mặt ba người, Tiêu Ninh nói, “Không phải, là những người bạn khác.”

“Những người bạn khác?” Biểu tình Lô Nham vô cùng kinh ngạc, “Là ai?”

Tiêu Ninh cầm lấy đĩa ăn một miếng, “Cậu không biết.”

“Ai, không phải chứ.” Lô Nham triết đề xoay người lại, khuỷu tay đặt ở bên cạnh bàn, “Cậu có bao nhiêu bạn bè a, còn có người nào mà tôi không biết sao?”

“Có hay không thì thế nào?” Tiêu Ninh dùng đĩa chỉ chỉ phần ăn của Lô Nham, “Đề nghị sẽ ăn không ngon.”

Lô Nham còn muốn hỏi lại, Hạ Ly bên cạnh liền lên tiếng, “Gọi thêm một đĩa thịt bò hoa tuyết (*) nha? Lô Nham?”

“Vậy tôi cũng gọi thêm một phần đi.” Tiêu Ninh xen mồm, thấy Hạ Ly nhìn mình nháy mắt, “Lô Nham cũng phải gọi, không thịt không vui mà.”

Lô Nham bị hai người hợp xướng đối đề tài, hơi hơi buồn bực gật đầu, “Hừm, gọi một phần.”

Thừa dịp đầu bếp xoay người sang chỗ khác lấy nhiên liệu làm đồ ăn, Hạ Ly nhanh chóng ngay tại gò má Lô Nham hôn một cái, “Thế nào tự nhiên

không cao hứng a?”

Lô Nham không vui liếc mắt nhìn Tiêu Ninh, rồi nhìn Hạ Ly nghi ngờ hỏi, “Sao em lại biết?”

Hạ Ly chớp chớp đôi mắt, trong bóng tối bày ra bộ dáng “Em chính là biết nha” khoe khoang dáng vẻ tiểu nhân, giọng nói tỏa nhiệt lên mái tóc Lô Nham, dính sát đùa giỡn với y, hai người thoải mái nói chuyện, tán tỉnh nhau, sớm đem chuyện của Tiêu Ninh dứt ra sau đầu rồi.

Tiêu Ninh mỉm cười, cảm giác như mình có sẽ cứ như vậy mà bốc hơi, kỳ quái là, cảm giác tê dại trong lòng đã khá hơn nhiều.

Hắn nghĩ, sau này việc trọng yếu nhất là tìm và thuê phòng, chuyển ra khỏi nhà Lô Nham. Hắn không danh không phận, không cần mặt mũi, ở đây lâu như vậy, cũng đủ rồi.

Dùng lý do gì mới tốt đây?

Tiêu Ninh híp mắt, bỗng nhiên nhớ tới Đan Hải Minh. Hắn bây giờ thực sự đã có chút hiểu Đan Hải Minh, không có loại quan hệ nào tốt hơn loại quan hệ thân mật này, đóng giả một chút đã có một lý do hoàn hảo.

Ngày mai mặc gì mới tốt đây? Nếu nói là anh trai Đan Hải Minh, đó không phải là người lãnh đạo trực tiếp của mình sao? Vậy thì mặc kiểu quần áo trang trọng đi? Nhưng nghĩ tới phong cách Đan Hải Minh, quá trang trọng cũng không tốt lắm. Hơn nữa, người bạn kia là ai?

Tiêu Ninh suy nghĩ về nhiệm vụ ngày mai, hoàn toàn quên mất hai người ngồi bên cạnh.

*

Ăn xong cơm Lô Nham lập tức chuẩn bị đưa Tiêu Ninh vòng vòng thành phố rồi trở về, giống như ngầm thừa nhận buổi tối hôm nay y không có chuyện gì làm, kết thúc bàn giao cũng chỉ về nhà ngồi không. Dù sao Tiêu Ninh cũng rảnh rồi, chỉ là vẫn cười cười cự tuyệt, “Đường xa như vậy, hà tất phiền cậu, tôi tự bắt xe trở về, các cậu cứ đi chơi đi.”

Nếu như là trước đây, Lô Nham sẽ đáp ứng, cũng không biết hôm nay bị chạm mạch ở đâu, nhất định phải đưa Tiêu Ninh về nhà mới được. Tiêu Ninh cũng không tiện từ chối, cứ như vậy mà đi.

Hạ Ly cùng Tiêu Ninh ở ngay bên vỉa hè chờ Lô Nham lấy xe, “Ngọt ngọt đến nỗi tôi cũng rất khó chịu a, thứ hai anh đi chơi vui vẻ nhé.”

“Kỳ thực nếu y muốn hỏi, cậu cứ nói thật cũng không sao.” Dù sao Tiêu Ninh sớm muộn cũng sẽ thừa nhận chuyện này, mà từ Hạ Ly nói cho Lô Nham cũng không có gì là không thể.

Có lẽ muốn biểu thị chính mình kiên quyết không nói, Hạ Ly há miệng, cuối cùng vẫn cười hi hi, đem lời nuốt xuống, “Nói đến mới nhớ, anh khi nào mới chịu đem người tới cho chúng tôi nhìn? Tôi thật sự rất muốn gặp nha, có ảnh không?”

Tiêu Ninh lắc đầu, “Thời gian chúng tôi quen nhau cũng không dài.”

Lại nói, hắn có cần thiết phải chụp ảnh Đan Hải Minh? Hoặc là, nói Đan Hải Minh cho mình vài tấm hình, ít nhất tăng thêm độ tin cậy một chút? Hai người bọn họ ngày cả tin nhắn cũng không có, với Tiêu Ninh luôn nghiêm túc trong mọi việc mà nói, này thật quá qua loa đi.

Hạ Ly gật đầu, mỉm cười chân thành nói, “Nói chung, chúc các anh thuận lợi.”

Xe của Lô Nham chậm rãi chạy lại, Tiêu Ninh theo bản năng đi tới cửa chỗ ngồi bên cạnh tài xế, nhận ra hành động của mình thì hơi ngáp ngừng chút, thể nhưng vẫn kéo ra, phảng phất giống như thân sĩ nhìn Hạ Ly nở nụ cười, “Xin mời.”

“Cảm ơn.” Hạ Ly phi thường phối hợp làm ra vẻ mừng rỡ, cúi người ngồi vào. Tiêu Ninh chính mình ngồi ghế sau.

Lô Nham một tay khoát lên tay lái, nghiêng đầu nhìn Hạ Ly, “Không phải chứ, anh nói, quan hệ của tụi em sao lại thân thiết nhanh như vậy. Vừa mới nói chuyện gì đó?”

“Quan hệ của chúng tôi tốt thì không được sao?” Tiêu Ninh trêu ghẹo nói, “Tôi cũng sẽ không dụ dỗ Hạ Ly của cậu đâu.”

Không tự chủ nhú nhú mày, Lô Nham mang theo mới mẻ, xoay người lại, nhìn chăm chăm Tiêu Ninh.

Hạ Ly cười hi hi nói, “Đang nói chuyện Tiêu Ninh thứ hai hẹn hò a.”

Lô Nham quay đầu, lông mày vẫn không giãn ra. Y hơi trầm mặt, liền cười nói, “Hẹn hò làm gì a, không bằng cùng tôi và Hạ Ly đi chơi.”

Khẩu khí của y tràn đầy đùa giỡn, nhưng cũng chỉ có Tiêu Ninh nghe được trong đó có cố chấp, nhưng cuộc hẹn với Đan Hải Minh tuyệt đối không thể dời lại, Tiêu Ninh vì vậy cười cười, “Đã hẹn rồi.”

“Hẹn rồi cũng có thể hoãn mà.” Lô Nham cong cong khóe miệng, “Cậu nếu đã cùng Hạ Ly trò chuyện vui vẻ như vậy, sao không theo chúng tôi chơi. Không phải cậu luôn luôn không thích tham những cuộc xã giao sao.”

Đối với việc cảm xúc Lô Nham có biến hóa, Hạ Ly một chút cũng không phát giác ra, ở bên còn nói giỡn, “Người kia không phải là đối tượng xã giao.”

Lô Nham không để ý đến cậu ta, chỉ nghiêm túc nhìn Tiêu Ninh, trên mặt lưu lại bộ dạng vui đùa, nhưng trong mắt một chút ý cười cũng không có.

Tiêu Ninh chỉ cười, không nói lời nào, nụ cười kia cùng dĩ vãng giống nhau như đúc, Lô Nham cũng nhận ra trong lòng đang dâng lên một luồng tức giận cùng cảm giác hoảng hốt. Tuy rằng trước đây Tiêu Ninh cũng không phải chưa từng vì việc gì khác mà khéo léo từ chối ý, nhưng lần này, hình như có chuyện gì đó khác.

Rất cuộc là nơi nào không giống nhau, Lô Nham cũng không nói ra được, cho nên y chỉ có thể cố chấp nhìn theo tầm mắt của Tiêu Ninh, hy vọng người này giống như những lần trước thỏa hiệp với y.

Cuối cùng cũng nhận ra được bầu không khí lúc này không ổn, Hạ Ly vừa mê mang vừa khần trương, căng thẳng nhìn gò má Lô Nham, sau đó lại nhìn Tiêu Ninh. Tiêu Ninh thấy cậu ta nhìn nhìn, nụ cười càng tươi hơn chút, “Quên đi, tôi tự đi được rồi.”

“Đi.” Lô Nham mặt không thay đổi, quay người lại, trong nháy mắt khởi động xe, dùng hành động thực tế ngăn cản Tiêu Ninh.

Dọc đường, không ai nói chuyện, Hạ Ly cảm giác lúng túng, vừa muốn nói gì đó, lại không dám mở miệng, không sao mọi chuyện đang tốt, hiện tại rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không khí trầm mặc bên trong vẫn luôn kéo dài đến cửa tiểu khu, Tiêu Ninh mới nói, “Dừng ở đây đi, buổi chiều đi chơi vui vẻ.”

Hắn vừa nói vừa xuống xe, cửa xe vẫn chưa kịp đóng lại, đột nhiên nghe Lô Nham nói, “Hay là tôi và Hạ Ly đi cùng cậu đi, tôi cũng thuận tiện gặp bạn mới kia của cậu một chút.”

Ba chữ bạn mới kia nếu không cẩn thận lắng nghe, người khác sẽ thật sự nghe không nhận ra trong đó có vị khó chịu. Nhưng mà, Tiêu Ninh không phải là người khác, Lô Nham dù có động động lòng mày, hắn đều có thể đoán được ý tứ, vừa nghe đã lập tức rõ ràng tính tình cổ quái tự xem mình là trung tâm của Lô Nham đang phát tác lợi hại.

Nhưng hắn có thể nói gì? Tiêu Ninh nhìn xuống ý muốn theo thói quen thỏa hiệp, cũng không thể tiếp tục như vậy mãi được. Cứ để bọn họ cùng nhau chậm rãi quen thuộc loại thay đổi này.

Bên này Hạ Ly vừa nghe liền mở to hai mắt, vốn dĩ Lô Nham cùng y đã bàn bàn cẩn thận hành trình cả buổi tối, làm sao nói thay đổi thì lập tức thay đổi ngay được?

Tiêu Ninh trả lời, “Không tiện lắm.”

Lô Nham rất cuộc cũng không giả bộ được nữa, trong giọng nói mang theo nghiêng răng nghiêng lợi cùng oan ức chỉ trích, “Sao lại không tiện? Tôi không được gặp người đó sao?”

Hạ Ly kinh ngạc càng sâu, Lô Nham đối với chuyện gì cũng luôn có cảm giác lăng mạn tự do, thời điểm nồng nhiệt đều luôn dùng nói lời ngon tiếng ngọt, đôi lúc cũng bày ra thái độ có cũng được mà không có cũng được, tuy rằng thái độ này khiến người khác cảm thấy không thể giữ chặt y được, nhưng cũng làm cho y càng có mị lực hơn.

Cùng Lô Nham nhận thức lâu như vậy, Hạ Ly chưa từng chứng kiến Lô Nham như vậy.

“Dĩ nhiên không phải, bất quá, thật sự không tiện.” Tiêu Ninh dường như không thể đáp ứng, giọng điệu vẫn mềm mại, “Cậu và Hạ Ly cứ vui vẻ đi chơi thế giới của hai người các cậu đi, đến xem nào nhiệt lâm gì? Lại vô vị nữa.”

“Vô vị mà cậu còn đi?” Giọng điệu Lô Nham nâng lên không ít, nhìn Tiêu Ninh phát hỏa, “Cậu sao vậy? Chúng ta là bạn bè bao nhiêu năm, cậu tại sao một chút nghĩa khí đều không có? Tiêu Ninh, cậu là đồ không có suy nghĩ.”

Tiêu Ninh thở dài, trong mắt hắn nhàn nhạt xuất hiện một tầng mệt mỏi vô lực, “Là tôi không đúng, cậu cũng đừng để ý, làm tâm tình các cậu không tốt.”

Tay cầm lái của Lô Nham hơi nắm chặt, tầm mắt y vẫn luôn nhìn về phía sau, “Được thôi, tôi không làm cậu lỡ hẹn nữa. Vậy tôi đưa cậu đi?”

“Có người tới đón tôi rồi.” Tiêu Ninh vẫn duy trì mỉm cười lạnh nhạt, nhìn Hạ Ly gạt đầu ra hiệu, “Bye bye, đi chơi vui vẻ.”

Hạ Ly miễn cưỡng nở nụ cười, “Anh cũng vậy.”

“Lái xe cẩn thận.” Tiêu Ninh dặn dò vài câu, quay người đi.

Lô Nham nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, giận không thể phát tiết, nện một cú vào lô-văng, dường như ám ức nhấn chân ga, lái xe chạy đi.

Nghĩ đến giữa hai kia có một loại không khí khiến người khác không thể chen chân vào, Hạ Ly ở bên nhẹ nhàng mân mê môi, lo lắng suy nghĩ, mình có phải hay không yên tâm quá sớm.

Do dự có nên nói ra chuyện Tiêu Ninh có bạn trai, nhưng bỗng dưng có một nỗi sợ hãi lo âu khiến Hạ Ly thể thốt thành lời.

Nếu như Lô Nham biết Tiêu Ninh là con, thì sẽ ra sao? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Không Phải Độc Thân [Bắt Sâu Bọ]

Hạ Ly bên kia xoắn xuýt, Tiêu Ninh bên này cũng xoắn xuýt.

Tuy rằng tốt xấu gì cũng ngăn cản y rồi, thế nhưng sau khi chỉ còn một mình hắn, không nhận được lại suy nghĩ, mà càng suy nghĩ thì càng khó chịu.

Nghĩ đến việc Lô Nham tức giận, Tiêu Ninh theo bản năng muốn làm chút gì đó. Hắn cảm thấy, chính mình có lẽ đã bị Lô Nham khắc lên kí tự tính nô hoặc đồ vật của y, dù sao, nhiều năm như vậy, quan hệ giữa bọn họ đều là kiểu này, Lô Nham ở trước nghênh ngang đi, Tiêu Ninh ở sau, rạp khuôn theo đuôi từng bước.

Đây, thực sự là bị coi thường?

Tiêu Ninh ngồi ở trên ghế sa lon, ngửa đầu nhìn chằm chằm trần nhà, xoa xoa ngực. Hắn đem tầm mắt dời đi, thay đổi ánh nhìn, trong đôi con ngươi phảng phất hiện lên tầng tầng ký ức về một thiếu niên, cứ như vậy đứng ở nơi đó, không nói một lời, cùng hắn nhìn nhau.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, chậm rãi thở dài, nhớ đến từng câu từng chữ mà ngày hôm nay Lô Nham nói với hắn, trừ bỏ cảm giác tức nuối đang ùn ùn kéo đến, hắn vẫn thấy vô cùng áy náy.

Cũng không biết cảm thấy áy náy với ai.

Vươn tay cởi ra nút áo, Tiêu Ninh ngồi dậy, trở về phòng ngủ bắt đầu chọn quần áo.

Nhưng đối với làm sao ăn mặc đẹp chút, Tiêu Ninh luôn luôn thiếu kinh nghiệm, cuối cùng, chỉ có thể chọn áo sơ mi, không nổi bật thì ít nhất cũng không thất lễ đi?

Lấy áo sơ mi ra, Tiêu Ninh lại bắt đầu chậm rãi thu dọn những đồ đạc khác. Bình thường lối sống của hắn đã rất gọn gàng, quần áo cũng đều được xếp ngăn nắp chỉnh tề, lúc này, hiệu suất thu dọn cũng rất nhanh, vali hành lý của hắn chỉ chốc lát sau liền lấp đầy.

Quần áo dọn dẹp xong cũng còn có không ít những đồ vật linh linh lung tung khác, cũng may là Tiêu Ninh không giống Lô Nham thích cái gì đều phải mua, nhưng mà, còn có một nửa đều nằm ở nhà trọ kia của Lô Nham.

Sự thực này khiến Tiêu Ninh trở nên đau đầu, không khỏi nghĩ, mình cũng không cần làm đến mức quyết liệt như vậy, thế nhưng nghĩ lại, hắn ở đây không minh bạch, lại lâu như vậy, đã là không nên, sau này nếu Lô Nham kết hôn, hắn còn có thể ở đâu?

Nghĩ tới đây, tâm tình Tiêu Ninh nửa thoải mái nửa phiền muộn, nhanh chân lẹ tay mở ra va li, có cái gì cần thiết đều thu dọn rồi quăng vào trong đó, quay đầu lên mạng tìm phòng.

Theo hắn nghĩ, tốt nhất là mua nhà.

Đây là nguyện vọng lớn nhất trong lòng Tiêu Ninh, nhà này không cần quá lớn, giống như nhà trọ một người là được, hắn đã nghĩ nếu có thể có một chỗ như thế, không cần dựa vào bất luận người nào, ý lại bất luận người nào, cũng không cần chuẩn bị sẵn một cái va li hành lý để phòng trường hợp thu dọn đồ đạc, thật tốt.

Lại nuôi thêm một con mèo, lông xù mềm mại, sờ thật ấm áp, khi nào lạnh có thể ôm một chút. Chó thì thôi đi, từ lúc Tiêu Ninh còn bé, bị con chó thân yêu của gia đình cắn, sau này đối với loại động vật này luôn có bóng ma trong lòng.

Chỉ là lấy điều kiện kinh tế của hắn bây giờ mà mua nhà thì có chút miễn cưỡng, đành phải dời lại để lo việc khác, hay là trước thuê phòng ở đi.

*

Mãi đến tận thứ hai, Tiêu Ninh đều không nhận được tin tức gì từ Lô Nham, hắn luôn hiểu rõ Lô Nham, cái gì cũng sẽ không làm, chỉ trước sau như một, chờ hắn bên này cúi đầu làm hòa.

Về phần sự tình ai sai ai đúng, cũng không quan trọng.

Không để mình cứ suy nghĩ mãi về những việc này, Tiêu Ninh đem toàn bộ lực chú ý quy về công việc. Bên này, vừa vặn nói đến chuyện đồng nghiệp sẽ

đi Vân Nam đi công tác, người này cùng Tiêu Ninh quan hệ không tệ, trước đây đều là nhân viên chăm sóc khách hàng, liền chủ động tới hỏi Tiêu Ninh có cần đem gì về hay không.

Tiêu Ninh cũng không muốn gây phiền phức cho người khác, nhưng người này thực vô cùng nhiệt tình, một mực từ chối thì có vẻ phũ phàng quá, không còn cách nào khác, Tiêu Ninh đành nhờ anh ta hỗ trợ mua chút đặc sản Vân Nam gửi về.

Sắp tan ca, Đan Hải Minh điện thoại tới, “Bạn trai, tặng ca không?”

Danh xưng này kích thích Tiêu Ninh cảm thấy lúng túng, có điều đây là do hấn khơi màu, cũng không tiện nói gì, giả vờ ho khan hai tiếng, “Không tặng, khi nào cậu đến? Tôi sẽ ở giao lộ chờ cậu, tìm được không? Không thì tôi phát tín hiệu định vị cho cậu?”

Có thể là bởi vì ở trong xe, giọng nói của Đan Hải Minh đặc biệt rõ ràng, “Tôi đã ở dưới sân công ty anh, quét xong thẻ thì xuống đây đi. Đói bụng không?”

Điều này làm cho Tiêu Ninh có chút thụ sủng nhược kinh, “Không đói bụng.”

“Vậy thì đừng ăn gì nữa, ngoan, một chút nữa lập tức đi ăn cơm. Treo.”

(>”< lại từ này, thôi để nguyên luôn, bạn nào thì khó chịu thì góp ý ta sửa nha)

Đã già như thế này rồi mà còn bị một người nhỏ hơn mình nói “ngoan”, khuôn mặt Tiêu Ninh cứ đơ lại không kiềm chế được, chỉ là, Đan Hải Minh tắt điện thoại lúc nào cũng dứt khoát gọn gàng, một chút thời gian phát biểu ý kiến cũng không chừa cho Tiêu Ninh, mà lời này còn được lặp đi lặp lại vô cùng nhuần nhuyễn nữa.

Tiêu Ninh bất đắc dĩ cắt điện thoại, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, còn một phút nữa là tan tầm.

Tổ viên mới Trần Hòa đứng lên, cách bàn làm việc chỉ có một vách ngăn thôi, “Tiêu ca, chúng tôi đi liên hoan, anh đi không?”

“Liên hoan?” Tiêu Ninh kinh ngạc, “Nói khi nào?”

“Ách, vừa...” Trần Hòa nhanh chóng muốn đổi đề tài, lập tức hỏi tiếp, “Cùng đi chứ?”

Biết bọn họ đang muốn mờ QQ (?) chơi, chỉ cần công việc không chỗ sơ suất, Tiêu Ninh cũng sẽ không quản, “Không được, các cậu đi đi, tôi còn có việc.”

Trần Hòa nở nụ cười, trêu ghẹo nói, “Hẹn hò sao?”

Thường ngày Tiêu Ninh cũng không lạnh nhạt với với bọn họ, thấy đã đến giờ, vừa tắt máy vi tính vừa thuận tiện nói, “Đúng. Tôi đi trước, các cậu chơi vui về.”

Trần Hòa cũng không dây dưa hơn nữa, xoay người lại thu thập đồ vật của chính mình, thuận tiện hét to, “Tiêu ca có hẹn, không đi.”

“Cái gì, quả nhiên không phải độc thân!”

Có người tiếp lời, “Khẳng định không phải độc thân mà, thu nhập không tồi, dáng dấp không tệ, tính cách lại rất tốt, một nam nhân kinh tế vĩ đại như vậy, làm sao có thể độc thân.”

“Anh! Trái tim của tôi tan nát!”

Phía dưới là một dãy biểu tình tan nát cõi lòng.

Đám nhân viên trong tổ chính mình đang làm âm ỉ, Tiêu Ninh một chút cũng không biết, hấn vội vội vàng vàng chạy thẳng xuống công ty quẹt thẻ, vừa ra khỏi cửa liền thấy bên bãi đỗ chỉ có một mình xe của Đan Hải Minh.

Hắn vài bước đi lên, mở cửa ngồi xuống, “thật thất lễ, để cậu chờ lâu.”

Đối với lời nói khách sáo như vậy, Đan Hải Minh không phản ứng gì, tiện tay quăng một bình nhỏ lên đùi Tiêu Ninh, “Dây an toàn.”

Tiêu Ninh nghe lời kéo dây an toàn buộc lên, cầm lấy bình nhựa, thoạt nhìn cũng chỉ chứa khoảng 300 ml nước, bên trong đựng nước trái cây màu da cam, còn có thể nhìn hạt trái cây bơi lên lặn xuống bóng bĩnh, “Cảm ơn.”

Đan Hải Minh gật gật đầu, một tay đặt ở trên tay lái, một tay gạt số, chạy ra khỏi bãi đậu xe.

Hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi dài tay màu lam đậm, như thường ngày cẩn thận lặn lên đến khuỷu tay, lộ ra đường cong cánh tay thon dài quyến rũ mà không chút suy nhược, ẩn hiện rồi biến mất bên dưới chất liệu vải vóc mềm mại sang trọng, không thể nói được phù hợp đến thế nào, lại khiến cậu trở nên vô cùng tuần lẳng nổi bật, cùng Tiêu Ninh hào hoa phong nhã thanh tú, tuyệt nhiên bất đồng.

Vị này, từ trước đến nay không phải là người nói nhiều, hơn nữa giữa hai lòng mày luôn nhú lại biểu thị sự tự tin cùng ý tứ hàm xúc, một khi không mở

miệng, cũng khiến người ta không biết làm sao tiếp lời.

Trầm mặc mãi cũng không tốt, Tiêu Ninh theo lẽ phép tự mình ôm nước trái cây của cậu đưa uống hai ngụm, chua chua ngọt ngọt vừa phải, mùi vị trong lành, “Cậu cắt tóc?”

Tóc Đan Hải Minh so với lúc trước hình dương đã cắt đi một chút, trông có tinh thần hơn. Cậu nhìn phía trước đường, hỏi, “Đẹp không?”

“Thật sự không tệ.” Tiêu Ninh tìm chuyện hỏi, “Chúng ta đi nơi nào ăn cơm?”

“Gần đây có một nhà hàng Trung Quốc, mùi vị cũng không tệ lắm.” Đan Hải Minh thừa dịp đèn đỏ, nghiêng đầu liếc mắt Tiêu Ninh một cái, “Căng thẳng?”

Tiêu Ninh cười nói, “Thật sự không có.”

Cũng không phải thấy gia trưởng, tâm tình hẳn còn không có yếu ớt như vậy, “Dù sao, tôi cũng sẽ cư xử nghiêm túc, không phá hư chuyện của cậu là tốt rồi, có cần phải chú ý gì không?”

“Không có, ít nói, ăn nhiều cơm, nếu thích thì để ý tới bọn họ một chút.” Điện thoại Đan Hải Minh reo lên, đèn đỏ cũng sáng, tay phải cậu cầm lấy điện thoại ném cho Tiêu Ninh, “Nghe máy đi.”

Tiêu Ninh định thần nhìn lại, Đan Hải Hồng.

Hiểu rồi, action bắt đầu từ nơi này.

Ngón tay hẳn ngay tại thanh nằm ngang trượt qua, để ở bên tai. Đầu kia liền nói, “Hải Minh, các cậu đang trên đường?”

“Đan tổng, Hải Minh đang lái xe, tôi là Tiêu Ninh.” Tiêu Ninh nhìn về phía Đan Hải Minh, biểu tình của đối phương không có bất kỳ thay đổi nào, “Chúng tôi lập tức tới ngay, các anh đã đến rồi sao?”

Bên kia dừng vài giây, cơ hồ không ngờ đến, “Vậy được rồi, nói cho Hải Minh chúng tôi đang ở Lưu Ly Hiên, các cậu đi đường cẩn thận.”

“Được rồi.” Tiêu Ninh chờ Đan Hải Hồng treo máy mới tắt điện thoại di động, tiến vào Nhật Hoa lâu như vậy rồi, hẳn không nghĩ tới, chính mình sẽ có một ngày trợn tiếp nói chuyện điện thoại với Phó tổng giám đốc.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như cứ theo đà này, sau này có thể hay không thật sự đi gặp gia trưởng?

Tiêu Ninh nhíu mày suy nghĩ, Đan Hải Minh cũng không biết bằng cách nào nhận ra được, “Sao vậy?”

Hắn tỉnh hồn lại, “Không có gì.”

“Đã sớm nói với anh rồi, có chuyện gì thì nói ngay đi.” Đan Hải Minh cắt ngang, “Tính cách của anh, thật sự không nghe lời.”

“... Tôi muốn hỏi.” Tiêu Ninh chần chờ, nhưng đối mặt với Đan Hải Minh, hẳn rất khó khiến mình cẩn thận kiên trì tới cùng, “Chuyện của tôi và cậu chỉ dừng lại ở anh của cậu thôi, hay là cả trong nhà cậu... ý tôi là nói đến cha mẹ cậu?”

Nghe hiểu ý tứ hẳn, Đan Hải Minh một chút cũng không ngập ngừng, “Anh yên tâm.”

Tiêu Ninh thở phào nhẹ nhõm, chắc là không biết phải không?

Nào ngờ Đan Hải Minh nói tiếp, “Trước khi anh đi tôi sẽ nói chuyện với bọn họ.”

Tiêu Ninh: “...”

“Cái gì?!” Tiêu Ninh cả kinh đứng thẳng dậy, lại bị dây an toàn miễn cưỡng kéo xuống, hắn đè lại dây an toàn, tiện thể đè xuống lồng ngực mình, “Cậu phải nói cho cha mẹ cậu?”

Không thể tưởng tượng được! Đây là muốn đem chuyện này làm cho phức tạp thêm? Tiêu Ninh chưa từng xem phim thần tượng, nhất thời không nghĩ ra những tình tiết đặc biệt câu huyết, thế nhưng, nghĩ đến sẽ đối mặt với BOSS của Nhật Hoa, cả người hẳn đều có chút run cầm cập.

Xe đến ngay công nhà hàng thì dừng lại, Đan Hải Minh dứt khoát xoay người, “Anh đang suy nghĩ gì, biểu tình sao lại bức bối đau khổ như vậy?”

“Không phải... Cậu...” Tiêu Ninh không nghĩ tới chính mình có một ngày sẽ cần phải bồi người khác đến trước mặt gia đình “nói chuyện”, mà còn lại là lấy thân phận người đồng tính.

Đối với hắn mà nói, loại sóng to gió lớn này đã vượt qua khỏi cuộc sống bình thường ngoài kia rồi.

Đan Hải Minh mặt không thay đổi, nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát, làm Tiêu Ninh không khỏi có chút thấp thỏm, hoàn toàn không giống tới tình thần chuyên nghiệp thường ngày

Đan Hải Minh lúc này đột nhiên nở nụ cười, “Được rồi, anh sao lại bị dọa đến như vậy. Tôi nói anh yên tâm, thì anh chắc chắn sẽ yên tâm. Sẽ không để anh phải bước vào thế giới hào môn oán gì đó, tôi trước tiên đem việc nói với ba mẹ để sau cho anh.”

Lời nói này khiến tâm tình Tiêu Ninh cực kỳ phức tạp, hẳn không biết đến rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, bản thân thật sự là một tên đồng tính luyến ái, nhưng vĩnh viễn sẽ không dám nói với cha mẹ mình. Mà người này chỉ là giả bộ, lại muốn nói với cha mẹ, còn cam đoan với mình, bảo đảm sẽ xử lý mọi chuyện thỏa đáng.

... Đây làm cho...

Thấy thần sắc hẳn buồn lòng, khóe miệng Đan Hải Minh loan loan cong lên, như bị ánh nắng tác động, mang theo một cổ ấm áp cùng thẳng thắn, hơi hơi trêu ghẹo hỏi, “Không sợ?”

“... Cũng không cần như vậy đâu, nếu cần tôi giúp một tay thì cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ cố gắng. Lúc này tôi chỉ là có chút giật mình.” Tiêu Ninh bỏ qua tầm mắt bên cạnh, lỗ tai hơi phát sốt, cũng không phải tìm đập thành thịch, chẳng qua có cảm giác được đưa nhỏ này lúc nào cũng cũng chăm sóc chu đáo cẩn thận, thực sự có chút ngượng ngùng, rõ ràng người lớn hơn 4 tuổi là hẳn mà?

Không đợi hẳn rồi như tờ vò suy nghĩ rõ ràng, Đan Hải Minh lại hỏi, “Anh sao lại đỏ mặt?”

Tiêu Ninh mặt càng đỏ hơn, nghĩ thầm, người này đúng là không có cách nào nói, bên ngoài giả vờ trấn định, cau mày hỏi, “Cậu nói gì vậy? Chúng ta xuống xe đi? Đã dừng ở đây lâu rồi.”

“Ừm.” Đan Hải Minh lúc này mới tháo dây an toàn, “Đi thôi, bạn trai.”

Cậu đứng dậy ra ngoài, Tiêu Ninh ở phía sau thở dài, hối hận muốn chết vì câu nói đùa lúc trước. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Diễn Không Tội

Nguyên lai, Luru Ly Hiền là tên của một nhà hàng nhỏ.

Chỗ này cùng Cẩm Các hoàn toàn khác nhau, trang trí vô cùng cổ kính, từng chi tiết nhỏ đều hoàn toàn hoa lệ, thật sự có chút ý tứ rường cột chạm trổ (*), hành lang cong cong rõ ràng đã tham chiếu theo phong cách lâm viên, ở đây tấc đất tấc vàng thế nhưng ngay tại trung tâm thành phố lại xuất hiện tuyệt cảnh xinh đẹp động lòng người thế này.

Bổng chốc xuất hiện những nhân viên phục vụ cao cấp.

Tiêu Ninh không chút tiếng động theo sát Đan Hải Minh, hai người được những nhân viên phục vụ mặc sườn xám dẫn đến phòng nói chuyện riêng, phía trên cửa là bảng tên gỗ, Luru Ly Hiền.

Nhân viên phục vụ gõ gõ cửa phòng, bên trong có người thay bọn họ mở cửa ra, là một người phụ nữ cũng mặc sườn xám.

“Hải Minh!”

Tiêu Ninh nhìn sang nơi phát âm thanh dễ nghe như chim vàng oanh, khuôn mặt đẹp đẽ của cô gái cũng đứng lúc nhìn về phía bên này, đôi mắt mừng rỡ lóe sáng giống như hắc Pearl.

Đan Hải Minh nhướng mắt, “Từ Hân, đã lâu không gặp, em đã về nước rồi sao?”

Thái độ của cậu không thể coi là lạnh lùng, nhưng nếu so với cô gái này, thực sự vô cùng lạnh nhạt. Cô gái kia hơi thất thần, nhưng vẫn rất cao hứng.

Từ Hân, Tiêu Ninh nhớ lại, lúc trước đã thấy cái tên này trên điện thoại của Đan Hải Minh, tự động đem danh tự này lấp rập hoàn chỉnh.

Đây chính là Diệp Từ Hân?

Quả nhiên, cô gái xinh đẹp kia lập tức bày ra dáng vẻ giận dữ, “Tại sao gọi điện thoại cho anh mãi không được.”

Đan Hải Minh trả lời không chút thành ý, “Tai không tốt, không nghe thấy.”

Ánh mắt Tiêu Ninh dõi xuống người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô ta, người này sống mũi cao thẳng, bộ dạng anh tuấn, nhưng cùng Đan Hải Minh không có chút gì giống nhau.

Người kia nhìn Tiêu Ninh lịch sự cười cười, Tiêu Ninh cũng chân thành mỉm cười chào hỏi, “Đan tổng.”

Bọn họ lần lượt ngồi xuống, nhân viên phục vụ tiến lên, thay bọn họ dọn xong bát đĩa, châm trà rót nước, động tác trôi chảy nhưng yên tĩnh, còn mang theo vẻ đẹp hào phú, làm xong, tất cả liền lặng lẽ lùi về vị trí cũ.

“Được rồi, biết anh bận rộn.” Diệp Tử Hân lộ ra nụ cười khéo léo, giọng nói ẩn hiện phong cách tiểu thư danh gia quý tộc xinh đẹp ngượng ngùng, “Hải Minh, anh ngồi xa như vậy làm gì? Mọi người lâu như vậy không gặp mặt, anh cứ xa cách như thế thật sự khiến người ta tổn thương.”

Đây là một bàn tròn mười người, Diệp Tử Hân cùng Đan Hải Hồng ngồi ở chủ vị, Đan Hải Minh ở vị trí đối diện bọn họ ngồi xuống, Tiêu Ninh tự nhiên theo sát bên cạnh ngồi.

“Chen chúc làm gì? Sướng ả sao?” Đan Hải Minh không nhúc nhích, cầm lấy chén trà, ném một ngụm, “Tiêu Ninh, anh đã biết anh trai tôi rồi, còn đây là Diệp Tử Hân, Tử Hân, đây là Tiêu Ninh, bạn trai của anh.”

Tiêu Ninh cũng đang uống trà nhuận khẩu, đột nhiên nghe vậy suýt chút nữa kiềm không được đem trà phun ra, nhưng rồi vẫn tiếp tục vân đạm phong khinh, ním môi thưởng trà, trong lòng ai oán tại sao một chút ra hiệu cũng không thêm cho tôi?

Hắn giương mắt nhìn, trên mặt Diệp Tử Hân là nụ cười cứng nhắc, dường như hoảng sợ liếc mắt nhìn hắn.

Lời này vừa nói ra, xung quanh đều yên tĩnh, chỉ có Đan Hải Minh coi như không có việc gì hỏi, “Gọi món ăn chưa?”

Không hổ là anh trai cậu, Đan Hải Hồng lập tức trở lại biểu tình bình thường cười nói, “Vẫn chưa, không phải đang chờ hai người các cậu sao?”

Đan Hải Minh gật đầu biểu thị đã biết, “Phục vụ, thực đơn.”

Nhân viên phục vụ đưa lên một cuốn thực đơn vô cùng tinh xảo, nhưng không kém phần xa hoa ấn tượng. Đan Hải Minh phát phát tay, “Cho anh ấy xem.”

Ngay sau đó, nhân viên phục vụ hiểu ý đem thực đơn đưa Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh nhận lấy, nhưng không hề mở ra, “Vẫn nên để Đan tổng gọi trước đi.”

Đan Hải Hồng tỏ ý dừng khách sáo, “Cậu gọi đi, trước đây đã nghe Hải Minh nhắc tới, không ngờ cậu là nhân viên của Nhật Hoa. Có lẽ cũng là duyên phận.”

Tiêu Ninh không tiện chối từ, dù sao hắn cũng không muốn biểu hiện quá khách sáo, hiện tại hắn còn là mặt mũi đại diện cho Đan Hải Minh, “Đan tổng và Diệp tiểu thư thích ăn món gì?”

Diệp Tử Hân không nói lời nào.

Đan Hải Hồng trả lời, “Tôi thì sao cũng được, Tử Hân thích ăn nấm.”

“Vậy thì có món gì không thích ăn không?” Tiêu Ninh vừa hỏi vừa lật thực đơn, đúng như hắn đoán, giá cả nơi này không phải loại thường dân như hắn có thể gồng gánh nổi.

“Đừng gọi mướp đắng.” Đan Hải Hồng nở nụ cười, “Tôi nhớ khi Tử Hân còn nhỏ, đến nhà chúng tôi dùng cơm, bảo mẫu vừa vận làm món mướp đắng gì đó, trang trí đặc biệt đẹp để, ai ai nhìn vào đều lập tức muốn ăn, kết quả mới vừa ăn một miếng đã bị đắng đến nỗi khóc ầm lên.”

Anh ta từ đầu đến cuối đều nói về Diệp Tử Hân, mà Diệp Tử Hân chỉ tươi cười, tựa hồ không chút phản ứng.

Trên bàn là bầu không khí quái lạ, Tiêu Ninh chỉ có thể làm như không nghe không thấy, dựa theo lời nói lúc nãy của Đan Hải Hồng gọi vài món ăn thích hợp, đột nhiên nhớ lại những lần ăn cơm cùng Đan Hải Minh trước đây nên gọi thêm vài món tôm cua.

Là người duy nhất mở ra đề tài mới, Đan Hải Hồng lên tiếng, “Đúng, Hải Minh thích nhất hải sản.”

Đan Hải Minh chống cằm nhìn Tiêu Ninh gọi đồ ăn, thấy hắn sắp gấp lại thực đơn, mới mở miệng nói, “Gọi thêm vài món anh thích ăn đi, đúng rồi, nơi này tổ yến hầm tuyết cũng không tệ, gọi lên ăn.”

“Được, vừa vận làm món ngọt tráng miệng.” Tiêu Ninh nghe lời gọi cho mình hai món ăn ngọt, lúc này mới đóng lại thực đơn, “Mỗi người thêm một phần tổ yến hầm tuyết.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ nhập món ăn vào Ipad, thu hồi thực đơn.

Đan Hải Hồng lại hỏi, “Thực sự mà nói, thời điểm tôi biết chuyện đã bị dọa hết hồn. Tuy rằng Hải Minh trước đây thích xằng bậy, nhưng chưa từng nghe nó có bạn trai hay bạn gái cố định.”

Tiêu Ninh nhìn xuống muốn kích động muốn cau mày, tên này nói gì đó? Cái gì gọi là xằng bậy? Cái gì mà chưa từng có bạn gái hay bạn trai cố định? Cho dù quan hệ mọi người hiện tại có thân thiết thế nào đi nữa, ngay trước mặt người ngoài nói về em trai mình như vậy, vị ca ca này rốt cuộc đầu óc không tốt hay là có ý?

Hắn cẩn thận liếc mắt sang bên cạnh, trên mặt Đan Hải Minh không có bất kỳ biến hóa nào.

Diệp Từ Hân lúc này mới mất tự nhiên nói, “Hải Hồng, anh nói Hải Minh như vậy là không được, người khác nói lung tung thì mặc kệ họ, đến chúng ta mà còn không biết Hải Minh là như thế nào sao?”

“Từ Hân.” Đan Hải Minh dựa vào phía sau một chút, bộ dáng bại hoại mở miệng, “Em đừng nói giúp anh, anh của anh nói đều đúng cả.”

Cậu nói chuyện, thần sắc không chút đặc biệt, thế nhưng Tiêu Ninh đột nhiên rất khó chịu, hắn không biết đến tột cùng trong chuyện này có nguyên nhân gì, nhưng đây là Đan Hải Minh mà.

Tiêu Ninh trước đây không quen biết Đan Hải Minh, Vương Hoa cũng từng nói cho hắn biết, Đan Hải Minh đã có một đoạn thời gian suốt ngày tùy ý làm bậy, nhưng bây giờ hắn vẫn cứ cảm thấy trong lòng như bị nhét vào một đồng bóng gòn, giống như bức tranh chính mình vô cùng thường thức lại bị người ta tùy tiện hạ thấp đi, mà tác giả bức tranh kia lại không biện giải gì.

Hắn thoáng thấy Đan Hải Minh buông xuống đôi tay, không nhìn được đuôi tay tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Đan Hải Minh ngẩn ra, sau đó lập tức thả lỏng, khôi phục nguyên trạng, “Cậu trước đây vẫn phong lưu như vậy sao, không ngờ không ngờ.” Tiêu Ninh trên ghế nhìn Đan Hải Minh, “Sao bây giờ trở nên thành thật như thế?”

Đan Hải Minh đảo khách thành chủ nắm chặt bàn tay Tiêu Ninh chưa kịp thu về, tầm mắt dời về phía Tiêu Ninh “Bởi vì ai đó tình vô cùng nóng này a.”

Không ngờ lại bị cậu nắm chặt tay, Tiêu Ninh cố rút nhưng rút không ra, bất quá bây giờ hắn chắc chắn sẽ không phá Đan Hải Minh, nghĩ người này diễn xuất vô cùng tự nhiên nha, vậy thì, “Không sao mà, hay là Đan tổng cho tôi xem cảnh phong lưu của cậu đi, để tôi mở mang kiến thức một chút, tôi cũng có thể hưởng thụ kẻ tư vị phong lưu.”

“Anh cũng muốn à?” Đan Hải Minh bị ngữ khí khàn khàn quái gở của hắn chọc cho phì cười, nghiêng người dùng một bàn tay khác nắm chặt mặt Tiêu Ninh, cực kỳ anh tuấn nở nụ cười, “Anh dám.”

Tiêu Ninh phản ứng chậm chạp, không thể so với Đan Hải Minh, bị nắm thật chặt, không nhìn được, trên mặt xuất hiện một trận thẹn thùng. Đan Hải Minh liền quay đầu nhìn về phía đối diện hai người, “Làm ơn đi, anh trai, sau này đừng nói về những chuyện này, anh xem, anh làm đồ thùng dấm chua rồi để tôi lau dọn.”

Đan Hải Hồng ho khan vài tiếng, che giấu đi ý cười rõ ràng, “Xin lỗi, tôi sẽ không đề cập nữa. Tiêu Ninh, tôi thấy Hải Minh cùng cậu bây giờ vô cùng tốt, cậu cũng đừng để ý.”

—— cách cách.

Âm thanh chén đĩa liên tiếp va chạm, đồ ăn trước mặt Diệp Từ Hân đều bị quét hết xuống đất, cô ta mặt trầm như nước ngồi không nhúc nhích, đoạn trang như hoàng hậu, làm như những thứ đồ ăn kia đều tự mình rơi xuống. Nhân viên phục vụ được luyện hàng ngày, một điểm ngạc nhiên cũng không có, tiến lên ngồi xổm xuống dọn dẹp sạch sẽ, sau đó nhanh chóng đem những món ăn bên cạnh chuyển qua trước mặt nàng, nháy mắt đã khôi phục nguyên trạng.

Tiêu Ninh nhìn thấy vậy làm sao không hiểu, cô gái này rõ ràng thích Đan Hải Minh.

Gây nghiệp chương rồi nha...

Ba người ăn ý làm như không nhìn thấy, Đan Hải Hồng lại hỏi, “Tiêu Ninh cùng Hải Minh lúc nào thì quen biết?”

Tiêu Ninh đơn giản kể sơ qua, “Chúng tôi thông qua bạn bè mà biết nhau, sau khi tiếp xúc cảm thấy con người Hải Minh vô cùng tốt, sau đó thường xuyên gặp gỡ rồi trở nên quen thuộc.”

Tầm mắt Diệp Từ Hân từ từ tập trung lần nữa, đọng lại trên mặt Tiêu Ninh.

Đan Hải Hồng nhíu mày, nụ cười không giảm, “Hai người các cậu ai là người theo đuổi vậy?”

“Đương nhiên là tôi a.” Tiêu Ninh thoải mái trả lời, “Kỳ thực, tôi vừa bắt đầu cũng có chút sợ Hải Minh, bất quá sau đó phát hiện người này cũng chỉ có cái miệng là tuyệt đối không dễ tiếp xúc mà thôi.”

Tay Đan Hải Minh không chỉ không buông ra, mà còn cứ lắc lắc, Tiêu Ninh thực sự không làm gì được cậu, chỉ cố gắng rút rút.

Tuy rằng, những người khác không nhìn thấy, nhưng bọn họ rõ ràng không được tự nhiên lắm. Diệp Từ Hân bỗng nhiên nói, “Tôi không tin.”

Tinh thần Tiêu Ninh chấn động, nghĩ rằng tình cảnh hôm nay phỏng chừng rất cao trào đi.

Đan Hải Hồng kinh ngạc, “Từ Hân?”

“Hải Minh.” Hai tay Diệp Từ Hân đặt lên bàn, vừa nhẹ nhàng vừa tinh xảo tay trái trái khăn bàn, “Anh trước đây vẫn luôn thích con gái mà? Tuy bọn họ nói anh... em vẫn chưa từng tin, khi còn bé anh còn nói muốn cưới em.”

Cô nói chuyện, giọng điệu lên xuống cao thấp, là nhịp điệu khiến ai ai cũng yêu thích, nhìn dáng vẻ kia như một thiếu nữ mới lớn, lúc này lại không che giấu được âm thanh run run, khiến người xa lạ như Tiêu Ninh khó có thể nhẫn tâm thương tổn.

Nhưng Đan Hải Minh lại kỳ quái nói, “Anh từng nói vậy sao? Em có nhớ lộn không?”

Cậu nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói thêm, “Hân là anh hai nói.”

Diệp Từ Hân hít vào một hơi, thanh âm kia nhỏ nhoi, phảng phất mức nở. Đan Hải Hồng lo lắng tới gần, thần sắc chân thành quan tâm, “Từ Hân, em không sao chứ?”

Một bên Đan Hải Hồng, một bên Đan Hải Minh, hai anh em Đan gia này, quả thực... Tiêu Ninh xúc động muốn che trán, không ngờ rắc rối thế này.

Nhìn chằm chằm Đan Hải Minh, Diệp Từ Hân lộ vẻ cực lực ức chế tâm tình của nàng, khóe miệng cong lên như đã diễn luyện ngàn lần, lúc này cũng không chút mấy may dao động, “Hải Minh, em có thể nói chuyện riêng với anh không?”

“À, không thể.” Đan Hải Minh xoay qua nhìn Tiêu Ninh, “Anh không hy vọng người yêu của anh hiểu lầm.”

Sắc mặt Diệp Từ Hân càng trắng hơn, lớp trang điểm trên mặt đều không thể nào che giấu nổi.

Nếu như đổi thành Tiêu Ninh, có lẽ đã mềm lòng, chỉ nói mấy câu mà thôi, hà tất tổn thương người như thế. Nhưng Đan Hải Minh không chỉ là vai chính, mà còn là đạo diễn, cho nên hẳn phải phối hợp “Không sao, tôi không để ý đâu.”

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Từ Hân đứng lên, “Xin lỗi, em đột nhiên có chút không thoải mái, về trước, các anh từ từ ăn.”

Nói xong, cô cũng không quay đầu lại, đẩy ra lô ghế riêng.

“Từ Hân!” Đan Hải Hồng đứng lên theo, dường như trách cứ nhìn về phía Đan Hải Minh, “Hải Minh, cậu biết rõ Từ Hân thích cậu. Lần này cô ấy đã thật sự vô cùng cao hứng từ Pháp du học trở về, chính là vì cùng cậu kết hôn, cậu đối xử với cô ấy như vậy, thật sự quá đáng.”

“Vậy thì thế nào?” Đan Hải Minh thờ ơ trả lời, “Lẽ nào bởi vì cô ấy thích tôi thì tôi phải chịu trách nhiệm với cô ấy? Vậy thì người cần tôi chịu trách nhiệm quá nhiều đi. Hơn nữa không phải cô ấy và tôi kết hôn, mà là Diệp gia cùng Đan gia sẽ kết giao thông gia, ba đã sớm cùng Diệp bá bá nói chuyện, anh cũng không phải không biết. Dù sao chỉ cần là con trai của ba, là anh hay là tôi đều được đi? Hay là anh chán ghét cô ấy?”

Tiêu Ninh cảm thấy hiện tại trong phòng này người duy nhất đồng cảm với hắn, phỏng chừng chính là nhân viên phục vụ kia, chuyện này là sao a.

Đan Hải Hồng yên tĩnh chốc lát, “Chuyện này nói sau đi, ít nhất phải tôn trọng ý kiến của Từ Hân. Nói chung...”

Hắn xuyên qua Đan Hải Minh nhìn Tiêu Ninh, thờ dãi, “Cậu yên ổn cũng tốt, ba và di biết cũng sẽ vui mừng. Định khi nào nói cho bọn họ biết?”

Di?

Tiêu Ninh chú ý tới cái từ này.

“Tôi sẽ nhanh chóng.” Đan Hải Minh không thèm nhìn anh ta, giống như nhàm chán nói, “Cứ như vậy một hai ngày đi.”

“Muốn gì thì mở miệng, tôi sẽ giúp cậu khuyên ba.” Đan Hải Hồng nhìn Tiêu Ninh gật đầu, “Xin lỗi, tôi không yên lòng Từ Hân, các cậu ăn đi, cứ ghi vào sổ sách, tạm biệt.”

Anh ta nói xong cũng trực tiếp đi tới cánh cửa phòng riêng, nhân viên phục vụ đưa tới áo khoác, cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài.

Đan Hải Minh chơi chơi chén trà màu ngọc bích, phát hiện Tiêu Ninh mím môi nhìn mình, nghiêng đầu hỏi, “Sao vậy?”

Thờ một hơi thật dài, Tiêu Ninh thu hồi ánh mắt phức tạp, cảm khái nói, “Không có gì, chỉ cảm thấy đêm nay xảy ra quá nhiều chuyện.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ngủ Lại

Tiêu Ninh gọi tám món ăn, mỗi người một phần đồ ngọt, vốn dĩ với con người đã là quá phô trương lãng phí rồi, hiện tại chỉ còn hai người, Tiêu Ninh lần thứ hai cảm thán, nghiệp chướng nha...

Đan Hải Minh xem ra không có bất kỳ gánh nặng nào trong lòng, nên ăn thì ăn, bắt quá, lượng cơm này vốn không nhỏ, chỉ ăn vài món mình thích, rồi uống hai ngụm nước trái cây làm thanh miệng mà thôi.

Tiêu Ninh so với cậu còn kém hơn, mắt lom lom nhìn bàn ăn không muốn động đũa.

“Ăn không trôi thì đừng ăn.” Đan Hải Minh nhìn hấn ăn uống khổ sở, gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền, “Đóng gói đi.”

Một bàn lớn món ăn so với lần trước nhiều hơn rất nhiều, Tiêu Ninh hai tay đều xước không nổi, Đan Hải Minh thấy thế tiến lên chia sẻ, “Muốn đi nói nào không?”

“Không có.” Tiêu Ninh nói cảm ơn, “Vốn đêm nay cũng chỉ cùng cậu ăn cơm.”

Đan Hải Minh ừ một tiếng, “Đưa anh về nhà.”

Dáng vẻ cậu như vậy, không nhìn ra chuyện phát sinh tối nay có ảnh hưởng chút nào tới cậu không. Tiêu Ninh cùng cậu đi dọc ven đường, sắp 8 giờ rồi, bên ngoài đã trở nên tối tăm.

Đan Hải Minh dường như có ý từ chối cùng Diệp gia việc kết hôn? Cậu ta không thích Diệp Tử Hân sao?

Mà Đan Hải Hồng...

Tiêu Ninh tinh tế suy nghĩ mọi lời, mọi hành động của anh ta, dù như thế nào thì người này đối với Diệp Tử Hân tương đối quan tâm, thậm chí còn có chút ân cần chu đáo, so sánh với hành động của Đan Hải Minh, không khỏi làm Tiêu Ninh nghĩ tới vài chuyện kì quái.

Hơn nữa, phản ứng của Đan Hải Hồng đối với chuyện Đan Hải Minh và mình, không hề phản đối, lại hoàn toàn vui như mở cờ. Đan gia đã vấn minh đến trình độ như thế này rồi sao? Hay là Đan Hải Minh đã từng sinh hoạt thối nát đến nỗi chỉ cần có thể trói chặt cậu, thì cho dù là đàn ông thì cũng đủ vui mừng rồi?

Ban đầu, Tiêu Ninh không tính nghiên cứu chuyện Đan Hải Minh, nhưng bây giờ, Tiêu Ninh không tự chủ, không nhịn được muốn quan tâm.

Dù sao... Hấn cũng sẽ không quan tâm chuyện khác...

Hơn nữa, còn phải gặp cha mẹ, càng hiểu rõ ràng càng phối hợp tốt hơn không phải sao?

Tiêu Ninh thở dài.

“Làm sao?” Đan Hải Minh xoay bánh lái, bọn họ sắp đến rồi, “Đi đã một đoạn rồi, nghĩ thông suốt?”

Tiêu Ninh vừa định nói tôi không suy nghĩ gì, lại nghĩ tới đây là Đan Hải Minh, lời chưa kịp ra khỏi miệng, miễn cưỡng chuyển thành, “Tôi có một vấn đề rất tò mò.”

Đan Hải Minh nghiêng cằm, ra hiệu nói đi.

Tiêu Ninh hỏi, “Người khi còn bé muốn kết hôn với Diệp Tử Hân thật sự là anh trai cậu sao?”

Đèn đường chiếu vào cửa sổ xe, hơn nửa khuôn Đan Hải Minh bị giấu trong bóng tối, “Anh ta sẽ không nói như vậy. Anh ta từ nhỏ đã không hề nói mình muốn cái gì, nếu thật sự muốn, chỉ có thể âm thầm tranh thủ.”

Tiêu Ninh trầm mặc.

Mấy phút sau, bọn họ đến nơi.

Tiêu Ninh mới nói, “Xin lỗi.”

“Có cái gì mà xin lỗi?” Đan Hải Minh nở nụ cười, “Anh không phải cho rằng tôi và Đan Hải Hồng đều thích Tử Hân, sau đó, tôi vì tình nghĩa anh em, nhận đau cắt thịt, quyết tâm nhường Tử Hân cho anh ta đi?”

Lời nói khiến Tiêu Ninh yên lặng, hấn quả thật nghĩ như vậy, chẳng lẽ không đúng?

Hấn không hỏi lại, nhưng trên mặt biểu hiện rất rõ ràng.

“Khi còn bé có chuyện gì là thật? Hơn nữa, tôi nếu thật sự thích, mặc kệ đối phương là ai, tôi cũng sẽ không nhường lại.” Ngón tay Đan Hải Minh trên

bánh lái gỗ gỗ, “Mặc kệ Đan Hải Hồng có thích Tử Hân hay không, anh ta muốn kết hôn là thật, tôi thì không muốn kết hôn, tôi đã tỏ rõ thái độ của tôi, chuyện liên quan tới tôi tôi đã xử lý tốt, chuyện của anh ta nên để anh ta tự mình xử lý. Còn Tử Hân...”

Hắn nở nụ cười, “Cô ấy cũng nên tự xử lý chuyện của mình.”

“Cậu...” Tiêu Ninh nghẹn nửa ngày, phun ra một câu, “Đối với người khác quá nghiêm khắc.”

“Tôi chỉ đối với anh kiên trì như vậy mà thôi.”

Đan Hải Minh còn chưa nói hết, trong xe liền vang lên vua giai điệu K ca**. Tiêu Ninh lấy điện thoại di động, đối Đan Hải Minh biểu thị ánh mắt xin lỗi, “Này?”

Hạ Ly ở bên kia hỏi, “Thế nào thế nào?”

“Cái gì thế nào...” Tiêu Ninh phản ứng lại, không tự chủ nhìn chăm chú Đan Hải Minh, kết quả đụng phải tầm mắt của đối phương. Hắn giả vờ ho khan hai tiếng, “Hoàn hảo.”

“Yên tâm đi, tôi còn chưa nói cho Lô Nham, miệng của tôi bịt chặt rồi.” Hạ Ly nghe vậy vô cùng cao hứng, “Vậy thì tốt, các anh chơi vui vẻ, tôi và Lô Nham đi xem kịch, nghe nói rất hay, chờ tôi xem xong sẽ nói chuyện với anh.”

“Kịch?” Tiêu Ninh đương nhiên nghe ra trong giọng điệu cậu ta, cao hứng như đứa nhỏ khoe, cổ vũ nói, “Không tệ lắm, có thể so với điện ảnh cao cấp, các cậu cũng chơi vui vẻ.”

Cúp điện thoại, Tiêu Ninh thở một hơi dài nhẹ nhõm, sau đó lại kích động muốn vỗ trán, hắn quay đầu nhìn Đan Hải Minh vẫn luôn không dời mắt nghiên cứu hắn, suy nghĩ một chút, “Nói ra thật không tiện, tôi cũng có một việc muốn nhờ cậu giúp.”

Đan Hải Minh nhíu mày, “Cùng cuộc gọi điện thoại này có liên quan?”

“... Cho dù có như thế đi nữa.” Tiêu Ninh cười khổ nói, “Tôi sẽ tận lực né tránh, nhưng nếu cần thiết, hi vọng cậu cũng có thể đóng vai bạn trai tôi một chút.”

Hạ Ly nói không chừng thật sự muốn thấy tận mắt Đan Hải Minh mới có thể tin tưởng, đứa nhỏ này lo được lo mất quá.

Đan Hải Minh trả lời vô cùng thẳng thắn, “Có thể, sớm hẹn.”

Việc này tuy rằng cũng có thể tính là giúp đỡ lẫn nhau, thế nhưng, tỉ mỉ nghĩ lại là trả ơn nhau, lúc này Tiêu Ninh tích cực hẳn lên, hắn chủ động hỏi, “Cậu hi vọng tôi biểu hiện trước mặt cha mẹ cậu thế nào?”

Đan Hải Minh trả lời, “Không cần làm chuyện vớ vẩn.”

Tiêu Ninh nghiêm túc xác nhận, “Ý của cậu là nói, tôi chỉ cần diễn thành một bạn trai bình thường là được rồi?”

Đan Hải Minh nở nụ cười, “Vậy anh còn muốn làm cái gì không bình thường?”

Cảm thấy cậu ta không quá hiểu ý mình, Tiêu Ninh không xác định giải thích, “Tỷ như cố ý chọc giận bọn khiến bọn họ chán ghét, hay là làm cho bọn họ yêu thích?”

“Anh còn có bản lĩnh chọc người người khác chán ghét sao?” Đan Hải Minh nhìn qua dường như rất muốn cười, tiếp tục nhún nhún vai, “Cha của tôi thì để tôi giải quyết, còn mẹ của tôi, nàng rất dễ thân cận, tôi cảm thấy nàng nhất định sẽ thích anh.”

Kỳ thực, rất khó tưởng tượng mẹ của Đan Hải Minh là người như thế nào, nhưng mà chỉ cần xem tướng mạo Đan Hải Minh, chắc chắn là một phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

“Vậy cha mẹ cậu thích gì?” Đi gặp trường bối của người yêu, không mang theo chút gì là không hợp lễ nghi, Tiêu Ninh hỏi, “Như bình thường mua hoa quả được không? Hay là tôi tặng mẹ anh một bó hoa?”

So với hỏi không bằng nói là làm bầm lẫu bầu, Tiêu Ninh vui đầu suy nghĩ kỹ nửa ngày, vừa ngẩng đầu lên phát hiện Đan Hải Minh đang nhìn hắn, mê mẩn hỏi, “Làm sao vậy?”

Đan Hải Minh yên lặng chốc lát, mới cười lắc đầu, nụ cười kia có một tia tự giễu cùng thương cảm, “Tùy tiện đi, ba tôi rất khó hầu hạ, mẹ tôi lại dễ hầu hạ, cho nên tặng cái gì đều được.”

Nói cũng như không nói.

Đan Hải Minh đột nhiên hỏi, “Chúng ta định tán gẫu trong xe bao lâu?”

Tiêu Ninh phản ứng lại, không khỏi bốc lên một luồng xấu hổ, trở về trả trợ hắn cũng chỉ có một mình, mà cho dù Đan Hải Minh có chút làm theo ý mình, cũng có chút cường thế, cùng cậu ta ở chung lại trái lại khiến Tiêu Ninh buông bỏ rất nhiều gánh nặng, cũng không cần suy nghĩ quá nhiều.

Bất tri bất giác, hần vô thức trì hoãn cùng Đan Hải Minh nói chuyện.

“A, xin lỗi.” Hần vừa tháo dây an toàn vừa nói, “Vậy tôi đi trước, cậu đi đường cẩn thận.”

“Ai nói tôi phải đi?” Đan Hải Minh nghiêng đầu, không biết nhớ ra cái gì, đột nhiên nở nụ cười, “Anh không mời tôi vào chút sao?”

Lời này cùng lần trước giống nhau như đúc, anh chóng gọi lên ký ức Tiêu Ninh, khi đó hần đối Đan Hải Minh còn bất đắc dĩ có chút bài xích, hiện tại tự nhiên hoàn toàn ngược lại, giữa người và người giao du quả nhiên thú vị.

Tiêu Ninh khụ cười nói, “Vậy tôi dẫn cậu đi đậu xe.”

Lúc này quen cửa quen ngõ, Đan Hải Minh tìm chỗ dừng xe xong, mang theo hộp thức ăn ngoài cùng Tiêu Ninh lên lầu, “Nhật Hoa nằm ở trung tâm thành phố, anh bình thường làm sao đi làm?”

“Đi 20 phút có trạm xe buýt, qua 4 trạm là có thể đến tàu điện ngầm.” Tiêu Ninh đại khái tính toán một chút, “Ước chừng nửa giờ đi.”

Đan Hải Minh ôm túi nhựa dựa vào cửa, nhìn hần mở khóa “Đây là nhà của anh?”

Tiêu Ninh đẩy cửa vào “Không phải.”

“Thuê?” Đan Hải Minh theo sau hần vào nhà, “Vậy tại sao không thuê nơi gần chút, hao phí ba tiếng mỗi ngày đi lại trên đường. Đừng quăng loạn chia khóa.”

Bị Đan Hải Minh nhắc nhở, Tiêu Ninh nhặt chìa khóa cất lại trong túi, “Là nhà của bạn tôi, tạm thời ở.”

Hần đưa lưng về phía Đan Hải Minh mím mím môi, tiếp tục nói, “Bất quá, tôi cũng nghĩ như cậu nói, đang chuẩn bị tìm thuê phòng gần trung tâm thành phố ở.”

“Nhà này chỉ có một mình anh sống?” Đan Hải Minh xách đồ vật vào nhà bếp, từ trong túi nhựa, lấy ra từng hộp đưa cho Tiêu Ninh, nhìn hần từng cái từng cái cất vào tủ lạnh, “Hay là bạn anh cũng sống ở đây?”

Tiêu Ninh nhận lấy, lấp kín tủ lạnh, “Ồ trong thành phố cậu ta còn có một ngôi nhà nữa, bình thường cậu ấy đều ở đó.”

“Lần trước, tại sao anh ngủ trên ghế sofa?”

Đan Hải Minh muốn hỏi liên hỏi, tựa hồ không cần cân nhắc người khác có ảm tình hay không. Động tác Tiêu Ninh thoáng ngừng lại, “Người ta đã cho tôi mượn nhà, không bước vào phòng người ta cũng là lễ phép đi?”

Hần xoay người lại, nhận lấy hộp cuối cùng, bỗng nhiên thấy ngón tay Đan Hải Minh chảy máu, “Tay cậu bị sao vậy?”

“Không cẩn thận bị thương.” Đan Hải Minh không thèm để ý, đem đồ vật đưa cho hần, thu tay về, “Nhờ Vương Hoa giúp anh tìm xem, hần quen biết nhiều người.”

Ánh mắt Tiêu Ninh sáng lên, “Đúng vậy.”

Dù sao bạn bè giới thiệu vẫn đáng tin hơn internet quảng cáo.

Ở cùng Đan Hải Minh ở chung cũng không có việc gì làm, Tiêu Ninh dứt khoát giống lần trước, bụng hai ly nước trở về phòng khách xem tivi. Hai người ngồi ở hai bên ghế sofa, bầu không khí dễ dàng tùy ý trò chuyện, lung tung không có mục đích, thiên nam địa bắc, nhưng cũng không cảm thấy tẻ nhạt.

Tiêu Ninh liếc qua thời gian phía dưới màn hình, không ngờ nháy mắt đã là 11 giờ rồi, “Đan... Hải Minh, thời gian không còn sớm, đi khuya quá sẽ dễ gặp tai nạn.”

Ở trên ghế sofa lon ngồi, Đan Hải Minh dường như sắp nằm luôn xuống rồi, nghe vậy ngáp một cái, “Thôi, tôi không đi, nơi này cách chỗ tôi ở quá xa. Sáng mai, anh tỉnh thì gọi tôi dậy, tôi chờ anh.”

Cũng không phải là lần đầu tiên, chỉ có chuyện nhỏ này, trở lại nhà không biết còn mất bao lâu, Tiêu Ninh ngẫm lại, vẫn cảm thấy Đan Hải Minh ở lại tốt hơn, “Vậy tôi lấy quần áo cho cậu, cậu trước tiên tắm rửa đi.”

Đan Hải Minh gật đầu, “Hôm nay tôi ngủ trên ghế sofa.”

Tiêu Ninh sững sờ, “Vậy sao được.”

“Anh không phải là đi lấy quần áo giúp tôi?” Đan Hải Minh giương mắt nhìn hần, “Còn không đi?”

Tạm thời không muốn cùng cậu tranh luận, Tiêu Ninh cầm những dụng cụ rửa mặt chưa từng dùng qua, cùng với đồ lót đưa cho Đan Hải Minh, định chờ Đan Hải Minh tắm xong ra ngoài, hần sẽ kiên trì thuyết phục lần nữa, dù sao làm gì có đạo lý nào để khách ngủ trên ghế sofa lon.

Đan Hải Minh không để ý tới hắn, buồn ngủ híp mắt ngã ngời ở trên ghế sa lon, “Đồng dài, nhanh đi tắm đi.”

Nhưng mà chờ Tiêu Ninh đi ra, cậu đã ngủ trên ghế sa lon rồi.

Tiêu Ninh: “...”

Kỹ năng ngủ này thật khiến người ta ước ao nha.

Tiêu Ninh cảm thấy rối lăm, nhưng không thể lay tỉnh người ta... Sớm biết người nọ cố chấp như vậy, chi bằng vừa nãy đồng ý cho rồi, ít nhất còn có thể giúp cậu chuẩn bị chỗ ngủ thoải mái hơn một chút.

Quay về phòng lấy chăn ra, Tiêu Ninh chu đáo cẩn thận giúp Đan Hải Minh đắp lên, Đan Hải Minh trong chăn hơi co lại, nhưng rốt cuộc vẫn không tỉnh, chỉ là tấm chăn che nửa khuôn mặt, lộ ra đáng vẻ mặt môi nhú mảy, khiến mặt cậu nhìn lớn hơn vài tuổi.

Tiêu Ninh nhớ tới gia đình cậu phức tạp, thật sự không biết nói gì, bỗng nhiên nghĩ lại bản thân, cũng rất thất bại.

Thực sự thì ai cũng có chuyện phiền lòng, không phải phiền lòng ở đây, mà là phiền lòng ở nơi đó.

Làm sao có thể nói ai tốt hơn ai được đây? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Phòng Cho Thuê

Dựa vào kinh nghiệm lần trước, cho nên, Tiêu Ninh thật sự không ngờ... Đan Hải Minh còn nằm trên giường.

Hắn thấy người nằm trên ghế salong ngủ cuối cùng cũng có chút rục rịch, mang theo cảm giác tội ác mở miệng, “Hải... Minh, đã đến giờ? Rời giường.”

Liên tiếp gọi mấy lần, Đan Hải Minh mới có phản ứng, cậu nắm chặt chăn, che trùm hết khuôn mặt, cách chăn bông, phát ra âm thanh mơ hồ, “Ngủ chút nữa.”

Tiêu Ninh thực sự không ngờ cậu ta trùm kín như vậy, đành phải cố nhịn, tiếp tục nói, “Hải Minh, rời giường, nếu không đứng lên thì sẽ không kịp.”

Người trùm chăn không chút phản ứng, rờn rã qua 1 phút, Đan Hải Minh mới kéo chăn ra, tóc tai ngổn ngang, lộ ra khuôn mặt mông lung buồn ngủ, vô tình làm gương mặt đỏ bừng lên khi chất thiếu niên hiếm thấy.

Cậu di dời tầm mắt đến trên người Tiêu Ninh tay chân đang luống cuống, “Mấy giờ rồi?”

Cảm thấy bộ dáng mơ hồ của cậu bây giờ so với lúc hùng hùng hổ hổ gây sự dọa người đáng yêu hơn nhiều, âm thanh Tiêu Ninh mềm mại trả lời, “Gần 7 giờ.”

Đan Hải Minh nhắm mắt lại, xoa xoa trán, thời điểm mở mắt ra lần nữa, đã triệt để tỉnh rồi.

Tiêu Ninh sớm rửa mặt xong, lúc này nhìn cậu đá dếp lê cọc cọc tiến vào rửa mặt, rồi mới quay lại nhà bếp, đem hai phần tổ yến hầm tuyết ngày hôm qua còn lại bỏ vào lò vi sóng hâm nóng.

“Nhớ nói chuyện với Vương Hoa.” Đan Hải Minh ngồi xuống, ném một hộp tổ yến hầm tuyết, tóc ngắn vẫn còn ẩm ướt.

Sững sờ thật lâu mới hiểu cậu ta nói chuyện gì, Tiêu Ninh xé ra hai gói kang sur phụ (một loại mì) đưa tới, “Hừm, tôi nhớ rồi.”

Hai người nhanh chóng đem bữa sáng giải quyết xong.

Đan Hải Minh lái xe dĩ nhiên so với giao thông công cộng hay tàu điện ngầm nhanh hơn nhiều, Tiêu Ninh sớm 20 phút đã đến công ty. Trước khi đi, cậu đột nhiên dặn dò, “Cuối tuần này dành ra một ngày, gặp ba mẹ tôi.”

Chuyện này đã sớm nói xong rồi, hơn nữa Đan Hải Minh nói quá tự nhiên, Tiêu Ninh cũng cảm thấy không có gì cần phải nhấn nhá, “Đã biết, sớm nói đi, tôi cũng muốn dành ra một ngày thu dọn đồ đạc.”

Đan Hải Minh cau mày, “Vội như vậy?”

“Dù sao sớm muộn cũng phải chuyển đi, nên chuẩn bị sớm một chút.” Tiêu Ninh đẩy cửa ra ngoài, cười cười, “Cũng không phải sáng nào cũng có xe đưa đón.”

Đan Hải Minh liếc mắt nhìn hắn, không tỏ ý gì, “Đi đi.”

Tiêu Ninh lui lại một bước, cười chào tạm biệt, “Đi đường cẩn thận.”

*

Tạm biệt Đan Hải Minh, Tiêu Ninh ở trên đường nhắn tin cho Vương Hoa, đơn giản đem sự tình nói sơ lược qua một chút, hẹn đến trưa sẽ gọi điện thoại lại. Thời điểm ngồi trước bàn làm việc mở ra máy vi tính, chỉ mới 8 giờ 50 phút.

Lô Nham đã rời giường rồi đi?

Trong đầu lóe lên ý nghĩ này, Tiêu Ninh ngẩn người, nhu nhu lông mày, đem lực chú ý quay lại công việc, kiểm tra báo cáo hôm qua tổ viên giao lên.

Đến trưa Vương Hoa chủ động gọi điện thoại, “Cậu định đổi chỗ ở à?”

“Đúng vậy, chỗ tôi ở quá xa, định tìm nơi nào gần chút.” Tiêu Ninh cảm thấy thật sự không tiện, còn khiến người ta dò hỏi, nhưng Vương Hoa làm việc làm người xác thực luôn luôn nhiệt tình, “Tôi bình thường cũng không chú ý đến phương diện này, Hải Minh nói với tôi rằng anh có thể biết.”

“Há, đúng vậy. Tôi thực sự biết một nơi.” Vương Hoa bên kia nở nụ cười, “Cách Nhật Hoa không xa, tôi có một căn nhà, ”

Ồ?

Tiêu Ninh trước đây thật sự không biết Vương Hoa còn có một căn nhà ở trung tâm thành phố.

“Hai phòng ngủ một phòng khách, một phòng bếp, một phòng vệ sinh, còn có một ban công nhỏ, kỳ thực, vốn để đầu tư, chỉ mua vài dụng cụ đơn giản. Nhưng sau đó thấy phiền phức, nên chưa cho thuê.”

Điều kiện này vô cùng tốt rồi, một người ở dư sức, hơn nữa, trước đây còn chưa có ai ở qua, Tiêu Ninh động lòng, “Tiền thuê bao nhiêu?”

“A? Tiền thuê a...” Vương Hoa âm ừ, đại khái là đang suy nghĩ, “Vậy giới hạn của cậu là bao nhiêu?”

Nhà thuê ngay tại trung tâm thành phố đều không rẻ, cho dù tự mình Tiêu Ninh định giá cũng sẽ không trả thấp được, nhưng mà nếu quá mắc, hắn cũng sẽ không chịu nổi, dù sao còn phải trả thêm tiền điện, tiền nước, tiền net các loại. Cho dù nói gặp Lô Nham vì lý do muốn tìm nơi cách công ty gần một chút, nhưng đây cũng là cái cớ mà thôi, chỉ cần chuyển ra khỏi nơi đó, sống ở nơi xa xôi cũng không thành vấn đề.

Lương của hắn nếu như thành tích tốt có thể lên tám ngàn, tiền thưởng phát hai lần một năm, mỗi lần không dưới tám ngàn, chính mình sai vẫn không phải là túng quẫn, chỉ là hắn còn phải trả lại Lô gia mấy vạn tiền năm đó giúp đỡ hắn, hơn nữa nếu muốn để dành tiền mua nhà, nhất định phải tiết kiệm chút.

Thấy hắn không nói lời nào, Vương Hoa ai nha một tiếng, chậm rãi nói, “Yên tâm mà, đều là bạn bè với nhau, sẽ không lừa cậu đâu, cậu nói đi, cậu thấy bao nhiêu là thích hợp?”

Tiêu Ninh chần chờ nói, “Không gạt anh, Vương ca, qua ngưỡng 1500 thì tôi đành bó tay.”

Với số tiền này không chỉ không thể thuê nhà ở khu phố này, mà ngay cả khu phố bên cạnh cũng không được.

Thế nhưng Vương Hoa cao hứng nói, “Được, vậy thì 1500.”

Nghe gã vui mừng đồng ý, Tiêu Ninh cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Thấy hắn không nói gì, Vương Hoa im lặng vài giây, lên tiếng hỏi, “Nếu không được... Ít hơn chút nữa?”

“Không phải, Vương ca, hay là trước tiên cùng chị dâu thương lượng một chút đi?” Tiêu Ninh đầu đầy dấu chấm hỏi, “Tôi cảm thấy 1500 hơi thấp, nếu như các anh cảm thấy được không được, tôi có thể trả thêm.”

“Không cần không cần, chị dâu cậu không có ý kiến gì đâu.” Vương Hoa nghe hắn nói như vậy, gõ búa quyết định, “Giá này là được rồi. Tan tâm cậu rảnh không? Tôi dẫn cậu đi xem nhà ở.”

Quyết định rồi?

Tiêu Ninh trong vui mừng mang theo chút nghi hoặc, “Có.”

“Tốt lắm, gặp chỗ này đi.” Vương Hoa nói địa chỉ, Tiêu Ninh tan việc lập tức chạy tới, quả nhiên cách Nhật Hoa chỉ có một lộ trình xe buýt, đi bộ cũng nhiều nhất là hai mươi phút. Không chỉ gần công ty Nhật Hoa, đoạn đường này là đoạn đường vàng, đi nơi nào cũng vô cùng thuận tiện, nhu cầu sinh hoạt và giải trí đều hoàn hảo, hơn nữa lại có thang máy lên nhà trọ, mà chỉ cần 1500?!!

Tiêu Ninh cảm thấy dường như mình đang bắt nạt Vương Hoa.

“Không có chuyện gì đâu, cậu xem lần trước cậu giúp tôi như vậy... Vô cùng khó khăn.” Vương Hoa quét thẻ lên cửa, mang theo Tiêu Ninh đi vòng vòng trong tiểu khu nhưng vẫn chưa tìm được khu C.

Vương Hoa ngượng ngùng cười, “Cậu xem, đã lâu rồi không tới, đều quên mất đi thế nào.”

Trong lòng Tiêu Ninh hơi cảm thấy quái dị, nhưng so sánh với tính cách Vương Hoa, ngẫu nhiên đăng trí như vậy cũng không phải là không thể. Hắn vừa đi vừa nhìn, tiểu khu này xanh um sạch sẽ, rất có phong cách sang trọng, thoát nhìn dường như mới được xây dựng sau khi quy hoạch, “Nhà này lúc trước mua không rẻ đi?”

Vương Hoa cũng nhìn lia lịa xung quanh, thuận miệng nói tiếp, “Tôi cũng đoán vậy.”

Tiêu Ninh ngơ ngác, “Anh nói gì?”

“A, tôi là nói... đúng rồi, nơi đó có người kia.” Vương Hoa nhìn thấy bảo an, nhanh chóng chạy tới trước hỏi đường, lúc này mới dẫn theo Tiêu Ninh tìm được khu C, tầng 6.

Mở cửa, phả vào mặt là một luồng tro bụi.

Vương Hoa mở đèn, bịt mũi bước nhanh tới bên cửa sổ kéo màn ra, “Thế nào?”

Tiêu Ninh đứng ở huyền quan, bên trong y hệt như Vương Hoa nói, không có thiết bị điện tử dư thừa nào, chỉ đơn giản ghế sofa cùng bàn trà, trong phòng bếp cũng chỉ xếp dụng cụ làm bếp, không có lò vi sóng hay tủ lạnh.

Trang trí thì ngược lại, tốt vô cùng, tuy rằng cũng không có gì đặc sắc.

Vương Hoa sờ sờ cái bàn, trên đó lập tức xuất hiện dấu vết, “Bản thể này, cậu tìm người đến quét tước đi, tự mình làm sẽ mệt lắm.”

Gần như đã xem hết các phòng, Tiêu Ninh thực sự rất hài lòng với căn nhà nhỏ này “Vương ca, chỉ có 1500 mà cho tôi thuê, thật sự được không vậy?”

“Sao lại không được.” Vương Hoa trừng hai mắt nhìn hắn, “Kỳ quái, người khác đều sợ thuê nhà đắt như vàng, tại sao cậu còn ngại tiền thuê ít cơ chứ?”

“Cũng không phải...” Tiêu Ninh nói, “Chính là, cảm thấy quá chiếm tiện nghi của anh.”

“Thành thật mà nói, cho những người khác thuê tôi không yên lòng, không phá chỗ kia hư thì khiến nơi này hỏng, nhà này không chịu nổi mấy người đó đâu, chỉ có cậu tôi mới yên tâm cho thuê nhà.” Vương Hoa phất tay, “Đừng nói nữa, một câu thôi, có thuê hay không?”

Không thuê là chày gỗ, Tiêu Ninh lòng đầy biết ơn nói, “Vậy được... Vậy thì cảm ơn Vương ca, tôi trước tiên giao anh 3 tháng tiền thuê nhà, ký một năm hợp đồng, anh thấy có được không?”

“Muốn ký bao lâu cũng đều được.” Vương Hoa dứt khoát giao chìa khóa cùng thẻ vào cửa đưa cho hắn, “Nghe Hải Minh nói cậu sốt ruột chuyện ra, đưa chìa khóa cho cậu trước, cậu hãy hẹn người đến đây quét tước đi, cuối tuần là có thể dọn vào được rồi.”

Tiêu Ninh nắm chặt chìa khóa trong tay, “Vậy lúc nào thì ký hợp đồng?”

Dường như không quan tâm lắm, Vương Hoa oanh oanh liệt liệt trả lời, “chờ lúc nào thuận tiện, tôi không sao hết.”

Trong lòng có cái gì rớt xuống cái rầm, chính bản thân Tiêu Ninh cũng không ngờ cư nhiên có thể giải quyết nhanh như vậy, “Đi, Vương ca, tôi mời Ngài ăn cơm. Đúng rồi, chị dâu cùng Nhã Đình vẫn khỏe chứ?”

“Tốt vô cùng, cậu xem, Nhã Đình hiện tại đang phát triển, càng ngày càng xinh đẹp.” Vương Hoa nhắc tới con gái mặt mày lập tức hớn hờ, lấy điện thoại đi động, khoe hình cho Tiêu Ninh xem.

Tiêu Ninh nhìn kỹ, chân thành nhận xét, “Đúng là một mỹ nhân, lớn rồi nhất định sẽ là đại mỹ nữ, rất giống chị dâu.”

“Này nhá, miệng cậu sao lại ngon ngọt như thế.” Vương Hoa cười hắc hắc, bỗng dưng buồn buồn, “Chính là, gần đây bận rộn quá, không có thời gian chơi cùng bọn họ. Hải Minh sử dụng người thật sự tàn nhẫn.”

Tiêu Ninh hiểu được, vỗ vỗ cánh tay của gã, “Là chuyện công việc các anh sao?”

“Đúng vậy, hiện tại muốn đầu tư thêm ngành quảng cáo, một tháng nhận được giấy phép kinh doanh sẽ có thể giao dịch.” Vương Hoa say sưa ngon lành, nhìn hình con gái nhỏ.

Tiêu Ninh giật mình, “Vương ca, khu nhà này bán bao nhiêu?”

“Một bình là hai vạn ba, từ hơn bảy mươi bình đến 110 bình đều có nhà, cách đây cũng không xa, lại gần tàu điện ngầm” Vương Hoa ngừng đầu, “Sao

vậy, cậu muốn mua nhà? Tôi nói cậu rồi, nhà này quả thật không tệ, chất lượng hay đường xá hay thời gian so với những chỗ khác đều tốt hơn nhiều, hai năm là có thể giao phòng.”

Bình: Phép đo nước Nhật-bản cho 36 thước vuông bề mặt là một bình.

Hai vạn năm, bảy mươi bình.

Tiêu Ninh tính toán một chút, “Cám ơn Vương ca trước, tôi quả thật dự tính như vậy, có lẽ trong năm nay sẽ mua, chỉ là, tôi còn phải xem xét một chút.”

“Nhà cửa trong nội thành đều có giá như vậy a, ày, tôi thấy cậu nên mua chỗ này.” Vương Hoa thấy Tiêu Ninh chỉ cười cười, liền sửa lời nói, “Dù sao, nhà ở thế này cũng rất thuận tiện, quang cảnh lại xinh đẹp thoáng mát, cậu xem, sân vườn đẹp biết bao nhiêu.”

Tiêu Ninh còn chưa nói, gã đã nói tiếp, “Còn có a, cậu nếu thật sự muốn mua, tôi sẽ báo cho Hải Minh một tiếng, giảm giá cho cậu, lại thêm vài ưu đãi, phỏng chừng một bình nhiều nhất là một vạn ba. Một vạn ba a, trung tâm thành phố a, tàu điện ngầm a.”

“Vương ca...” Tiêu Ninh cười ra tiếng, “Anh là trợ lý hay là người môi giới vậy?”

“Ca còn không phải vì cậu sao.” Vương ca chà chà hai tiếng, “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Tắt đèn khóa cửa, Tiêu Ninh thả chìa khóa lại túi, trọng lượng nhẹ như vậy, cất trong lòng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Báo Tin

Tiêu Ninh qua ngày thứ hai liền tìm người giúp việc theo giờ đến ngôi nhà kia tổng dọn vệ sinh, cũng từ trên mạng chọn mua một vài thiết bị điện tử, theo dự kiến hàng sẽ đến vào buổi chiều hai ngày nữa, thời gian cũng rất hợp lý. Ngoại trừ thiết bị điện, Tiêu Ninh còn mua thêm không ít dụng cụ hay dùng trong nhà, tổng cộng đã chi tiền ra không ít, thế nhưng chỉ cần nghĩ lại sau này mang đi còn có thể dùng, liền cảm thấy không sao cả.

Cảm giác này vô cùng kỳ quái, rõ ràng hắn chỉ thuê nhà thôi, nhưng loại tâm tình này mặc dù không thể nói khác trước đây chỗ nào, nhưng thực sự, hắn cảm thấy từ lâu mình đã quá bảo thủ trong sinh hoạt, bây giờ phải bắt đầu tiến về phía trước thôi.

Lô Nham tự nhiên không còn liên hệ với hắn, Hạ Ly thì ngược lại mỗi ngày đều gọi điện thoại, quả thực xem Tiêu Ninh như người bạn thân, nói nhiều nhất vẫn là chuyện cùng Lô Nham đi nơi nào, chơi gì, ăn món nào ngon, có cái gì đẹp.

Nghiêm nhiên bắn ra bốn phía sức sống mãnh liệt của đôi tình nhân nhỏ.

Tiêu Ninh không có hứng thú nhiều chuyện hẹn hò của Lô Nham, mỗi lần đều cố gắng nhẫn nại nghe, đôi lúc còn thêm lời lời cổ vũ thích hợp động viên người bạn nhỏ này tiếp tục nói.

Có mấy lần, Tiêu Ninh cũng nhận được điện thoại của Trần Thực Vân, hỏi đơn giản là Lô Nham gần đây như thế nào. Bởi vì Lô Nham lười nói chuyện điện thoại với cha mẹ, cho nên Trần Thực Vân cũng quen với việc gọi cho Tiêu Ninh dò la hành tung của Lô Nham.

Hỏi Tiêu Ninh, Tiêu Ninh cũng không biết, đành phải đem chuyện Hạ Ly kể, cắt cắt xóa xóa kể một chút cho Trần Thực Vân nghe.

“Hình như sống rất tốt, vậy cô an tâm” Trần Thực Vân hỏi, “Gần đây nó bận việc gì à?”

Tiêu Ninh nghĩ thầm, chơi bởi khắp nơi nhưng cũng không hẳn là rảnh rỗi, “Bởi vì công ty của cậu ấy nhận được hạng mục mới, cho nên có thể sẽ bận rộn một thời gian.”

“Ồ... Vậy con nói với nó chú ý sức khỏe, còn có, vậy cái đó...” Âm thanh Trần Thực Vân kéo dài, “Khi nào con và nói cùng nhau về thăm nhà đi, ngồi cái máy bay hơn hai giờ là đến rồi.”

“Được, con sẽ nói với cậu ấy, xem ngày nào rảnh sẽ trở về thăm mọi người.” Tiêu Ninh mềm lòng, từ khi hắn còn bé quan hệ cha mẹ đã rất tồi tệ, ai cũng không để ý tới hắn, sau này trực tiếp trở thành cô nhi không cha không mẹ. Cha mẹ Lô Nham đối với hắn lại yêu ai yêu cả đường đi, tận tình chăm sóc, đây là quan hệ thân thiết nhất mà Tiêu Ninh có, “Cô và chú cũng chú ý bảo trọng thân thể, thuốc lần trước con gửi về cho mọi người có tốt không?”

Trần Thực Vân tràn đầy vui mừng, “Ài, rất tốt rất tốt, chú con dùng hằng ngày bây giờ bệnh phong thấp đã tốt hơn nhiều rồi.”

Tiêu Ninh yên lòng, bệnh phong thấp của Lô An Quốc rất nặng, không nói lúc tỉnh dậy rất đau, mà ngay cả đi lại cũng không được, hắn vẫn luôn thật sự

lo lắng, tìm thầy thuốc đông y khắp nơi phối thuốc rồi nhanh chóng gửi về, nghe thấy có tác dụng cũng an tâm rồi, “Vậy thì lần sau con sẽ gửi thêm nhiều hơn, lúc này thời tiết trở lạnh, cô cũng nên dùng nước ấm để ngâm chân, tán hàn, đối với thân thể rất tốt.”

Nói thêm vài câu quan tâm tới hai vị trưởng bối, Tiêu Ninh mới để điện thoại xuống, có chút thay bọn họ sầu lo, nếu như Lô Nham thật sự nghiêm túc với Hạ Ly...

Tồn thương tấm lòng của hai vị trưởng bối, hay làm khó dễ Lô Nham, bên nào Tiêu Ninh cũng đều không muốn.

*

Thứ năm, Hạ Ly như thường lệ gọi điện thoại đến, “Chúng tôi đến phụ cận công ty anh, cùng nhau ăn cơm đi!”

Tiêu Ninh không chút nghĩ ngợi liền cười nói, “Hai người các cậu cùng nhau ăn cơm, tôi đi theo làm kỳ đà cản mũi làm gì.”

“Ài, không sao đâu, dù sao anh cũng không phải người ngoài.” Hạ Ly cách xa điện thoại một quãng, “Tiêu Ninh nói sợ quấy rối đến chúng ta.”

Lời này hẳn nói với Lô Nham, bởi vì đầu bên kia điện thoại lập tức đổi người, âm thanh Lô Nham ẩn chứa hỏa khí không nhỏ, “Bây giờ mời cậu ăn cơm cũng không được?”

“Sao lại thế...” Tiêu Ninh rất hối hận, sớm biết vậy lúc nãy nên nói phải tăng ca, nếu bây giờ mà nói vậy, thì quá dễ nhận ra đi.

“Được rồi, có tới hay không? Cậu rốt cuộc đã quen biết người nào? Tính khí lại trở nên như thế.” Lô Nham nói xong cũng đem điện thoại ném cho Hạ Ly, “Này? Tiêu Ninh, nói chung là đã lâu không gặp anh rồi, không có ý gì khác, anh cũng đừng lo lắng, tôi không nhỏ mọn như vậy đâu.”

Biết hẳn đang nói đùa, Tiêu Ninh chưa mặt mũi cười cười, “Được rồi, tôi mời khách, các cậu chọn nhà hàng trước, sau khi đến rồi thì phát định vị cho tôi.”

Hạ Ly cười khúc khích, “Là Lô Nham nặng nề rủ anh đi đó, anh ấy cứ nhất định phải gọi anh tới. Được rồi, chút nữa gặp.”

Lô Nham gọi...

Tiêu Ninh chợt lóe một tia hoảng hốt, sau đó lập tức tỉnh lại, việc này cũng không có gì lớn lao, rốt cuộc mình đang suy nghĩ cái gì?

Trước đây, bất cứ chuyện gì liên quan tới Lô Nham, hẳn đều không nhìn được nghĩ này nghĩ nọ, lúc nào cũng cố gắng từ bên trong mọi hành động Lô Nham tìm kiếm thứ gì đó mà ngay chính hắn cũng không biết, sau đó lại vô cùng cao hứng, rồi trân trọng, thời điểm cảm thấy quá mệt mỏi sẽ quay đầu lại nhìn, tựa hồ cái gì cũng đều đáng giá.

Chuyện này trong khoảng thời gian ngắn không thể nào thay đổi được.

Cho đến tận bây giờ, thói quen này thật khiến người ta chán ghét.

Hạ Ly và Lô Nham lại chọn một nhà hàng kiểu Nhật. Hai người bọn họ ngồi một bên, Tiêu Ninh ngồi đối diện, một chút khẩu vị đều không có, cuối cùng chỉ có thể phối hợp gọi một phần lẩu hải sản và tôm nướng muối biển.

Đem thực đơn đưa cho Hạ Ly, Lô Nham tùy ý hỏi, “Thứ hai vừa rồi chơi thể nào a?”

“Rất tốt.” Tiêu Ninh bất động thanh sắc chuyển đổi đề tài, “Xem kịch hay không?”

“Hay lắm, rất vui.” Hạ Ly từ trong thực đơn trên nâng đầu lên, không chờ đợi nói chen vào, “Đặc biệt là lúc bắt đầu, thật khiến tôi cười chết.”

Tiêu Ninh cười híp mắt nghe, Lô Nham ngắt lời nói, “Hạ Ly, gọi món ăn trước đi.”

“À, được.” Hạ Ly cúi đầu chọn món, thỉnh thoảng dò hỏi Lô Nham, thay hai người gọi thêm không món ăn mới. Lô Nham lúc này mới nghiêng đầu hỏi, “Mấy ngày nay cậu cũng chơi vui vẻ quá đi? Một cú điện thoại cũng không thèm gọi.”

“Chuyện này không phải theo thói quen rồi sao? Cậu mỗi khi yêu đương thì tôi đều biến mất.” Tiêu Ninh nhún mày, rót trà cho ba người, “Không cần kích thích con chó độc thân tôi.”

Hạ Ly nhỏ giọng nở nụ cười, lúc Lô Nham không thấy nhanh chóng nhảy mắt với Tiêu Ninh.

Không chú ý Hạ Ly là vì chuyện gì mà cười, Lô Nham không chút chuẩn bị, bị câu nói này đánh động, trong giọng nói mang chút oán giận, “Cậu vui mừng vì được tự do mới đúng, thực sự chỉ thấy người mới cười chứ chưa từng gặp người cũ khóc a.” (?)

“Vậy thì, cậu cũng đừng đổ oan cho tôi nha, gần đây tôi bận chuyện dọn nhà.” Tiêu Ninh nói xong, liền rũ mắt xuống, đem tầm mắt dán lên cốc trà.

“Dọn nhà?!” Lô Nham quả nhiên kinh ngạc, thậm chí thất thố rống lên, “Dọn nhà?”

Hạ Ly đột nhiên bị biểu hiện của Lô Nham dọa hoảng sợ, “Sao vậy?”

“À, nơi ở trước đây cách công ty tôi quá xa, cho nên nhà bạn bè tìm một căn nhà gần một chút.” Tiêu Ninh không giương mắt nhìn phía đối diện, tự nhiên cùng Hạ Ly hỏi một đằng, trả lời một nẻo giải thích, “Khoảng cách cũng rất gần, chỉ cần qua một trạm, vô cùng thuận tiện, sáng sớm có thể ngủ thêm một chút.”

Trên bàn chớp mắt yên tĩnh lại, yên tĩnh đến nỗi khiến người ta hoảng hốt.

Lô Nham đột nhiên đứng lên, “Tiêu Ninh.”

Hạ Ly không rõ lý do, ngẩng đầu nhìn Lô Nham, mà Lô Nham thì không nhìn hắn, chỉ từ trên cao nhìn chằm chằm đỉnh đầu Tiêu Ninh, “Ra ngoài.”

Nói xong cũng không đợi Tiêu Ninh, dứt khoát quay người ra khỏi nhà hàng.

Tiêu Ninh lúc này mới đứng lên, nhìn Hạ Ly động viên cười cười, “Chúng tôi ra đây một lúc, cậu cứ ngồi chơi điện thoại trước đi.”

Dõi theo bóng lưng rời đi của hắn, Hạ Ly há miệng, sau đó cắn cắn môi.

*

Tiêu Ninh vừa ra khỏi nhà hàng, đã bị Lô Nham ồ ạt hỏi, “Cậu có ý gì?”

“Có ý gì?” Tiêu Ninh kỳ quái hỏi, “Cậu tưởng một mình Hạ Ly ở nơi đó, tôi mới phải hỏi cậu có ý gì đây. Có người đối xử với bạn trai mình như thế sao?”

Không thêm đề ý lời này, Lô Nham liếm môi, đây là biểu hiện khi y lo lắng, “Cậu cũng đâu phải lần đầu tiên ở đó, trước giờ không phải luôn ở tốt sao? Tại sao bây giờ lại nháo nhào đòi dọn nhà?”

“Nhưng mà thật sự rất không tiện.” Tiêu Ninh bắt đầu dỗi trở nên ngoan ngoãn nói, “Hơn nữa lúc trước trên giường cậu... Tình nhân theo thời hạn của cậu, tôi mỗi lần ở đó cũng chỉ trong thời gian ngắn, thấy không tiện liền qua bên kia. Dù sao tôi thấy có thể Hạ Ly sẽ sống ở chỗ của cậu rất lâu, cho nên mới cân nhắc tự mình thuê nhà gần nơi làm việc.”

Hắn nói rất có lý, cẩn thận không đem mọi chuyện liên quan tới Đan Hải Minh, nếu như vậy sẽ càng khiến Lô Nham bùng nổ.

Lô Nham bày ra biểu tình sắp phát điên, thốt lên, “Vậy cậu quay lại ở đi.”

Tiêu Ninh giống như gặp quỷ nhìn y, “Lô Nham, cậu nói đùa với tôi đúng không? Hai người các cậu, một đôi tình nhân sống chung, bắt tôi chơi trò làm khách dọn vào ở, cậu rốt cuộc muốn kích thích tôi hay là kích thích Hạ Ly đây?”

Hắn còn nói, “Còn có, Lô Nham, cậu không thấy sao? Hạ Ly vẫn luôn hoài nghi quan hệ của tôi và cậu, cậu cứ cư xử như thế nữa, tôi dù có nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, cậu thấy tôi có oan ức hay không a?”

“Hoài nghi?” Lô Nham sững sờ, tiếp tục buồn bực nhún mày, “Em ấy đã nói gì với cậu?”

“Không có.” Tiêu Ninh sợ Lô Nham cùng Hạ Ly sẽ vì chuyện này mà âm ỉ, nhanh chóng nói tiếp, “Chính cậu oanh oanh liệt liệt cư xử phô trương như vậy thì không thể trách người khác được, người bên ngoài đều rõ ràng, tôi cũng không phải mù.”

“Hai chúng ta có cái gì mà phải hoài nghi?” Lô Nham bất khả tư nghị, nhìn thoáng trong cửa hàng một chút, “Chúng ta là anh em trong sạch nhiều năm như vậy, nếu muốn ở cùng một chỗ với nhau, còn chờ em ấy thò chân vào?”

Tiêu Ninh nhắc nhắc khoe miệng, “Đúng, chúng ta biết, nhưng Hạ Ly thì không a. Cậu ta cũng vì quá thích cậu.”

Lô Nham trở nên trầm mặc, tựa hồ là đang suy tư chuyện này, bỗng nhiên y mở miệng kêu lên, “Không đúng, bị cậu làm lạc đề rồi! Chúng ta không phải nói về chuyện này, nếu không... Tôi mua thêm một căn nhà ở gần đây được không?”

“Tôi nói, coi như bây giờ mua, giao phòng và trang trí cũng phải mấy năm đi?” Tiêu Ninh bật cười, “Cậu đừng đề ý chuyện này nữa, à, đúng rồi, nếu hôm nay gặp cậu rồi thì chút nữa tôi ghé nhà cậu lấy vài thứ đồ đạc của tôi luôn.”

Không lên tiếng, Lô Nham lúc này giống như đứa nhỏ bị người ta cướp mất đồ chơi, sắc mặt cực kỳ không tốt

Tiêu Ninh không muốn cùng y bởi vì chuyện này mà cãi nhau, “Mẹ cậu gọi điện thoại cho tôi. Cậu lúc nào rảnh rồi vẫn nên gọi điện thoại cho bác gái nhiều chút, cô và chú đều rất nhớ cậu, sắp tới dành chút thời gian về nhà thăm bọn họ đi.”

Nhắc tới việc này, lực chú ý của Lô Nham lập tức dời đi chỗ khác, một mặt phiền toái cắt ngang, “Nói sau đi.”

Tiêu Ninh đang muốn khuyên nửa khuyên, điện thoại di động bỗng vang lên. Hắn nhìn màn hình, là Đan Hải Minh, không dám trì hoãn lập tức nhận, “Này? Sao bây giờ gọi điện thoại?”

Vừa nói vừa nói vừa nhìn Lô Nham, ý là tôi phải nói chuyện điện thoại, cậu về trước đi.

Nhưng mà Lô Nham thấy hẳn nhận điện thoại, ngữ khí sốt ruột vui vẻ, thậm chí còn lộ ra nụ cười, tự dưng trong lòng trở nên căng thẳng, không biết tại sao không muốn đi, vòng tay khoanh ngực đứng bên cạnh.

Tiêu Ninh nhú nhú mày, không biết vị này lại phát thần kinh gì đây.

Bên kia là thanh âm Đan Hải Minh đóng cửa, “Thật ồn ào, sao vậy, bên cạnh có người?”

Nghiêng người sang, Tiêu Ninh cười nói, “Đúng.”

“Đã biết.” Đan Hải Minh đơn giản dứt khoát nói, “Tôi đã nói với cha mẹ rồi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nhận Sai

Tiêu Ninh hít sâu một hơi, biểu tình thoáng chốc quá lạ, hiệu suất làm việc của người này thật sự quá kinh ngạc nha.

Lô Nham thấy thế, càng nghiêm túc lắng nghe.

“Cậu đã nói với cha mẹ rồi?” Dù sao Tiêu Ninh cũng không cần thiết phải quản lý, lo âu hỏi, “Bọn họ phản ứng thế nào?”

“Phản ứng gì, nói muốn gặp anh một chút, chủ nhật, rảnh không?” Đan Hải Minh nói chuyện gì cũng xuôi tai không thể phân biệt được có cái gì bất ổn, hồ hững như chuyện bình thường.

Tuy rằng cậu ta nói như vậy, nhưng xét trong bối cảnh gia đình cậu, nghĩ thế nào cũng không thể coi là chuyện con con hoàn toàn như cậu nói được, đừng nói đến tập đoàn Nhật Hoa có bao nhiêu sản nghiệp, gia tộc họ Đan có bao nhiêu mặt mũi, chỉ cần nói trong một gia đình, con trai mình đột nhiên come out, không gây âm ỉ mới lạ?

Cũng không biết sao chuyện động trời như thế, mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã có thể gọi mình đến gặp người nhà? Nên nói bản lĩnh Đan Hải Minh quá lớn, hay nên nói tấm lòng nhà họ Đan quá rộng lượng đây? Cũng không biết Đan Hải Hồng trong tình huống đó có tác dụng gì hay không.

Tiêu Ninh suy nghĩ đủ chuyện, lại nghe Đan Hải Minh hỏi, “Đúng rồi, bên kia anh cần cần giúp một tay không?”

“Tạm thời không cần.” Không nghĩ tới cậu ta vẫn ghi nhớ kỹ chuyện này, trong lòng Tiêu Ninh không khỏi trở nên vô cùng ảm áp, có điều vẫn nghĩ không nên gây thêm phiền phức cho cậu nữa.

Hơn nữa, so với bản thân, hẳn càng muốn hiểu rõ chuyện trong nhà cũng Đan Hải Minh, “Chủ nhật đúng không? Rảnh, tôi đến thế nào đây?”

Ý hẳn là hỏi địa chỉ, Đan Hải Minh lại nói, “Tôi tới đón anh, chẳng lẽ để bạn trai tôi tự mình đón xe tới gặp cha mẹ tôi?”

Hai người diễn kịch riết thành quen. Tiêu Ninh cũng coi như có chút quen thuộc mỗi khi bị cậu trêu chọc, hơn nữa lúc này Lô Nham đang ở bên, ít nhiều cũng muốn biểu thị ý tứ, lập tức thẳng thắn trả lời, “Đúng rồi, việc này đâu cần phiền phức tới những người khác, cậu không tới đón tôi thì tôi cũng phải tìm cậu trả tiền vé xe buýt.”

“Được, chủ nhật tới đón anh.” ngữ khí Đan Hải Minh ngữ trong trẻo nhưng mang theo chút trầm thấp không phù hợp, thời điểm buông nhẹ lời nói có chút cảm giác ôn nhu, “Đừng lo lắng, không làm khó anh đâu.”

Lời này khiến Tiêu Ninh rất thoải mái, lúc nói chuyện cùng Đan Hải Minh luôn tồn tại loại cảm giác dễ chịu như thế, không thêm nghĩ nữa nói, “Làm khó thì làm khó, có gì ghê gớm đâu.”

Tâm tình Đan Hải Minh lúc này dường như vô cùng tốt, khẽ cười, “Thứ bảy này anh chuyển nhà?”

Tiêu Ninh khá bất ngờ, “Tại sao cậu biết tôi chuyển nhà?”

“Vương Hoa nói, anh ta làm việc rất chu đáo nhanh nhẹn.” Đan Hải Minh lập tức giải thích, Tiêu Ninh nghĩ cũng phải, chính Đan Hải Minh là người báo cho Vương Hoa biết, so ra mà nói, người này thoạt nhìn lạnh lùng, nhưng trên thực tế lại cực kỳ chăm sóc quan tâm, hỏi nhiều vài câu là chuyện rất bình thường.

“Kỳ thực cũng không có gì cần chuyển đi, tôi cũng đã bàn bạc xong rồi, chỉ còn vài kiện đồ linh tinh thôi, những thứ khác thì chỉ cần chuyển phát

nhANH, lúc đó có lẽ tôi sẽ lập tức dọn vào nhà mới.” Tiêu Ninh nói tới đoạn này mới nhớ tới vài món đồ, những thứ đó hầu hết đều ở nhà Lô Nham, tuy rằng chúng không có gì quý báu, bỏ đi cũng không ai cần, nhưng không đem đi cũng có vẻ kỳ kỳ, dường như quyền luyến vô lực, lại giống như bất cứ lúc cũng muốn quay trở về.

Tiêu Ninh không khỏi quay đầu nhìn Lô Nham. Lô Nham nghe hắn nói chuyện này giờ, đầu óc mơ hồ, trong lòng vô cùng nghi ngờ, chợt thấy người này quay đầu nhìn mình, mà tầm mắt người đó lại giống như muốn nói rồi thôi, không khỏi ngăn người.

Nhưng, Tiêu Ninh ngay lập tức thu hồi tầm mắt, một mặt bình tĩnh, như tự nhiên tiếp tục nói chuyện điện thoại, “Cậu nhắc tôi mới nhớ, tôi cũng còn vài món đồ cần chuyển, thứ bảy vừa khéo. Tôi chút nữa sẽ phát định vị cho cậu, nơi đó ở phía bên kia bến cảng hoàng kim, rất dễ tìm”

Đan Hải Minh đối với chuyện chỉ đường không tỏ rõ ý kiến, “Nhớ rồi, thứ bảy tôi tới tìm anh.”

“Thứ bảy?” Tiêu Ninh ngạc nhiên nói, “Không phải nói là chủ nhật sao? Sao bây giờ lại thay đổi?”

“Giúp anh dọn nhà.” Đan Hải Minh giọng điệu vừa như khinh bỉ, vừa như buồn cười Tiêu Ninh tại sao điểm ấy cũng không nghĩ ra, “Anh không có xe đúng không?”

Tiêu Ninh theo phản xạ từ chối, “Không cần đâu, cậu lo chuyện công việc của mình đi.”

“Nếu việc gì tôi cũng phải làm, thì cấp dưới của tôi không cần lãnh lương.” Đan Hải Minh không nhịn được nói rõ, “Sáng sớm ngày thứ bảy đến đón anh. Xa muốn chết, chuyển nhà sớm một chút cũng tốt, bên này có chút việc, cúp máy đi.”

Bỗng dưng bị quyết định nhanh chóng chuyện này, Tiêu Ninh còn muốn sống chết giãy dựa một phen, “Chờ chút”, lời còn chưa nói hết, bên kia đã lập tức cúp điện thoại, căn bản không chờ cho hắn một câu đồng ý.

Thật sự không có biện pháp.

Tiêu Ninh bất đắc dĩ cười cười, Lô Nham bên cạnh hỏi, “Xong rồi?”

“Sao cậu còn chờ ở đây?” Tiêu Ninh thờ dãi, vị gia gia này cũng là một người không thèm nghe lời người khác, lúc này hắn nói nhiều như thế, hoá ra một chữ cũng không lọt tai? Đứng bên ngoài chờ mình lâu như vậy rồi, Hạ Ly là người nhạy cảm, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Tiêu Ninh không cần mất công tốn sức nhớ lại vài lần giúp Lô Nham gánh trách nhiệm trước đây, thời gian bọn họ quen nhau quá lâu, lâu đến nỗi từ thời thiếu niên đã trang bị đầy đủ cách ứng phó, lâu đến nỗi dễ dàng có thể khiến hắn bị hồi ức chìm ngập đầu.

Hắn đem dù của mình đưa cho nữ sinh mà Lô Nham theo đuổi, chính mình thì chỉ có thể đứng trước cửa thư viện đợi mưa tạnh. Hắn giúp Lô Nham trốn học đi hẹn hò, bản thân mình thì bị ghi tên. Cuối kỳ, hắn và Lô Nham thuộc một nhóm hai người làm thiết kế, Lô Nham đến nhà bạn gái y, giúp cô ta làm thiết kế, chỉ chừa một mình hắn thức đêm hoàn thành hạng mục của hai người.

Trong đó, xen lẫn những tia vô vọng thấp kém cùng nhỏ bé nóng bỏng, nhìn như đã trôi qua thật lâu rồi, nhưng dưới tay hắn, vẫn còn rất nóng bỏng.

Trong lòng Tiêu Ninh phập phồng lên xuống, phức tạp đến nỗi khó có thể dùng lời diễn tả được, trên mặt cố gắng lộ ra thần sắc vui vẻ ôn hoà, nhẹ nhàng cười cười, “Để một mình Hạ Ly chờ mãi ở bên trong lâu như vậy là không tốt.”

“Cậu tại sao há mồm ngậm miệng đều là Hạ Ly?” Ánh mắt Lô Nham lóe lóe, từ từ ngưng trọng, “Tiêu Ninh, cậu gần đây cư xử rất khác thường, Hạ Ly cùng cậu đã xảy ra chuyện gì? Trước đây cậu chưa bao giờ như vậy. Cậu...”

Y có lẽ nhớ đến chuyện gì đó, đột nhiên ngừng, nhìn chằm chằm Tiêu Ninh, thần sắc liên tục biến hóa, rồi mấp máy môi, lông mày nhíu lại nhăn mặt.

Tiêu Ninh không biết rốt cuộc y bị gì, “Sao vậy?”

“Cậu...” Lô Nham dường như có điều khó có thể nói ra khỏi miệng, cúi đầu, rồi mở mắt nhìn Tiêu Ninh thật lâu, nhìn lâu đến nỗi Tiêu Ninh có chút sợ hãi, y mới chuyển tầm mắt đi nơi khác, có chút hần hển không ngừng hỏi, “Cậu giận tôi sao?”

Lúc này, Tiêu Ninh quá đổi kinh ngạc.

Đây là mặt trời mọc từ phía tây sao? Lô Nham cư nhiên có thể nghĩ đến chuyện này? Tiêu Ninh cùng Lô Nham quen biết hơn hai mươi năm, lần nào cũng vậy, Lô Nham đều chỉ nghĩ người khác đắc tội mình mà thôi.

Tiêu Ninh thụ sủng nhược kinh, “Sao lại nói như vậy? Tôi có gì phải tức giận?”

(thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

“Chuyện này.” Lô Nham tắc lưỡi, bộ dáng hơi chán ghét, “Không phải hôm đó bởi vì Hạ Ly nói với cậu vài câu sao? Cậu lại làm nhiều chuyện như vậy, còn không có? Được rồi, Hạ Ly là người của tôi, tôi che chở cho em ấy cũng là điều nên làm, hơn nữa, hai người chúng ta đâu phải người ngoài? Nói chuyện nóng nảy một chút, cậu cũng đừng để trong lòng.”

Trên mặt y sáng loáng viết “Thực sự không chịu đựng được cậu, cũng may là tôi rộng lượng” Tiễn lên ôm vai Tiêu Ninh, thật giống như thời bọn họ còn

học Đại học, là những thanh thiếu niên vô tư thân thiết, dùng ngữ trêu chọc ai oán nói, “Trước đây sao tôi không biết cậu hẹp hòi như vậy? Thật giống con gái.”

Nói xong, Lô Nham sờ sờ mũi, “Cậu cứ như vậy, tôi cảm thấy rất không quen, coi như là tôi sai, người anh em, được không?”

Lô Nham là con trai nhỏ trong nhà, trên đầu còn có một người cha nghiêm nghị, bản lĩnh nhận sai từ nhỏ đã được bồi dưỡng vô cùng tốt, thêm vào đó với tướng mạo của y, ý cười dịu dàng, giọng nói mềm mại, thái độ thành khẩn đã quen thuộc, trên gương mặt đẹp bày ra bộ dáng vô tội, khiến người ta cảm thấy không tha thứ cho y cũng không tốt, cũng không trách y nữa.

Người duy nhất y không nhận sai cũng chỉ có Tiêu Ninh, bởi vì không cần.

Tiêu Ninh đột nhiên muốn cười, cố gắng nhếch nhếch khóe miệng, mới phát hiện động tác nhỏ như vậy mà cũng làm không được. Hắn nhìn thật lâu Lô Nham đang cười hi hi quan sát hắn, đầu óc cũng không biết nghĩ tới chuyện gì, nhất thời hoảng hốt.

“Tiêu Ninh?” Lô Nham có chút lo sợ, biểu hiện gần đây của Tiêu Ninh khiến y rất bất an, từ nhỏ đến lớn, rõ ràng Tiêu Ninh tuyệt đối chưa bao giờ làm người khác bất an như vậy.

Thấy Tiêu Ninh giống như muốn trở về làm một con chó lang thang, từ đây trung thành tuyệt đối, cho dù mất hứng đá y một cước, vẫn quay về đi theo bước chân mình.

Lô Nham thật sự xem Tiêu Ninh là người thân cận, mà càng như vậy, y càng không thể quản được tính khí của mình với Tiêu Ninh, trước mặt người khác còn cố gắng nhịn một chút, đối phương cao hứng, y cũng vui vẻ thoải mái, nhưng với Tiêu Ninh, y sẽ không biết bao dung thoái nhượng là cái quái gì, bực mình là phát tác, hung hăng càn quấy, ai nói cũng không nghe, bùng nổ tính tình, hơn nữa cũng yên tâm thoải mái.

Cũng không biết là đạo lý gì.

Mãi đến tận gần đây... Gần đây...

Lô Nham ngắm nghĩ, hẳn là mãi đến khi Hạ Ly xuất hiện, Tiêu Ninh đối với y trở nên khác thường, thường ngày, cho dù Tiêu Ninh biến mất khỏi cuộc sống của y một thời gian dài, y cũng cảm thấy, Tiêu Ninh sẽ cách đó không xa, chỉ cần ngoắc ngoắc tay, bất cứ lúc nào cũng sẽ bắt động thanh sắc chạy đến. Nhưng bây giờ, mặc dù Tiêu Ninh đang đứng ở trước mặt y, y vẫn cảm thấy toàn thân Tiêu Ninh lộ ra hơi thở xa cách, chỉ cần một giây thôi đã có thể quay người đi rồi.

Bởi vì người khác mà cảm thấy thấp thòm lo sợ, đối với Lô Nham mà nói là cảm giác vô cùng mới mẻ, chuyện này cùng chuyện làm việc xấu sợ bị Lô An Quốc biết không giống nhau, cực kỳ sợ hãi, nóng nảy khó kiềm chế được, lúc nào cũng quấy nhiễu tâm trí y, khiến y làm gì cũng không thể quên được.

Trước giờ y không hề biết, một chút thái độ nhỏ của Tiêu Ninh cũng có thể ảnh hưởng tới mình như vậy.

Lô Nham không chịu nổi loại ủy khuất như vậy, cảm giác vô cùng khó chịu, vậy thì đơn giản tìm Tiêu Ninh nhận sai đi, dù sao trước giờ không ít lần y nổi nóng với Tiêu Ninh, nhận sai một lần cũng không có gì là không thể.

Tiêu Ninh không biết Lô Nham suy nghĩ gì, tại sao người này bỗng dưng đổi tính, chẳng lẽ chuyện liên quan đến Hạ Ly y đều để ý như vậy?

Sức mạnh của tình yêu thật sự rất vĩ đại.

Chuyện đến nước này, Tiêu Ninh cũng không có gì đáng nói, trong lòng hắn đã lấp đá từng tảng từng tảng, mặc cho Lô Nham khiêng khiêng nhắc nhắc, cười lắc đầu, “Tôi còn không biết bản tính cậu sao? Nếu như có thể sinh khí, tôi đã sớm bị cậu làm tức đến té ngựa rồi.”

Lời này là thật, Tiêu Ninh từ đầu tới cuối chưa từng sinh khí với Lô Nham, cũng chưa từng thật sự cảm thấy oan ức, những việc này đều là hắn tự mình gây ra, có thể trách ai đây?

Lô Nham nhìn nửa ngày, hiểu hắn không nói dối, liền nở nụ cười, làm ra bộ dáng thờ phào nhẹ nhõm, đánh vào vai Tiêu Ninh một đấm, “Biết cậu sẽ không để bụng mà. Ai, lúc này là ai vậy? Bạn mới của cậu?”

“Ừ.” Tiêu Ninh lời ít ý nhiều đáp lại, trong lòng nhớ tới người yêu của Lô Nham, thúc giục, “Chúng ta vào đi thôi, “

Lô Nham lúc này mới buông tay ra, tâm tình sung sướng theo sát Tiêu Ninh về chỗ ngồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Biết

Món ăn đã được xếp đầy bàn, Hạ Ly không động đũa, cũng không chơi điện thoại di động, mặt không thay đổi ngồi nơi đó.

“Thật không tiện, vừa nãy nhận điện thoại, là bạn học cũ, Lô Nham cũng quen biết, nên cùng nhau hàn huyên vài câu.” Tiêu Ninh liếc mắt nhìn Lô Nham, đối phương cũng biết hành vi của mình không tốt, không phản bác Tiêu Ninh.

Hạ Ly không phát biểu ý kiến, cũng không cười, cứng rắn nói, “Ăn cơm đi.”

Đây là tức giận rồi?

Tiêu Ninh hướng Lô Nham liếc mắt ra hiệu, ý là tại cậu gây chuyện, nhanh chóng giải quyết đi.

Lô Nham hổng người vẫn luôn đứng số một, cho dù y không hổng, chỉ cần nhìn thẳng vào người đó rồi không ngừng cười, người kia lập tức bị y cười đến không còn cách nào khác. Quả nhiên chỉ chớp lát sau, Hạ Ly lại bắt đầu cùng y vừa nói vừa cười.

Tiêu Ninh cúi đầu chăm chú ăn phần của mình, coi như không nghe không thấy, nỗ lực giảm nhỏ sự tồn tại của bản thân.

“Tiêu Ninh cuối tuần lại có hẹn.” Lô Nham lại đem đề tài kéo tới trên người hắn, “Lần này theo hắn đi chơi không.”

Hạ Ly cười hỏi, “Sao anh biết?”

Không để ý tâm tình trong lời nói của cậu ta có biến đổi, Lô Nham nhìn Tiêu Ninh hất cằm, “Hắn nói a, mau nói Tiêu ca dẫn em đi chơi đi.”

Trong miệng Tiêu Ninh nuốt nuốt gì đó, tâm trạng mãnh liệt thở dài, dừng một chút mới nói, “Thật xin lỗi, không tiện.”

Lô Nham không ngờ hắn lại từ chối, theo bản năng hỏi ngược lại, “Không tiện? Tại sao lại không tiện?”

Khẩu khí y không tốt, tính khí thiếu gia lại sắp phát tác, may là nhớ mới lại vừa cùng Tiêu Ninh làm hòa xong, liền mạnh mẽ xoay chuyển tính tình, cười nói, “Cậu cũng phũ phàng quá đi, rốt cuộc là ai vậy, thần bí như vậy, bạn bè cậu tôi đều biết, tại sao mỗi lần cậu kết giao bạn bè đều cứ giấu giấu điểm điểm tôi?”

Giọng điệu này không tự chủ mang theo một chút mềm mại lấy lòng, Hạ Ly cười rộ lên, tâm điểm lần này, chính là xem kịch vui.

Tiêu Ninh vẫn phải nhẹ nhàng giải thích, “Tôi phải đến nhà người khác, thực sự không tiện lắm?”

“Nhà người khác?” Nội dung Tiêu Ninh cùng người đó tán gẫu điện thoại lúc nãy cũng không giống như cuộc tụ hội bình thường, Lô Nham mơ hồ hiểu được gât đầu, nhưng như vậy cũng không thể tưởng tượng nổi, y muốn không nghĩ tới nữa, nhưng cố tình ma xui quỷ khiến, y cảm thấy chính mình nhất định phải hỏi rõ ràng, “Cậu đến nhà người khác làm gì?”

Lô Nham không tự chủ lộ ra dáng vẻ căng thẳng, người ngoài không biết còn tưởng y đang chất vấn bạn trai của mình bắt cá nhiều tay, Hạ Ly tay nắm chặt lấy đũa, rốt cuộc không thể nhịn được nữa chen vào một câu, “Không phải là nhà bạn trai anh đi?”

Đến cùng vẫn phải... Không thể tránh khỏi được.

Món lẩu trang trí đẹp đẽ, tâm tình Tiêu Ninh hiện giờ cũng sôi trào không ngừng như món lẩu kia. Hắn vươn tay gấp một con tôm rồi bỏ vào đĩa muối của mình, “Gặp gia trưởng.”

“Oa!” Hạ Ly thốt ra, kinh ngạc cực điểm, đôi mắt giống mèo nhỏ tròn tròn, “Gặp gia trưởng! Hắn muốn dẫn anh đến gặp gia trưởng?! Trời ạ, hắn công khai!?”

Tiêu Ninh giương mắt, trong mắt mang theo ý cười nhìn Hạ Ly. Hạ Ly phản ứng lại, đè lại miệng ho khan hai tiếng, mặt thoáng chốc đỏ lên, “Xin lỗi, tôi không phải cố ý... Tôi chính là quá giật mình, anh hiểu mà, công khai với người trong nhà, cái này cần...”

Ánh mắt cậu ta nhìn Tiêu Ninh không giống nhau, ngoại trừ kinh ngạc bên ngoài còn có thật nhiều hâm mộ và bội phục, công khai tính hướng của mình với người nhà, thẳng thắn nói mình là người đồng tính, căn bản không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy rằng come out cũng không có nghĩa là có thể sống chung cùng nhau, đến kết hôn khác phái còn có thể ly hôn mà, nhưng quyết tâm đi đến bước này đã là quá khó khăn rồi, ngay cả bản thân hắn cũng tạm thời không làm được.

Chỉ là, tạm thời mà thôi.

Hạ Ly nâng lên cốc trà, từ đáy lòng nói, “Chúc mừng.”

Tiêu Ninh cười cười, “Cảm ơn.”

Hai người bọn họ cùng nhau nở nụ cười không chút khoảng cách. Trong lòng Tiêu Ninh thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lúc uống trà thông qua chiếc cốc

cẩn thận liếc nhìn Lô Nham, đôi phương thật sự giống như bị thiên lôi đánh xuống đầu, sắc mặt tê cứng.

Chuyện này đối với y có bao nhiêu đả kích, Tiêu Ninh cũng có thể tưởng tượng, dù sao trước đây một chút sơ hở cũng không lộ ra cho Lô Nham thấy, dựa theo tính tình Lô Nham, chuyện này quả thật là đại nghịch bất đạo.

Hạ Ly không nhìn Lô Nham, cười híp mắt thay mình và Tiêu Ninh châm trà, “Chuyện này quả thật là chuyện tốt nha, lúc nào mới có thể mang đến cho chúng tôi gặp? Bốn người chúng ta gặp nhau, tôi vẫn luôn chờ mong cảnh đó.”

Nói cảm ơn, Tiêu Ninh nhu nhu sống mũi, “Lần sau đi, cũng còn chưa biết gia đình cậu ấy có kinh hôn bạt vía không đây.”

Bình một tiếng, cốc trà mới rót đầy rung lắc lợi hại.

Cả bàn đều yên tĩnh.

Tiêu Ninh trước tiên nhìn Hạ Ly cười cười, rồi nghiêng đầu xem Lô Nham, nụ cười kia đã không thể giữ nổi nữa.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sắc mặt Lô Nham khó coi như vậy, khó coi đến nỗi làm cho hắn mê mang, con tức giận này sao lại lớn như vậy?

Lời giải thích sớm nghĩ kỹ từ trước trong nháy mắt quên sạch sành sanh.

Món lẩu vẫn ừng ục ừng ục sôi trào, hơi nóng màu trắng bốc lên chưa được bao lâu thì đã tán đi không còn một mống.

Lô Nham mở miệng nói chuyện, ngữ điệu tương đối đều đều, vừa thấp vừa trầm “Cậu đang nói đùa.”

Đừng nói Tiêu Ninh hắn, cho dù là Hạ Ly đều nghe được tức giận ẩn chứa trong đó, cả người nổi da gà lên. Trên người Lô Nham tỏa ra một loại khí thế muốn giết người, Hạ Ly ngồi bên cạnh y có chút không chịu được, lập tức cười khan một tiếng, muốn nói hai câu trêu đùa hòa hoãn bầu không khí, “Lô Nham...”

Lô Nham có lẽ quá tức giận, đốt cháy bản tính, cái gì cũng không nhìn, một câu “Câm miệng” lập tức đánh gãy Hạ Ly, nở nụ cười lạnh lẽo mà trước giờ Tiêu Ninh chưa từng thấy qua, “Cậu thực thực có thể sao, Tiêu Ninh, công khai tính hướng? Gặp gia trưởng? Tôi và cậu cùng nhau sống trong một ngôi nhà lâu như vậy rồi, thực sự một chút cũng không nhận ra được.”

Hạ Ly sắc mặt cũng không đẹp để chút nào, châm chọc liếc nhìn Tiêu Ninh, cong lên khóe miệng, “Hai người các anh cứ tiếp tục tán gẫu, tôi đi trước.”

Vừa dứt lời liền đứng dậy bước nhanh ra khỏi cửa hàng.

“Hạ Ly!” Tiêu Ninh ngạc nhiên, hắn không nghĩ tới tình cảnh sẽ xoay chuyển đột ngột như vậy. Lô Nham mất hứng là điều hắn đã đoán trước, vị gia gia này xưa nay đều không muốn mình thân mật quá mức với ai, nhưng phản ứng gay gắt như vậy thực sự là ngoài dự tính, “Lô Nham, mau đuổi theo Hạ Ly!”

Trong đôi mắt Lô Nham cuộn cuộn phong ba bão táp, “Chuyện gì đã xảy ra, cậu nói rõ cho tôi.”

“Cái gì mà chuyện gì đã xảy ra?” Tiêu Ninh đứng lên, “Trước tiên đem Hạ Ly tìm trở về mới là điều nên làm nhất, cậu ta không quen thuộc thành phố này, lạc đường thì làm sao!”

“Ngồi lại cho tôi!” Lô Nham rống to làm Tiêu Ninh ngẩn ngơ, toàn bộ nhà hàng đều bị y rống đến nỗi yên tĩnh. Nhận được rất nhiều tầm mắt nhìn chăm chăm, Tiêu Ninh mất tự nhiên quan sát chung quanh một chút, không thể không ngồi xuống, nhẹ giọng nói, “Lô Nham, cậu bình tĩnh đi. Cậu tức giận như vậy làm gì.”

Lô Nham lạnh lùng cười gằn, “Cậu thực sự không xem tôi là bạn bè, Tiêu Ninh.”

Lúc này dù thế nào cũng phải nhịn, chuyện này là sao? Tiêu Ninh khuyên nhủ, “Tôi giấu cậu là không đúng, dù sao cậu cũng phải thông cảm một chút, việc này với tôi đã kích rất lớn, cậu thì đang hẹn hò với Hạ Ly, tôi sao có thể đi quấy rối các cậu được.”

“Tôi và Hạ Ly?” Lô Nham hiển nhiên càng lúc càng nổi giận, “Vậy các cậu mới được bao lâu? Đã muốn công khai gặp gia trưởng rồi?”

Người này ăn thuốc nổ? Một lòng chỉ muốn làm Lô Nham hạn hòa, Tiêu Ninh cố gắng lựa lời nói, “Cậu cũng đã từng nói, thời gian cùng chuyện này không liên quan tới nhau.”

“Nói hươu nói vượn!” nắm đấm tay Lô Nham siết chặt, cố gắng nhịn xuống cảm giác muốn nện bần.

Nhưng, Tiêu Ninh nói hươu nói vượn sao? Trong đầu y nếu còn một tia lý trí thì đã biết rõ là không phải, chính mình không phải mặc kệ chuyện này? Xem mắt cùng thời gian thì có quan hệ gì?

Nhưng lửa giận ngập trời phủ xuống, đem Lô Nham thiêu đến đau đớn, cảm giác này rất kỳ quái, quá kỳ quái. Hắn cảm thấy bị phản bội, bị thương tổn, bị phụ lòng, chỉ muốn đem một bàn đồ ăn này xốc lên.

Nhất định là bởi vì chuyện lớn như vậy mà Tiêu Ninh cư nhiên không thèm nói với mình, bản thân mình có đối tượng có lúc nào giấu diếm hắn đâu? Anh

em chỉ dùng để trang trí thôi sao?

Nhắm mắt lại, Lô Nham tận lực hòa hoãn tâm tình, thời điểm mở mắt ra lần nữa, giống như mới thanh tỉnh hồi, “Cậu từ khi nào bắt đầu cong?”

Thấy người này rốt cuộc đã chịu nói chuyện nghiêm túc, tâm tình Tiêu Ninh mới có chút buông lỏng, “Cái này không quan trọng.”

Hắn có chút sợ Lô Nham sẽ nghĩ tại y, “dù sao chuyện này cậu cũng không có ảnh hưởng gì tới tôi, đều là trời sinh như vậy, cậu cũng nên hiểu mới đúng. Nhanh gọi điện thoại cho Hạ Ly đi.”

Trong đầu Lô Nham rối như tơ vò, làm sao còn có thể nhớ được cái gì Hạ Ly. Y không đầu không đuôi nhớ tới rất nhiều chuyện, trước đây chuyện nào mình cũng minh bạch rõ ràng, bây giờ bỗng nhiên cái gì cũng không biết, y hoảng sợ nhìn Tiêu Ninh, “Tại sao cậu không nói với tôi?”

“... Đã nói với cậu rồi mà, tuy rằng, vẫn hay thấy cậu và đồng tính giao du, không có cảm giác gì, nhưng thời điểm rơi xuống trên người tôi, tôi thật sự sợ hết hồn.” Tiêu Ninh cảm thấy, quả thực không thể tùy tiện nói dối a, một khi nói dối rồi, nhất định phải giấu kỹ, dùng nhiều câu nói dối hơn, trong lòng mỗi một, “Tôi nghĩ, chờ khi nào mình bình tĩnh mới nói.”

Phẫn nộ, kinh ngạc, đau đớn, tức giận, ngực Lô Nham dường như dùng sức quá mạnh mà trở nên run run, phập phồng lạnh băng phun ra, “Cậu... Bạn trai?”

Y bỗng nhiên nhớ đến, “Cậu chuyển ra ngoài là vì hắn?”

Tiêu Ninh không nói, mượn cơ này là hắn tính toán sẵn, hiện tại cư nhiên bị Lô Nham tự mình phát hiện ra, “Một phần, nhưng phần lớn đều là vì khoảng cách đi làm.”

Hắn chờ một lúc, chỉ nhìn thấy Lô Nham dường như chấn kinh quá độ, hồn bay phách lạc, trầm nghĩ thực sự đáng kinh ngạc như thế sao?

Hết cách rồi, Tiêu Ninh dùng điện thoại di động của mình gọi cho Hạ Ly, không ngờ cậu ta tắt máy.

“Cậu ấy tắt điện thoại rồi.” Tiêu Ninh nhíu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Lô Nham còn chưa phục hồi tinh thần, vừa bực mình, vừa buồn cười, “Còn nghĩ gì thế, đi đi, nhanh đi tìm bạn trai cậu đi, tiểu hài tử gia gia này mà chạy loạn khắp nơi, thật sự khiến người ta không yên tâm.”

Hạ Ly rời đi, trên người không mang chứng minh thư, cũng như không đem quá nhiều tiền, bạn bè sống ở A thị thì không có, tỷ lệ gặp chuyện không may rất cao.

Lô Nham dù có vô tâm vô phé tới đâu cũng không đến nỗi không quan tâm, tốt xấu gì thì Hạ Ly trong lòng y ít nhiều vẫn là đặc biệt, vì vậy mang theo Tiêu Ninh lòng khắp A thị, nhưng mãi đến tận hùng đông 3 giờ cũng không thấy thân ảnh Hạ Ly.

Tiêu Ninh gấp đến độ sắp bốc lửa, “Hay là đến cục cảnh sát báo tin trước.”

“Nào có nghiêm trọng như thế? Nó cũng không phải đứa nhỏ ba tuổi, buổi tối có thể bị người ta bắt cóc sao?” Lô Nham nhớ lại chuyện của Tiêu Ninh, tâm tình ác liệt, y chưa từng chấp nhận người khác tùy hứng như vậy, tìm đến bây giờ mà vẫn không thấy một bóng người, y nổi giận, “Một chút cũng không hiểu chuyện.”

“Là cậu mặc kệ cậu ấy quăng trong nhà hàng, cậu ấy chỉ nói một câu cậu đã rống rồi, cậu ta so với cậu, tuổi còn rất nhỏ, cậu nên yêu thương nhường nhịn cậu ấy một chút.” Tiêu Ninh là người ngủ nghỉ theo quy luật, từ khi trải qua tuổi 25 thì đã không chịu nổi thức khuya, thần kinh liên tục co giật, lúc này huyết thái dương thỉnh thoảng đau đớn, hắn liên tục xoa thái dương, ngay cả nói chuyện cũng nhỏ giọng không nói.

Lô Nham theo thói quen đã là con cú đêm, vẫn còn tỉnh thần, nhìn hắn thật sự khó chịu, “Hay là về nhà tôi ngủ một lát đi, ngày mai cậu còn phải đi làm.”

Tiêu Ninh trong lòng đối với Hạ Ly rất hồ thẹn, cho dù Lô Nham cùng Hạ Ly phản ứng hay cư xử thế nào hắn cũng không xen vào được, nhưng việc này nguyên nhân là do hắn.

Hắn lắc đầu, mỗi một đáp, “Tìm trước rồi nói.”

“Tìm gì mà tìm, chính nó muốn chạy, gặp chuyện cũng xứng đáng, quay về!” Lô Nham xoay bánh lái đánh, quyết đoán hướng nhà trọ đi. Đầu Tiêu Ninh càng lúc càng đau như búa bổ, thật sự không còn khí lực cùng y cãi cọ.

Đến bãi đậu xe của khu nhà trọ, đèn trước xe trong đêm đen đặc biệt chói mắt, Tiêu Ninh dí trán mình dán vào cửa sổ của xe, mượn sự băng lãnh của thủy tinh để hạ nhiệt một chút, liếc lên cột cửa phát hiện một người ngồi xôm ồm đầu gối, “Dừng xe!”

Lô Nham theo phản xạ dừng xe lại, Tiêu Ninh không chờ xe dừng hắn đã lập tức mở cửa đuổi theo, “Hạ Ly!”

Người kia nghe thấy tiếng nói của hắn, ngẩng đầu lên, không phải Hạ Ly thì là ai. Chờ Tiêu Ninh vội vàng vàng chạy tới trước mặt cậu ta, còn chưa kịp ngồi xuống khuyên cậu ta, cậu ta lại đột nhiên đứng lên, vung tay đập Tiêu Ninh một đấm. Đăng bởi: admin

Chương 21: Không Phiền

Hạ Ly xuất toàn lực, Tiêu Ninh vốn một đêm tìm kiếm vất vả hoang mang chóng mặt, thân hình cũng không đứng vững, cứ nhiên bị cậu ta đánh lao đảo lui về sau hai bước.

Lô Nham nổi trận lôi đình chạy tới, “Em điên rồi! Hạ...”

Y còn chưa dứt lời, Hạ Ly liền đột nhiên ôm chặt tới, nghẹn ngào lớn tiếng khóc ầm lên, như là nhận hết tất cả oan ức, tiếng khóc đè nén này quả thực khiến người nghe đau lòng, người nghe rơi lệ.

Hóa khí Lô Nham không phòng bị bị những giọt nước mắt này dội nguội, hít sâu một hơi. Y cau mày chần chừ vài giây, cuối cùng cũng mềm lòng, thờ dài trò tay ôm lấy Hạ Ly, trong miệng vẫn trách vài câu, “Em cũng quá không hiểu chuyện, cứ như thế chạy ra ngoài, điện thoại cũng tắt máy, khiến mọi người lo lắng rất nhiều.”

Tiêu Ninh vừa mới bị đánh, lặng yên đứng bên cạnh như người vô hình.

Hạ Ly nín nín quần áo của y, như tiểu động vật bị thương, khóc càng lúc càng thương tâm.

Lúc này, Tiêu Ninh choáng váng, hoa mắt chóng mặt mới thấy có chút đau, ôm gò má, nhịn xuống cảm giác muốn hít sâu một hơi, hấn không muốn vào thời điểm này đi quấy rầy người khác.

Nhìn hai người trước mắt ôm chặt nhau, Tiêu Ninh suy nghĩ, vẫn nên lặng lẽ không tiếng động rời đi là tốt nhất, hay là nên chờ rồi chào hỏi một tiếng, tuy rằng lúc này Lô Nham rất khó chú ý tới mình, nhưng nếu y quay đầu lại mà không thấy mình thì có bất thường quá không?

Vậy cũng không tốt.

Đại khái là do tiếng khóc của Hạ Ly quá lời cuốn, hoặc cú đâm vừa rồi quá gần mắt, cho nên viên mắt Tiêu Ninh cũng có chút cay cay. Nhưng hết cách, trong mắt người ta, hấn có cái gì đáng đau mà phải khóc, lớn như thế rồi, hấn chảy nước mắt là không hiểu chuyện, cho nên cũng chỉ có thể như khi còn bé, thờ ơ không nhìn không thấy là được.

Loại ủy khuất này, không ai để ý, cũng không ai cảm nhận được.

Tiêu Ninh tập trung tinh lực suy đi nghĩ lại, thấy hai người kia ôm chặt nhau mãi không xong, vẫn là quyết định lặng lẽ quay người đi. Hấn đi được hai bước, rồi trở về nhà Lô Nham.

Vali đựng hành lý hấn đều để bên kia, bên này một cái túi đựng đồ nhỏ cũng không có, Tiêu Ninh buồn bực xoay quanh, tìm nửa ngày, mới nhớ trong phòng bếp còn có túi rác, đó là do hấn mua, rất lớn, có thể đem đi.

Xé hai túi nilon tung ra, Tiêu Ninh đem y phục của chính mình xếp vào một túi, những thứ vụn vặt còn lại bỏ vào nửa túi kia. Gián giấy nhấc để lại trên tủ giày, Tiêu Ninh cũng đặt chìa khóa nhà ở phía trên, cuối cùng liếc mắt nhìn, tắt đèn khóa cửa, mỗi tay một túi xách xuống lầu.

Hoặc là trở về ngôi nhà vùng ngoại ô kia, hoặc là đến nhà trọ trong thành phố, hoặc là trực tiếp lên công ty, dù sao Tiêu Ninh cũng có vài nơi để đi. Chỉ là, hấn đứng nơi đường phố đen ngịt không bóng người, mang theo hai túi rác, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đi nơi nào.

Đứng đó không biết bao lâu, hấn chậm rãi bước đến bên cạnh cột đèn đường ngồi xuống, cả người mềm nhũn vô lực, mí mắt cũng chưa xót trèm trọng. Hấn lẳng lẳng nghĩ, bây giờ là đầu hạ, nhưng tại sao lại lạnh đến mức cả người run cầm cập vậy?

Chi bằng, vẫn nên gửi Lô Nham một tin nhắn ngắn, ít ra nói mình là vì không muốn quấy rầy bọn họ nên mới rời đi.

Tiêu Ninh chậm rãi lấy điện thoại di động ra, không ngờ bên trong còn có một tin nhắn chưa đọc, chỉ đơn giản một câu, “Mẹ tôi thích hoa bách hợp.”

Người gửi là Đan Hải Minh.

Tiêu Ninh không biết mình tại sao chạm vào tên người đó, chờ đến khi hấn phản ứng lại, cuộc gọi đã được thực hiện rồi.

Khản trương đến nỗi trái tim co rút mãnh liệt, Tiêu Ninh vội vàng đem cuộc gọi kia cắt đứt, bây giờ đã gần 4 giờ, đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại cho người ta không phải muốn ăn đòn thì là gì?

Nhưng chưa đến nửa phút sau khi hấn ngắt máy, chuông điện thoại lập tức vang lên, màn hình nhấp nháy liên tục, là Đan Hải Minh.

Trong miệng Tiêu Ninh khô khốc, bàng hoàng luống cuống không biết nên tiếp hay không nên tiếp, hấn muốn tiếp, nhưng lại sợ. Mà điện thoại kia lại vô

cùng cố chấp, không ngừng vang lên, chỉ là tiếng chuông mặc định đơn giản, nhưng có cảm giác giống như không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Không nhận được, Tiêu Ninh nhận, “Này...”

Bên kia không nói gì.

Tiêu Ninh lại nhỏ giọng nói, “Xin lỗi.”

Đan Hải Minh sách một tiếng lú lờ, âm thanh nghe có chút buồn ngủ mơ hồ, “Sao vậy? Gây chuyện à?”

“Tôi...” Tiêu Ninh cuống quýt thở ra hít vào, rồi không lưu loát trả lời, “Không có chuyện gì, quá rầy...”

Đan Hải Minh không kiên nhẫn cắt ngang hắn, “Ở nơi nào? Trong nhà? Bên ngoài?”

Tiêu Ninh nhìn chằm chằm cái bóng màu đen của mình bị màu vàng của đèn đường rọi trên mặt đất, “Bên ngoài.”

Đan Hải Minh ước chừng cũng nghe được Tiêu Ninh bên này lặng yên không tiếng động, “Mở định vị đi.”

Cậu nói như vậy chính là muốn tới đây, Tiêu Ninh cứng rắn nhe răng, bày ra khuôn mặt tươi cười, ngàn không muốn, vạn không muốn, cuối cùng vẫn không thể nói ra câu kia, câu mà hắn vốn nên nói, cũng nhất định sẽ nói “Không có chuyện gì, không cần phiền.”

Hắn thấp giọng nói, “Đã làm phiền cậu.”

“Không phiền.” Đan Hải Minh ngáp một cái, “Ai bảo anh là bạn trai tôi, đừng chạy lung tung, chờ tôi đến.”

Câu này không có gì đặc biệt, còn dẫn theo chút ý tứ hàm xúc trên chốc, nhưng Tiêu Ninh nghe thấy suýt chút nữa thật sự khóc lên, hắn đời này, dốc sức toàn lực chính là không muốn gây phiền hà cho người khác, nhưng bây giờ, lại nghe người mà hắn gây phiền phức nói một câu “không phiền”.

Tư vị này, thực sự một lời khó nói hết.

Đan Hải Minh cách nơi này không quá xa, ngay sau khi cúp điện thoại không tới 20 phút đã chạy tới. Tiêu Ninh đem đầu chôn bên ở trong khuỷu tay, lúc xe dừng bên cạnh hắn mới kinh ngạc phát hiện.

Cửa xe mở ra, Đan Hải Minh quen thuộc mặc quần áo thể thao bước xuống, đi tới trước mặt Tiêu Ninh. Tiêu Ninh ngẩng đầu, giật giật khóe miệng, “Đến?”

Đan Hải Minh nghiêng đầu đánh giá hắn chốc lát, hai tay kéo kéo vải vóc trên đùi, ngồi xổm xuống, “Bị người khác ức hiếp?”

Tiêu Ninh nở nụ cười, dừng đến vết thương trên mặt, kim lòng không đáng nhú nhú mảy, “Không có, không cần thận khiến người khác tức giận.”

“Anh? Làm người khác tức giận?” Tầm mắt Đan Hải Minh trượt tới túi rác bên cạnh hắn, “Đi vứt rác?”

Tiêu Ninh ngượng ngùng giới thiệu, “Hành lý của tôi.”

Đan Hải Minh thu tầm mắt lại, nhìn qua mu bàn tay Tiêu Ninh một chút, “Sao anh không đánh lại.”

Thế mới biết cậu rốt cuộc đang nhìn cái gì, Tiêu Ninh bật cười, “Quá khó coi, tôi không sao.”

Đan Hải Minh lắc đầu, rất có ý tứ im lặng nhìn Tiêu Ninh. Sau đó cậu ngẩng đầu lên, từ từ kiểm tra mặt Tiêu Ninh, lông mày nhăn lại, “Nếu không sao, vậy thì anh đừng khóc a.”

“Tôi không...” Tiêu Ninh dừng lại, nơi vết thương rách rất mất cảm, đột ngột xuất hiện một trận ảm áp dễ chịu. Hắn trừng mắt, nước mắt bị ép rơi ra ngoài, hắn cúi đầu nhìn vải quần áo dính nước rồi chuyển màu, kinh ngạc nở nụ cười, “Thật lạ? Sao lại thế này?”

Hắn không biết, mình tại sao cứ như vậy, không chút tiếng động ngồi khóc, vô cùng kỳ lạ.

Đan Hải Minh trầm mặc nhìn hắn, loại trầm mặc đó so với tiếng khóc của Hạ ly, so với sự bất công của Lô Nham còn có sức cuốn hút hơn, triệt để khiến Tiêu Ninh không dừng lại được.

Từ khi cha hắn vào tù, mẹ hắn chạy theo người đàn ông khác, hắn chưa từng khóc qua, sinh hoạt ăn nhờ ở đậu khiến hắn rõ ràng, gào khóc không phải quyền lợi của hắn, ngược lại hắn nên cố gắng tránh khỏi, bởi vì sẽ gây phiền phức cho người khác. Cho dù vào lúc này, hắn khóc nhưng cũng rất sợ hãi, sợ Đan Hải Minh thiếu kiên nhẫn, mở miệng răn dạy hoặc quay người rời đi.

Cho nên, hắn vừa liên tục chảy nước mắt, vừa không ngừng nói lời xin lỗi.

Đan Hải Minh thở dài, nước mắt Tiêu Ninh thoáng chốc lập tức thu lại.

“Sao lại oan ức thành ra như vậy.” Đan Hải Minh vươn ngón tay giúp hắn lau lau khóe mắt, có chút buồn cười nói, “Rốt cuộc là ai bắt nạt anh? Nói cho

tôi, tôi giúp anh trả thù.”

Tâm tình cố gắng kiềm chế, bị câu nói này triệt để làm cho hồng mắt, Tiêu Ninh dùng một tay che mắt, rốt cuộc không nhịn được nữa khóc ra thành tiếng.

Chờ hấn khóc thoải mái xong, Đan Hải Minh đưa cái túi đựng nửa đồ linh tinh cho hấn, chính mình cầm túi quần áo kia, tay còn lại kéo hấn đứng lên, “Đi, về nhà.”

Tiêu Ninh nghe lời, theo sát cậu lên xe, tâm tình một khi bình tĩnh lại, cảm giác hồi hận lập tức tràn ngập. Hấn đã gần ba mươi rồi, còn ngồi trước mặt người nhỏ tuổi hơn mình nhiều, khóc lóc suy sụp, này quá... Quá...

Không biết xấu hổ.

Đan Hải Minh không tò vè gì, chỉ ở trên đường ngừng lại một lần, ở cửa hàng 24 giờ mua hai bình nước trái cây, “Cháy nhiều nước như vậy, bổ sung chút đi.”

“Cảm ơn...” Tiêu Ninh ôm nước trái cây, vô cùng xấu hổ. Hấn hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, nhận ra đường này là đi về khu nhà mà Vương Hoa cho thuê.

Nghĩ rằng Vương Hoa nói cho Đan Hải Minh địa chỉ cũng không có gì lạ. (Sao anh ngốc thế ==!!!)

Đan Hải Minh quen cửa quen nẻo chạy đến bãi đậu xe, rồi nhanh chóng tiến vào khu nhà, sử dụng thang máy so với Tiêu Ninh còn quen thuộc hơn.

“Đã trễ thế này, không bằng cậu cứ ở lại chỗ tôi vài tiếng đi?” Tiêu Ninh và Đan Hải Minh cùng nhau ôm hai túi rác, đứng trong thang máy trông rỗng. Hấn nhìn tám gương bên trong thang máy, vết thương đã ứng hồng, hèn gì cảm thấy rất đau.

Đan Hải Minh ôm đồ nói, “Sao lại muốn tôi ở nơi đó, nơi đó không phải cái gì cũng chưa có sao?”

“Nhưng mà đã muộn thế này rồi mà cậu còn chạy về...” Tiêu Ninh chần chờ ở phía sau, theo cậu ra khỏi cửa, khu này mỗi tầng ba căn hộ, nơi hấn ở quẹo bên trái là tôi, nhưng mà Đan Hải Minh dứt khoát quẹo bên phải.

“Ài, đi nhầm rồi...” Tiêu Ninh thấy Đan Hải Minh lấy ra chìa khóa mở cửa lập tức im bặt. Đan Hải Minh đẩy cửa đi vào, quay đầu lại nhìn hấn, “Làm gì? Lại đây a.”

“Cậu...” Tiêu Ninh bước lên vài bước, bất khả tư nghị hỏi, “Cậu... làm sao cậu có chìa khóa nhà này?”

Đan Hải Minh không quan tâm bộ dáng phức tạp của hấn, khom người đổi giày, thuận tiện cầm một đôi dép lê khác đưa ra, “Tôi nói không sai, anh thực sự rất ngốc, không nhìn ra tôi sống ở nơi này?”

“Cậu sống đối diện nhà tôi!” Tiêu Ninh thốt lên, kinh hãi, “Tại sao cậu không nói cho tôi biết chứ?”

“Dù sao sớm muộn rồi cũng sẽ biết, hà tất phải đặc biệt thông báo.” Đan Hải Minh thờ ơ, phân phó nói, “Đi rửa mặt, đừng đụng đến vết thương.”

“A... Được.” Tiêu Ninh rơi vào sương mù, thay đổi dép lê đến bồn rửa mặt tùy tiện rửa một chút, cẩn thận dùng khăn giấy xoa xoa.

Trong gương, khuôn mặt nam nhân ôn hòa vì khóc mà hai mắt sưng phù, mũi cũng đỏ đỏ.

Tuy rằng, cảm thấy trong lòng đã bớt đau hơn, nhưng vừa nghĩ tới lúc này, ngay trước mặt Đan Hải Minh òa khóc, Tiêu Ninh liền ôm mặt, không biết làm gì cho phải.

Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một tiếng “Ài.”, Tiêu Ninh quay người trở về phòng khách. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Qua Đêm

Tiêu Ninh vừa bước vào phòng khách lập tức cảm thấy một luồng hương vị ấm áp, theo cổ hương vị này hấn nhìn về phía khay trà trên sa lon, trên đó được đặt một ly sữa bò đang tỏa nhiệt thơm phức.

Đan Hải Minh gập một chân ngồi ở trên ghế sa lon dài dành cho ba người, thấy hấn đi ra, liền miễn cưỡng hướng hấn vẫy vẫy tay. Việc này khiến Tiêu

Ninh cảm thấy hơi vi diệu, có chút không được tự nhiên đi tới, cách Đan Hải Minh xa xa ngồi xuống, “À...”

Chữ thứ nhất vừa mới phun ra, Đan Hải Minh giống như đã dự liệu dụng đứng ngón trở làm động tác không được nói, Tiêu Ninh miễn cưỡng đem những từ “Không được nói” phía sau nuốt xuống, chỉ có thể trừng mắt mờ mờ nhìn cậu.

Dường như cảm thấy đáng đáp bức bối khó chịu của hắn có chút buồn cười, Đan Hải Minh mơ hồ liếc mắt, cách mình không xa vỏ vỏ đệm ghé sô pha, ra hiệu hắn xit lại gần một chút. Sau đó cũng không quan tâm phản ứng của Tiêu Ninh, nghiêng người mở thùng thuốc.

Thấy vậy Tiêu Ninh nhanh chóng ngăn cản, “Tôi tự mình làm.”

Như trước không quan tâm tới hắn, Đan Hải Minh trực tiếp hành động. Tiêu Ninh đành phải bó tay để cậu giúp mình bôi thuốc. Đan Hải Minh có lẽ không thường làm chuyện như vậy, động tác khá lúng ta lúng túng, mấy lần đụng đến vết thương đau nhói, nhưng thấy cậu thực sự vui vẻ làm, Tiêu Ninh cũng không nói tiếng nào nhìn đau, ngoan ngoãn mặc kệ cậu dần vật.

Cuối cùng dùng một miếng băng cá nhân nho nhỏ dán lên miệng vết thương, Đan Hải Minh nhìn thành quả của mình, cũng biết có hài lòng hay không, dặn dò nói, “Uống sữa rồi đi ngủ.”

Bây giờ đã gần 6 giờ, Tiêu Ninh không chút nào buồn ngủ, có lẽ lúc này mà lên giường cũng sẽ không ngủ được, hắn nói “Cảm ơn” rồi cầm lên ly sữa bò nóng vì mình mà chuẩn bị, từng ngụm từng ngụm uống.

Dòng nước ấm áp kia theo thực quản tiến vào dạ dày lạnh như băng, thật sự có chút tư vị sống lại lần nữa.

Hắn hơi nhắm mắt, thở dài.

Đan Hải Minh vẫn luôn chống cằm nhìn hắn, dường như xem hắn uống sữa là chuyện rất thú vị. Nhận ra ánh mắt này, Tiêu Ninh hai tay nắm chặt ly thủy tinh, cảm thấy vô cùng quái đản, dần dần nói, “Đêm nay thực sự là đã làm phiền cậu rồi.”

Lúc này Tiêu Ninh luống cuống không nói ra được lời khách sáo từ tế nào, lắp bắp mãi, cuối cùng, hắn chỉ có thể đơn giản bỏ thêm một câu, “Thực sự, cảm ơn cậu.”

“Ừm.” Đan Hải Minh vốn dĩ không để ý lắm, xoa xoa sau cổ mình, liếc lên thấy trên mặt Tiêu Ninh đầy hoảng loạn nhưng vẫn cực kỳ chân thành, dường như hận không thể lập tức thay mình làm chút gì đó trả ơn, không nhìn đột nhiên nở nụ cười, đưa tay qua nhẹ nhàng xoa xoa gò má Tiêu Ninh, là cử chỉ động viên thân mật, “Mai xin nghỉ một ngày.”

“Được.” Tiêu Ninh chỉ do dự vài giây, rồi tiếp nhận lời đề nghị này, cũng không phải bởi vì hắn nghĩ sau một đêm mệt mỏi thức trắng cần phải nghỉ ngơi, nhưng là bởi vì lúc này, hắn không muốn từ chối bất kỳ ý tốt nào của Đan Hải Minh mà thôi.

Xin nghỉ làm lúc này tuyệt đối có sức thuyết phục, Tiêu Ninh lấy di động nhắn tin cho thủ trưởng, hứa sau này sẽ làm thêm giờ. Vì công việc ngày mai đã được an bài, hắn cũng nhắn tin cho Trần Hòa, chủ yếu nói một tiếng mai hắn không đến, rồi thông báo kế hoạch làm việc.

Lúc này, âm thanh điện tử sung sướng vang lên, Tiêu Ninh ngẩn người, không hiểu Đan Hải Minh giờ này còn mở ti vi làm gì.

TV mở ra là kênh điện ảnh, 24 giờ liên tục lần lượt chiếu phim, lúc này vừa vận phát “đội cảm tử 3”.

Đặt điện thoại di động xuống, Tiêu Ninh nhất thời không biết mình nên cáo từ hay là nên tiếp tục trò chuyện, nhưng trong tận đáy lòng hắn, không muốn cứ như vậy trở lại căn nhà trọ không bóng người kia, mà rớt cuộc vào thời điểm này nên nói gì mới tốt, Tiêu Ninh cũng không biết.

Nghĩ tới đây, liền ngơ ngơ ngẩn ngẩn, khi phản ứng lại, hắn đã bất tri bất giác tập trung xem phim, trên màn ảnh là các nhân vật chính lão luyện tự hội cùng nhau chấp hành nhiệm vụ, hoặc đứng trước mặt người mình ái mộ bày tỏ, dù sao chỉ cần từ góc độ tình tiết mà nói, thật sự pháp thiện khả trấn.

Không biết có phải bởi vì nội dung phim này quá nhàm chán, hay do ly sữa bò ấm nóng kia, hay là vì có cái gì đó an ủi trái tim của hắn, nói chung, Tiêu Ninh càng nhìn, càng phát hiện có một con buồn đang vây quanh mình. Hắn nháy mắt, muốn bản thân tỉnh táo hơn, nhưng kiên trì chưa đến một phút, con buồn ngủ kia càng trở nên nghiêm trọng.

Khóc đến nỗi đôi mắt đau nhức vô cùng, hắn cho phép chính mình kê lưng trên ghế sô pha, nghĩ chỉ cần nhắm mắt dưỡng thần một lúc thôi.

Nhưng một lúc đó đã ngủ quên.

Đánh thức Tiêu Ninh tỉnh lại là chuỗi tiếng chuông kéo dài không ngừng, hắn không rõ tình hình, nháy nháy mắt, chỉ cảm thấy tại sao lại khó chịu như vậy, giật giật cánh tay, liền phát hiện hình như mình bị đè.

Nóng.

Ánh mắt Tiêu Ninh trĩu nặng nửa ngày mới lấy lại được tiêu cự. Hắn nằm úp sấp ở trên ghế sa lon, một chân thả xuống chạm đất, sau lưng còn vác theo vật thể gì đó đó không tính là nhẹ, gần như dán chặt, duỗi tay thả trên người hắn.

Ghế sô pha vốn dĩ không lớn, hưởng chỉ hai người bọn họ là nam nhân, dù thế nào thì vóc người cũng không thể nhỏ nhắn nhẹ nhàng được, nhét chung một chỗ thật sự là khiến không gian trở nên chật chội và vai(*), nếu không nhờ phía sau có cánh tay kia ôm lấy, Tiêu Ninh có lẽ đã té nhào xuống đất rồi.

đi.

(*) Giật gấu vá vai: Nghèo rớt mồng toi =))

Tối hôm qua bọn họ đều ngủ trên ghế sa lon?

Tư thế cơ thể tạo hình bây giờ phỏng chừng cũng là tự do phát huy kết quả đi.

Tiếng chuông giống như đòi mạng từng trận từng trận vang lên, Tiêu Ninh mạnh mẽ ngồi dậy, phía sau truyền đến âm thanh ai oán mơ hồ. Hắn không quan tâm, vội vàng mò tìm điện thoại di động đem qua đặt trên bàn, cầm lấy thả bên tai giống như người mộng du “Này”.

“Tiêu Ninh?”

Tiêu Ninh giật mình, hồn quay về xác.

Mười mấy năm tu luyện không thể xem thường, tiếng nói của y so với thường ngày không khác gì nhau cả, “Lô Nham? Chuyện gì?”

“Ồ.” Lô Nham trả lời, “Hôm qua lúc trở về không thấy cậu nữa, cậu về nhà?”

“Ừ.” Tiêu Ninh hỏi, “Đúng rồi, Hạ Ly vẫn ổn chứ?”

“Em ấy không sao, có điều khóc nhiều quá nên mệt mỏi, bây giờ còn đang ngủ.” Lô Nham dùng ngữ điệu đùa giỡn, “Bây giờ cậu tan việc chưa? Tôi đón cậu ăn cơm?”

“Đừng.” Tiêu Ninh cười nói, “Tôi sợ Hạ Ly lại đánh tôi lần nữa.”

Hắn vừa dứt lời, trong điện thoại liền yên lặng.

Câu nói này, Tiêu Ninh cũng không phải cố ý, chỉ trêu đùa một chút. Không ngờ Lô Nham lại trầm mặc như vậy, sau đó hắn nghĩ, nói chút gì đi.

Hắn không xác định mình muốn nghe cái gì, chỉ đơn thuần chờ Lô Nham nói chuyện.

Qua thật lâu, Lô Nham lên tiếng, khẩu khí quái lạ, “Thôi mà, em ấy còn nhỏ, tính cách không chín chắn, có gì thì cậu tha thứ đi, dù sao cậu so với em ấy cũng lớn hơn vài tuổi, đừng để bụng nữa.”

Tiêu Ninh liếc mắt nhìn sang nơi khác.

Hắn nắm điện thoại đưa lên cửa sổ, để ánh sáng mặt trời chói chang rọi vào, hôm nay thời tiết rất tốt, xán lạn đến nỗi dường như đem buổi tối hôm qua làm cho bốc hơi hết rồi, đứng trước mặt nó, hết thấy đều như giấc mộng.

Nháy nháy mắt, Tiêu Ninh chỉ cảm thấy tâm tình mình không thể nào tập trung được.

Hắn lại lơ đãng nghĩ, mấy ngày nữa thời tiết có lẽ sẽ bắt đầu nóng lên, phải đổi áo ngắn tay thôi.

Lô Nham hít sâu một hơi, nói, “Tôi nay mọi người cùng nhau ăn cơm, tôi sẽ bảo em ấy xin lỗi cậu.”

“Không nghiêm trọng như vậy.” nói lời này, tâm tình Tiêu Ninh không còn chút tiêu cực nào, chính là muốn nhắc nhở Lô Nham, “Tâm tình của cậu ta tôi cũng hiểu được, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên giống trước đây thì hơn, cậu hẹn hò, tôi sẽ biến mất, dù sau lần này hắn là tình cảm chân chính...”

Tiêu Ninh sẽ không biết nên nói tiếp như thế nào mới đúng. Lô Nham lập tức cướp lời, “Cậu có ý gì? Muốn cùng tôi cắt đứt quan hệ?”

Lúc nói đến câu thứ hai, khẩu khí của y đã là chất vấn.

“Làm sao có thể a.” Tiêu Ninh đơn giản cười cười, “Tôi cảm thấy, Hạ Ly đối với tôi có chút hiểu lầm, tôi bây giờ nên trốn xa thì hơn.”

Không quan tâm ý nguyện của mình là gì, nhưng chỉ cần ở vị trí của Hạ Ly mà nhìn, bản thân mình giống y lại mối quan hệ lâu năm với Lô Nham, khắp nơi phá hoại tình cảm của bọn họ đi?

Tiêu Ninh cảm thấy, quả thật từ phương diện nào mình cũng có chỗ sai.

“Nói nhảm gì đó?” Lô Nham tựa hồ nổi giận, “Tiêu Ninh, không phải đi? Cậu hẹp hòi như vậy?”

Y bình thường đều tự xem mình là trung tâm, nếu thấy mình bị mạo phạm thì nói chuyện triệt để không thêm để ý tới cảm nhận của người khác, đặc biệt nếu bị Tiêu Ninh làm phật lòng, thì càng cư xử không chừng mực, “Không phải chỉ bị đánh thôi sao? Chân tay em ấy nhỏ nhắn, cánh tay đó thì có bao nhiêu khí lực? Có khiến cậu bị thương chỗ nào? Có cần tôi bồi thường tiền thuốc thang không a?”

Tiêu Ninh lắng lắng nghe, cảm thấy kỳ lạ, tại sao trong lòng không khó chịu, cũng không thống khổ, chỉ còn một loại cảm xúc phiền muộn sau vì bị đánh thức mà thôi, sau đó hiểu được hết thấy đều không nghiêm trọng như vậy. Cho nên, hắn tiếp tục cười nói, “Đừng khoa trương như vậy, tôi không phải vì

nghĩ tốt cho cậu sao?”

“Vi tôi mà nghĩ thì cậu không nên cùng Hạ Ly tính toán.” Lô Nham bình tĩnh nói, “Tôi cảm thấy, khoảng thời gian gần đây, tôi dường như không còn nhận ra cậu nữa. Coi như tôi cầu cậu, có việc gì thì nói ngay đi, cậu làm bộ làm tịch thế này là làm cho ai xem? Một mình Hạ Ly là khiến tôi quan tâm đủ rồi, không còn thời gian công sức đâu mà đến dỗ cậu nữa. Cậu tại sao không thể cùng Hạ Ly hảo hảo ở chung? Thật sự không biết cậu còn có tật xấu này.”

Tôi tại sao muốn cùng Hạ Ly hảo hảo ở chung?

Tiêu Ninh đột nhiên nghĩ, hẳn căn bản không muốn cùng Hạ Ly ở chung, mặc kệ có Lô Nham hay không, Hạ Ly cũng không phải là đối tượng bạn bè khiến hắn thoải mái giao lưu. Hẳn thật sự không chán ghét Hạ Ly, Hạ Ly đối với hắn mà nói chỉ là một đứa nhỏ, hẳn sẽ không cùng đứa nhỏ tính toán, nhưng cũng không muốn lúc nào cũng nhân nhượng chăm sóc một đứa nhỏ không có quan hệ gì với mình.

“Sáng sớm” người nãy giờ nằm trên ghế sofa sau lưng Tiêu Ninh, Hải Minh giọng điệu ác liệt trở người ngồi dậy, dùng tay xoa xoa sống mũi, “Àm ỉ như vậy”

Tiêu Ninh bây giờ mới nhớ sau lưng còn có người đang ngủ, ngượng ngùng đè thấp giọng nói, “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại làm ồn cậu, cậu quay về phòng ngủ thêm một giấc nữa đi.”

“Thôi, không còn sớm nữa.” Ngáp một cái, Đan Hải Minh cũng phát hiện lúc này đã không thể gọi là sáng sớm được. Cậu nghiêng đầu nhìn Tiêu Ninh, cau mày nói, “Gọi điện thoại gì vậy, xin nghỉ?”

Tiêu Ninh đáp lời, “Là bạn tôi.”

Không hề hỏi dò thêm, Đan Hải Minh rời khỏi ghế sofa, “Nói chuyện điện thoại xong thì chuẩn bị, chút nữa ra ngoài.”

“Được.” Tiêu Ninh trả lời, thấy Đan Hải Minh tiến vào phòng ngủ, mới tiếp tục nghe điện thoại, ôn tồn nói, “Lô Nham? Không phải tôi không muốn cùng Hạ Ly hảo hảo ở chung, chỉ là Hạ Ly hiện tại rất không có cảm giác an toàn, tôi lại dễ kích động cậu ấy, chờ qua khoảng thời gian này nói sau đi.”

Hắn nói xong, Lô Nham không lên tiếng.

Qua hồi lâu, Tiêu Ninh xem màn hình di động, xác nhận bên kia vẫn còn nghe máy, thả lại bên tai, “Lô Nham?”

Lô Nham hỏi, “Vừa nãy là ai?”

Lúc này đến phiên Tiêu Ninh im lặng, hắn không muốn nói tiếp.

Lô Nham lại hỏi, “Là bạn trai cậu?”

Tiêu Ninh cảm thấy đau đầu.

Âm thanh Lô Nham lạnh băng quý đi, “Cậu qua đêm cùng hắn?”

Biết rõ như thế thì hỏi làm gì, Tiêu Ninh không còn lựa chọn nào khác đáp, “Ừ.”

“Cậu ở đâu?” Lô Nham bình tĩnh dứt khoát cắt ngang, “Tôi tới tìm cậu”

Phản ứng của Lô Nham quả thực rất bất thường, Tiêu Ninh không hiểu tại sao, cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi. Đan Hải Minh đã thay xong quần áo bước ra, “Còn nói chuyện à? Không đói bụng?”

“Xong ngay.” Tiêu Ninh trả lời, nhận ra Đan Hải Minh đã chờ quá lâu, liền đối Lô Nham vội vàng nói, “Cậu trước tiên chăm sóc Hạ Ly, qua mấy ngày nữa rồi nói, tôi có chút chuyện, đi trước.”

Cúp điện thoại, Tiêu Ninh mơ hồ nghe đầu bên kia truyền đến tiếng nổ chói tai.

Tác giả có lời muốn nói: chính là đập phá điện thoại, không phải tai nạn xe cộ, đại gia không nên nghĩ nhiều... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bồi Thường

Chăm chú nghe động tĩnh bên phía Lô Nham, Tiêu Ninh nhìn điện thoại xuất thần.

Đan Hải Minh đứng ở bên cạnh quan sát hần, “Hay là gọi lại đi?”

“A.” Tiêu Ninh thu hồi điện thoại, “Chờ một chút, tôi đi thay quần áo.”

Đan Hải Minh hờ hững nói, “Năm phút.”

Tiêu Ninh phản ứng lại, nhất thời trợn to mắt, nhưng thấy Đan Hải Minh không có ý đùa giỡn, đành phải lập tức đứng dậy chạy nhanh về căn nhà của mình phía đối diện. May mà quần áo cùng đồ đạc đều đã đem tới, sau khi rửa mặt, hần thay một chiếc áo cánh mỏng và quần dài, trước thời gian quy định bước ra khỏi cửa.

Đan Hải Minh đã đứng ở cửa thang máy, nhất định là cậu ta đã sớm bấm nút, thang máy đã lên tới tầng 5.

Tiêu Ninh đi tới bên cạnh cậu, “Chúng ta đi nơi nào?”

Đan Hải Minh đơn giản nói, “Siêu thị.”

Nếu là đi siêu thị, thì không phải đi ăn cơm? Tiêu Ninh vừa mới xem đồng hồ, bọn họ cũng không tính quá trễ, chỉ mới 11 giờ.

Ít nhất vẫn chưa tới 12 giờ không phải sao?

Thang máy xuống thẳng bãi đậu xe dưới tầng hầm. Tiêu Ninh tự giác ngồi vào vị trí bên cạnh người lái, quay người hướng gương chiếu hậu nhìn mặt mình.

Đan Hải Minh hỏi, “Còn đau?”

“Không chạm vào sẽ không có cảm giác.” Tiêu Ninh thu tầm mắt lại, không để ý nhiều đến chuyện này.

Đan Hải Minh xoay xoay bánh lái hỏi, “Mọi chuyện giải quyết xong?”

Thật lâu sau mới hiểu được giải Đan Hải Minh đang nói gì, Tiêu Ninh không chắc chắn trả lời, “Đại khái đi.”

Tối hôm qua tâm tình sụp đổ, Tiêu Ninh cũng không nói rõ được đến tận cùng là có chuyện gì, nhìn qua cũng không đến nỗi oan ức, dù sao thì mình đã lớn như thế rồi, tự mình lựa chọn rồi đi, có gì phải đau lòng?

Hơn nữa bị Hạ Ly đánh nhưng Tiêu Ninh cũng không tức giận, bất quá chỉ là một con mèo con uy hiếp, bị cào một đường mà thôi.

Tiêu Ninh thờ ơ cười cười, “Là tôi tự tìm lấy.”

“Vậy lần sau phải thông minh hơn.” Đan Hải Minh nói, “Nhớ bỏ chạy nhanh một chút.”

Tiêu Ninh cười trả lời, “Ừ, tôi cũng nghĩ vậy.”

Chuông điện thoại của hần lại vang lên, lần này là chuyển phát nhanh, nói hần có hàng từ Vân Nam đến, hiện tại đang ở công ty.

Hiểu được phải đến công ty ký nhận, nhưng mà sáng nay Tiêu Ninh mới điện thoại xin nghỉ, lúc này mà đến công ty quả thực tìm đường chết, “Phiên anh nhờ bảo vệ ký nhận giúp tôi, khi nào tan việc tôi tới lấy.”

Cúp điện thoại, Tiêu Ninh chợt nhớ tới tin nhắn đêm qua Đan Hải Minh gửi, “Bác gái thích hoa bách hợp đúng không?”

“Đúng, trong nhà quanh năm đều có. Nhưng nhiều khi cũng có vài bình hoa trang.” Đan Hải Minh xoay xoay bánh lái, “Thực ra thì hoa gì bà ấy cũng thích.”

Tiêu Ninh gật đầu, nhớ rồi, “Vậy còn bác trai?”

“Lần trước đã nói.” Đan Hải Minh trả lời, “Không cần quan tâm ông ta, ông ta không có gì thích.”

Tiêu Ninh cảm thấy, có lẽ những thứ Đan Dật Tùng thích, mình không thể nào mua được.

Đan Hải Minh thấy hần cau mày suy tư, “Không cần nghĩ nhiều như thế, mọi chuyện thế nào trong lòng anh cũng rõ.”

Tuy nói vậy, nhưng Tiêu Ninh cũng không muốn qua loa với chuyện của Đan Hải Minh, hỏi thêm vài câu, thẳng tới lúc khiến Đan Hải Minh bị hỏi đến không nhin được, “Thái độ này của anh là thật sự muốn đi lấy lòng cha mẹ tôi?”

Trong đầu Tiêu Ninh lần lượt thu xếp những tư liệu từ nãy giờ vất vả lắm mới lấy được, nói, “Tôi không biết cậu và cha mẹ cậu ngã bài thế nào, dù sao loại sự tình này nằm ngoài dự liệu của bọn họ, nếu để cho bọn họ thấy bạn trai cậu cũng không đến nỗi tệ, đối với sự lựa chọn của cậu cũng có thể chấp nhận hơn.”

Đan Hải Minh dừng xe, nghiêng đầu nhìn về mặt thành thật của Tiêu Ninh, ánh mắt trở nên hơi kỳ quái.

Tiêu Ninh hỏi, “Sao vậy?”

Đan Hải Minh lại không trả lời, chỉ cười cười, “Xuống xe.”

*

Tiêu Ninh cảm thấy, Đan Hải Minh đối với chuyện nấu ăn khẳng định rất yêu thích.

Bọn họ lại vào siêu thị mua đồ ăn.

Tiêu Ninh vô cùng nghiêm túc cân nhắc, hay là hắn cũng đi học nấu ăn? Hai người bọn họ là hàng xóm đối diện, nếu Đan Hải Minh thường hay nấu ăn, hắn còn có thể giúp đỡ một tay.(=))))))

Đan Hải Minh trực tiếp xe nhờ người bán hàng xử lý rồi mua một con cá. Mua thêm thị bò, bọn họ mới vòng tới những nơi khác, lúc này mới có thể tùy ý lựa chọn.

Lúc đi ngang qua quầy ăn thử bánh ga tô, Tiêu Ninh thấy Đan Hải Minh dừng lại, gặm một miếng ăn, chính mình ăn thôi thì không nói, còn đâm thêm một miếng nữa nhét vào miệng hắn.

Cô gái hướng dẫn mua hàng nhiệt tình giới thiệu, “Đây là sản phẩm mới của công ty chúng tôi, đang chạy chương trình, rất được hoan nghênh.”

Thấy Tiêu Ninh thuận theo, nhai nhai nuốt xuống, Đan Hải Minh lập tức dứt thêm cho Tiêu Ninh một miếng nữa, lúc này mới tự mình ăn miếng thứ hai, “Lót bụng trước, còn muốn không?”

Cô gái hướng dẫn mua hàng: “...”

Tiêu Ninh: “...”

Cậu có thể hay không tự giác ý thức mình là một cao phú suất?

(Cao: Cao lớn, gỏi giàng; Phú: Giàu có; Suất: Đẹp trai)

Ánh mắt cô gái hướng dẫn mua hàng tròn tròn □□, Tiêu Ninh da mặt mồng, quơ tay chọn đại một hộp. Đan Hải Minh hỏi, “Anh thích cái này?”

Tiêu Ninh nhắm mắt nói, “Ngon mà...”

Đan Hải Minh không nhiều lời nữa, liếc mắt nhìn hắn “Anh thật không biết thưởng thức”, đẩy xe đi.

Người nọ thật sự chỉ đến mua đồ ăn, những khu khác cũng không đi, hai người đẩy xe đến quầy tính tiền, Tiêu Ninh lấy ví.

Đan Hải Minh nói, “Tôi mua đồ ăn.”

Tiêu Ninh chìa ra hộp bánh ga tô kia, bất đắc dĩ trả lời, “Vây tôi tính tiền cái này.”

Đan Hải Minh khinh bỉ nhìn bánh ga tô cùng Tiêu Ninh, quay đầu quệt thề, “Quá khó ăn.”

Khó ăn mà cậu còn ăn hai miếng đó...

Tiêu Ninh trả tiền bánh ga tô kia rồi phụ Đan Hải Minh xếp đồ ăn vào bên trong túi nhựa, đẩy tới bãi đậu xe.

*

Nhà bếp của Đan Hải Minh nhìn qua vẫn còn mới, bát quá, nồi bát xoong chậu, dầu muối dấm tương đều đầy đủ, hơn nữa cũng có vết tích sử dụng qua.

“Tôi chỉ phụ trách làm cá, cái khác anh làm.”

Đứng trong phòng bếp này, Đan Hải Minh cực kỳ tự nhiên thay hai người quyết định phân công.

Tiêu Ninh hơi kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc là bởi vì không biết tại sao đối với chuyện này mình không kinh ngạc chút nào, vén tay áo lên, nhẩn nhục chịu khó bắt đầu xử lý.

Những món ăn đơn giản Tiêu Ninh không lo lắng, hướng hồ bọn họ chỉ mua vài thức ăn đơn giản để thực hiện, nhưng hắn cảm thấy mình quả thực cần nâng cao trù nghệ một chút, nếu như Đan Hải Minh thật sự hứng thú với việc nấu ăn, mỗi lần làm còn muốn kéo hắn nhập bọn.

So với Tiêu Ninh chậm rãi lần mò, tốc độ xử lý cá của Đan Hải Minh hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều, không cần nhìn hướng dẫn mà vẫn nấu nướng nhanh gọn.

Tiêu Ninh nghe được âm thanh xào xào nổ vang, cá rơi xuống chảo dầu.

Đến lúc này, Tiêu Ninh mới có thể xác định, Đan Hải Minh vẫn giống lần trước làm món cá rán kia.

Cuối cùng, một bàn thức ăn được dọn lên, khiến người ta có loại cảm giác, bữa cơm ngày trước được tái hiện lại, cá rán và cà ri gà vẫn là hai món chính, bên cạnh là nuôi xào lúc lắc cùng rau dưa, thịt bên trong cũng rất thơm mềm.

Cá rán lần này trông rất đẹp mắt, gần như được xử lý giống y như đúc nhà hàng, Tiêu Ninh kinh ngạc gấp một đũa.

Mùi vị cực ngon!

Tiêu Ninh vui mừng nhìn về phía Đan Hải Minh, “Cậu thật lợi hại, mới lần thứ hai đã có thể làm tốt như vậy.”

Đôi mắt Đan Hải Minh lộ ra cổ đắc ý hiếm thấy, khoe miệng uốn cong, chậm rãi nói, “Đã nói sẽ bồi thường cho anh.”

Nguyên lai cậu ta nói muốn bồi thường là ý này, mà không phải sau lần sau mời khách ăn cơm.

Trong lòng Tiêu Ninh hơi rung động, cảm giác kỳ dị bất chợt chạy thoáng qua, hắn ôm chén, “Con cá này xử lý thật tốt, chua ngọt vừa vặn, da cũng chiên giòn, thịt bên trong cũng rất thơm ngon.”

Thấy hắn bày ra bộ dáng bình luận viên đánh giá thức ăn, Đan Hải Minh không nhịn được bật cười, “Đừng nói nữa, ăn cơm đi.”

Không cần cậu nói, Tiêu Ninh tự nhiên ăn sạch sành sanh, chỉ chừa một đồng xương cá.

Cơm nước xong Tiêu Ninh thu dọn bàn ăn và nhà bếp, đem thức ăn thừa đổ vào túi rác cột lại, thời tiết bây giờ nóng nực nên tốt rất là đem chúng đi đổ càng sớm càng tốt.

Hắn xách túi rác chào hỏi Hải Minh đang ngồi một mình xem TV, “Tôi đi xuống dưới.”

Nhìn hắn lúc này ai cũng biết hắn hẳn muốn làm gì, Đan Hải Minh tùy ý gạt đầu ra hiệu đã biết.

Thùng rác nằm trong đình viện, Tiêu Ninh trước đây đi tới đi lui đã từng thấy nhiều lần, cho nên dễ dàng tìm được đường đi. Nơi này cây cối phủ xanh khiến không khí trở nên trong sạch thoáng mát, nhưng qua bữa trưa, bên trong thùng rác đã chứa không ít rác thải, đúng lúc nhiệt độ cao, đến gần một chút liền nghe được thứ mùi hôi thối đó rồi.

Tiêu Ninh đem rác thải ném vào rồi xoay người rời đi, trong bụi cỏ xuất hiện một loạt tiếng động sào soạt nhỏ. Hắn theo bản năng dừng bước, nhìn kỹ nơi đó.

Một chú mèo trắng nhỏ bản thủ dính đầy rác rưởi.

Mèohoang?

Ở khu này mà còn có mèo hoang thật sự rất ngạc nhiên, Tiêu Ninh không khỏi đứng lại nhìn chốc lát. Con mèo kia đào bới nửa ngày vẫn không tìm ra thức ăn, nó lại trèo không lên thùng rác cao đó, chỉ có thể vây quanh thùng rác đào đào xới xới.

Sau khi đi được hai vòng, nó dường như mới phát hiện Tiêu Ninh đang đứng cách đó không xa, cũng không thêm sợ người, ngồi xổm tại chỗ co người lại, meo meo kêu lên.

Nó kêu rất nhỏ, là mức độ chỉ vừa đủ nghe được, âm thanh tinh tế mềm mại, khiến người ta vô cùng yêu mến.

Tiêu Ninh quay đầu đi.

Nhưng chỉ đi được vài bước lập tức quay trở lại.

—— Nếu nó bỏ chạy thì thôi.

Tiêu Ninh hạ quyết tâm, cẩn thận tiếp cận con mèo nhỏ, nhưng con mèo nhỏ kia không bị dọa bỏ chạy, chỉ ngồi một chỗ nhìn hắn. Đến gần có thể nhìn thấy trong đôi mắt đó là một màu xanh lam lấp lánh.

“Tao mang mày trở về?” Tiêu Ninh ngồi xổm xuống, nhưng không vội vã ôm nó, “Theo tao về nhà nhé?”

Con mèo kêu meo một tiếng, vẫn chỉ nhìn hắn.

“Coi như mày đồng ý rồi.” Tiêu Ninh thở phào một hơi, được rồi, dù sao lại hắn cũng muốn nuôi một con mèo, “Đừng sợ...”

Hắn từ từ đưa tay ra, sợ con mèo nhỏ kia bỏ chạy.

May mà con mèo vẫn luôn bảo trì tư thế bất động không thèm chạy. Chờ đến khi đã ôm nó trong tay rồi, Tiêu Ninh mới nói lỏng hơi thở.

Quá nhẹ a, cũng không biết là do tuổi tác hay do không có gì ăn, trên người cũng chỉ còn lại lông.

Nghe thấy mùi rác rưởi trên người con mèo, Tiêu Ninh cười cười nói mới con mèo trong lòng ngực, “Trở về phải tắm mới được nha.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thú Cưng

Bởi vì thêm một con mèo, Tiêu Ninh cũng không tiện trực tiếp trở về nhà Đan Hải Minh, hắn gửi tin nhắn giải thích “Có chút việc cần làm”, rồi ôm mèo trở về nhà mình.

Tiêu Ninh trước đây ngay cả cá cũng chưa từng nuôi qua, trong phòng một món đồ vật dành cho thú cưng cũng không có, mà tắm cho mèo cũng không thể chỉ dùng nước xả thôi là được, chỉ có thể tạm thời dùng sữa tắm thay thế.

Người nhỏ như vậy mà bỏ vào bồn tắm thì quá lớn, Tiêu Ninh quyết định đem mèo bỏ trong bồn rửa mặt đã chuẩn bị đầy đủ nước ấm, ôm nó đặt vào, “Không cần phải sợ, chỉ là giúp mày tắm rửa sạch sẽ thôi.”

Con mèo nhỏ không hiểu hắn, hoảng sợ ôm lấy tay hắn, toàn bộ móng vuốt đều vươn ra ngoài, găm vào da thịt. Tiêu Ninh không để ý tới bàn tay đang đau nhói, dùng tay khác liên tục vỗ về động viên nó, “Không sao đâu, đừng sợ.”

Có lẽ vì động tác của hắn rất ôn nhu, con mèo nhỏ không gây dựng mãnh liệt như ban đầu nữa, cả người cứng đờ đứng trong nước bị hắn kỳ lỏng. Qua ba lần xả nước, thật vất vả mới đem con mèo nhỏ tắm sạch, Tiêu Ninh dùng khăn bọc kín nó lại, con mèo uể oải nhếch bãi giờ nhìn lại chỉ còn xương.

“A? Nơi này vẫn chưa sạch nè.” Tiêu Ninh đột nhiên phát hiện con mèo toàn thân trắng như tuyết, nhưng trên chóp đuôi có một nhúm đen nhỏ, hắn dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa, màu sắc một chút cũng không thay đổi.

Hắn đem ôm mèo nhỏ lên trước mắt, nhanh lẹ tránh thoát móng vuốt muốn cào của nó, “Chóp đuôi của mày có màu đen, rất đặc biệt nha.”

Trong phòng không có máy sấy tóc, Tiêu Ninh tóc ngắn, bình thường không quá quan tâm đến chuyện này, gội đầu xong đều chỉ dùng khăn lau sơ qua. Nhưng vật nhỏ này nhìn qua quá yếu đuối mỏng manh, Tiêu Ninh thật sự sợ không cẩn thận làm nó bị cảm.

Lau được một lúc, con mèo nhỏ kia bị hắn bóp bóp đến nổi mềm nhũn ra, cố gắng chống đỡ đứng dậy nhưng không được, Tiêu Ninh ôm nó lên nhìn, thở dài, “Đi, chúng ta đi qua hàng mượn cho mày cái máy sấy tóc.”

Vì vậy, Đan Hải Minh vừa mở cửa liền thấy Tiêu Ninh ôm con mèo cười với hắn, “Trong nhà cậu có máy sấy tóc không?”

“Có.” Đan Hải Minh dùng ngón tay sờ sờ đỉnh đầu con mèo, nghiêng người cho bọn họ tiến vào, “Mèo ở đâu ra vậy?”

“Vừa nãy vớt rác thì thấy được.” Tiêu Ninh không có ý định ngồi xuống, chuẩn bị cầm máy sấy tóc trở về nhà mình, miễn cho ở đây rồi làm ồn ào đến Đan Hải Minh, hoặc là làm rụng lông mèo.

Nhưng Đan Hải Minh vào buồng tắm cầm cái máy sấy tóc ra, liền trực tiếp cắm điện vào ổ cắm trong phòng khách, cạnh ghế sa lon, thấy hắn ngần ngại, nhủ mày hỏi, “Tôi sấy?”

“Đề tôi.” Tiêu Ninh ôm mèo tới bên cạnh ngồi xuống, đem khăn mặt trải xuống đầu gối mình, rồi đỡ mèo, tiếp nhận máy sấy tóc, dục dẫm nói, “Đừng nhúc nhích, anh giúp mày sấy khô.”

Quả nhiên, hắn vừa mở máy sấy, tiếng động cơ thổi vù vù khiến mèo giật mình, nhưng đáng tiếc đã bị Tiêu Ninh đè xuống, trốn cũng không trốn được, vô cùng đáng thương bị thổi, bộ lông ẩm ướt bay tán loạn.

Đan Hải Minh ngồi một mình một bên trên ghế salông nhìn Tiêu Ninh cẩn thận vạy máy sấy đến tốc độ nhỏ nhất, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tới vuốt lui bộ lông ngắn mềm mại của chú mèo.

“Ngoan ngoãn, đừng lộn xộn a.” Mi dưới hắn cụp xuống, tất cả lực chú ý đều tập trung trên người con mèo, thần sắc chăm chú, khóe miệng mang theo ý cười mà ngay chính hắn cũng không nhận ra.

Tiêu Ninh lớn lên không tính là tinh xảo hoa lệ, cũng không giống như Đan Hải Minh anh khí tuấn mỹ, nhưng ngũ quan hắn đoan chính ôn hòa khiến người khác vô cùng yêu mến tin cậy, tính tình lại có thể thích nghi trong mọi hoàn cảnh, biết tiến biết lùi, lúc nào cũng ôn nhu không áp lực, cho dù ngày đó gặp

chuyện cũng tự mình cắn răng chịu đựng, thời điểm thả lỏng tâm tình mỉm cười, mặt mày trở nên hấp dẫn làm người ta không khỏi động lòng.

Đan Hải Minh nhìn một lúc, đứng dậy tiến vào nhà bếp.

Tiêu Ninh sờ soạng toàn thân mèo con lần nữa, xác định lông nó đều khô cả rồi, mới tắt máy sấy, mỉm cười nhìn quả cầu trắng nho nhỏ trên đầu gối, “Tốt, thơm ngát.”

Lúc này, Đan Hải Minh bưng một cái đĩa nhỏ đi ra, đặt trên khay trà. Tiêu Ninh vừa nhìn, là một đĩa sữa nóng. Hắn ôm lấy mèo nhỏ, “Đến, nói cảm ơn đi.”

Đan Hải Minh trả lời, “Không có gì.”

Hai người liếc nhìn nhau, trong mắt đều mang ý cười, chỉ có con mèo nhỏ không thoải mái, liên tục kêu meo meo.

Tiêu Ninh ôm mèo đặt lên khay trà, cũng không cần hắn chỉ dẫn, mèo kia liền hướng về phía sữa bò đi tới, tựa như xác nhận ngữ một cái, rồi duỗi ra đầu lưỡi phản hồng bắt đầu liếm, chiếc đuôi phía sau chậm rãi quét tới quét lui, cuối cùng cuốn thành một vòng quanh người mình.

Đan Hải Minh duỗi tay vuốt vuốt lông trên đầu nó, con mèo toàn tâm toàn ý uống sữa, cũng không thèm trốn cậu. Cảnh tượng này chẳng biết vì sao khiến Tiêu Ninh sinh ra loại cảm giác đã từng bắt gặp ở đâu rồi.

“Buổi tối tôi có việc.” Đan Hải Minh thu tay về, “Com tối tự mình giải quyết.”

“À, biết rồi.” Tiêu Ninh nhìn con mèo nhỏ, tập trung tinh thần suy nghĩ những thứ nó cần, cũng không phát hiện cuộc đối thoại này trở nên có chút quái dị, “Tôi muốn đi mua một ít đồ dùng cho thú cưng, trên đường đi cậu có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không?”

Nói xong, hắn đột nhiên giật mình sững sốt, không hiểu tại sao mình có thể mở miệng nhờ vả người ta cách trôi chảy như vậy.

“Có thể.” Đan Hải Minh nhìn đồng hồ, “Tôi đi với anh.”

Hai người một mèo lên xe, vẫn là Tiêu Ninh dùng bản đồ trong điện thoại di động mới tìm được cửa hàng bán đồ cho chó mèo, may mà có xe, nếu tự mình đi bộ thì hơi xa. Đan Hải Minh nhắc nhở, “Ôm chặt Tiểu Hắc, cẩn thận nó nhảy ra ngoài.”

“A, được.” Tiêu Ninh cẩn thận khóa chốt cửa sổ lại, sau đó mới phản ứng, “Tiểu Hắc?”

Đan Hải Minh không chờ phản bác, giải thích, “Tên mèo.”

Tiêu Ninh và con mèo nhỏ trên đầu gối bốn mắt nhìn nhau, sau đó hắn xoa xoa đỉnh đầu mèo, buồn cười chấp nhận. Hắn một cái tay ôm chặt Tiểu Hắc, tay khác lấy điện thoại di động ra, bắt đầu lên Baidu tìm kiếm thức ăn cho mèo.

Đến cửa hàng thú cưng rồi, qua giới thiệu, Tiêu Ninh lúc này mới phát hiện thì ra đồ cần mua nhiều như thế. Hắn đem Tiểu Hắc đưa cho Đan Hải Minh ôm, vừa nghe cô bé nhân viên cửa hàng giới thiệu vừa nhìn kỹ từng món. Đồ chơi cho mèo, nhà cho mèo, đến thức ăn cho mèo Tiêu Ninh cũng chọn hai loại.

Có lẽ nhìn ra hắn là người mới nuôi mèo lần đầu, cô bé nhân viên nhiệt tình nói với hắn những điều cần thiết phải chú ý, rồi đề cử hắn mua thuốc khử trùng, “Mèo nhà anh hình như đã được ba tháng rồi đó, chờ khi thân thể khỏe mạnh có thể dẫn nó đi tiêm.”

Đan Hải Minh không quan tâm gian hàng này, mang theo Tiểu Hắc đi chơi đùa cùng với những con mèo con chó khác trong cửa hàng, cũng không biết bọn họ làm sao chọc tới đám chó mèo này, chỉ chốc lát sau, trong cửa hàng tràn ngập tiếng mèo kêu chó sủa, vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Ninh không có tình lực đi quản hai kẻ đó, “Gần đây có bệnh viện thú y nào không?”

Cô bé nhân viên giới thiệu hai, ba nơi, đều ở vùng phụ cận.

Hỏi rõ địa chỉ, rồi xin luôn số điện thoại của cô bé này, Tiêu Ninh mới xoay người đi tìm một lớn một nhỏ kia. Đan Hải Minh đang ôm theo Tiểu Hắc đi trêu chọc con chó màu vàng kim, Tiểu Hắc đã sớm bị dọa cho choáng váng, chân cũng không thể rút lại, dẫy dựa trong vòng tay cậu.

“Hải Minh...” Tiêu Ninh thanh toán tiền xong, lập tức đi tới, không nói gì từ trên tay cậu cứu Tiểu Hắc, ôm vào lòng “Khuân đồ.”

Đồ vật quá nhiều, hai người phải chờ hai chuyến mới xong. Sau khi đưa con mèo đến bệnh viện tiêm thuốc khám bệnh, Đan Hải Minh mới đưa một người một mèo này trở về, giúp hắn xách đồ vật lên nhà, rồi đi làm việc.

Tiêu Ninh cũng không nhàn rỗi, nghiêng chậu cát cho mèo xếp gọn vào nhà vệ sinh, thuốc và sữa tắm cho Tiểu Hắc đều được đặt trên kệ trong phòng tắm, sữa cho mèo thì để trong góc phòng khách, bên cạnh là nhà cho mèo và tô đựng đồ ăn.

Căn nhà này vốn dĩ không mang theo bất kỳ hơi ẩm tình cảm nào, lúc này bỗng dưng bùng lên mấy phần sinh khí.

Tiêu Ninh hài lòng quan sát một vòng, vì Tiểu Hắc chỉ uống một đĩa sữa bò nên hắn đi chuẩn bị com tối cho nó, bên trong trộn thêm thuốc bổ. Có thể bởi vì Tiểu Hắc không kén chọn, cũng có thể do mua thức ăn hợp với khẩu vị của nó, chỉ chốc lát sau tô đựng đồ ăn đã trở nên hoàn toàn sạch bóng.

“Bây giờ mày phải chịu khó một chút.” Tiêu Ninh đem Tiểu Hắc đã ôm tới bên cạnh chậu cát, Tiểu Hắc ngồi xổm tại chỗ không vui kêu to.

Thanh âm của nó rất dễ làm người ta không đành lòng, nhưng mà từ đầu nếu không cố gắng dạy nó, sau này vấn đề vệ sinh sẽ vô cùng đau đầu. Tiêu Ninh mỉm cười lấy lòng gãi gãi cằm Tiểu Hắc, đôi phương không đoái hoài xoay đầu đi, lộ vẻ không cảm kích, “Tao đi ra ngoài một lúc, trở về sẽ thả mày ra chơi.”

Tiêu Ninh còn lo lắng hàng chuyển phát nhanh trong công ty, dứt khoát đóng cửa rồi đi, thời điểm nhìn thấy hai thùng giấy nằm trước đại sảnh, hắn vẫn thật kinh ngạc. Nghĩ đi nghĩ lại liền hiểu, Tiền Thăng coi như hiểu rõ Tiêu Ninh, biết hắn mua đặc sản phần lớn sẽ chia cho các thành viên trong tổ, Tiền Thăng trước đây cũng đã được Tiêu Ninh tặng cho rất nhiều đặc sản khi đi công tác về, cho nên bây giờ mới giúp hắn mua nhiều như vậy.

Tiêu Ninh căn bản cũng nghĩ như vậy, ngoại trừ phân phát cho các thành viên trong tổ, nhất định còn phải gửi cho Lô gia, nếu như vẫn còn, vậy thì mang cho Lô Nham.

Bất quá bây giờ cũng coi như vừa vặn, hắn sau này còn phải đến thăm cha mẹ Đan Hải Minh, đặc sản này cũng không tính là quý trọng, nhưng có chút mới mẻ.

Tiêu Ninh gọi điện thoại cho người gửi, cảm ơn rồi hỏi giá tiền, nói rất định sẽ gửi thêm tiền cho y.

Trong phòng tắm Tiểu Hắc quả thực bụng béo phệ, nhưng đáng tiếc nó còn chưa học được cách tự giải quyết trong chậu cát, Tiêu Ninh đành phải nuốt lời, giúp nó ôm bô vào bên trong chậu cát mèo, nhưng không có thả nó ra.

Tiểu Hắc mặt không thay đổi nhìn hắn.

Tiêu Ninh đem tô thức ăn và nước thả bên cạnh nó rồi nói, “Khi nào giải quyết đúng chỗ thì tao sẽ cho mày đi chơi.”

Tiểu Hắc: “Meo.”

Cũng không biết là đáp ứng hay là oán giận.

Tiêu Ninh trở về phòng khách đem hộp giấy mở ra, bên trong chứa hoa tươi, thịt heo hun khói, xúc xích, và cả nấm nữa. Hắn chia làm hai phần, một phần chủ nhật mang đi, một phần hắn dự định ngày mai sẽ gửi về cho Lô gia, hai vị trưởng bối cũng không yêu cầu hải tử tặng gan rồng phượng tùy, chỉ cần biết rằng hải tử vẫn bình an, vẫn nhớ bọn họ là tốt rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tôi Cũng Vậy

Trong phòng nhìn qua coi như sạch sẽ, nhưng lâu rồi không người ở, những góc xó xinh bên trong vẫn bẩn vô cùng. Tiêu Ninh không nghe lời Vương Hoa tìm người giúp việc theo giờ, dù sao thì thứ bảy cũng không bận gì, liền kéo ống tay áo quét dọn nhà cửa. Buổi trưa, hắn gõ cửa nhà Đan Hải Minh, nghĩ có thể cùng nhau ăn cơm, nhưng trong nhà không có ai, chắc là có việc nên ra ngoài rồi.

Quả nhiên vẫn rất bận bịu?

Việc Tiêu Ninh cần làm hôm nay cũng nhiều, phân chia xúc xích, nấm, hoa quả sấy... rồi đóng gói gửi chuyển phát nhanh, sau đó gọi điện thoại cho Trần Thực Vân, “Con vừa gửi cho cô chú một vài đặc sản, có lẽ ba ngày sau sẽ đến.”

“Con có lòng quá rồi, tiểu Ninh.” Âm thanh Trần Thực Vân mang theo ý cười, “Món tráng miệng lần trước con gửi cả nhà vẫn chưa ăn hết đâu.”

Nghe vậy, cảm thấy rất ấm áp, Tiêu Ninh hỏi, “Những thứ đó đã lâu rồi, ăn không hết thì cô chú cứ vất đi. Lần này con gửi xúc xích Vân Nam, và sơn trân hoa quả sấy, nếu đem ra nấu canh cũng rất ngon. Thân thể chú sao rồi, có khỏe không ạ?”

“Vẫn khỏe, ông ấy đang ở đây, muốn nói chuyện với ông ấy không? Ai nha, ông ngưng ngưng gì chứ, lão già này.” Trần Thực Vân cười nhạo một phen, đôi giọng nói, “Lô Nham vẫn không gọi điện thoại về, nó có nói khi nào trở về không?” Rốt cuộc vì lo lắng cho con trai, Trần Thực Vân mới nói vài câu đã nhắc đến Lô Nham.

Tiêu Ninh chỉ có thể trả lời, “Gần đây công việc của cậu ấy khá bẽ bộn...”

“Ai, cô biết rồi, tuy rằng bận rộn, cũng phải chú ý thân thể nha. Nó có ăn uống đúng giờ không? Cuối tuần có thể nghỉ ngơi không? Các con sống nơi đó thời tiết nóng nực, cũng phải nhắc nó chú ý ăn uống cẩn thận chút, đừng ăn quá cay, dễ bức bội trong người, uống nhiều nước vào.” Trần Thực Vân nói

một hơi không ngừng. “Còn nữa, những cô bạn gái trước đây của nó, cô này không thích, cô kia cũng không thích, nó rốt cuộc cùng thích dạng gì a? Có phải vì bận rộn công việc quá nên không có thời gian hẹn hò? Như vậy là không được, đã bao nhiêu tuổi rồi, nên suy nghĩ đi.”

Tiêu Ninh đều không dám chen lời vào.

Lô An Quốc bên kia ngắt lời, “Nói nhiều như vậy được rồi, đang cùng tiểu Ninh gọi điện thoại, chứ đâu phải với cùng đứa con trai của bà đâu.”

“Cái gì mà con trai của tôi? Đó không phải cũng là con trai của ông sao?” Trần Thực Vân đẩy điện thoại ra xa một chút, “Không phải tiểu Ninh và Lô Nham sống cùng nhau sao? Nhờ nó hỗ trợ quan tâm một chút a, ông không lo lắng cho con trai của ông nhưng tôi thì rất lo.”

Sau đó bà kéo điện thoại lại gần, “Tiểu Ninh a, con lúc nào cũng cẩn thận, nhớ chăm sóc Lô Nham nhiều chút nha. Nói với nó, khi nào đến kỳ nghỉ, thì hãy trở về thăm nhà, về mấy bay cô mua giúp nó.”

Tiêu Ninh vẫn luôn cười nghe hết, “Được, con biết rồi.”

Hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ, Tiểu Hắc cuối cùng cũng được thả ra ngoài, lúc này cọ cọ quanh chân Tiêu Ninh. Cúp điện thoại, Tiêu Ninh cúi xuống chiều chuộng vuốt ve lông nó, đem nó bế lên, “Đói bụng?”

Tiểu Hắc nhẹ nhàng liếm liếm cắn cắn ngón tay của hắn, thân thể nhỏ nhỏ cực kỳ âm áp.

Tiêu Ninh cảm nhận nhiệt độ trên người tiểu động vật kia, cân nhắc lúc nào liên lạc với Lô Nham mới thích hợp, đối phương tuyệt đối sẽ cố chấp giận dữ trong khoảng thời gian dài, mà nếu muốn Hạ Ly tiếp nhận mình thì không biết phải đợi đến bao giờ.

Hai ngày, nay hắn kỳ thực cũng không nghiêm túc suy nghĩ, nhưng bây giờ hình như đại não mình đã ra quyết định. Hắn tự nhiên vẫn xem Lô Nham là bạn tốt, cũng sẽ ở vị trí bạn tốt mà quan tâm Lô Nham.

Tiền Lô gia giúp hắn có thể trả, nhưng ân tình thì dù cố gắng đến đâu cũng không thể nào trả hết được.

Hơn nữa, hắn và Lô Nham quen biết nhau lâu như vậy không phải giả, Lô Nham dù sao cũng không hiểu rõ tình hình, và cũng chưa thật sự làm gì có lỗi với hắn, nói năng ích kỷ như thế, bất quá chỉ là thói sùng nhi kiêu (*) mà thôi.

(*) Được chiều chuộng nên kiêu ngạo

Thực sự mà nói, ai cũng phải cố gắng làm việc, cân trọng sinh hoạt, cân nhắc phòng ở, cân nhắc các khoản để dành, cân nhắc tương lai, cân nhắc người lớn trong nhà, cân nhắc sủng vật trong nhà, cân nhắc giá trị của chính mình, và cũng không thể nói rõ điều gì là quan trọng nhất.

Có gì quá mức đâu?

Sau khi thoát khỏi chuỗi suy nghĩ kia, Tiêu Ninh trái lại cảm thấy buồn cười vừa đáng yêu.

“Meo Meo?” Tiểu Hắc không hiểu tại sao chủ nhân của mình bỗng dưng cười rộ lên, thấy hắn vẫn luôn không đáp ứng thỉnh cầu đòi ăn của mình, nổi nóng quấy đuôi, chạy đi.

*

Ngày hôm sau, Tiêu Ninh sáng sớm đã thức dậy, ăn bánh mì cho bữa sáng, đem mình chuẩn bị ngăn nắp, sạch sẽ, chỉnh tề, cũng không dám để Tiểu Hắc lên người, sợ làm quần áo nhăn nheo hoặc lưu lại lông mèo.

Vì vậy Tiểu Hắc liên tục chiến đấu ở trong khu nhà của nó, tại giá leo cho mèo mà Tiêu Ninh mua, bò lên treo xuống không ngừng, rồi ngồi xổm ở nơi cao nhất trên bình đài, không chịu xuống dưới, om sòm réo meo meo, dùng bộ dáng của một con mèo rụt rè đáng thương nhất thế giới biểu đạt oan ức của mình.

Cuối cùng cũng làm Tiêu Ninh không đành lòng, vẫn là đứng đem nó ôm xuống.

Cửa phòng mở.

Không cần đoán thì đã biết là Đan Hải Minh tới, Tiêu Ninh ôm mèo đi mở cửa, “Lúc này đi?”

Bây giờ vẫn chưa tới 10 giờ, Tiêu Ninh lại hỏi, “Đã ăn chưa?”

“Lát nữa ăn cơm trưa.” Không trả lời hắn, Đan Hải Minh đưa tay sờ sờ Tiểu Hắc đang nhào trong ngực hắn, có lẽ ấn tượng về chuyện bị xách đi trên chộc chó đã quá khắc sâu trong lòng nó, Tiểu Hắc vô cùng không nể mặt cậu, uốn tới ẹo lui muốn tránh xa ra.

Đan Hải Minh một chút cũng không thêm đề ý, “Đã chuẩn bị đồ ăn cho nó chưa?”

Cẩn thận tránh khỏi nanh vuốt con mèo nhà mình, đem Tiểu Hắc bỏ xuống nền nhà, Tiêu Ninh nói, “Hừm, đủ một ngày, nước cũng chuẩn bị rồi.”

Xoa xoa sống mũi, Đan Hải Minh tiếp lời, “Vậy đi thôi.”

*

Thời điểm ngồi trên xe, Đan Hải Minh lại xoa xoa sống mũi.

Tiêu Ninh không nhận được hỏi, “Ngủ không ngon? Uống rượu?”

“Ừm.” Một hơi liền đem hai vấn đề trả lời, tâm tình Đan Hải Minh không tốt nói, “Sáng hôm qua tham gia một cuộc Lộ diễn, sau đó bị kéo đi xã giao cả đêm.”

Rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ, mặc dù cậu biểu hiện buồn bã ỉu xiu, nhưng nhìn mặt thì không có chút suy sụp tinh thần nào.

Lộ diễn là bên phía đầu tư chứng khoán gì đó, Tiêu Ninh vẫn luôn không hiểu rõ được, nhìn Đan Hải Minh xác thực rất mệt mỏi, có lòng muốn để cậu nghỉ ngơi một lúc. Nhưng mà dù sao cũng chỉ là khách trong nhà người ta, người ngoài như hắn sao có thể tùy tiện an bài, đành phải giả vờ nói đùa, “Cậu mệt mỏi như vậy mà lái xe có sao không?”

Đan Hải Minh quả nhiên cho mặt mũi, cười nói, “Tôi có mua bảo hiểm.”

Hai người chạy đến cửa hàng bán hoa mà Tiêu Ninh đã đặt hoa trước, Tiêu Ninh xuống xe ôm một bó bách hợp, bên cạnh có một gian hàng bán điểm tâm, hắn mua bốn cái bánh bao và một hộp sữa đậu nành.

Hắn vừa ôm hoa lên xe, Đan Hải Minh liền liên tục nhảy mũi.

Tiêu Ninh kinh ngạc nói, “Cậu dị ứng với phấn hoa?”

Đan Hải Minh nhu nhu chớp mũi, bất mãn liếc nhìn bó hoa trong tay hắn, “Tôi đối với hết thảy mùi vị quá nồng đều dị ứng.”

Tiêu Ninh đem hoa bỏ phía sau, rồi mở cửa sổ của xe ra, bên ngoài gió thổi vù vù xuyên vào, nhiệt độ đương nhiên không thể so với điều hòa thích hợp trong xe, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

“Tôi mua vài cái bánh bao và sữa đậu nành, khi nào đến đèn đỏ thì ăn lót bụng trước đi.” Tiêu Ninh biết bọn họ đến Đan gia thế nào cũng sẽ không để Đan Hải Minh bị đói, nhưng mà đi trên đường như vậy không biết phải mất bao lâu, Đan Hải Minh tối hôm qua uống rượu chắc chắn cũng không ăn nhiều, dạ dày sẽ khó chịu.

Hai tay Đan Hải Minh tiếp tục lái xe, “Sữa đậu nành.”

Tiêu Ninh sững sốt, liếc nhìn nhìn sữa đậu nành trong tay mình, ngần ngại vài giây, mới không chắc chắn lấy ra hộp sữa nhựa, cắm ống hút vào. Có lẽ thấy Đan Hải Minh bày ra bộ dáng không rảnh tay, hắn hết cách đành nâng tay lên, đem ống hút sữa đậu nành tiến đến bên mép Đan Hải Minh.

Đan Hải Minh đầu hơi nghiêng một bên, hút liền vài ngụm rồi thả ra, hết sức chuyên chú nhìn thẳng phía trước.

Tiêu Ninh nhìn cậu hài lòng, gò má hơi có chút xuất thần.

Đan Hải Minh hỏi hắn, “Nhìn gì?”

Bị cậu hỏi quá đột ngột, Tiêu Ninh theo bản năng trả lời, “Cậu rất tuấn tú.”

Đan Hải Minh nghe vậy nhướn cao lông mày, di động tầm mắt liếc chéo hắn. Tiêu Ninh trong nháy mắt tỉnh táo trở lại, tuy rằng hắn thực sự nói thật, nhưng nam nhân và nữ nhân không giống nhau, dùng loại từ ngữ ca ngợi này ít nhiều có chút kỳ quái, có lẽ chỉ có tính khiết thẳng nam mới không cảm thấy gì, chính là trong lòng Tiêu Ninh có quý, cho tới nay đều hết sức cẩn thận, đặc biệt rất kiêng kỵ những thứ này.

Hắn muốn nói gì đó lấp liếm cho qua, hé miệng mãi vẫn tìm không ra chuyện để nói. Bởi vì đó là Đan Hải Minh, trong thời gian ngắn như vậy, Tiêu Ninh dĩ nhiên đã không quen qua loa với cậu.

Nhất thời nghẹn lời, bầu không khí bên trong xe bởi vì hắn mà lúng túng.

“Tiêu Ninh.” Đan Hải Minh mở miệng hỏi, “Anh thật sự thích nam nhân phải không?”

Tiêu Ninh trong lòng trái lại dần dần bình tĩnh, hắn nhìn bên ngoài cửa sổ cười nói, “Không phải cậu đã sớm biết rồi sao?”

Tín hiệu đèn đỏ cản lại bọn họ.

Đan Hải Minh lấy qua túi nhựa, cầm bánh bao cắn một cái, “Ừm.”

Hắn nói, “Tôi xác thực biết.”

Trên mặt mang theo mỉm cười thoải mái, Tiêu Ninh quay đầu nhìn cậu.

Đan Hải Minh nghiêng đầu liếm liếm khóe môi, cũng làm người ta không thấy rõ, cậu rút cuộc có phải hay không muốn bật cười, bắt quá, tiếng nói của cậu vẫn rất nhẹ nhàng, “Tôi cũng vậy.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Thăm Hỏi

Không phải Tiêu Ninh không nghĩ tới tính hướng của Đan Hải Minh, ít nhất hắn cũng đã từng nghĩ Đan Hải Minh nam nữ đều có thể thích. Nhưng khi vấn đề này được làm rõ, là thời điểm hai người bọn họ đang muốn đi diễn thành một đôi tình nhân đồng tính ngọt ngào, khung cảnh này làm hắn có chút ngượng ngùng.

Đan Hải Minh ăn xong hai cái bánh bao, khi tín hiệu đèn đỏ còn lại mười giây xé khăn giấy ra lau tay, “Anh có ý kiến gì sao?”

Tôi có thể có ý kiến à?

Nói thật, Tiêu Ninh thường thường không hiểu nổi Đan Hải Minh đang suy nghĩ cái gì, đầu hắn trống không một lúc, cuối cùng nghi hoặc cau mày, “Rất tốt?”

Đan Hải Minh cười một tiếng, giống như tự nhủ nói, “Rất tốt?”

“Không phải... Ý tôi là, cậu nếu thực sự thích nam nhân, lần này vừa dễ giải quyết luôn, cũng không phải uất ức.” Tiêu Ninh giải thích, “Đây không phải là tốt vô cùng sao? Nhất lao vĩnh dật(*).”

(*) nhất lao vĩnh dật: làm một mẻ, khỏe suốt đời; một lần vất vả suốt đời nhàn nhã

“Đúng, nhất lao vĩnh dật.” Đan Hải Minh không biết nghĩ tới điều gì, nở nụ cười, “Tôi còn phải cảm ơn vài người.”

Câu nói này khiến Tiêu Ninh nhớ lại thời điểm Đan Hải Minh nhờ hắn đóng giả làm bạn trai cậu, kết quả thì ra là giúp đỡ cậu. Đối phương nói vậy cũng không ngờ được... Thế nhưng, đối với Đan Hải Minh mà nói, hiển nhiên cảm thụ của bản thân mới là quan trọng nhất, không phải hắn có chút tò mò về thân phận Đan nhị thiếu gia này, thì sẽ không oanh oanh liệt liệt như thế chấp nhận. Ít nhất đối với tập đoàn Nhật Hoa đã thành lập hơn trăm năm, cái nhãn đồng tính luyến ái này tuyệt đối không thể nào để cho Đan Hải Minh có cơ hội trở thành người cầm lái, che giấu tốt thì không nói, một khi bị phơi bày ngoài thụ ánh sáng, nói không chừng chỉ cần thăng chức một chút thôi cũng sẽ bị lên án gay gắt.

Tiêu Ninh sững sờ.

Hắn nhớ tới Đan Hải Hồng.

Chuyện này không có khả năng đi? Dù sao cũng là anh em, bắt quá...

Tiêu Ninh không quên Đan Hải Hồng đã từng nhắc đến chữ “dĩ” kia.

*

Đan gia hiển nhiên sống tại khu vực dành cho nhà giàu nổi danh ở A thị, thời điểm lái xe vào khu biệt thự, trong lòng Tiêu Ninh không khỏi cảm khái, không ngờ có một ngày hắn thật sự có thể bước vào thiên đường giá trên trời này của A thị.

Cuối cùng, bọn họ dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự riêng biệt, có người đã sớm chờ sẵn ở nơi đó, đi trước một bước thay Đan Hải Minh mở cửa. Anh ta nở nụ cười đáng yêu chào hỏi, “Đã đến rồi sao?”

“Anh cũng đến rồi?” Đan Hải Minh không rút chìa khóa xe, dứt khoát bước xuống, “Vào nhà ăn cơm trưa đi, trễ rồi có lẽ trên đường quá đông.”

Người này giúp lấy quà tặng sau xe, nhìn qua cùng Đan Hải Minh có chút quen thuộc, cười nói, “Phải đi ngay, cần xử lý chút chuyện giúp Đan tổng.”

Tiêu Ninh cũng xuống xe, quay đầu lại ôm hoa ra, rồi nghe Đan Hải Minh giới thiệu, “Tiêu Ninh, đây là Trịnh Ngôn, trợ lý của anh tôi.”

“Xin chào.” Tiêu Ninh ôm hoa, xã giao gật gù đầu.

Trịnh Ngôn bộ dáng bình thường nhưng trông rất thuận mắt, mái tóc ngắn tóc khiến anh ta nhìn qua rất có tinh thần, người này làm Tiêu Ninh có chút nhớ đến Vương Hoa, đều là mẫu người vừa gặp đã cảm thấy dễ gần, nhưng bởi vì đối Đan Hải Hồng có ý kiến, cho nên Tiêu Ninh không muốn cùng những người có quan hệ với Đan Hải Hồng thân thiết.

Trịnh Ngôn ngược lại rất nhiệt tình cùng hắn chào hỏi, ngồi vào trong xe, quen thuộc hỏi, “Hải Minh, mượn xe của cậu dùng một chút? Sau giờ cơm chiều sẽ trả lại cho cậu.”

“Đi đi.” Đan Hải Minh hai tay xách theo đồ vật, trách xa Tiêu Ninh đang đứng một bên muốn giúp, “Chìa khóa ở phía trên, giúp tôi vứt một chút rác thải trong đó. Đi thôi.”

Sau câu nói có lẽ dành cho Tiêu Ninh, hắn chuyển thân bước lên bậc thang, còn chưa đến gần, cánh cửa liền mở ra, phía sau cửa là một người phụ nữ trung niên mộc mạc, “Tiêu Minh đã về rồi?”

Đan Hải Minh dẫn Tiêu Ninh đi vào, “Dạ, bọn họ đều ở trong?”

“Đều ở, đây chính là Tiêu tiên sinh phải không?” Người phụ nữ thay hai người lấy dép trong nhà, điều này làm cho Tiêu Ninh có chút không quen, nhìn qua người này hiển nhiên không phải là mẹ Đan Hải, “Xin chào, con là Tiêu Ninh, cảm ơn.”

Nàng nhìn thấy bó hoa trên tay Tiêu Ninh, nếp nhăn ngay tại khóe mắt cong lên cười, “Phu nhân thích nhất là hoa bách hợp.”

Chờ khi hai người thay dép xong, bà ấy dẫn bọn họ vòng qua căn phòng chứa nhiều đồ vật quý giá, trên sofa lớn trong phòng khách có bốn người ngồi riêng biệt. Đan Hải Hồng là Tiêu Ninh đã gặp, anh ta ở nhà cũng không có vẻ quá thoải mái, mặc dù biểu tình trên mặt khá vui vẻ, nhưng lại có một luồng cẩn thận tỉ mỉ, dường như anh ta và Tiêu Ninh giống nhau, cũng là tới làm khách.

Nhưng Tiêu Ninh thế nào cũng không ngờ, cư nhiên Diệp Tử Hân đang ngồi bên cạnh anh ta.

Cô gái này hôm nay làm tóc vô cùng phức tạp mà đẹp mắt, mặc quần dài màu vàng nhạt, bên ngoài khoác á khoác nhỏ ngang eo, khiến vòng eo của cô càng trở nên thon gọn tinh tế.

Cô ta lạnh lùng nhìn Tiêu Ninh. Tiêu Ninh đối với cô, tâm tình hơi phức tạp, nhưng nói cho cùng cũng là chuyện riêng của cô và Đan Hải Minh, chính mình bắt quả chi là đạo cụ mà thôi, hắn cũng biết lúc này mà đối với Diệp Tử Hân có bất kỳ hành động lấy lòng nào đều sẽ có tác dụng ngược lại, phương pháp ứng phó tốt nhất vẫn là thuận theo tự nhiên không nhìn không thấy đi...

Còn lại hai người, một người đang ngồi ở vị trí chủ vị đọc báo, một người khác cầm điều khiển từ xa xem tivi.

“Hải Minh.” Người phụ nữ cầm điều khiển từ xa phản ứng đầu tiên, trên mặt mang theo nụ cười đứng lên. Nam nhân ngồi ở vị trí chủ vị lúc này mới thả báo xuống, mặt không thay đổi đánh giá người tới.

Này có lẽ là Đan Dật Tùng và Đan phu nhân, Đan Dật Tùng nhìn như một nhân sĩ tiêu chuẩn thành đạt, mái tóc không hề nhuộm qua, xen lẫn vài sợi trắng bạc, sự sắc bén của ông ta cũng không hiện ra ở trên mặt, mà toàn bộ thu liễm vào trong đôi mắt, tựa như có một luồng vĩnh vào hung hăng, khiến người đều có thể quên mất ông ta là một lão nhân đã bước qua tuổi sáu mươi rồi.

Mà Đan phu nhân trẻ trung giữ lại mái tóc dài, không uốn lượn, rũ xuống bên vai, không biết có phải được bảo dưỡng quá chu đáo hay không, trên mặt cũng không có có nếp nhăn nào đặc biệt rõ ràng, giống như Tiêu Ninh nghĩ, là một phong vận dư âm đại mỹ nhân. Thực sự khó có thể tưởng được vẻ đẹp của nàng khi còn ở thời điểm phong nhã hào hoa, không cần bàn cãi, Đan Hải Minh được trời cao yêu thương nên bề ngoài được hưởng lợi từ nàng.

Nhưng vấn đề là, nàng so với Đan Dật Tùng, trẻ tuổi hơn nhiều lắm.

Tiêu Ninh cảm thấy, những thành viên trong gia đình này xem ra càng ngày càng phức tạp.

“Đây là tặng ta sao?” Thanh âm của người phụ nữ cũng rất êm tai, dường như một dòng nước ấm nhẹ nhàng trôi chảy, một chút đáng vẻ làm bộ làm tịch cũng đều không có. Tiêu Ninh không tự nhiên, ngượng ngùng đưa hoa qua, “Hi vọng cô có thể thích.”

“Cảm ơn, ta rất thích.” Người phụ nữ cười cất cao giọng, “Tiểu Duẩn, giúp ta đem lọ hoa lại đây, hôm qua ta mới mua, cái cái lọ thủy tinh miệng tròn kia.”

Nếu như nói Tiêu Ninh đối với người phụ nữ vẫn chỉ có ngại ngùng mà thôi, nhưng đối với Đan Dật Tùng thì có thể có thể gọi là gắng gượng kiềm chế, nhưng dù sao hắn vẫn khéo léo cẩn thận biểu hiện, “Bác Đan, chào bác.”

Trên mặt Đan Dật Tùng, một tia ý cười cũng không có, khóe môi mím chặt biểu hiện ông ta rất không tình nguyện nhìn cục diện bây giờ. Tiêu Ninh nhìn không nổi, liếc mắt nhìn Đan Hải Minh.

Đan Hải Minh ánh mắt đáp trả hắn, ra hiệu không sao đâu.

Trầm mặc được một khoảng thời gian, Đan Dật Tùng mới gật đầu, “Ngồi đi.”

“Đây là Tiêu Ninh đem đến?” Đan Hải Hồng mở miệng hỏi, nhìn đồ vật Đan Hải Minh để ở trên bàn. Tiêu Ninh nói, “Bọn tôi đi Vân Nam công tác, nhờ hắn mang về chút đặc sản.”

“Hoa quả tươi giữ lại làm món tráng miệng đi.” Đan Hải Minh vẫn như cũ ra vẻ không có chuyện gì, đặt mông ngồi bên cạnh Tiêu Ninh, tùy ý nói, “Hoa quả sấy và vân vân thì làm thuốc hoặc nấu canh.”

“Được.” Ngô Di vừa nhận lấy lọ hoa vừa kéo Duẩn Khê lại dặn dò, “Đem đi ngâm nước sôi, buổi tối dùng nấu canh. Từ Hân thích nhất là uống canh nấm hầm đúng không?”

Diệp Từ Hân rụt rè nở nụ cười, “Đi hầm canh gì cũng rất ngon, loại nào con cũng thích.”

“Lại lừa người rồi? Bây giờ mà nấu canh mướp đắng để xem con có thích hay không.” Ngô Di khẩu khí mang theo yêu thích rõ ràng, Diệp Từ Hân đau đầu cau mày, “Đi...”

Đan Hải Hồng cười nói, “Yên tâm đi, anh đã xem qua tủ lạnh trong nhà rồi, không có mướp đắng.”

Hình ảnh này quá hòa hợp, Tiêu Ninh không nắm chắc được đến cùng đã xảy ra chuyện gì, chuyện của Diệp Từ Hân đã giải quyết xong? Ít nhất lần này không nhìn ra nằng đối với Đan Hải Minh nhiệt tình.

Lúc này Ngô Di mang theo mỉm cười quay đầu lại, “Tiêu Ninh, giúp ta lấy vài tờ báo cũ được không?”

Tiêu Ninh ngồi ở trên ghế sofa, bên cạnh chính là giá đựng báo chí, trưng bày không ít tạp chí, “Được, cần bao nhiêu ạ?”

“Nhiều một chút, ta dùng để lót.” Ngô Di đang nói đột nhiên dùng khuỷu tay húc húc Đan Hải Minh, “Đi, ngồi bên kia, để Tiêu Ninh ngồi với ta.”

Đan Hải Minh liếc mắt nhìn Tiêu Ninh một cái, dời vị trí, ngồi xuống phía bên kia Ngô Di, thuần thục nhặt hoa đưa đến.

“Tiêu Ninh là người nơi nào a?” Ngô Di chọn một cành hoa, thủ pháp lão luyện cắt sửa rồi cắm vào trong lọ, “Nghe giọng nói không phải người địa phương đúng không?”

Giúp nàng đem báo trải ra, Tiêu Ninh trả lời, “Con là người C thị, nhưng lên Đại học thì học ở A thị, sau khi tốt nghiệp quyết định ở đây luôn.”

“C thị cũng là chỗ tốt, vậy cậu có lẽ rất thích ăn cay phải không? Tôi nói nhà bếp chuẩn bị những món cay.” Ngô Di há mồm muốn gọi, bị Đan Hải Minh đánh gãy, “Anh ấy không thích ăn cay, không cần để ý đến anh ấy.”

“Vậy sao.” Ngô Di hỏi, “Vậy thích ăn gì?”

Tiêu Ninh tiếp lời, “Dạ, không cần để ý đến con đâu, con cái gì cũng ăn được.”

“A.” Ngô Di bỗng nhiên lộ ra bộ dáng tỉnh ngộ, nụ cười càng sâu nhìn về phía Tiêu Ninh, “Cậu thích ăn cá đúng không? Tiểu Duẩn.”

Người giúp việc liền chịu khó chạy tới.

Ngô Di nói, “Đi mua mấy con cá, ai, tại sao ta lại quên mất chuyện này, để thím Quách làm món cá rán.”

Nàng thả xuống hoa, trong giọng nói dẫn theo chút chế nhạo, “Yên tâm đi, nhất định so với Hải Minh nấu tốt hơn nhiều. Bất quá, Hải Minh làm cũng không đến nỗi tệ đi? Nó học nhiều ngày lắm mới được đó.”

“Ngài đây còn muốn cắm hoa hay không?” Đan Hải Minh hiếm thấy lộ ra tư thái căng thẳng, nhìn mẹ của mình.

Tiêu Ninh hơi há miệng, tầm mắt của hắn rơi vào ngón tay Đan Hải Minh, những vết thương nhỏ lúc trước từng thấy cũng đã không còn nữa. Hắn đột nhiên cảm giác thấy có chút hoảng hốt không nhận được.

Đan Hải Hồng cùng Diệp Từ Hân thuận miệng trò chuyện, thật giống như ngằm cùng sinh, cũng không chú ý đến ba người bọn họ, mà Đan Dật Tùng từ đầu tới cuối đều không mở miệng, nhắm mắt làm ngơ đọc báo. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nói Chuyện

Bữa trưa cả chủ và khách đều vui vẻ.

Ít nhất nhìn bề ngoài là như vậy.

Ngô Di là một người phụ nữ phi thường hợp tình hợp lý, sẽ không để bất cứ ai cảm thấy lạnh nhạt. Mặc dù không biết đây là tính cách của nàng hay nằng

lực năng, nhưng thật sự có thể khiến tất cả mọi người thoải mái vui vẻ.

Tiêu Ninh thì không thoải mái được bao lâu, bởi vì Đan Dật Tùng vẫn luôn im lặng trầm mặc, đột nhiên gọi hắn vào thư phòng.

Điều này cũng không có gì quá bất ngờ, dù sao sớm muộn cũng phải làm như vậy. Tiêu Ninh bình tĩnh theo ông ta lên lầu.

“Ngồi.”

Đan Dật Tùng ngồi xuống phía sau bàn làm việc, phía trước trưng bày hai tủ đựng đồ to cao, nhìn qua một chút cũng không thấy thú vị. Xem ra, ông ta ngày thường cho dù ở nhà cũng vẫn phải cùng người khác bàn bạc công việc.

Tiêu Ninh trên mặt mang theo lễ phép mỉm cười, ngồi đối diện.

Không hề dong dài, Đan Dật Tùng nói thẳng, xác định ngay trọng điểm, “Cậu và Hải Minh đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Ông ta nói như vậy khiến Tiêu Ninh cảm thấy chột dạ nghĩ rằng ông biết Đan Hải Minh cùng hắn chỉ là thương lượng thỏa thuận, rốt cuộc Đan Hải Minh đã nói với cha mình những gì vậy?

Xuất phát từ cẩn thận, Tiêu Ninh chỉ có thể trả lời, “Chính là như Hải Minh nói.”

“Đừng tìm cớ vòng vèo.” Đan Dật Tùng cau mày, bộ dáng vô cùng quyền lực uy hiếp, “Hải Minh làm sao có thể yêu thích nam nhân được? Nó có phải tìm cậu đóng giả không?”

Nên nói, không hồ là cha con ...

Tiêu Ninh trầm mặc một hồi, hỏi một câu không nên hỏi, “Cậu ấy tại sao lại muốn tìm một người đóng giả để chứng minh mình là đồng tính luyến ái?”

Trên mặt Đan Dật Tùng nháy mắt hoảng hốt, biểu tình kia dường như mềm yếu hẳn đi, nhưng lập tức liền biến mất, nếu không phải Tiêu Ninh quen nghe lời đoán ý, toàn bộ tinh lực đều đặt vào trên người ông ta, hẳn chắc chắn sẽ bỏ sót biểu tình này.

Đan Dật Tùng nói, “Cậu kia, bây giờ tôi đang hỏi cậu.”

“Con biết, Đan tiên sinh.” Tiêu Ninh chậm rãi trả lời, “Thật sự vô cùng xin lỗi, con không phải muốn mạo phạm ngài. Nếu như con nói con có thể hiểu được tâm tình của ngài thì không thể nghi ngờ là con quá ngạo mạn, thứ duy nhất mà con có thể hiểu được chính là, Hải Minh cậu ấy rất coi trọng người nhà, thế nhưng cậu ấy không tí mĩ kể rõ với con chuyện gia đình mình, cho nên với câu hỏi vừa rồi của ngài, con cảm thấy hết sức bất ngờ nên mới nói vậy.”

Đan Dật Tùng chậm rãi nói, “Tôi đối với lời giải thích của cậu không có hứng thú, tôi chỉ muốn nghe lời thật.”

Nhìn không ra người này đã sắp trở thành một ông lão, lưng ưỡn rất thẳng, cao cao tại thượng, nắm chắc mọi quyền lực, càng khiến Tiêu Ninh không thể không căng thẳng ngồi nghiêm túc, hắn tỉ mỉ tự định giá Đan Dật Tùng, lại phát hiện một luồng tức giận khó giải thích.

Cũng không phải bởi vì chính mình giống như phạm nhân bị thẩm vấn, mà là vì Đan Hải Minh.

Cho dù là một người ngu dốt, với những chuyện quan trọng cũng sẽ nghiêm túc suy nghĩ cẩn thận, hơn nữa Tiêu Ninh xưa nay lại là người suy nghĩ nhiều, Đan Hải Hồng nhằm vào Đan Hải Minh gây mâu thuẫn lẽ nào Đan Dật Tùng không nhìn thấy sao? Chính mình đã không hề làm gì, lại đi hỏi một người xa lạ như hắn. Ông ta không thêm suy nghĩ một chút tại sao Đan Hải Minh muốn làm như thế sao.

Tiêu Ninh lời nói vừa vụt khỏi miệng, đã nhận ra mấy phần hùng hổ dọa người không giống mình, “Ngài từ đầu đã nghi ngờ con rồi, con nghĩ cho dù con nói gì, thì ngài cũng sẽ không tin ‘Lời nói thật’ này đâu.”

“Tôi cứ tưởng cậu là một người lễ phép.” Đan Dật Tùng hơi nheo mắt, phi thường nghiêm khắc đánh giá Tiêu Ninh, “Đây là nhà tôi, cậu muốn bị đuổi ra ngoài sao?”

Tiêu Ninh đáp, “Đương nhiên không muốn, Đan tiên sinh.”

“Rất tốt.” Đan Dật Tùng hỏi, “Vậy nói cho tôi biết, con trai của tôi cho cậu thứ tốt gì để cậu đồng ý giúp nó diễn kịch?”

Cho nên đây chính lý do tại sao Đan Hải Minh có thể nhanh chóng công khai tính hướng dâm như ăn cháo, bởi vì Đan Dật Tùng căn bản không tin?

Tiêu Ninh thoáng chốc cảm thấy trách nhiệm trên vai mình nặng thêm mấy phần, mím mím môi, “Đan tiên sinh, ngài cảm thấy chúng con đang diễn kịch, cũng hi vọng chúng con thực sự diễn kịch đúng không?”

Đan Dật Tùng nhìn hắn thật lâu, thật giống như muốn dùng ánh đó mổ xẻ về mặt của hắn. Cuối cùng, Đan Dật Tùng nhắm mắt lại thờ dài, cổ khí thế ác liệt kia vì thế lặng yên rút đi, “Cậu có biết những chuyện trước đây của Hải Minh không?”

Tiêu Ninh hơi hơi trầm ngâm, “Có biết một vài chuyện.”

Đan Dật Tùng hỏi, “Vậy cậu nghĩ thế nào?”

Tiêu Ninh lần này thật sự chần chờ, cái này hẳn phải trả lời sao đây? Tuổi trẻ nông cuồng? Người không ngu ngốc không phải thiếu niên?

Cuối cùng, hắn nói, “Mọi chuyện đều có nguyên nhân?”

Đan Dật Tùng mở mắt ra, “Nó cái gì cũng không nói cho cậu biết, tôi làm sao có thể tin các cậu yêu nhau?”

“Có lẽ là...” Tiêu Ninh đi sâu vào diễn xuất, cười khổ nói, “Cậu ấy chắc nghĩ con chưa đủ khả năng để cùng cậu ấy chia sẻ tất cả những thứ này đi. Không gạt ngài, con và cậu ấy quen nhau chưa được bao lâu, không đủ để có thể cùng nhau thẳng thắn chia sẻ những chuyện không mấy vui vẻ trong quá khứ, trừ những chuyện cậu ấy nói cho con biết, những chuyện khác vẫn là con suy đoán mà thôi.”

Giải thích rất hoàn mỹ.

Đan Dật Tùng gật đầu, thừa nhận nói, “Các cậu gặp nhau không tới ba tháng.”

Sự thành thật này quả thật đã làm Đan Dật Tùng có chút tin tưởng Tiêu Ninh, “Hải Minh thật sự thích nam nhân?”

Thần sắc của ông ta có chút trì trệ, khó có thể tiếp thu, thậm chí đứng lên, đằng sau bàn làm việc đi tới đi lui vài bước, tầm mắt Tiêu Ninh dõi theo ông ta, phòng chừng sau khi bọn họ nói chuyện xong, cha con hai người sẽ có cuộc nói chuyện khác.

Như vậy cũng tốt, với gia đình này, yêu người đồng tính là vô cùng không nên, nếu có thể giải quyết thì giải quyết đi. Như vậy, nếu Đan Hải Minh cùng hắn “Chia tay” sau này cũng có thể tự do lựa chọn giới tính.

Đan Dật Tùng vòng trở về, biểu tình phức tạp chậm rãi bình tĩnh trở lại, từ trên cao nhìn xuống Tiêu Ninh, “Các cậu kết giao được bao lâu?”

Tiêu Ninh ngẩn ra, Đan Hải Minh cùng hắn chưa từng trao đổi qua.

Có thể do hắn quá tin tưởng Đan Hải Minh, thậm chí ngay cả lời kịch cũng chưa từng nghĩ sẽ cùng Đan Hải Minh chuẩn bị hay tập qua một lần.

Trong lòng vì quyết định đại đột của mình mà cảm thấy hối hận, Tiêu Ninh thoáng cau mày, nếu Đan Dật Tùng trước đây đều không tin Đan Hải Minh là gay, thì có khả năng... cũng sẽ không tra cứu chuyện này?

Cuối cùng, hắn nhắm mắt liều chết nói, “Chúng con bắt đầu hẹn hò cũng chính là buổi tối ngày hôm đó, cả hai đều uống chút rượu, sau đó... Hải Minh ngủ lại nhà con một đêm.”

Lời này cũng không tính trả lời, nhưng lại mang tính ám chỉ mãnh liệt, để lại không gian tưởng tượng phi thường phong phú, cũng đủ để mọi người tự hiểu. Vốn dĩ không nên ở trong nhà gia trưởng nói những câu như thế này, nhưng đây là biện pháp an toàn nhất rồi.

Tay Đan Dật Tùng nắm chặt ghế dựa, “Hồ đồ!”

Ánh mắt ông ta nhìn về phía Tiêu Ninh càng chán ghét hơn, “Hải Hồng nói cậu làm việc ở Nhật Hoa, cậu biết Hải Minh là ai nên mới cố ý tiếp cận nó phải không?”

Tiêu Ninh: “...”

Câu hỏi này rõ ràng chế nhạo Tiêu Ninh, thường này hắn không để ý nhiều đến chuyện này, cho nên khi Đan Dật Tùng nói như thế, phải đợi một lát sau hắn mới rõ ràng ông ta đang ám chỉ điều gì, nhất thời cảm thấy vài phần mới mẻ buồn cười.

Lão gia tử này đang đóng diễn phim truyền hình sao?

Nhưng hiển nhiên hắn không thể cười được, nuốt nước bọt nhìn xuống, “... Kỳ thực, ngày đó con bị Vương Hoa kéo đi, cũng không biết mình sẽ gặp ai.”

Đan Dật Tùng xác nhận nói, “Vương Hoa, là người trợ lý đó.”

“Vương ca trước đây từng là thủ trưởng của con.” Tiêu Ninh gật đầu, “Trên thực tế, sau đêm đó, bởi vì rất lúng túng nên chúng con cũng không dự định tiếp tục làm sâu mối quan hệ này, con cũng nghĩ sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại Hải Minh nữa, nhưng công việc của con đột nhiên xảy ra chút vấn đề. Chuyện này không biết cậu ấy đã cùng ngài nói qua chưa?”

Đan Dật Tùng sắc mặt khó coi, cũng không biết nào bỏ đi nơi nào, “Hải Hồng cùng ta nói rồi, nó nói...”

Ông ta ngừng lại, biểu tình hơi thay đổi một chút, mỗi một thờ dài, một lần nữa ngồi xuống, ôm trán, “Tiếp tục.”

“Đúng lúc vợ Vương ca phải sinh con, khi con đến thăm gia đình bọn họ thì thuận miệng cùng anh ấy tán gẫu về chuyện này, anh ấy mới nói cho con biết thân phận của Hải Minh, con đã rất bất ngờ, lúc đó ngay cả tên Đan Hải Hồng con cũng không nhớ rõ.” Tiêu Ninh kể lại tỉ mỉ, “Có lẽ cũng là duyên phận đi, nói chung, con và Hải Minh cứ như vậy lần thứ hai liên lạc nhau. Con rất cảm kích vì cậu ấy giúp con, lui tới cũng nhiều, mà dù sao cũng đã từng có một đêm ở cùng nhau, có một số việc không thể không chế được nên đã xảy ra.”

Tiêu Ninh nói xong, hài lòng tự mình cảm thán, lời này có nhiều vấn đề xen kẽ, thoải mái chập trùng, có lý do có chứng cứ, làm cho người ta không thể không tin tưởng được.

Trên mặt Đan Dật Tùng lúc này đã giảm bớt khá nhiều hoài nghi, ông ta không thể không tin, ngay cả chính bản thân Tiêu Ninh cũng tin nữa là.

Lão nhân gia tàn ra áp suất thấp, “Nhà cậu có mấy người? Làm gì? Cậu có người thân nào sống ở C thị không?”

Nhanh thật, hỏi xong lý do yêu đương, bây giờ bắt đầu điều tra hộ khẩu.

Tiêu Ninh chưa kịp mở miệng trả lời, Đan Dật Tùng thủ thế ngăn lại, “Cậu tốt nhất nên biết rõ, ta có biện pháp kiểm chứng lời nói của cậu là thật hay giả.”

Tiêu Ninh bỗng nhiên yên lặng.

Trên đầu gối, những ngón đầu vô thức nắm chặt nhau, “Chuyện này... Cùng chuyện của con và Hải Minh không có liên quan đi?”

“Không liên quan?” Đan Dật Tùng hỏi ngược lại, “Làm sao có thể không liên quan! Hải Minh có thể công khai chuyện này với chúng ta, nhưng cậu thì sao? Cha mẹ cậu có biết chuyện của cậu và Hải Minh không?”

Tiêu Ninh nhìn Đan Dật Tùng, thời điểm nói đến tính hướng của Đan Hải Minh, ông ta còn có thể bảo trì thái độ cao thâm khó dò, bởi vì đó là do Đan Hải Minh tự mình lựa chọn, cũng biểu thị Đan Dật Tùng đối với đứa con trai mình nhất định vô cùng tin tưởng tín nhiệm, nhưng nếu đối mặt với chuyện con trai mình bị đối xử không công bằng, ông ta liền triệt để phát hỏa.

Lão gia tử này thật sự rất đáng yêu.

Tiêu Ninh rũ mắt, không nhìn được ước ao.

Thôi, nếu như có thể khiến cho Đan Hải Minh an tâm, nói một chút chắc cũng không có vấn đề gì, hắn nói, “Bọn họ không cần thiết phải biết.”

“Cậu có ý gì?” Đan Dật Tùng thoát nhìn rất muốn đập bàn, áp lực xung quanh đột ngột tăng, “Tôi cảnh cáo cậu...”

Tiêu Ninh ngược lại, trong lòng không gọn sóng, “Cha con đã qua đời từ rất lâu rồi. Trước khi ông ấy tạ thế đã cùng mẹ con ly hôn, sau đó con sống trong nhà cô ruột một thời gian.”

Đan Dật Tùng có lẽ không ngờ hoàn cảnh gia đình của Tiêu Ninh lại như vậy, thoáng chốc lúng túng, nhưng vẫn hỏi không chút kiêng kỵ, “Cha cậu tại sao qua đời? Do bệnh di truyền hay bất ngờ?”

Nếu so sánh, Tiêu Ninh nói, “Đại khái... Là bất ngờ đi, không phải bệnh di truyền, gia đình con không có bệnh di truyền nào.”

Đan Dật Tùng hỏi tiếp, “Vậy mẹ cậu đâu?”

“Nàng... nàng khó khăn.” Tiêu Ninh theo thói quen mỉm cười, “Nàng cũng để lại cho con chút tiền, nên cô mới thuận tiện chăm sóc con, bắt quá, khi con vào cấp ba thì dọn vào ký túc xá ở, cùng bọn họ dần dần cắt đứt liên hệ, đã qua nhiều năm rồi.”

Hắn bảo trì mỉm cười nói, “Cho nên, việc bọn họ có biết quan hệ của con và Hải Minh hay không đều không quan trọng.”

Đan Dật Tùng không phải không hiểu chuyện như vậy, cho dù Tiêu Ninh nói uyển chuyển đơn giản, mấy câu vừa rồi cũng khó có thể che lấp đi thời thiếu niên khó khăn của hắn.

Nửa ngày, ông ta nhìn về phía Tiêu Ninh, trong ánh mắt càng lúc càng phức tạp, “Từ cấp ba đã cắt đứt liên lạc, vậy chuyện học hành và sinh hoạt của cậu giải quyết thế nào?”

Tiêu Ninh cười nói, “Con có một người bạn từ thời tiểu học, sau đó vẫn luôn học cùng nhau, người nhà của cậu ấy rất tốt, biết chuyện của con nên đã giúp đỡ con rất nhiều.”

Đan Dật Tùng gật đầu, một hồi lâu sau hắn mới nói, “Ta đã hiểu, ta tạm thời tin tưởng cậu.”

Dừng một chút, hắn ý vị thâm trường nói, “Ngày sau còn dài.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Canh Thuốc

Lúc Tiêu Ninh xuống lầu thì gặp Đan Hải Hồng đang lên, cùng nhau đối mặt, Đan Hải Hồng chào hỏi trước, “Tán gẫu cùng cha xong rồi sao? Cậu vẫn ổn chứ?”

Tiêu Ninh cười cười, “Không có chuyện gì, chỉ tra hỏi chuyện tôi đối với Hải Minh yêu thương bao nhiêu.”

“Cậu cũng thông cảm cho cha một chút.” Đan Hải Hồng một bộ muốn cùng hấn tán gẫu trên cầu thang, “Hải Minh rất quan tâm đến cậu, dù gì đi nữa bọn họ cũng sẽ than vãn Hải Minh trọng sắc khinh bạn cho coi.”

Đối với Đan Hải Hồng, Tiêu Ninh có chút phản cảm không nói rõ được, Tiêu Ninh mơ hồ vài giây mới phản ứng được anh ta đang nói chuyện với mình.

“Quan hệ của Hải Minh và mọi người từ trước đến nay đều rất tốt, lúc nào cũng đi cùng nhau. Bạn bè nhiều năm như vậy rồi, chớp mắt một cái lại thay đổi, danh tiếng trong đám bạn bè cũng không còn quá tốt nữa.” Đan Hải Hồng trêu ghẹo nói, “Nếu anh không yên tâm, cùng đi theo nó là tốt rồi.”

Những người kia cũng không phải là bạn bè tốt đi.

Tiêu Ninh lễ phép nói, “Chuyện của Hải Minh tôi sẽ không xen vào.”

Đan Hải Hồng cười cười, “Nó trước sau như một, tùy ý thích làm theo ý mình, tính tình cậu thoải mái, chiều theo ý nó một chút.”

Tiêu Ninh cũng không muốn mất thời gian cùng anh ta dây dưa, gật đầu mỉm cười chuẩn bị rời đi, không ngờ bị anh ta gọi lại, “Đúng rồi, cậu là tổ trưởng phòng chăm sóc khách hàng đúng không?”

“Đúng.” Tiêu Ninh dừng lại, ngược mắt nhìn. Đan Hải Hồng đứng trên cao, “Tôi cảm thấy với năng lực của cậu thì có chút che khuất tài năng, chút nữa tôi nói với bọn họ, để đưa anh lên làm những chức vụ quản lý cao hơn.”

Tiêu Ninh cười, “Cảm ơn, nhưng mà tạm thời tôi không cần. Bác Đan vừa nãy cũng hoài nghi tôi tiếp cận Hải Minh có mục đích.”

Đan Hải Hồng nói, “Ông ta rất coi trọng Hải Minh, cậu chớ để trong lòng.”

“Vâng, tôi hiểu, nhưng để lão nhân gia yên tâm, cho nên tôi phải yên phận thành thật một chút.” Tiêu Ninh cười lắc đầu, “Tôi đi trước.”

Lần này, Đan Hải Hồng không nhiều lời nữa.

Tiêu Ninh thở dài, đối mặt người người này, không hiểu sao bản thân mình cảm thấy buồn phiền cực kì, Đan Hải Minh cùng anh ta ở chung lâu như vậy, có hay không sẽ thấy mệt mỏi?

Xuống lầu liền thấy Đan Hải Minh, Tiêu Ninh có chút cao hứng nho nhỏ, nhưng đáng tiếc chính là, trong phòng khách ngoại trừ Đan Hải Minh còn có Diệp Từ Hân nữa.

Hai người kia ngồi hai bên ghế sofa, không nói gì, cũng không nhìn đối phương, nhưng cổ tình lại có loại khí thế đối lập. Tiêu Ninh không biết đây có phải bởi vì bầu không khí bên trong tồn tại chuyện gì đó, dù sao đi nữa thì hấn thực sự cảm thấy không thoải mái lắm.

Nhưng Đan Hải Minh vừa nhìn thấy hấn liền đưa tay lên vẫy vẫy, cắt đứt suy nghĩ rồi lăm lăm trong lòng hấn, “Xuống nhà bếp.”

“Cái gì?” Tiêu Ninh bỗng dừng lại, nghi ngờ, đổi hướng xuống nhà bếp, “Nhà bếp?”

Ánh mắt Diệp Từ Hân đang nhìn thẳng đột nhiên dời đến trên người hấn, không thể nói rõ là biểu tình gì, nói chung chắc chắn không phải yêu thích. Tiêu Ninh đi vào nhà bếp, “Bác gái?”

“Nói chuyện phiếm xong rồi?” Ngô Di lấy đây nôi, vặn lửa, cầm khăn lau tay.

“Vâng.” Tiêu Ninh đến gần nạng, “Cần con giúp gì không ạ?”

Ngô Di quay đầu nhìn hấn, nở nụ cười, “Con biết nấu canh thuốc không?”

Tiêu Ninh trả lời, “Con rất ít khi nấu canh.”

Thường ngày, ngay cả món ăn hấn cũng không hay làm, nôi áp suất dùng như thế nào còn lúc quên mất, lại càng không an nhàn thoải mái đi nấu canh thuốc, Lô Nham thì khẳng định không thể nào.

“Ta cảm thấy nấu canh thuốc cùng chế biến những món ăn khác hoàn toàn không giống nhau, nó có lẽ không cần kỹ thuật, chỉ cần thường thức.” Ngô Di dọn dẹp lau chùi bếp, “Nhưng nó thật sự cần nhất là dụng tâm.”

(dụng tâm: quan tâm, để ý, chăm chú, cố gắng)

Nói xong nàng thở dài, “Ta vẫn cho rằng, tiêu tốn mấy tiếng đồng hồ vì ai đó mà hầm một nồi canh là chuyện vô cùng ám áp, cho nên canh thuốc trong nhà đều do ta làm.”

Trước tiên chưa nói đến ấn tượng và suy nghĩ của Tiêu Ninh đối với nàng, chỉ cần một câu nói này của nàng thôi, quả thật đã khiến Tiêu Ninh rất có thiện cảm. Hắn thành thật nói, “Vậy mọi người trong nhà đều có lộc ăn rồi.”

Ngô Di bật cười, “Nói ra thì thật xấu hổ, ta chỉ có món này là làm được thôi, những cái khác đều nhờ người khác. Nấu canh thuốc rất vất vả, nhưng cũng rất đơn giản.”

Đơn giản nhưng phải dùng tâm, cũng như những chuyện ở đời.

Ngô Di đứng dậy, rót cho hai người hai ly nước, “Hải Minh từ sớm đã không hay về nhà nhà nữa, ta từ đó không còn nhiều cơ hội vì nó tận tình nấu một bát canh.”

Nói đến đây, Tiêu Ninh đã minh bạch, Đan Dật Tùng tìm hắn nói chuyện xong, bây giờ liền đến phiên Ngô Di.

Tiêu Ninh nắm chặt ly thủy tinh, cố gắng lấy lại tinh thần.

“Câu không cần căng thẳng như vậy đâu.” Ngô Di nghiêng đầu đi, những sợi tóc dài phất qua bả vai của nàng, vô cùng phong tình, “Hải Minh là một đứa nhỏ rất có lập trường, từ trước đến nay ta chưa bao giờ đành lòng can thiệp vào quyết định của nó.”

Không đành lòng?

Từ này thực sự khiến người ta gọi nhiều suy nghĩ.

“Dật Tùng đối với con lẽ sẽ có hoài nghi, nhưng ta thì tin tưởng Hải Minh, nó vẫn luôn biết mình muốn gì.” Ngô Di rũ mắt, đặt ly xuống bàn, “Tình hình nhà chúng ta chắc con cũng đại khái nhận ra được, có chút phức tạp. Kỳ thực, cũng không có cần giấu giếm cả, Hải Hồng là con trai của Dật Tùng và vợ trước của ông ấy. Lúc ta vào cửa nó mới được năm tuổi, rồi sau đó ta sinh Hải Minh.”

Nàng hai tay ôm ngực, nhìn về phía Tiêu Ninh, “Bây giờ nhớ lại, đứa nhỏ mới có năm tuổi, suy nghĩ cực đoan là chuyện bình thường, mà cho dù Hải Hồng từ sớm đã chín chắn thành thực thì cũng thế thôi. Tình cảm giữa Dật Tùng và vợ trước vẫn luôn không tốt, Hải Hồng cũng biết. Sau khi mẹ nó qua đời, Dật Tùng liền cưới ta, cho nên nó cảm thấy...”

Tiêu Ninh gật đầu, ra hiệu chính mình đã hiểu.

Ngô Di mỉm cười, “Ta cũng phải thừa nhận, lúc ấy, tuổi của ta không lớn, càng không biết làm thế nào mới có thể sống chung với một đứa nhỏ tràn ngập hoài nghi cùng thù hận, nên đã xảy ra nhiều chuyện không vui. Mãi cho đến đêm đó, ta sinh con, đứa bé kia lại chạy ra ngoài, không biết đi đâu, mất tích liên tiếp hai ngày.”

Trong chuyện này, tra khảo một đứa bé chưa có tâm cơ, chưa có suy nghĩ là vô nghĩa, hơn nữa đã trôi qua lâu như vậy rồi.

“Cha của nó rất khó chịu, ta cũng vậy.” Ngô Di nhớ lại, “Có lẽ bởi vì ta và Hải Minh có được quá nhiều hạnh phúc và yêu thương, đối với đứa bé mãi cảm như vậy, ta không khỏi mềm lòng. Hải Minh có lẽ cũng bị ảnh hưởng bởi ta.”

Nàng nói, “Vốn dĩ mặc kệ người người khác hoài nghi, ta không mưu đồ gì, chỉ hy vọng người một nhà vui vẻ cùng nhau sống, Dật Tùng yêu Hải Minh, cũng yêu Hải Hồng, đối với Hải Hồng, ông ta còn thêm phần áy náy, nhưng lòng nghi ngờ của Hải Hồng quá nặng.”

Nói xong nàng cười cười, “Con hiểu chưa?”

Tiêu Ninh thở ra một hơi, “Con hiểu được.”

Mặc dù rất nhiều chuyện không rõ đã được giải thích minh bạch, nhưng tâm tình của hắn vẫn rất phiền muộn, chỉ vì chuyện đó mà cha mẹ của Hải Minh có thể yêu cầu cậu làm đến mức này sao? Không nói đến chuyện tùy tiện bỏ tiền ra xây dựng công ty, nhưng còn trước đây thì sao? Sống chung cùng Đan Hải Minh một đoạn thời gian, cũng đủ để Tiêu Ninh tuyệt đối không tin Đan Hải Minh trước đây lại là một kẻ ngông cuồng ăn chơi trác táng.

Cũng không phải hắn nghĩ vì Đan Hải Minh không đáng bị đối xử như thế. Trong ngôi nhà này, Đan Hải Minh hiển nhiên luôn duy trì thái độ ôn hòa, nhưng mà, trong lòng Tiêu Ninh có chút... không thoải mái?

Ngô Di quan sát Tiêu Ninh đang nhíu mày trầm tư, cười nói, “Con cũng không cần quá đau lòng vì Hải Minh, nó là đứa thông minh, cũng sẽ không chịu thiệt thòi, những chuyện quá tổn thương mình nó sẽ không làm đâu, nhưng lại có thể sống thoải mái hơn những người khác.”

Đau lòng và gì đó? Tiêu Ninh ngẩn người, “Con...”

Nhè nhàng vươn tay vỗ vỗ vai hắn, Ngô Di nói, “Mặc kệ Hải Minh thích nam hay nữ cũng đều được, chỉ cần nó thích, ta liền ủng hộ. Có ta cùng Hải Minh ở đây, thì cha nó tiếp nhận cậu nhanh thôi.”

Đối với người phụ nữ hưng trí bừng bừng này, Tiêu Ninh đành phải yên lặng nhận ý tốt.

“Nói đi nói lại, nếu Hải Minh thật sự thích Từ Hân thì ta sẽ vất vả lắm đây.” Ngô Di ưu sầu xoa hai má, “Hải Hồng từ nhỏ đã rất thương Từ Hân, nhưng Từ Hân lại yêu Hải Minh, bây giờ thì yên tâm chuyện của Hải Hồng rồi. Đám con nít các con thật khiến cho người lớn vô cùng đau đầu nha.”

Tuy miệng nói đau đầu, biểu tình của Ngô Di lại mang theo thích thú, “Con đừng ghen nhá, ta đã nói với con rồi, Hải Minh rất được mọi người yêu thích, thôi đi học, trong cặp, trong vở nó luôn bị nhét đầy thư tình.”

Trong lòng vẫn đang nghĩ về Đan Hải Minh, Tiêu Ninh từ nhỏ đã là dạng người không ai quan tâm, thuận miệng cười nói, “Thật hâm mộ nha.”

“Hải Hồng cũng rất được hoan nghênh, bắt quá, ta không thể tùy tiện giúp nó thu dọn đồ đạc.” Ngô Di nói tới những lời như vậy nhưng lại không hề khó chịu, “Ta thật không ngờ, thì ra Hải Minh căn bản không thích con gái a. Con từ lúc nào phát hiện mình thích đồng tính?”

“A?” Đây vẫn là lần đầu tiên có người thẳng thắn như vậy, cùng hân thảo luận về tính hướng, Tiêu Ninh ghen một chút, “Con... Con không biết...”

“Ồ...” Ngô Di một bộ ta biết tông rồi nha, không hề có chút đáng về trường bối nói, “Con có phải trước đây thích một tiểu nam sinh rồi mới phát hiện?”

Tiêu Ninh: “...”

“nhất châm kiến huyết”. (*)

(*): nhất châm kiến huyết; nói trúng tim đen; gãi đúng chỗ ngứa; lời nói sắc bén

Ngô Di nhỏ giọng cười nói, “Yên tâm yên tâm, ta không nói lại cho Hải Minh đâu. Cha mẹ con có biết chuyện của con không?”

Bị hỏi đến lần thứ hai trong ngày, Tiêu Ninh cũng thả lỏng hơn, đem chuyện cha mẹ mình đơn giản kể sơ lại, Ngô Di nghe xong, yên lặng thật lâu, “Con là đứa trẻ tốt, sau này cùng Hải Minh cùng nhau ở chung, nếu muốn có con cái thì chúng ta cũng có thể nhận nuôi một đứa, hoặc tìm người mang thai hộ, ta và Dật Tung đều sẽ nghe theo các con.”

Tiêu Ninh nghe như thế cũng rất bất đắc dĩ, hân và Đan Hải Minh không phải đang hẹn hò, dù cho bọn họ diễn tốt thế nào, lừa gạt tất cả mọi người, nhưng đó cũng không phải là sự thật.

Cho dù, những lời Ngô Di nói làm hân vô cùng chăm chú suy nghĩ, nhưng Đan Hải Minh ưu tú như vậy, đặc biệt như vậy, sẽ không đến nỗi bất đắc dĩ thành đôi với mình, chỉ cần có thể giúp đỡ việc khó khăn của cậu là tốt rồi.

“Bây giờ không có con cái, cũng có thể nuôi thú cưng.” Ngô Di cẩn thận quan sát tình tình, điều chỉnh độ lửa, “Ài, Hải Minh không biết đã nói với con chưa, nó rất yêu thích chó mèo?”

Đan Hải Minh chưa đề cập tới, nhưng Tiêu Ninh đã nhìn ra rồi, “Con có nuôi một con mèo.”

Khẽ cười một tiếng, Ngô Di nói tiếp, “Thằng bé từ nhỏ đã kiếm mèo hoang, chó hoang đem về nhà, sau đó cũng không biết làm sao chăm sóc đám chó mèo đó, thím Thẩm thì suốt ngày bận rộn, chỉ dạy nó vài việc cố định cần làm, đầu tiên tắm rửa sấy khô sạch sẽ, uy sủa bò làm ấm bụng, tận tình vuốt lông động viên, rồi nhất định phải ôm lên giường chính mình ngủ.”

Tiêu Ninh càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, sao với cái trình tự này lại cảm thấy cực kỳ quen thuộc?

Đột nhiên nhớ tới buổi tối ngày hôm đó Đan Hải Minh nửa đêm lĩnh hân về nhà, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng quỷ dị.(=))))

Ngô Di nhận ra sắc mặt hân không bình thường, “Sao vậy?”

“Không có gì ạ.” Tiêu Ninh chặt vật che giấu, “Chỉ là thắc mắc, nếu đem nhiều động vật nhỏ như vậy về nhà, thì không phải nơi đây đã thành vườn thú rồi?”

Ngay cả một con mèo hay chó cũng chưa từng thấy qua.

“À, chuyện này a.” Ngô Di nhún nhún vai, “Bởi vì Hải Hồng không thích, nó còn lặng lẽ ném đi mấy lần, cứ nghĩ chúng ta không biết.”

Nàng nói xong cười cười, dường như từ sâu trong tim đã thấy buồn cười.

Tiêu Ninh: “... Cô không tức giận sao?”

“Có gì phải tức giận đâu, bộ dáng Hải Hồng bày ra khuôn mặt nhỏ nói dối thật sự rất đáng yêu, nhưng đáng tiếc con không thấy được.” Ngô Di cười mãi không dừng “Sau đó Hải Minh cũng biết, nhưng vẫn giả bộ không biết đùa anh trai nó, anh nó bị nó chọc đến nổi vô cùng căng thẳng khản trương.”

Lúc này, nàng mới dần dần ngừng cười, ngữ khí có chút thương cảm lại có chút hoài niệm, “Nhưng rồi sau này Hải Minh cũng không tìm mèo hay chó đem về nhà nữa.” Đăng bởi: admin

Chương 29: Chết Vần

Tiêu Ninh bất tri bất giác đứng trong nhà bếp cùng Ngô Di hàn huyền suốt buổi trưa. Thời điểm quay lại phòng khách, Diệp Từ Hân đã không còn, chỉ có một mình Đan Hải Minh ngồi đó xem ti vi.

Ngô Di hỏi, “Từ Hân đâu?”

“Cùng anh ra ngoài rồi.” Đôi mắt Đan Hải Minh không hề nhắc lên, “Có lẽ sẽ không trở về ăn con tối.”

Ngô Di không bắt ngờ, “Ừ, vậy nói thím Quánh làm ít thức ăn lại, canh thì hầm nhiều hơn, buổi tối nếu ăn không hết, các con cứ đem về. Cha còn chưa xuống à?”

“Vẫn còn ở trong thư phòng.” Đan Hải Minh liếc nhìn Tiêu Ninh, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình chăm chăm, nhướn mày hỏi, “Làm gì?”

Thật sự là, Tiêu Ninh hôm nay trải qua toàn bộ thời trong căn nhà này, đã nhận thức được không ít chuyện, đối với Đan Hải Minh hẳn không thể không cảm khái. Hẳn thực sự khó có thể tưởng tượng ra việc sống chung nhà với một người anh trai, mà người anh đó lại khắp nơi nghỉ kỳ rồi không lớn không nhỏ hăm hại thì trong lòng sẽ nghĩ như thế nào. Cậu cố gắng đem lợi ích của mình vì Đan Hải Hồng mà xé nhỏ, xử lý tốt như vậy, cũng không hy vọng khiến Đan Hải Hồng trở nên biến chất, đây là bản lĩnh của cậu, nhưng không phải trách nhiệm của cậu.

Cậu thực sự không nên tiếp tục tự dần vật mình nữa.

Tiêu Ninh cảm thấy một trận kích động khó có thể dùng lời diễn tả được, rất muốn nói chuyện với Đan Hải Minh, hoặc là vì cậu làm chút gì đó, nhưng cuối cùng hẳn chỉ lắc đầu, “Không có chuyện gì.”

Xác định thân sắc hẳn không có gì khác thường, Đan Hải Minh lúc này mới đem lực chú ý ném cho Ngô Di, “Trong sân sao lại trồng nhiều cây cối như vậy?”

“Con vừa nảy đi xem rồi?” Ngô Di không nhúc nhích, “Mới đổi, năm nay có lẽ cây vẫn chưa lớn được, sang năm hy vọng cả nhà mình có thể ăn quả dương mai.”

Chưa được bao lâu, Đan Dật Tùng cũng đi xuống, người một nhà ngồi vây quanh cùng nhau ăn cơm tối, bầu không khí so với buổi trưa cuối cùng cũng đã hài hòa hơn nhiều, ít nhất không cần cố gắng tận lực miễn cưỡng. Đan Dật Tùng vẫn không nói gì, cũng may đối Tiêu Ninh đã giảm bớt ánh mắt sắc bén đánh giá.

Canh quả nhiên còn lại không ít, Ngô Di dùng một hộp giữ nhiệt rót vào, rồi cẩn thận dùng khăn vải gói bên ngoài, “Cái này ăn rất ngon, tụi con hãy đem về nhà, sáng sớm ngày mai dùng canh gà này hầm nóng làm điểm tâm là tốt nhất, trong nhà có có rau cải xanh không?”

Đan Hải Minh trả lời, “Không còn.”

Cho nên, bọn họ lại bị nhét thêm một bó rau.

Lông mày thanh tú duyên dáng của Ngô Di nhíu lại, tựa như đang suy nghĩ xem còn gì cần đem đi nữa không Đan Hải Minh không nhận được nữa, “Đi, tuần sau có thời gian lại trở về.”

“Được.” Ngô Di lúc này mới yên tâm, “Đi nhanh đi, về sớm một chút.”

Trịnh Ngôn buổi chiều đã lái xe trở về ga ra, lúc này vừa vặn lập tức lái về nhà.

Một lần nữa quay lại tình cảnh hai người lại chung, trải qua buổi chiều cùng cha mẹ Đan Hải Minh tán gẫu, trong lòng Tiêu Ninh bây giờ cảm thấy rất vui diệu.

(vì diệu; tế nhị; tinh xảo; nhỏ bé; khéo léo; tinh tế màu nhiệm không thể nghĩ bàn được)

Đan Hải Minh mở miệng nói, “Muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

“Diệp Từ Hân và anh cậu...” Tiêu Ninh cảm thấy, trước tiên cứ mặc kệ Diệp Từ Hân nghĩ như thế nào, nhưng Đan Hải Hồng nhìn qua tràn đầy tự tin a.

“À, bọn họ sao.” Đan Hải Minh suy nghĩ một chút, “Từ Hân vốn dĩ không phải là kiểu người có chủ kiến, áp lực hai bên gia đình cùng thủ đoạn của anh tôi gộp lại, lấy ai cũng như vậy thôi, cô ấy chẳng mấy chốc sẽ nghĩ thông suốt.”

Đan Hải Hồng có thể hài lòng, Đan Hải Minh cũng không có gì tổn thất, Tiêu Ninh thờ phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt, cả nhà đều vui vẻ. Cậu vất vả rồi.”

“Xem ra mẹ tôi đã nói cho anh không ít chuyện.” Đan Hải Minh dường như cảm thấy buồn cười, trong giọng điệu mang theo ý cười mệt mỏi, “Tôi và anh tôi không hẳn phức tạp như anh nghĩ đâu, sở dĩ chuyện trước kia âm ỉ phiền phức như vậy, cũng chỉ là bởi vì anh ấy không tin những thứ anh ấy muốn tôi đều không cần, cho nên tôi cũng lười nói, dứt khoát để anh ấy tự hiểu.”

Tiêu Ninh nhìn gò má của hắn, “Anh cậu không thể so được với cậu.”

Đối với lời nhận xét này, Đan Hải Minh cảm khái cười nói, “Mỗi người đều có cuộc sống và vị trí của riêng mình, loại ý nghĩ cùng người khác so sánh này vốn dĩ là sai.”

Tiêu Ninh đáp, “Chỉ bằng câu nói này, anh ta khẳng định không sánh được với cậu. Cậu làm quá tốt.”

Đan Hải Minh quay đầu nhìn hắn, dưới những ngọn đèn đường pháp phòng trong bóng tối, trên mặt Tiêu Ninh tràn đầy chân thành, từ trước đến nay hắn thật tâm phục ai cũng sẽ chỉ làm như vậy, quên mất kỹ xảo thành thực, dường như vừa nói chuyện vừa nâng lên tầm lòng mình cho người ta xem. Cổ chân thành đầy có vẻ hơi ngốc nghếch và ngây ngô, khiến người nhìn người nghe không nhịn được cười.

Cho nên, Đan Hải Minh rốt cuộc cũng cười, “Anh cũng làm rất tốt.”

Câu trả lời này vượt qua dự liệu của Tiêu Ninh, nhưng ngữ khí Đan Hải Minh bây giờ có chút kỳ quái khác thường. Hắn còn chưa kịp suy nghĩ kỹ rốt cuộc đây là gì và tại sao, thân thể đã lập tức chủ động mở ra đề tài mới, “Tôi nghe bác gái nói, từ bé cậu đã kiếm nhiều động vật đem về, nhưng trong nhà không thuận tiện nuôi, nhưng tại sao bây giờ ra ngoài sống một mình rồi lại không tìm nuôi nữa?”

Đan Hải Minh lắng nghe rồi trả lời, “Không phải anh đã tìm rồi sao?”

Tiêu Ninh bị hắn trả lời như thế, càng không biết nói gì tiếp theo.

“Thời gian của tôi không cố định, có lúc còn không thể về nhà nữa.” Đan Hải Minh lúc này mới nói, “Một người không tiện, nuôi mà không thể chăm sóc thật tốt, chỉ bằng đừng nuôi.”

Tai nghe vua giai điệu K ca**, Tiêu Ninh vừa nhận điện thoại vừa nghĩ nhất định sau này phải đổi chuông.

Người gọi đến đặc biệt nằm ngoài dự liệu của hắn, là Hạ Ly, “Này, Hạ Ly?”

Bên kia nửa ngày không lên tiếng.

Tiêu Ninh cảm thấy kỳ quái, “Hạ Ly? Sao vậy?”

Hạ Ly lạnh lùng đáp, “Ngày đó tôi không kìm chế được đã đánh anh, xin lỗi.”

Trong giọng nói của cậu ta không hề mang theo áy náy, Tiêu Ninh đoán chắc Lô Nham đã bảo cậu ta gọi điện xin lỗi mình, “À, chuyện này, không sao, tôi hiểu. Cậu đừng để trong lòng. Cậu và Lô Nham vẫn tốt chứ?”

Hạ Ly cơ hồ lập tức sắc nhọn nở nụ cười, “Không nhọc anh bận tâm, tôi và Lô Nham nhất định sẽ thật dài, thật lâu.”

Lời nói nay mang theo thâm ý khiến Tiêu Ninh nhú mày, không biết Hạ Ly đã xảy ra chuyện gì. Khẩu khí của hắn vẫn ôn hòa, “Ừ, vậy thì tốt.”

Vốn dĩ không phải muốn cùng cậu ta tán gẫu, Tiêu Ninh nói xong lời khách sáo đã nghĩ cúp điện thoại, không ngờ Hạ Ly lại tiếp tục chế giễu nói, “Tiêu Ninh, anh vẫn dùng cách này để đối phó với những người yêu trước đây của Lô Nham đúng không? Lén lút gây mâu thuẫn giữa bọn họ, rồi hiển nhiên trở thành một người bạn tốt hiểu ý?”

Tiêu Ninh nghe vậy như lọt vào trong sương mù, “Cái gì? Tôi không có...”

“Không cần cãi chày cãi cối.” Hạ Ly trào phúng nói, “Loại người như anh tôi thấy nhiều lắm rồi, thực sự là một đóa Bạch Liên Hoa tốt, anh và Lô Nham đã sống chung nhiều năm như vậy rồi, vừa không dám ở cùng anh ấy, vừa không chịu buông tay để anh ấy đến với những người khác, anh như vậy mà không biết thẹn với lòng, chơi loại trò chơi này thú vị lắm sao? Anh cứ chờ đi, tôi sẽ không cùng anh chơi cái trò này.”

Nói xong liền cúp.

Tiêu Ninh tròn mắt há hốc mồm nghe tín hiệu máy bàn đơ đơ.

Đan Hải Minh lên tiếng, “Sao vậy?”

Hắn mờ mịt nhìn màn hình điện thoại di động, quay đầu hỏi, “Bạch Liên Hoa là cái gì?”

Đan Hải Minh hỏi, “Ai nói anh là Bạch Liên Hoa?”

Tiêu Ninh ngày thường không tiếp xúc với những từ như vậy, nhưng chỉ bằng bản năng cũng rõ ràng, đây không phải là thứ gì tốt đẹp.

Đan Hải Minh từ khoảng không trước mắt quay đầu nhìn hần, thấy Tiêu Ninh thật giống như bị đá kích không nhỏ, liền vươn tay ra xoa xoa đầu hần, đáng dấp kia, cùng khi vò lông Tiểu Hắc giống nhau như đúc, “Là khen anh xinh đẹp như hoa đi.”

Tiêu Ninh: “...”

Cuối cùng hần cũng chỉ cười cười, “Được rồi, cảm ơn.”

“Là người lần trước đánh anh?” Đan Hải Minh hiện tại cùng Tiêu Ninh nói chuyện, ngữ khí đã sớm không còn như trước kia mỗi một câu đều hàm chứa ý tứ không thể phản bác, hòa hợp hơn rất nhiều, “Rốt cuộc là chuyện gì? Anh cướp bạn trai người khác sao?”

Nhu nhu trán, Tiêu Ninh chìm trong yên lặng. Đan Hải Minh dường như chắc chắn với lời đoán của mình, không hồi thúc, cũng không có ý mở ra đề tài khác.

“Ài.” Tiêu Ninh che trán thở dài một tiếng, “Nói ra rất dài. Tôi cũng không biết tại sao lại thành ra như vậy, rõ ràng đều đã nói cho bọn họ biết tôi đã có bạn trai.”

Đan Hải Minh tiếp lời nói, “Tôi à.”

Cũng không biết có phải hay không bởi vì câu đó tương đối ngắn, ngữ điệu lại nhẹ bổng, trái tim bắt đầu đập nhanh muốn nói hết ra.

“Đúng vậy.” Tiêu Ninh vuốt ve vỏ điện thoại bóng loáng lạnh lẽo, đem chuyện Hạ Ly cùng Lô Nham đơn giản kể qua, nói xong mới phát giác vô cùng mất mặt, bất quá, bộ dáng khó coi hơn của mình Đan Hải Minh đều đã thấy, ở ngay trước mặt cậu tóm tắt một lần cũng không quá khó khăn để tiếp thu như vậy.

Đan Hải Minh nghe xong, chậm rãi hỏi, “Vậy anh thích Lô Nham à?”

Nên nói cậu ta lạc đề quan tâm chuyện kỳ quái, hay là nên nói cậu đã xác định đúng trọng điểm đây, Tiêu Ninh cười khổ, suy nghĩ thật lâu, lâu đến tận khi bọn họ đều trở lại chỗ đậu xe của khu nhà.

Tiêu Ninh mới nhỏ giọng nói, “Khi còn bé, cậu ta là người bạn duy nhất của tôi. Đương nhiên, cậu ta có rất nhiều bạn bè khác. Thế nhưng cuối cùng người chơi với cậu ta lâu dài nhất cũng chỉ có tôi.”

Hần nói thao thao bất tuyệt với Đan Hải Minh về chuyện quá khứ của hần và Lô Nham, âm thanh càng ngày càng nhỏ, như sợ quấy rầy đến cậu.

Ngón tay Đan Hải Minh trên vô lăng hơi gõ nhẹ, cuối cùng phát biểu bình luận, “Tuy rằng tôi không phải cô tình muốn phá nát hồi ức về mối tình đầu đẹp đẽ của anh, nhưng mà dưới cái nhìn của tôi, đó thật không phải là tình yêu a.”

Còn mãi mê đắm chìm trong hồi ức, Tiêu Ninh dường như bị dội một thau nước lạnh choáng váng, “Cái gì?”

“Bởi vì tôi không nhìn ra anh đối với anh ta có dục vọng, anh có bao giờ mộng xuân nghĩ đến anh ta sao? Anh có bao giờ mơ về anh ta? Anh đã từng nghĩ về tương lai của hai người chưa?” Đan Hải Minh nghiêng đầu nhìn hần, ngữ điệu không hảo ý hỏi, “Anh có bao giờ, muốn hôn anh ta?”

Những câu chất vấn liên tiếp này khiến Tiêu Ninh căn bản không hề chuẩn bị choáng váng đầu óc, “Tôi...”

Hần thật sự chưa từng, Lô Nham đối với hần quá xa xỉ, quá tốt đẹp, lại hoàn hảo. Cậu ta đã giúp đỡ hần quá nhiều. Hơn nữa hần không thật sự hy vọng quá xa vời rằng mình có thể cùng Lô Nham thành một đôi, với tính cách Tiêu Ninh, chuyện như vậy đừng mơ tới nữa.

Tiêu Ninh có chút choáng váng, cố gắng suy nghĩ, “Tôi... Đối với cậu ấy, đại khái là bách lập đồ đúng không?”

Không lập tức phản bác hần, Đan Hải Minh suy nghĩ một chút, “Phải không? Bách lập đồ? Bất quá, thứ cho tôi không có nghe được anh và hần giống như linh hồn gặp nhau cùng nhau cộng hưởng, hay là anh chưa nói cho tôi biết?”

Quý hồn gặp nhau cùng nhau cộng hưởng, Lô Nham và Tiêu Ninh đến tận bây giờ vẫn chưa từng có gì chứng tỏ sự yêu thích, cậu ta ngay cả Tiêu Ninh thích ăn cái gì đều không hề biết.

Không hiểu tại sao Đan Hải Minh giống thay đổi thành một người khác, cứ âm ỉ về vấn đề này không tha, còn nói quá đáng như vậy, Tiêu Ninh diện vô biểu tình nhìn Đan Hải Minh, “Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Đan Hải Minh dường như không thèm để ý đến sắc mặt khó coi của hần, “Anh như vậy, tôi cảm thấy Lô Nham với anh suy cho cùng chỉ là một người nam nhân mà anh vẫn luôn khát vọng, mà thậm chí chỉ là một ước mơ đơn thuần, hơn nữa ước mơ của anh cũng không phải Lô Nham này.”

“Tôi xưa nay chưa từng thấy bất luận loại tình yêu nào có thể như thế, không độc chiếm, không ghen tị, không nhớ nhung.” Cậu trên dưới quan sát Tiêu Ninh, “Cũng chưa gặp chuyện gì mà chỉ có một bên tận lực nỗ lực, trả giá, anh từ Lô Nham có được cái gì? Cảm giác an toàn? Cảm giác tự mình thỏa mãn? Tình cảm của anh quá yếu đuối, nhất định phải tìm một người nào đó để dựa vào, có lẽ thay đổi bất cứ người nào cũng đều được đi.”

“Đủ rồi!” Tiêu Ninh cắn môi, sắc mặt trắng bệch, “Đan Hải Minh, cậu câm miệng.”

Đan Hải Minh chớp mắt nhìn chăm chú hần, “Anh có thể phản bác tôi.”

Những câu nói này phảng phất như vụn băng, đâm vào tim Tiêu Ninh, vừa lạnh vừa đau.

Không hề nghi ngờ, hẳn quả thật là người nhất gan hèn yếu, Tiêu Ninh vẫn luôn biết như vậy, hẳn bây giờ đã thấy rõ, đồng thời cũng khiếp đảm vô cùng, hẳn chưa bao giờ vì tình cảm của chính mình mà hành động, bảo vệ người mà mình thầm mến, từ đầu đến cuối buồn vui nhìn cậu ta, cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.

Nhưng mà phần tình cảm này với Lô Nham, vừa thấp kém vừa vui mừng, lại là động lực để hắn mang theo trong suốt những năm tháng lẻ loi, hắn rất thích Lô Nham, thậm chí là yêu, luôn luôn quan tâm dõi theo hành động người này, và những việc làm đó cũng đã ngày qua ngày xây dựng nên bản chất tính cách của hắn, cho dù bây giờ cố gắng không làm như vậy nữa, nhưng người ấy vẫn từng là tia sáng trong cuộc đời vốn dĩ đen tối tầm thường này của hắn.

Tiêu Ninh nắm chặt nắm đấm, cố gắng nhẫn nhịn cảm xúc muốn hướng tới mặt Đan Hải Minh ném qua. Mối hận run rẩy mấy lần, im lặng không lên tiếng, buông dây an toàn, mở cửa xe đi xuống.

Cậu ta làm sao có thể nói như vậy?

Đan Hải Minh không hề để cho Tiêu Ninh có bất kỳ lối thoát nào, thần kinh cảm thấy vô cùng đau, hắn cũng chẳng biết vì sao chính mình lại phản ứng lớn như vậy, cả người như bị vùi trong đại dương mênh mông, không một bóng người, càng không có bất kỳ thứ gì giúp hắn ấm áp.

Rầm một tiếng đóng cửa lại, Tiêu Ninh bản thân rất lâu, mới một mình gắng gượng đi vài bước, giống như dùng hết khí lực đổ xuống ghế salông.

Tiểu Hắc đã sớm phát hiện hắn trở về, lúc này chạy nhanh tới, kéo ống quần bò lên, meo meo kêu, cọ qua cọ lại, sát bên Tiêu Ninh gục xuống, trong cổ họng phát ra tiếng ngáy đặc thù của loài mèo.

Tiêu Ninh nhắm mắt lại.

Trong mắt Đan Hải Minh có phải hắn chỉ một kẻ hèn hạ buồn cười? Bởi vì sợ hãi không hề có thứ gì bên cạnh, cho nên cần phải có một người như vậy để hắn yêu thương dựa vào, ở bên cạnh người đó, làm một kẻ nhỏ nhoi mới có thể bình yên sống qua ngày?

Những câu nói từ miệng Đan Hải Minh luôn đặc biệt gây tổn thương người khác, Tiêu Ninh một mình mở mắt ra, ôm lấy Tiểu Hắc, “Có đói không? Hay là ăn khuya thêm một chút?”

Tiểu Hắc mở to đôi mắt xinh đẹp, không biết gì cả vui mừng kêu lên. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Xin Lỗi

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Ninh bị tiếng chuông cửa đánh thức, Tiểu Hắc không chịu ngủ trong nhà của nó mà nằm trong phòng mình, nhào giường trên giường hắn ngày khò khè ngủ ngon lành, ghét bỏ Tiêu Ninh đem nó đánh thức, bỏ đi nơi khác gục xuống, co thành một đoàn ngủ tiếp.

Hắn tối hôm qua ngủ không ngon, ngơ ngơ ngẩn ngẩn trợn mắt bò lên giường, sức lực vẫn chưa kịp hồi phục, liền mang dép lê đi mở cửa, “Vị nào?”

Mở ra là thấy Đan Hải Minh chính ĩnh đứng đó, một thân nhẹ nhàng khoan khoái nói, “Qua đây nấu mì.”

“... Mì?” Tiêu Ninh trên mặt một mảnh trống rỗng, đầu óc động hoạt động vô cùng gian nan, “Nấu mì?”

“Mì gà.” Đan Hải Minh nhấn mạnh từng chữ, nhìn chăm chăm gương mặt mông lung buồn ngủ của Tiêu Ninh, vuốt móng vuốt nặn nặn, “Điểm tâm.”

“A...” Tiêu Ninh đều đã quên, lâu sau mới phản ứng được, theo bản năng gật đầu, “Được...”

Chờ Đan Hải Minh đi rồi, Tiêu Ninh mới hoàn toàn tỉnh lại.

Tối hôm qua, hình như bọn họ đã xảy ra chút chuyện đi?

Nhưng mà... Người này tại sao lại cư xử như chưa từng có gì?

Điểm này làm Tiêu Ninh cực kỳ xoắn xýt, nói hắn dối những lời đêm qua của Đan Hải Minh một chút cũng không hề có mảy may tự nhiên là gạt người, cũng không hiểu sao bản thân lại đột nhiên đánh giá nghiêm khắc như thế, người đó thật sự đã đem Tiêu Ninh nói rất quá đáng, rồi bây giờ lại làm

bộ mọi việc chưa từng phát sinh, cứ như vậy cho qua?

Bất quá loại ý nghĩ không phục này cũng chỉ là để đỡ tức mà thôi, chứ chỉ cần nghĩ đến Đan Hải Minh đã âm thầm vì mình làm không ít chuyện, so với loại không thoải mái này đối với Tiêu Ninh không thể coi là cái gì. Với những người tốt với mình, hần từ trước đến giờ đều rất dễ động lòng, tối hôm qua đây cửa rồi đi đã là trường hợp quá đặc biệt rồi.

Nói đến tỉ lệ cực nhỏ hần ở trước mặt người khác phát hỏa, thì Đan Hải Minh đã chiếm đến hai lần.

Vì vậy sau khi rửa mặt xong, Tiêu Ninh chuẩn bị kỹ càng nước sạch và thức ăn mèo cho Tiểu Hắc, liền sắc mặt như thường qua nhà đối diện. Dù sao hần cũng không dự định sẽ cùng Đan Hải Minh đề cập đến chuyện đó nữa, bọn họ cũng sẽ không lại vì chuyện này mà không thoải mái.

Trong phòng bay lên hương vị canh gà, sáng sớm như vậy thật sự rất câu dẫn người ta nha, Tiêu Ninh đi tới cạnh bàn ăn ngồi xuống, Đan Hải Minh đã chờ ở đó sẵn.

Hần nâng lên một bát canh gà, mặt trên rải vài lá cải xanh, nuốt ngụm nước bọt, “Không phải gọi tôi đến nấu sao?”

“Chờ anh nấu xong sẽ không còn thời gian.” Đan Hải Minh khò khè húp một hơi, “Bình thường không ăn điểm tâm ở nhà?”

“Ngại phiền phức, đều đi ra ngoài ăn.” Tiêu Ninh cúi đầu ăn mì, bỗng dưng xuất hiện một quả trứng chim, cắn một cái, ngừng lại. Tiêu Ninh không thích ăn trứng, kể cả trứng gà, hần nhú nhú mày, vừa định mặc kệ nuốt xuống. Nhưng đang trong vài giây do dự kia, Đan Hải Minh đột nhiên nuốt thìa canh tới, “Cho tôi đi.”

Tiêu Ninh kinh ngạc nói, “Tôi đã cắn qua rồi...”

“Tôi nhìn thấy.” Đan Hải Minh hỏi, “Anh có bệnh sao?”

Tiêu Ninh: “...”

Tiêu Ninh lắc đầu.

Đan Hải Minh liền gấp cái trứng kia về ăn.

Nhìn cậu cúi đầu ăn cơm, chuyện không vui hôm qua trong lòng Tiêu Ninh thoát chốc tan thành mây khói hết.

Người này luôn quan tâm đến người khác ngay cả những lúc lúc người đó không hề ngờ tới, Tiêu Ninh chọc chọc đùa, “Cậu thường thường ở nhà làm điểm tâm?”

Đan Hải Minh ừ một tiếng, “Những năm xuất ngoại kia đã dưỡng thành thói quen, đồ ăn ở ngoài cũng không ngon, nếu có vật liệu, không bằng tự mình tùy tiện làm một chút.”

Tiêu Ninh cũng từng trải qua, nếu nói tùy tiện làm một chút, thì tay nghề chỉ thường thường mà thôi, giống như tô mì này, vẫn chỉ có canh là ngon nhất. Có lẽ món duy nhất Đan Hải Minh am hiểu, chính là cá rán đi.

Tâm tình xoắn xuýt đem canh trên bàn ăn sạch sẽ, Tiêu Ninh chủ động đi rửa bát, còn nửa tiếng nữa mới tới chín giờ, nơi này cách Nhật Hoa rất gần, hoàn toàn đến kịp.

Đan Hải Minh đi theo đứng tại cửa phòng bếp nhìn Tiêu Ninh rửa bát, “Xin lỗi.”

Đan nhị thiếu gia làm gì cũng không bao giờ cho người ta thời gian để chuẩn bị tâm lý, câu nói này quả thực giống như trời giáng xuống, Tiêu Ninh dừng tay lại, cơ hồ bị dọa cho hoảng sợ quay đầu nhìn về phía cậu, “Cái gì?”

“Tối hôm qua tôi nói những câu kia.” Đan Hải Minh chân thành xin lỗi, trong lúc giải thích cũng thân nhiên không gượng ép, “Tôi trở về suy nghĩ thật lâu, là tôi quá phiền diện.”

Tiêu Ninh yên lặng, hần đã sớm đem việc này quăng ra sau đầu, không ngờ Đan Hải Minh lại tự mình xin lỗi. Trên thực tế, so với tức giận, hần cảm thấy khổ sở cùng mất mát nhiều hơn, “Không có gì, kỳ thực lời cậu nói... Cũng không phải hoàn toàn sai.”

Hần xoay người cầm chén lên rửa sạch xả phòng, “Tại cách tôi thích người khác quá kỳ lạ, cho nên mới bị đối xử như vậy.”

Có một câu nói vô cùng chính xác hay được mọi người lưu truyền,

tôi thích người,

không liên quan tới người.

E rằng từ đầu đến cuối, Tiêu Ninh đều thật sự không cần Lô Nham đáp trả.

Tiêu Ninh tự giễu nở nụ cười, “Tôi sợ nhất không phải là Lô Nham cùng những người khác thân thiết hoặc là cùng những người khác kết hôn, mà là

không để ý đến tôi nữa. Tôi từ nhỏ đến lớn chỉ có cậu ta là người thân nhất, tôi dựa dẫm vào cậu ta quá nhiều —— như cậu nói —— khát khao, còn có tình thân và năm tháng, nếu cậu ấy không để ý tới tôi, tôi lập tức sẽ cảm thấy tôi lại trở về nơi không ai thấy được.”

Cầm chén xếp kỹ bỏ vào bên trong tủ bát, Tiêu Ninh vắt khăn vải lau sạch khu nhà bếp, “Loại cảm giác đó rất khủng khiếp, tôi không muốn lại phải trải qua nữa. Đã nhiều năm như vậy, không chút tiến bộ. Tôi... Đúng là, phi thường yếu đuối.”

Đan Hải Minh không vui nhìn hắn, “Tôi đã nói tôi thật sự xin lỗi rồi mà.”

Tiêu Ninh không nói gì, chỉ cười cười, người này rốt cuộc tính cách vẫn rất trẻ con, “Tôi cũng đã nói là không sao a.”

“Không phải như vậy.” Đan Hải Minh dường như buồn bực thở dài, “Nếu tôi đã thừa nhận tôi sai, nếu anh chấp nhận lời xin lỗi của tôi, thì anh không cần tiếp tục nói những câu như vậy nữa.”

Biểu tình cậu vô cùng phức tạp nhìn Tiêu Ninh thật lâu, cũng không biết đang suy nghĩ gì, đi tới, như một người bạn tốt ôm Tiêu Ninh, sau khi buông liền xoa xoa tóc của hắn, “Được rồi được rồi, chẳng lẽ còn muốn tôi khen anh sao? Thích một người lâu như vậy cũng xem như quá vĩ đại, thật sự rất lợi hại.”

Cậu ôm nhanh chóng mà nhẹ nhàng, dường như cố gắng truyền đạt sự ấm áp mạnh mẽ điển hình của tuổi trẻ đến hắn, tình thân phần chần bồng bột cùng hành động thân thiết như vậy rất có sức hút, làm cho Tiêu Ninh cảm thấy cực kỳ hoảng hốt, trái tim tràn đầy tro tàn như bị gió thổi phồng lên, thoáng chốc bầu trời lại tươi sáng xinh đẹp.

“Cậu thực sự là...” Môi hắn giật giật, trước mặt Đan Hải Minh cẩn thận quan sát tâm trạng thẳng thắn của cậu, tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, cuối cùng đôi môi vẫn nở ra nụ cười, “Rất có lệ.”

Đan Hải Minh thấy khỏe môi hắn rốt cuộc đã mỉm cười thật lòng, nhúm mày.

Tiêu Ninh đối với cậu sinh ra mấy phần cảm giác thân thiết, nhìn không được muốn nói nhiều hơn, “Còn nữa, có một chuyện chúng ta cần phải thảo luận, đã nhiều lần lắm rồi, tôi lớn tuổi hơn cậu đúng không? Tại sao cậu cứ vô đầu tôi như con nít? Không cảm thấy vô lễ?”

Đan Hải Minh đáp, “Đối với người có vóc dáng thấp, không có.”

Bị đáp án này đã kích, Tiêu Ninh nhìn không được quan sát Đan Hải Minh, cẩn thận tính toán hỏi, “Đâu có cao hơn tôi nhiều lắm?”

Thấy hắn nghiêm túc so đo, Đan Hải Minh rốt cuộc không nhìn được bật cười, duỗi tay ra, nắm vai Tiêu Ninh kéo ra ngoài, “Đã đến giờ, nên làm việc.”

*

Hôm nay nhiệt độ lại cao thêm mấy độ, không khí mùa hè càng rõ ràng hơn, hơn nữa bởi vì trong phòng làm việc có nhiều máy tính, có người lập tức đề nghị mở máy điều hòa.

Tiêu Ninh chỉ cảm thấy quá khoa trương, hắn thể chất thiên hàn, cho dù trong ngày Đại Hạ, chỉ cần không cố tình phơi nắng dưới mặt trời hoặc là vận động dữ dội, da dễ đều có thể cảm thấy lạnh, bây giờ ở thời điểm này mặc hai cái áo mỏng cũng thấy mát rồi.

Trời nóng nực, mọi người liền bắt đầu không tập trung, Trần Hòa lại gần hỏi, “Tiêu ca, ngày mùng một tháng năm anh đã có kế hoạch đi đâu chơi chưa a?”

Cậu ta hỏi, Tiêu Ninh mới nhớ kỳ nghỉ dài hạn đã sắp tới.

“Tổ chúng ta định cùng nhau đi chơi, anh có muốn cùng tham gia với chúng tôi không?” Tổ bọn họ vì quan hệ thân thiết với Tiêu Ninh, thời điểm cùng nhau làm việc rất hài hòa, hơn nữa cũng không như bên bộ phận tiêu thụ luôn tranh trích phần trăm, nói chung đều xem nhau như bạn bè.

“Tôi muốn về nhà một chuyến.” Nếu có kỳ nghỉ, Tiêu Ninh đầu tiên tới chính là về thăm Lô An Quốc và Trần Thực Vân, đương nhiên hai người đó hy vọng nhất vẫn là Lô Nham trở về. Tiêu Ninh không làm chủ được Lô Nham, chỉ có thể dành phần hiếu tâm của mình, “Trong nhà còn có hai người lớn tuổi.”

Trăm đức lấy đức hiểu làm đầu, loại lý do này ai cũng phản bác không được, Trần Hòa sau đó không hỏi thêm nữa, “Được, tôi sẽ nói với bọn họ một tiếng, Tiêu ca, anh thật hiếu thuận a.”

Tiêu Ninh cười cười, không tiếp lời, càng không nói người hắn hiếu kính lại là cha mẹ của người khác.

Thình thoảng, chỉ là thình thoảng, Tiêu Ninh vẫn rất hiếu kỳ, người mẹ mà hắn gần như không còn nhớ rõ tương mạo rốt cuộc đang sống ở nơi nào trên Trái Đất này, có nhớ hay không đứa con trai ruột đã từng bị chính mình vất bỏ?

Cũng vèn vèn chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Lúc nghỉ trưa, Ngô Di gọi điện thoại cho Tiêu Ninh, đầu tiên là hỏi chuyện canh gà ăn sáng, rồi nói thời tiết nóng nực, cần phải hầm vịt để bồi bổ sức khỏe, cuối cùng hỏi bọn họ tuần này có thời gian hay không về nhà ăn cơm? Nàng nhấn mạnh rằng Đan Dật Tùng không có ý kiến.

Ngô Di nhiệt tình như vậy khiến Tiêu Ninh cảm thấy rất chột dạ, xem ra Đan gia đã vui vẻ tiếp nhận tính hướng của Đan Hải Minh, Đan Hải Hồng cũng hài lòng, như vậy vấn đề quan trọng trước mắt chỉ là: khi nào mình mới có thể thành công lui thân?

Hay là hẳn phải tiếp tục diễn vai này cho đến tận khi Đan Hải Minh tìm được chân ái? Miễn cho người anh trai tiện nghi kia lại suy nghĩ vớ vẩn?

Không giống như đại đa số các bậc cha mẹ trên thế giới, Tiêu Ninh ứng đối với Lô An Quốc và Trần Thục Vân đã lâu, thời điểm đối mặt với Ngô Di chỉ cần nghĩ mặc kệ nàng là đại nỳ nhân hay là Đan thị phu nhân, chung quy cũng chỉ là mẹ Đan Hải Minh mà thôi, sẽ không cảm thấy quá khó khăn xa cách, “Con sẽ về hỏi Hải Minh, không biết cậu ấy có việc bận không.”

“Nó bận thì kệ nó, con rảnh rồi cũng có thể đến nhà chơi mà.” Ngô Di cười nói, “Yên tâm đi, ta và Dật Tùng rất dễ thân cận.”

Tiêu Ninh thật tình không cảm thấy bất kỳ thành viên nào của Đan gia dễ thân cận, cá tính của bọn họ đều quá quyết đoán khát khe, mâu thuẫn trong gia đình cũng quá rõ ràng, có thể hòa hòa mỹ mỹ hợp lại thành một đại gia đình cũng chỉ bởi vì đã tính toán tỉ mỉ kết quả, người ngoài như hẳn khi ở trong bầu không khí thái bình giả tạo hài hòa này sẽ rất không dễ chịu, “Hải Minh hình như cũng rảnh”

“Ai nha, Tiêu Ninh a.” Ngô Di ở bên kia cười đến như một người thiếu nữ, “Con cứ ngại ngùng như thế làm gì, sẽ bị Hải Minh bắt nạt chết a.”

Tiêu Ninh: “...”

Ngô Di thật sự xem hẳn là con dâu?!!...

Loại cảm giác quái dị này cứ quanh quẩn không đi, mãi đến tận khi Tiêu Ninh từ cửa công ty thấy Lô Nham

Hết thấy mọi chuyện trong nháy mắt bị Tiêu Ninh quăng ra sau đầu, đây bây giờ chỉ cảm thấy rất thắc mắc, tại sao cậu ấy tới đây? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nói Chuyện

Kỳ thực tổng cộng chỉ mới vài ngày không gặp, nhưng thời điểm Tiêu Ninh thấy Lô Nham, thực sự đã xông lên một ít cảm giác cảnh còn người mất.

“Sao cậu lại tới đây?” Tiêu Ninh hướng Lô Nham đi tới, nhìn xung quanh, “Hạ Ly đâu?”

Lô Nham vừa không lên tiếng vừa không cười, giống như khổ đại cừu thâm mà nhìn Tiêu Ninh.

Bầu không khí ngưng trệ trầm trọng, Tiêu Ninh cau mày cười, “Làm sao vậy? Ngủ không ngon?”

Hắn sờ dĩ hồi như vậy là bởi vì Lô Nham thoát nhìn tinh thần không tốt lắm, không còn biểu hiện sự tự tin mạnh mẽ vốn có, nhìn kỹ trên mặt còn có vài vết thương, thật giống như bị cái gì đó cào.

“Tiêu Ninh.” Lô Nham thở phào một hơi, “Chúng ta nói chuyện.”

Tiêu Ninh chần chờ hai giây, “Được, vừa kịp lúc, cùng nhau ăn cơm đi.”

Nơi này là thượng khu phồn hoa, hiển nhiên không thể thiếu tiệm cơm. Tiêu Ninh thấy Lô Nham trước mặt không có hứng thú với bất kỳ món nào, chỉ có thể làm chủ chọn vài món đơn giản, gọi thêm hai ly nước trái cây không cồn.

Trong lúc đó, Lô Nham nhận vài cú điện thoại, đều là chuyện làm ăn.

“Gần đây rất bận sao?” Tiêu Ninh nhớ tới hạng mục tiếp tân mới của Lô Nham, thì ra là thực sự bận bịu.

Lô Nham không kiên nhẫn bực bội gật gật đầu, tiện tay đem điện thoại di động để lên bàn.

Tiêu Ninh tinh mắt phát hiện cái này tuy cũng cái cũ kiểu dáng thương hiệu giống nhau, nhưng mới hơn rất nhiều, thấy bộ dạng trầm mặt bực bội của Lô Nham, hẳn phá vỡ cục diện bế tắc hồi, “Đổi di động?”

“Cái cũ đã bị rơi vỡ.” Lô Nham thuận miệng nói, điện thoại lại vang lên, tiếng chuông lần này cùng những lần trước hoàn toàn khác nhau.

Lô Nham dứt khoát tắt máy.

Tiêu Ninh thấy kỳ quái, chuyện gì xảy ra, cùng Hạ Ly cãi nhau?

Cảm xúc bây giờ của Lô Nham có lẽ cũng liên quan đến chuyện này, bất quá, lời này hẳn không tiện hỏi, chỉ coi như không biết, sự thực chứng minh, những chuyện liên quan tới Hạ Ly và Lô Nham hẳn càng dính líu càng sai.

“Muốn nói chuyện gì?” Tiêu Ninh thoải mái mở đầu, hai người không thể cứ thế ngồi ở đây suốt đêm được.

Lô Nham nhắm mắt lại, “Bạn trai của cậu, thật sự?”

“Đúng.” Tiêu Ninh thừa nhận, lập tức đùa giỡn hỏi ngược lại, “Cậu rất giật mình chuyện đó à?”

“Cậu làm sao có thể yêu thích nam nhân?” Thời điểm Lô Nham hỏi về vấn đề này, vẫn như cũ lộ ra thần thái không thể chấp nhận, “Lúc nào phát hiện?”

Tiêu Ninh suy nghĩ một chút, “VẬY cậu hẹn hò với con trai, lúc nào phát hiện?”

Lô Nham cất cao giọng, “Cái đó không giống nhau!”

Nhấp một ngụm nước trái cây, Tiêu Ninh kỳ quái hỏi, “Có gì không giống nhau?”

Lô Nham mỉm môi thành một đường thẳng, lẳng lẳng nhìn động tác Tiêu Ninh, “Là bởi vì tôi sao?”

Tiêu Ninh nuốt chút nữa đem nước trái cây trong miệng phun ra ngoài, kinh thiên động địa bắt đầu ho khan. Lô Nham cau mày đưa qua giấy ăn, không nói tiếng nào.

kinh thiên động địa; long trời lở đất; trời long đất lở

Hoảng sợ quanh quẩn khắp người hắn, trong lòng Tiêu Ninh lúc này quả thực kinh đảo hải lăng vô cùng, khoảng thời gian mười mấy năm hắn âm thầm yêu thương người này đã kết thúc, cả đời này, ngoại trừ chính hắn biết, cũng chỉ có Đan Hải Minh biết, đã là quá đủ rồi

kinh đà o h ã i l ã n g ; s ó n g t o g i ó l ó n ; s ó n g g i ó g i a n n g u y ; t ì n h c ả n h n g u y n a n ; l ú c h i ể m n g h ề o

Hắn cho tới tận bây giờ, chưa từng có dự định vạch trần với người trong cuộc, chẳng lẽ Hạ Ly đã nói gì rồi? Bất quá, từ góc độ đến cách nhìn của Hạ Ly, hoàn toàn chỉ là lời vô căn cứ mà thôi phải không? Lô Nham rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?

Lô Nham nói tiếp, “Là tại tôi làm gương xấu ảnh hưởng tới cậu?”

Hóa ra là thế...

Tiêu Ninh hết hồn, như có như không ho khan một tiếng, dở khóc dở cười trả lời, “Cậu nói gì đó, việc này là trời sinh, cùng cậu thì có liên quan gì? Cậu nói như vậy thật sự làm tôi sợ muốn chết.”

“Cậu, không phải là nam thì không thế sao?” Lô Nham sắc mặt khó coi đến đáng sợ, “Tiêu Ninh, cậu và tôi không giống nhau, cậu quá dễ nghiêm túc.”

Tiêu Ninh ngẩn người, “Cậu... Cậu đối với Hạ Ly chẳng lẽ không phải nghiêm túc?”

Là ai đã nói đó chán ái?

“Đang hỏi cậu, lái sang tôi làm gì?” Lô Nham đập bàn nói, “Nam nhân cùng nam nhân không thể sống cùng nhau, nhiều nhất cũng chỉ có thể ở bên cạnh nói chuyện luyến ái, cũng không thể kết hôn, không được người nhà tán thành, làm sao có tương lai được?”

Tiêu Ninh dường như không còn nhận ra Lô Nham nữa, tuy rằng hắn từ sớm đã biết Lô Nham nhất định sẽ không công khai với người trong nhà, nhưng không ngờ tư tưởng của cậu ta lại như đinh đóng cột như vậy, ngay cả một chút do dự đều không có.

Cho nên, những lời nói trước đây của Lô Nham, đều là chỉ để vui đùa một chút mà thôi? Nhưng, tùy tiện vui đùa và nghiêm túc vui đùa có khác nhau không?

Tiêu Ninh hỏi, “Hạ Ly cũng nghĩ như vậy sao?”

“Hạ Ly?” Lô Nham thật giống bị gọi nhắc đến chuyện làm y đầu đầu, “Nó công khai với cha mẹ mình, còn muốn theo tôi về gặp cha mẹ tôi. Cũng không biết đã nghĩ như thế nào, rốt cuộc cũng chỉ là người trẻ tuổi.”

Tiêu Ninh không tiếp lời.

“Rất đặc biệt”, từ trước đến nay đều luôn đánh giá Lô Nham bằng ba từ này, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời, Tiêu Ninh cảm thấy vô cùng thất vọng với Lô Nham.

Nguyên lai, không phải ai đều có thể như Đan Hải Minh.

Tiêu Ninh nhớ tới cậu, liền cảm thấy nói chuyện cùng Lô Nham có chút đàn độn vô vị.

“Đừng nhắc đến tôi, cậu mới là người dọa chết tôi đó.” Lô Nham sầu lo, nghiêm túc nói, “Cũng tại tôi không đứng, xem nhẹ cậu quá lâu. Cậu nhanh chóng cùng bạn trai cậu chấm dứt đi, tôi giúp cậu tìm một cô gái xinh xắn đang hoang nói chuyện cười hời.”

“Tôi thích nam nhân.” Tiêu Ninh nói ra câu nói, vô cùng bất ngờ chính mình không chút nào ngập ngừng, sau khi nói ra, cảm giác cả người khoan khoái dễ chịu, như không còn chuyện gì phải bận khoăn lo lắng nữa, hân hoan mỉm cười, “Tôi xác thực không giống cậu, bởi vì tôi chỉ thích nam nhân.”

“Tiêu Ninh!” Lô Nham lập tức phát bạo, “Tại sao cậu không nghe tôi! Tôi chỉ vì muốn tốt cho cậu!”

“Tôi biết cậu muốn tốt cho tôi.” Tiêu Ninh rất thần nhiên cười nói, “Nhưng mà gia đình bạn trai tôi đã chấp nhận tôi rồi.”

Lời này lực sát thương quá lớn, làm Lô Nham “ách” một tiếng không biết nói gì tiếp theo, nhưng cậu ta nhanh chóng tiếp lời, “Chấp nhận thì thế nào, những người khác sẽ tán thành sao? Pháp luật sẽ cho phép à? Người nhà của hắn nói không chừng cũng chỉ là chiều theo mặc hắn chơi đùa, cậu thì người lại trả giá bằng cả chân tâm, hắn chơi đủ rồi phui mộng rồi đi, cậu cái gì cũng không có được.”

Đan Hải Minh chơi đủ rồi, phui mộng rồi đi...

Tình cảnh này ngăn lên người Đan Hải Minh nghĩ như thế nào đều cảm thấy thật sự rất buồn cười, vì vậy Tiêu Ninh liền bật cười, “Tôi cũng không cần bất cứ thứ gì của cậu ấy, chẳng lẽ còn trông cậy vào kết hôn để sau này được phân chia nửa số tài sản sao?”

Lô Nham vô mặt, “Tôi nói thế nào cậu cũng không chịu nghe? Cậu từ xưa đến giờ chưa từng tranh chấp với tôi, hiện tại lại vì thằng bạn trai quái quỷ kia mà gây sự?”

Tiêu Ninh không biết có phải mình nghe lầm hay không, luôn cảm thấy khi Lô Nham chuyện đều mang theo mùi vị cực kỳ phần nộ, “Tôi không gây sự với cậu, chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi. Lui vạn bước mà nói, cho dù bây giờ chia tay, tôi không thể tìm nữ nhân kết hôn được, tôi là người đồng tính, đây không phải là đòi người ta sao?”

Lô Nham thả tay xuống, không cho phép cự tuyệt, nói “Tóm lại, tôi không đồng ý.”

Được, vậy thì còn gì nữa, Tiêu Ninh lúc này thật sự không còn gì để nói, vừa lúc món ăn được dọn lên bàn, dứt khoát cúi đầu ăn cơm.

Lô Nham nhưng lại không có ý định buông tha hắn, “Có nghe hay không? Cậu ngăn mặt lên, chúng ta hào hào nói về chuyện tình cảm vợ vãn của cậu.”

Nói cứ như kiểu cậu không yêu đương như tôi?

Lời này lưu manh tới trình độ nhất định, Tiêu Ninh trong miệng ngậm một phần cơm lớn, hai má đều phồng lên, nhưng vẫn nuốt không trôi, mang theo bất đắc dĩ cùng chỉ trích ngẩng đầu nhìn Lô Nham.

Có lẽ bị bộ dáng động vật nhỏ này của hắn chọc cười, Lô Nham rốt cục từ lúc gặp mặt tới giờ mới lộ nụ cười đầu tiên, khẩu khí cũng hòa hoãn hơn, “Cậu gấp cái gì, buổi trưa không ăn cơm à?”

Tiêu Ninh dùng nước trái cây đem thức ăn trong miệng trôi xuống, gò găng cẩn thận chuyển dời đề tài đi nơi khác, “Ngày mùng một tháng năm tôi định trở về C thị, thăm ba mẹ cậu, cậu có kế hoạch gì không?”

Lô Nham đến kỳ nghỉ đều ra ngoài chơi, ngoại trừ lễ tết mới trở về nhà, bình thường đều không muốn về. Tiêu Ninh cũng đã chuẩn bị tâm lý nói “Vậy tôi giúp cậu đem chút gì đó cho hai bác.”, đột nhiên nghe Lô Nham cất ngang, “Vậy tôi cùng cậu đi.”

Vô cùng bất ngờ, đại não Tiêu Ninh lập tức nghĩ tới một người khác, không không chế được hỏi, “Vậy Hạ Ly...?”

“Nhắc đến nó làm gì?” Lô Nham kinh ngạc nhăn mày, “Cậu còn ghi hận chuyện nó đánh cậu? Không phải nó đã xin lỗi rồi sao?”

“Quả nhiên là cậu nói cậu ta gọi điện thoại cho tôi a.” Tiêu Ninh hao tổn tâm trí lần đầu, “Tôi đã nói ngay từ đầu với cậu là tôi không tức giận, cậu bắt đứa nhỏ kia nói xin lỗi tôi làm gì, lại khiến cho các cậu âm ỉ không vui.”

“Tôi chính là hi vọng em ấy hiểu chuyện hơn, từ sáng đến tối đều làm tôi đau đầu.” Lô Nham không kiên nhẫn đáp, “Vậy mà lúc mới quen nhau cảm thấy rất tốt.”

Loại bình luận theo chu kỳ này của Lô Nham, Tiêu Ninh đã rất quen thuộc, chỉ là lần này phá lệ không thể tiếp thu, “Hạ Ly tuổi còn nhỏ cậu cũng biết, cậu không thể đối với nó kiên trì hơn chút sao?”

“Tôi còn chưa đủ kiên trì à? Nếu là những người khác tôi đã chia tay từ lâu rồi. Nó so với những người trước kia cũng không khác là bao, cậu không hầu hạ đương nhiên không biết.” Lô Nham nhướng mày nhìn hắn, “Còn cậu nữa a, cùng tôi đối nghịch đúng không? May là những tình nhân trước kia của tôi chưa đánh cậu, nếu không từng người sẽ lôi tôi ra âm ỉ đến chết. Hạ Ly tới hôm qua còn nói với tôi tâm địa cậu xấu xa, đối với tôi mưu đồ gây rối đó.”

Quả nhiên vẫn đã nói.

Đưa nhỏ kia thực sự rất kích động, tự mình đoán già đoán non rồi đem ra tranh cãi ầm ĩ, Tiêu Ninh cuối đầu che giấu ánh mắt, “Tôi nếu thực sự mưu đồ gây rối với cậu thì đã sớm hạ thủ, chẳng lẽ vẫn chờ đến khi nó nói cho cậu biết.”

“Nhưng dù sao cũng đúng mà.” Lô Nham giống như khó hiểu, tận lực suy nghĩ, “Dù sao nếu cậu thích nam nhân thì làm sao lại không có hứng thú với tôi được?”

Cảm thấy y chỉ nói đùa, Tiêu Ninh lên lút thở ra một hơi, làm bộ bất mãn nói, “Lô tiên sinh, cậu hẹn hò với nhiều người như vậy, cả nam lẫn nữ, cũng chưa từng để ý đến tôi đi?”

“Cậu cũng không phải món ăn tôi thích, hơn nữa chúng ta thân thiết như vậy, tay trái nắm tay phải thì có ý gì.” Lô Nham dựa vào phía sau, âm thanh và thái độ đồng thời nhu hòa hơn, “Cậu xưa nay chưa từng cãi nhau với tôi, lúc này tự dưng làm bầu không khí ngọt ngào như vậy, quả thật không ngờ. Cậu thật sự với Hạ Ly không hợp bất tự à.”

Nói xong Lô Nham tựa hồ là xoắn xuýt, “Thôi, dù sao tôi cũng thấy phiền, chia tay là được.”

“Chia tay?” Cậu ta nói ra lời này dễ như ăn cháo, cùng những câu từ trước đây bực bực với Tiêu Ninh khác nhau một trời một vực, Tiêu Ninh kinh ngạc nhảy dựng, “Cùng Hạ Ly sao?”

“Chứ còn ai nữa? Tôi không quen kiểu một chân đứng hai thuyền. Lần này khiến tôi đặc biệt mệt mỏi, hơn nữa nó đã gây cho tôi và cậu không ít phiền phức.” Giữa trán Lô Nham in ra dấu hiệu khó chịu, nhưng thời điểm tầm mắt đối diện với Tiêu Ninh, y cười cười, “Tôi biết cậu đối với cú đâm trên mặt kia vẫn không cam lòng, kỳ thực tôi rất bức mình chuyện này, sau đó tôi đã nói chuyện với nó. Nhưng cậu lại không để lại chút dấu hiệu nào mà bỏ đi, phát hỏa cho tôi xem? Tôi gọi điện thoại cho cậu, cậu còn đem bức bối trút hết lên đầu tôi, đương nhiên tôi phải tức giận rồi. Hơn nữa cậu đột nhiên có bạn trai, mà không thêm nói cho tôi biết, khi đó tôi bùng nổ phát cáu cậu cũng nên hiểu.”

Y chỉ chỉ trên mặt, “Nó chính là đồ kị tình cảm hai anh em chúng ta tốt đẹp hơn nó, rồi cáo tôi một đường đây này. A, lúc này vừa vặn, tôi trở về lập tức cùng nó chia tay, hải lòng chưa?”

Tiêu Ninh từ sớm đã không muốn tiếp tục dây dưa chuyện này, nghe Lô Nham nhiều lần giải thích, trái lại đầu đầy hồ đán, “Hai người các cậu chia tay thì tôi hải lòng cái gì, lẽ nào tiền phí các khi cậu chia tay sẽ trích phần trăm cho tôi sao?”

“Anh em như thề tay chân, những thứ các chi là quần áo, nhìn đi, tôi chỉ nghĩ về cậu.” Lô Nham hướng hấn chớp chớp mắt, “Lần này là tôi sai, sau này sẽ không tái phạm nữa, lúc nào tôi có đối tượng sẽ đem đến cho cậu đánh giá đầu tiên, nếu cậu thấy chương mất, tôi không nói hai lời lập tức đập.”

“Tôi chương cái gì mất.” Tiêu Ninh dờ khóc dờ cười, “Tôi là ác bà bà à?”

“Như vậy cậu cũng có thể trở về nhà ở.” Lô Nham nói chuyện rõ ràng tốt lên nhiều, “Cậu chia tay, tôi cũng chia tay, rồi sống giống như trước.”

Trong lòng Tiêu Ninh cảm khái vạn ngàn, Lô Nham nhiều lúc rất khổ nạn, nhưng y xem mình là bạn tốt là thật sự, chỉ là trong lòng bây giờ dường như thiếu mất thứ gì đó rồi.

Chỉ là, giống như trước đây?

Tiêu Ninh trong lòng nghĩ, không giống.

Không giống nhau.

Hai tay hấn nắm chặt lấy nhau đặt lên bàn, mặt không thay đổi nói, “Cậu muốn chia tay thì cứ chia tay, đừng kéo theo tôi, tôi cũng chưa từng nói muốn chia tay.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Canh

Lô Nham lập tức đứng thẳng dậy.

Tiêu Ninh cho rằng y sẽ phát hỏa lớn rồi xoay người rời đi, không ngờ tới y chẳng qua chỉ trầm mặt chốc lát, liền ngồi xuống. Sắc mặt Lô Nham biến đổi không ngừng, cứng nhắc kéo ra một nụ cười, “Tôi có thể gặp người này không?”

“Gặp ai?” Tiêu Ninh hỏi xong lập tức cảm thấy chính mình ngu đần, còn ai vào đây nữa.

Quả nhiên nghe Lô Nham đáp “Còn có thể là ai, bạn trai cậu.”

Y cảnh giác nhìn chằm chằm Tiêu Ninh, “Hắn vốn dĩ là gay?”

Tiêu Ninh nghĩ đến Đan Hải Minh, trên mặt không tự chủ dẫn theo ý cười, “Cậu nói giỡn à? Không phải gay thì sao lại ở chung với tôi?”

Nụ cười này ẩn hiện dưới ánh đèn của cửa hàng vào ban đêm đặc biệt nhu hòa, nhưng Lô Nham nhìn, chỉ cảm thấy chướng mắt. Đồng thời y không không chế được nghi hoặc, hình như đã lâu lắm rồi mình chưa từng quan sát tỉ mỉ Tiêu Ninh?

Lô Nham còn nhớ những năm tháng đi học, luôn luôn có một nam hài vừa gầy vừa nhỏ bé cẩn thận đi theo sau lưng mình, không hề có chút gì đáng để chú ý, tại sao bây giờ chỉ chớp mắt liền trưởng thành đến thế? Ngây ngồ rút dần đi, những đường nét bắt đầu lộ rõ, nhìn qua cũng không hẳn khiến người ta trầm trồ khen ngợi, nhưng mà Tiêu Ninh có lẽ làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, không hút thuốc lá, không uống rượu, da dẻ vì thế nên vô cùng mịn màng, phối hợp với ngũ quan cân đối nhu hòa của hắn liền trở nên rất thích hợp, càng xem càng thoải mái.

Nhưng Lô Nham không hiểu sao bản thân lại khó chịu cực kỳ, y còn chìm đắm trong hồi ức của chính mình rồi bất tri bất giác kinh ngạc, thật giống như ngày đó đang nắm tay bỗng như bị lạc mất, bất tri bất giác thế nào, quay đầu lại mới biết đã mất rồi.

Đột nhiên tỉnh táo, rồi có chút hối hận.

Hối hận cái gì chứ? Lô Nham một mực tự hỏi, đây có lẽ vì y đã lâu không quan tâm đến ý đến Tiêu Ninh, khiến đứa nhỏ này đi nhầm đường, y phải phụ trách a.

Tiêu Ninh tuyệt đối là bị người khác làm hư, người đơn giản thuần khiết sạch sẽ như thế, chắc chắn là tại lẫn lộn trong vòng đời khốn nạn bản thân, rồi bị lây nhiễm. Nói cái quái gì vậy? Muốn Lô Nham tin tưởng Tiêu Ninh vốn dĩ thích nam nhân? Đây không thể a! Y nhiều năm như vậy đều không nhìn ra, từ trước tới nay cũng chưa từng nghĩ đến phương diện đó, lúc trước hẹn hò với tình nhân, chưa từng sợ Tiêu Ninh biết, bởi vì cho dù Tiêu Ninh cảm thấy nam nhân cùng nam nhân sống chung rất kỳ lạ, cũng sẽ nể tình Lô Nham mà nhịn xuống. Nhưng nếu như sớm biết Tiêu Ninh là gay, vậy y...

Suy nghĩ của Lô Nham nháy mắt đứt đoạn, cau mày, vậy thì y sẽ thế nào?

Y không dám nghĩ nữa, bởi vì luôn cảm thấy chuyện như vậy rất đáng sợ, y và Tiêu Ninh là bạn tốt, cũng là anh em tốt, cha mẹ y dường như đều đem Tiêu Ninh như con trai mình, hai người bọn họ vẫn luôn sống cùng nhau.

Xuất phát từ tình cảnh gia đình, tính cách và duyên phận, Tiêu Ninh sinh hoạt rất tốt, giao tiếp cũng tuyệt vời, nhưng lại rất đơn thuần, không có ai khác, Lô Nham chính là người quan trọng nhất, còn có hai vị trưởng bối Lô gia. Lô Nham cũng chưa từng nói cho bất kỳ ai, cũng thường xuyên không để ý tới, y vô cùng hưởng thụ điểm này.

Nhưng mà, Tiêu Ninh bây giờ, cười nói cho y biết, chính mình đã hẹn hò với người khác, là một người có thể so với Lô Nham còn thân thiết hơn, Lô Nham luôn hiểu rõ Tiêu Ninh thật tâm, cũng bởi vì là thật tâm, nên chuyện này mới khiến Lô Nham tức giận.

Đặc biệt tức giận.

Loại tâm tình này trong nháy mắt quả thực đã bao trùm toàn bộ Lô Nham, vừa vô lực, vừa thất bại, phảng phất như phần quan trọng nhất trong cuộc đời của y bỗng nhiên chao đảo mất thăng bằng, âm âm đồ vỡ thành từng mảnh, muốn thu thập cũng không biết bắt đầu từ nơi nào.

Lô Nham cúi đầu nhìn cơm cà ri bên cạnh muốn ăn hồi lâu, bỗng nhiên ngừng đầu, “Tôi đi trước.”

Lời y nói lần này vô cùng trầm thấp nhanh chóng, Tiêu Ninh không theo kịp tốc độ, “A... Được? Nhưng cậu chưa ăn được chút gì mà...”

Lô Nham vung tay, một mặt trầm trọng quay người rời đi.

Chờ y đi rồi, Tiêu Ninh mới sực nhớ còn phải về hỏi Đan Hải Minh chuyện hồi chiều. Suy nghĩ lại, ại sao bây giờ đi đâu nói chuyện với ai đều phải đề cập tới Đan Hải Minh? Mà Lô Nham vừa rồi là thế nào? Không riêng hôm nay, dạo này y cũng không quá bình thường. Trước đây đều là Tiêu Ninh chủ động gọi điện thoại, còn phải xem xét Lô Nham có tiếp máy hay không. Bây giờ thì hoàn toàn ngược lại, Tiêu Ninh cảm thấy rất không quen.

Dùng bữa xoắn xoắn vặn vặn đĩa mì trước mắt, Tiêu Ninh bây giờ cũng giống như sợi mì ấy, cảm thấy cực kỳ rối lăm, điện thoại di động của hắn bất chợt rung lên, là tin nhắn ngắn, Đan Hải Minh.

—— Mua com tối về.

Tiêu Ninh nhìn phần com cà ri đối diện chưa hề được động vào, trong lòng thầm nói dù sao cũng rất đúng lúc. (==))

*

Hạ Ly cùng Lô Nham sau đó xảy ra chuyện gì, Tiêu Ninh hoàn toàn không biết. Bởi vì thay đổi nơi sống thuận lợi hơn, sau khi tan việc, thời gian rảnh của hắn cũng trở nên nhiều một chút, nhưng mà nếu nói đến chuyện tự mình nấu cơm, vậy thì cũng chỉ có Đan Hải Minh là thông thả, về là có thể ăn. Ăn com xong lại ở trong nhà Đan Hải Minh xem phim, Tiêu Ninh biết Đan Hải Minh yêu thích động vật nhỏ, còn cố ý mỗi lần đến đều mang Tiểu Hắc theo. Quả nhiên, Đan Hải Minh vô cùng hứng thú chơi đùa với mèo, lúc nào cũng chọc cho Tiểu Hắc xù lông. Thời điểm quay lại nhà Tiêu Ninh thì trái lại nghiêng trời lệch đất phát cáu, khiến Tiêu Ninh phải chuẩn bị thật nhiều cá nhỏ cho mèo, tiện thể bị cào luôn mấy lần mới có thể hồng trở về, cực kỳ vất vả a.

Nhưng chỉ thấy Đan Hải Minh rất thích loại hoạt động này, Tiêu Ninh vẫn cảm thấy rất đáng giá.

Cho dù Đan Hải Minh không rảnh, cũng có Ngô Di thường xuyên cùng hân nẫu cháo điện thoại, phu nhân nhà quyền quý có lẽ cũng rảnh rồi, cảm điện thoại lên là lập tức có thể nói lia lịa không ngừng. Nàng hỏi xong chuyện Tiêu Ninh rồi mới hỏi luôn sang Đan Hải Minh, mỗi lần đều khiến Tiêu Ninh phải vắt hết óc lên suy nghĩ, báo cáo tình trạng gần gũi của Đan Hải Minh, người mẹ này nghe xong phun ra một câu: ai thêm quần nó, rồi đem đề tài dán lại lên người Tiêu Ninh, vô cùng nhiệt tình, thật giống như Tiêu Ninh mới chính là con trai của nàng, Đan Hải Minh chỉ là mua một tặng một.

Cuối tuần Đan Hải Minh xác thực không rảnh, hơn nữa con phải đến thị trấn nhỏ phụ cận A thị xem xét vài hạng mục, một tuần sau mới trở về A thị. Bất quá, Ngô Di một chút cũng không để ý, trái lại cao hứng nhiệt liệt kéo theo Tiêu Ninh đi dạo phố. Điều này làm cho Tiêu Ninh áp lực rất lớn, cho dù Ngô Di không đeo vàng đeo bạc, nhưng chỉ cần một chiếc lắc tay làm bằng phi thủy pha lê kia thôi cũng quá đủ để người ta nhìn ra đây là một cường hào rồi, hơn nữa trên mặt hai người một điểm tương tự nhỏ đều không có, căn bản sẽ không có ai đem bọn họ trở thành mẹ con hoặc chị em.

Vì vậy, thời điểm nàng dẫn theo Tiêu Ninh vào cửa hàng thời trang nam mua quần áo, tất cả nhân viên bên trong đều mang theo ánh mắt “Chúng tôi hiểu” không e ngại, Tiêu Ninh vô cùng lúng túng quần bách, đến lúc thanh toán lập tức giống như ăn cướp móc ví trả tiền.

Ngô Di cười khéo léo ung dung, “Tiêu Ninh a, không cần khách khí với ta a.”

Tiêu Ninh quẹt thẻ, tay xách đồ, “Không phải khách khí ạ, con sao có thể bắt cô tiêu tiền được.”

“Cũng được, con có lòng, giúp Hải Minh thanh toán.” Ngô Di chính mình tự nhiên như thế, kéo tay Tiêu Ninh lên, “Hiện tại các con ở cùng nhau sao?”

Tiêu Ninh hoàn toàn không để ý vừa nãy Ngô Di còn chọn quần áo cho Đan Hải Minh, lúc này nói cũng không nói được, đành phải mê mê ngang mang trả lời, “Không... Không có, con sống đối diện nhà cậu ấy.”

Ngô Di trước tiên có chút mê hoặc tự hỏi, sau đó dường như nghĩ thông suốt ra cái gì, nở nụ cười, “A, hóa ra là như vậy. Sống đã quen chưa? Có thiếu cái gì không? Hay là chúng ta bây giờ đi mua vài món đồ dùng hằng ngày cho con?”

Về việc sinh sống, Tiêu Ninh không phải là người tinh xảo cẩn thận, những thứ trong nhà đủ dùng là được rồi, cũng không cần mua thêm gì nữa cả, nhưng Ngô Di hiển nhiên nghĩ sinh hoạt phải thú vị một chút, nàng khuyên trong nhà nên có vài chậu cây xanh, đối với sức khỏe hay tâm tình mới tốt, chọn hai chậu hoa, để Tiêu Ninh mang về cho Đan Hải Minh một chậu mà mình một chậu.

Tiêu Ninh nhiều lần cảm thấy bối rối buồn cười, người này cùng Trần Thực Vân hoàn toàn khác nhau, đầy đủ thể hiện ra “Bạn của con trai” và “Đối tượng của con trai” là không giống. Hân cảm thấy, nếu như mình là phụ nữ, Ngô Di khẳng định sẽ dẫn hân đi thẩm mỹ viện, SPA và vân vân.

Bất quá, Ngô Di đúng là người hoạt bát năng động, vô hình trung liền cùng Tiêu Ninh quan hệ thân mật hơn không ít, lúc thì hỏi Tiêu Ninh tại sao không làm hộ chiếu, lúc thì nói Đan Hải Minh kỳ thực có chút nhiệt. Nói xong, Tiêu Ninh đột nhiên khơi dậy tâm tư muốn học nấu canh.

Hân nghĩ, Đan Hải Minh cho dù có tính thần tự lập như thế nào đi nữa, nhưng xã giao cũng vẫn có, ít nhất Tiêu Ninh đã thấy quá nhiều lần Đan Hải Minh về muộn, cứ như vậy, dạ dày tất nhiên sẽ bị thương tổn, lúc còn trẻ là chắc chắn không phát hiện ra, nhưng nếu như vẫn luôn không chú ý đến, tích lũy càng nhiều, nhất định sẽ có chuyện, ăn uống bổ dưỡng là một biện pháp tốt.

Chuyện này, Tiêu Ninh thật sự không tiện cùng Ngô Di thảo luận, chỉ chờ sau khi cùng Ngô Di chia tay mới đi đến cửa hàng tổng hợp mua từ sa bảo (*) và hộp com giữ nhiệt. Nghiên cứu thực đơn chủ nhật rồi mua thêm một con vịt cùng gia vị, buổi tối bắt đầu làm, hầm một đêm là vừa kịp. Từ sa bảo chính là thuận tiện ở điểm này, Tiêu Ninh cũng không có cách nào như Ngô Di có thời đứng canh lửa, làm com đối với hân mà nói không thể nào là thú tiêu khiển được.

Nhưng sáng sớm hôm sau, thời điểm hân mở nắp ra, hương vị đậm đà đã lập tức đánh trúng hân, cổ hương vị kia không chỉ vô cùng kích thích khứu giác cùng vị giác, mà còn như làn gió dịu dàng êm ái, thỏa mãn cuộc sống thanh nhàn lười biếng, ám áp đến nỗi Tiêu Ninh có mấy phần không biết phải làm sao.

Tiểu Hắc cũng tỉnh rồi, lay lay chân chủ nhân, đói bụng kêu to.

Tiêu Ninh hấp hấp cái mũi, điều này chỉ có thể hiểu chứ không thể nào diễn tả bằng lời hương vị đang tràn ngập trong khoang ngực mình, xoay người động viên Tiểu Hắc, thay nó thả đầy bát đồ ăn cho mèo vị gà, “Ăn ngon không?”

Tiểu Hắc ăn a a a, rõ ràng không thèm đếm xỉa tới hân.

Sờ sờ đỉnh đầu con mèo nhỏ, quay đầu lại đến bên nồi canh nóng hổi, múc ra một chén nhỏ ăn, phần còn lại Tiêu Ninh xếp vào hộp com giữ nhiệt, viết lời nhắn, cùng với chậu hoa nhỏ bỏ vào ngăn học trước cửa nhà Đan Hải Minh, lúc này mới đi làm.

Mười giờ sáng, Đan Hải Minh bước ra từ thang máy.

Cậu liếc mắt một cái liền phát hiện bên cửa nhà mình có đồ vật, đến gần mới thấy là một hộp com giữ nhiệt và một chậu cây không biết là cây gì. Khom người nhặt lên tờ giấy nhắn, mặt trên chỉ viết một câu, “Canh vịt —— hàng xóm đối diện cậu.”

Đan Hải Minh nhìn lại hộp com giữ nhiệt trên tay, đột nhiên nở nụ cười, đuôi lông mày cậu vung lên một mảnh, lộ ra vui vẻ không thể nào che giấu được của thiếu niên, sau đó, cậu phản ứng lại, giống như nhìn trái nhìn phải một chút, bốn phía tất nhiên không có ai.

Cậu dường như vừa cao hứng vừa có chút thất vọng, sững sờ chốc lát, trong mắt mang theo ý tứ hàm xúc khác thường, đem lời ghi chép bỏ vào túi chính mình, một tay cầm hộp com, tay kia ôm chậu hoa, dùng khuỷu tay đẩy cửa, trở về nhà. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chìa Khóa

—— làm việc ở tầng nào? Muốn ăn cái gì?

Thời điểm tin nhắn này được gửi đến, Tiêu Ninh căn bản không làm rõ ràng được Đan Hải Minh có ý tứ gì, đến giờ ăn cơm, người trong phòng làm việc hay gọi thức ăn ngoài, cơm nóng canh nóng, cũng có người muốn thay đổi không khí đi ra ngoài. Nếu không vì đoạn tin nhắn ngắn này, Tiêu Ninh đã chuẩn bị cùng các thành viên trong tổ đi ăn.

Đây là ý muốn tới?

Tiêu Ninh bắt khả tư nghị trả lời tin nhắn, nói vị trí của văn phòng, còn về việc ăn cái gì, nếu như là người khác, Tiêu Ninh dĩ nhiên sẽ lễ phép đáp một câu món gì cũng đều được. Nhưng nếu hần trả lời Đan Hải Minh như thế, chắc chắn đối phương sẽ mất hứng cắt ngang bằng một câu chớ nói nhảm.

Cho nên, hần thật sự nghiêm túc suy nghĩ một hồi, mới suy xét tỉ mỉ nhắn tin: Muốn ăn thức ăn chay, thanh đạm một chút, nếu tiện thì mang theo chút canh.

Rõ ràng chỉ là nói thực đơn, Tiêu Ninh vẫn cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng, ngượng ngùng này thế nhưng không còn xuất phát từ sợ hãi gây phiền phức cho người khác, mà là khiến hần có một chút hưng phấn căng thẳng. Nói đến thật quý dị, loại đối xử này thực sự làm hần rất thụ sủng nhược kinh.

Đan Hải Minh không trả lời tin nhắn, cũng không để hần chờ lâu, sau hai mươi phút liền lên đây rồi. Tiêu Ninh đã sớm đứng dậy, vị trí của hần cách cửa ra vào không gần cũng không xa, quay lưng về phía lối vào, chính nhìn thì nhìn chăm chăm mặt bàn xuất thần, trong lòng bỗng nhiên hơi động, quay đầu nhìn lại, liền thấy Đan Hải Minh một mình nhắc theo túi plastic nhanh chân hướng hần đi tới.

Cảm giác kia phi thường kỳ quái, thật giống như đèn huỳnh quang trên trần nhà đúng lúc sáng rực lên, Tiêu Ninh nhìn Đan Hải Minh đang đứng đối diện hần, tầm mắt chạm nhau, đột nhiên phản ứng lại rồi nở nụ cười, đến gần hỏi, “Tại sao lại tới đây?”

“Tìm Đơn tổng của các anh.” Ngoại hình và khí chất của Đan Hải Minh đều thuộc dạng thượng thừa, vừa tiến vào đã lập tức thu hút không ít lực chú ý từ người khác, mà bản thân cậu tựa hồ một chút cảm giác đều không có, trực tiếp đem túi nhựa đặt lên bàn.

Cái thứ nhất lộ ra không phải là hộp com, nhưng lại là hoa xương rồng. Một chậu nho nhỏ, chỉ cần dùng một bàn tay là có thể nắm được, ngay cả gai nhọn thoạt nhìn đều rất mềm mại.

Tiêu Ninh ngoài ý muốn cười rộ lên, “Đây là cái gì?”

“Tiêu tiên sinh.” Đan Hải Minh trong mắt mang theo ý cười, ngoài miệng vẫn là trào phúng, “Cái này cũng không biết?”

Tiêu Ninh đem cây xương rồng đựng trong chậu xứ màu xanh lam đặt bên phải máy vi tính, “Đây là cho tôi?”

“Anh cảm thấy tôi là người chuyên môn đến lừa anh sao?” Đan Hải Minh không yên lòng hỏi, “Thuận tiện, cái chậu thả trước cửa nhà tôi là cây gì.”

“Hình như gọi là đào mỹ nhân?” Tiêu Ninh ngồi trở lại ghế tựa, từng cái từng cái lấy ra hộp đựng com, phong phú ngoài dự liệu của hần, món ăn chủ đạo hiển nhiên là hộp cá hấp màu tía làm ở trong cùng, những hộp khác đều đựng com tẻ, bông cải xanh xào tỏi, thịt viên, còn có canh gà ngũ chi.

Tiêu Ninh ngửa đầu, tươi cười, “Cảm ơn.”

“Ăn nhiều thịt một chút.” Tay Đan Hải Minh gật gật, đến cùng cũng không đuổi ra làm cái gì, dứt khoát thuận thế nhìn đồng hồ trên tay, sau đó hướng bàn Tiêu Ninh ném xuống một chiếc chìa khóa, “Nhớ giúp tôi đem quần áo anh mua cho tôi cất vào tủ, thùng thức ăn của Tiểu Hắc đặt ở trên bàn, chính mình lấy.”

Hành động này và lượng thông tin này đánh mạnh vào Tiêu Ninh, hần theo bản năng mà chọn câu trả lời đơn giản nhất, “Thức ăn cho mèo cũng không có thiếu...”

“Thay đổi khẩu vị cho nó. Đi.” Đan Hải Minh nói xong liền lưu loát bỏ đi.

Tiêu Ninh tỉnh táo lại, nhìn chiếc chìa khóa trên bàn kia, trợn mắt ngoác mồm. Trước đây không lâu, hắn mới trả lại hai chùm chìa khóa nhà cho Lô Nham, chớp mắt một cái lại được người khác trao cho chìa khóa mới, trong lòng thực sự, mùi vị lẫn lộn. Thời điểm hắn nhớ tới phải nói chút gì đó, Đan Hải Minh đã sớm không còn bóng dáng (==!)

Tổ viên Phạm Đình tiến tới, trong tay còn ôm hộp com màu phấn hồng chính mình mang theo, “Lão đại lão đại, vừa nãy là bạn anh?”

“A? A, phải” Tiêu Ninh phục hồi tinh thần, rất có dáng vẻ có tật giật mình, nhanh tay chộp lên bàn một cái, chiếc chìa khóa đã được cất trong túi rồi.

Tính cách Phạm Đình hoạt bát, tình cảm luôn lộ ra ngoài, lúc này trong mắt đều sắp sáng rực lên, biểu tình cũng vẫn rụt rè, “Dung mạo thật soái nha? Lần đầu tiên mới thấy đó, anh ấy đến công ty chúng ta làm gì? Bao nhiêu tuổi nha? Còn độc thân không?”

Vừa mở miệng chính là bộ dáng tra hỏi hộ khẩu gia đình, Tiêu Ninh nhếch miệng, cười cười trêu chọc nói, “Muốn xin số điện thoại cậu ấy à?”

Trên mặt cô gái lập tức hiện ra dòng chữ “Ai nha có hi vọng sao?” Nhưng cố kiềm nén, khách khí nói, “Ha ha, đùa thôi, quá đường đột a.”

Nàng còn muốn nói nữa, nhưng thấy Tiêu Ninh đã cúi đầu ăn com, Tiêu tổ trưởng hiếm khi không để ý đến mọi người như vậy, Phạm Đình chút quan sát ấy vẫn phải biết, cuối cùng không tiếp tục truy hỏi nữa, ôm hộp com đi tới cùng bọn tỷ muội chia sẻ dữ liệu vừa khai thác được.

*

Đồ vật trong phòng Đan Hải Minh không nhiều, vô cùng ngăn nắp, với một người nam nhân trẻ tuổi độc thân mà nói, sạch sẽ đến mức đáng biểu dương. Đây là lần đầu tiên Tiêu Ninh dưới tình huống chủ nhân không có ở nhà mà bước vào nơi này, không tự chủ có chút lúng túng, bên cạnh khay trà trong phòng khách là một túi thức ăn 5 kg dành cho mèo, cầm lên nhìn, là cá tam văn lam môi.

Tiêu Ninh: “...”

Tại sao mình nghe tên còn thèm là thế nào?

Đem quần áo thả trên ghế sa lon, Tiêu Ninh nâng lên túi thức ăn cho mèo cùng thùng giữ nhiệt, do dự một chút, vẫn là đem chìa khóa để lại trên bàn. Hắn không biết Đan Hải Minh có ý gì, thế nhưng loại chuyện nhận chìa khóa như vậy quá thức quá thân mật, Tiêu Ninh theo bản năng đối với chuyện này cảm thấy một loại lo âu và lảng tránh không nói rõ được.

Thời điểm trở về nhà mình, Tiểu Hắc nhiệt tình thân thiết cọt cọt lui, hiện tại đứa nhỏ này đã ra hình ra dáng, lông dài nhu thuận, đường nét thanh lệ, thời điểm dùng tư thế tạo nhả đặc hữu của loài mèo ngồi xổm xuống lập tức trở thành một đóa an tĩnh mỹ thiếu niên, chỉ là tuổi còn nhỏ, không tránh khỏi hiếu kỳ và làm âm làm ỉ, một ngày không gặp liền đem mình cuộn thành một cục, chờ Tiêu Ninh buổi tối trở về liền ngồi chồm trên đầu gối chủ nhân đầu gối chờ vuốt lông.

“Ở nhà có ngoan không?” Tiêu Ninh nhìn thấy gối ôm trên ghế sofa rơi tán loạn dưới đất liền biết cái tên này ở nhà náo loạn cả ngày. Hắn lên ban công rút bộ chăn bông cùng táp giường đã được phơi khô phơi. Tiểu Hắc vẫn đi theo sau chân hắn, dính người đến nỗi không giống một con mèo.

Tiêu Ninh khom người đem nó ôm lên, “Muốn ăn?”

Tiểu Hắc từ trên cánh tay hắn nhào dậy, chân trước đạp lên lồng ngực của hắn liên tục ngửi, Tiêu Ninh tâm tình rất tốt bật cười nói, “Được rồi được rồi, ngày hôm nay có món mới cho mày, đến thử xem.”

Kỳ lạ thay, cá tam văn lam môi ngoài ý muốn nhận được sự ưu ái đặc biệt của Tiểu Hắc, so với bình thường còn ăn nhanh hơn, thoáng chốc bữa tối đã xong, nháo còn muốn nữa. Tiêu Ninh sợ nó ăn nhiều quá rồi bị bội thực, ôm Tiểu Hắc đang bắt mẫn tức giận trở về phòng khách chải lông cho nó. Một người một mèo buồn ngủ nằm lẫn lộn trên ghế sofa xem tivi, mãi cho đến tận khi một tràng gõ cửa đột ngột vang lên. Tiêu Ninh giật mình mất thăng bằng, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất, Tiểu Hắc meo meo một tiếng xù lông lên, nhẹ nhàng vọt ra. Hắn mơ mơ màng màng nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ rồi, Đan Hải Minh có chuyện gì không?

Giống như Tiêu Ninh nghĩ, gõ cửa nhà hắn chỉ có vị hàng xóm đối diện này. Đan Hải Minh vừa được mở cửa liền nói “Chìa khóa.”

Tiêu Ninh nghi hoặc hỏi ngược lại, “Không phải đã thả trên bàn nhà cậu rồi sao?”

Đan Hải Minh: “...”

Tiêu Ninh: “?”

Bị Đan Hải Minh mặt không thay đổi nhìn chăm chăm, Tiêu Ninh trong nháy mắt tỉnh rượu, “Đừng nói là cậu chỉ có một cái kia thôi đi?!”

Đan Hải Minh lạnh lùng thốt, “Chúc mừng anh, đáp án đúng.”

Tiêu Ninh: “...”

Trong lòng hắn đang cực kỳ phát điên, thời điểm người này quăng chìa khóa thời điểm tại sao không nói một tiếng? Đan nhị thiếu gia, cậu thực sự đã đánh giá quá cao trình độ hiểu ngầm của đôi ta rồi, nhưng xuất phát từ thói quen, Tiêu Ninh vẫn trước tiên xin lỗi, “Thật xin lỗi, tôi không biết...”

“Thôi.” Đan Hải Minh nhìn qua không chút nào áp lực cũng không để ý đến lời xin lỗi của hắn, cau mày nói, “Lần sau chú ý, đồ vật tôi đưa, anh không nên tùy tiện quảng đi.”

Tiêu Ninh: “... Được?”

Vậy làm sao bây giờ? 11 giờ đêm, ngay cả doanh nghiệp mở khóa cũng không thể làm việc suốt đêm được a?

Đan Hải Minh ngáp, nghiêng người chen vào, “Có gì ăn không?”

“Chỉ có vài lát bánh mì.” Tiêu Ninh ở phía sau cậu đóng cửa lại, giúp cậu lấy dép trong nhà, “Sao khuya như vậy rồi mà còn chưa ăn cơm?”

Đan Hải Minh biểu tình nhàn nhạt, thoạt nhìn liền biết là bộ dáng không muốn nói chuyện, nhưng sau khi cậu mang dép hướng trên ghế salông xuống, vẫn mở miệng giải thích, “Ăn không vô.”

Nhớ tới hôm nay, Đan Hải Minh đi tìm Đan Hải Hồng, trong tiềm thức liền cảm thấy việc Đan Hải Minh tâm tình không tốt có lẽ liên quan đến vở kịch hào môn thế gia và ca ca, bất mãn của Tiêu Ninh đối với Đan Hải Hồng càng tăng lên vài phần, “Vậy cậu chờ một lát, tôi đi nướng bánh mì cho cậu.”

“Được.” Đan Hải Minh phát ra tiếng này nhẹ nhàng kéo theo hơi dài, nghe có vẻ đặc biệt lười nhác, cũng không hề phòng bị, cậu quay đầu đi tìm Tiểu Hắc, bất quá Tiểu Hắc đã sớm trở về phòng ngủ của Tiêu Ninh rồi, trong phòng khách chỉ còn một đồng lông mèo.

Tiêu Ninh không quen trù nghệ, nhưng tuyệt đối không cho phép Đan Hải Minh chỉ tùy tiện ăn chút bánh mì mảnh qua loa là được, may mà trong tủ lạnh còn có mấy quả trứng gà mà hắn chuẩn bị để hầm canh hồi sáng. Hắn đập trứng đồ cháo, rồi kẹp giữa bánh mì, đem đến máy nướng, quen thuộc đợi bánh xong, liền tiếp làm hai lần, tiện thể làm thêm một ly sữa bò nóng nữa.

Chỉ có thể làm được như vậy, hắn thật sự lo lắng Đan Hải Minh ăn không đủ no, ngồi ở một bên hỏi, “Hay là đến nhà hàng đặc biệt ăn đi?”

“Không cần, được rồi.” Đan Hải Minh rửa sạch tay xong trực tiếp cầm lên ăn, ly sữa bò làm từ thủy tinh bị cậu làm cho dính dầu nhờn nhờn. Tiêu Ninh rút cho cậu vài tờ giấy ăn, “Cũng được, buổi tối ăn nhiều tiêu hóa không tốt, cậu coi như ăn khuya đi.”

Đan Hải Minh ăn xong lau miệng, tự giác bụng đã xuống nhà bếp rửa, khi quay lại liền hỏi, “Ngủ chỗ nào?”

“Cậu vào phòng tôi ngủ.”

Đan Hải Minh không từ chối, đơn giản rửa mặt rồi tiến vào trong phòng ngủ của Tiêu Ninh. Tiểu Hắc đã sớm thuận thực chiếm một vị trí tốt, đang cuộn người ngủ say, thời điểm Đan Hải Minh nằm lên đụng phải tiểu tồ tông này, nó lập tức giương ra cuồng hống tức giận rống to. Tính cách Đan Hải Minh luôn bình thản, trước sau coi nó như không có gì.

Tiểu Hắc meo một hồi lâu cũng không nhận được bất kì phản ứng nào, liền chạy tới cào cánh cửa, mà móng vuốt bé bé nhỏ nhỏ của mèo thì làm sao có thể mở được, cuối cùng vẫn biết thức thời, lần nữa trở thành con mèo anh tuấn cao ngạo, quay đầu lại, cách Đan Hải Minh xa xa cuộn thành một đồng.

Rốt cuộc, Hải Minh một mình yên lặng trở mình.

Tiêu Ninh hiển nhiên không phải là một người biết thưởng thức cuộc sống, phòng ngủ sạch sẽ đến nỗi tẻ nhạt vô vị, trên đầu giường lại để thêm chậu đào mỹ nhân hoàn toàn không hợp.

Trong chăn cũng không có bất kỳ mùi vị nào, tuy không hề dùng nước hoa, nhưng thời điểm giặt quần áo có lẽ đã dùng nước xả vải, có thể cảm thấy cổ hương vị thơm ngát dễ chịu, nằm trong phòng mà dường như nằm giữa bầu trời thoải mái trong lành.

Nơi này hết thấy đều đơn giản, ôn hòa, sạch sẽ, giống hệt chủ nhân của nó.

Đan Hải Minh nằm trên giường, cảm thấy Tiểu Hắc rốt cuộc vẫn nhảy lên, ỳ khua dụi đầu xuống.

“Mày cũng thích phải không?” Cậu hỏi, đương nhiên không cần Tiểu Hắc đáp lại.

Cậu ở trong bóng tối không tiếng động tươi cười, đem mình chôn sâu hơn trong tấm chăn bông mềm mại, nhắm chặt hai mắt. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Khách Không Mời Mà Đến

Thời điểm Tiêu Ninh tỉnh dậy, Đan Hải Minh còn chưa rời giường, hần lặng lẽ mở cửa phòng ngủ ra nhìn một chút, Đan Hải Minh giống như mèo con co rúc ở trong chăn, Tiểu Hắc cũng cuộn thành một đoàn ngủ bên trong ổ chăn của cậu.

Đang do dự có nên gọi cậu dậy hay không, ổ chăn bỗng nhiên giật giật, Đan Hải Minh dùng tay đỡ đầu, quay lại nhìn về hướng cửa. Tiêu Ninh trong nháy mắt không biết phải nói “Nên rời giường” hay là nói “Thật xấu hổ, làm ồn đến cậu” thì tốt hơn. Bất quá, hần cũng không xoắn xuýt qua giây thứ năm, bởi vì Đan Hải Minh lập tức dứt khoát nằm xuống ngủ lại, còn kéo theo chăn trùm kín đầu, biểu thị: tôi kiên quyết ngủ.

Tiêu Ninh: “...”

Có đôi lúc hần cũng vô cùng thắc mắc thói quen sinh hoạt của người này rốt cuộc là như thế nào, lúc trước, vào lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, Đan Hải Minh uống đến nhuyễn người, nhưng qua sáng ngày hôm sau, đều có thể tỉnh như bình thường, dậy sớm chạy bộ. Bây giờ lại nằm bẹp trên giường ngủ nướng.

Được rồi, Tiêu Ninh nghĩ, dù sao cậu đi làm cũng không cần đánh thẻ, muốn ngủ thì cứ ngủ đi, chỉ là, hần vẫn nhện không được dặn dò vài câu, “Hải Minh, trong tủ lạnh còn vài lát bánh mì và sữa bò, chút nữa cậu lấy ra nướng rồi ăn. Thực đơn thức ăn ngoài đặt ở trên tủ giày.”

Dưới chăn thò ra một cánh tay, hệt như đuôi chó, giờ giờ.

Cậu động dậy như thế, đem Tiểu Hắc lay tỉnh lại. Tiểu Hắc từ trên giường chậm rãi xoay người, vô thanh vô tức nhảy xuống, triển miển vòng quanh rồi quấn lấy chân Tiêu Ninh, đảo quanh. Tiêu Ninh trong lòng không khỏi mềm nhũn, khom người đem nó ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng ngủ, đi ra ngoài làm đồ cho nó ăn.

Giải quyết xong chuyện của Tiểu Hắc và mình, Tiêu Ninh dựa theo thời gian quen thuộc xuất môn, vừa ra khỏi cửa liền thấy có một người ôm gối, ngồi trước cửa nhà Đan Hải Minh cửa, hơn nữa còn là một cô gái.

Trong lòng cảm thấy quái dị, Tiêu Ninh đến gần thêm vài bước muốn nhìn rõ hơn, người kia nghe thấy tiếng bước chân của hần, cũng lập tức ngẩng đầu lên. Hai người đối mặt, đều vô cùng sững sờ.

Tiêu Ninh không dám tin hỏi, “Diệp tiểu thư, tại sao cô lại ở chỗ này?”

Diệp Tử Hân vịn tường đứng lên, nằng chặc hần là ngồi ở đây khá lâu rồi, chân có chút run run, nhưng tư thái vẫn tao nhã vô cùng. Nàng không hề trả lời câu hỏi của Tiêu Ninh, trái lại nhíu nhíu đôi lông mày thanh tú hỏi ngược lại, “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

“Tôi sống ở nơi này.” Tiêu Ninh nghiêng người ra hiệu, để Diệp Tử Hân nhìn thấy biển số nhà, tiếp tục chân chờ hỏi, “Cô đến tìm Hải Minh đúng không? Sao không gọi điện thoại cho cậu ấy?”

Thực ra tướng mạo Diệp Tử Hân rất dễ mến ngọt ngào, nhưng lúc này sắc mặt nàng không chút thay đổi nhìn chăm chăm khiến tim Tiêu Ninh đập nhanh, hần không khỏi nhớ lại Hạ Ly, đứng nói là cô gái này cũng phải tát cho hần một cái thì mới cam tâm rồi đi nha...

Chuyện này là sao, hần tại sao lại cứ thay phiên bị gắn mác tình địch của người khác vậy a.

May mắn thay, Diệp Tử Hân về điểm này hoàn toàn thành thực hơn so với Hạ Ly nhiều, ít nhất, biểu cảm và tâm tình bên ngoài vẫn chưa có dấu hiệu mất không chế, nàng hơi hơi hất cằm lên, “Tại sao anh lại ở chỗ của Hải Minh?”

Câu hỏi này quá kỳ quái, Tiêu Ninh giải thích, “Không có, đây là nhà tôi thuê từ bạn tôi, thời điểm dọn tới nơi này mới phát hiện Hải Minh ở đối diện.”

Vừa nói xong, hần liền cảm thấy không tốt lắm, giải thích tỉ mỉ chi li như thế không phải nhiệm vụ của hần a?

Tiêu Ninh cứng nhắc bỏ thêm một câu, “Có lẽ cũng là duyên phận đi.”

“Anh không cần phun ra lời nói dối đầy sứt sẹo như vậy.” Diệp Tử Hân lộ nụ cười khinh miệt, “Tôi đã sớm biết Hải Minh có hai căn hộ ở đây, anh đã đến gặp chủ và đi rồi, còn không dám thừa nhận chuyện này?”

Tiêu Ninh sững sờ chốc lát, mới không xác định hỏi, “Cô... Cô nói hai căn hộ này đều là nhà của Đan Hải Minh?”

Diệp Tử Hân khinh thường không thèm trả lời.

Trong hành lang nhất thời không một ai mở miệng nói chuyện, trong lòng Tiêu Ninh vẫn còn rất kinh ngạc chuyện nhà ở này, không tránh khỏi cảm thấy lúng túng, cuối cùng vẫn là Diệp Tử Hân phá vỡ trầm mặc, “Tôi không hiểu tại sao.”

Về mặt của cô không thể nói là kiểu công chúa thích xoi mói, nhưng ánh mắt nhìn Tiêu Ninh lại như đang nhìn cái vật gì đó bẩn thỉu vô cùng, “Cho dù anh ấy lo ngại Hải Hồng, muốn nhường tôi lại, cũng nên tuyển người nào tốt hơn để bồi chính mình.”

Thì ra cô đều biết.

Tiêu Ninh trong lòng cảm khái, những người này không ai là ngốc tử, chỉ là lời nói này thực sự hơi quá đáng, nhưng hần không phát giận

“Tôi và Hải Minh quen biết hơn hai mươi năm, khi còn bé, chúng tôi đã thân thiết với nhau như vậy, luôn thân thiết, cùng nhau học mẫu giáo, cùng nhau

học Tiểu học, cùng nhau lên sơ trung rồi vào cấp ba.” Diệp Từ Hân cau mày, bộ dáng rụt rè cao ngạo khiến mọi người đau lòng, “Tôi và anh ấy rất hiểu nhau, cũng phi thường hiểu ngầm, đoạn thời gian anh ấy bết bát nhất tôi cũng chưa từng buông tay anh ấy, tôi biết anh ấy là vì cái gì. Nhưng lần này anh ấy không thể, anh ấy không thể dựa vào lí do anh trai mình mà cứ như vậy qua loa quyết định tương lai của chúng tôi.”

Tiêu Ninh ở trong lòng thở dài, hẳn luôn cảm thấy Diệp Từ Hân giống như tình cảnh của mình, yêu thích một người nhiều năm như vậy thật sự không phải là chuyện dễ dàng. Chỉ có người nào kiên nhẫn yêu thương như thế yêu mới cảm nhận được đây là công trình vĩ đại đến dường nào.

Hắn không muốn nói nặng gì với Diệp Từ Hân, trách mắng bất luận thứ gì với tiểu công chúa pha lê này đều khiến người ta không đành lòng, “Diệp tiểu thư, tuy rằng tôi đối với mọi người mà nói chỉ là người ngoài. Thế nhưng, cô nếu đã hiểu Hải Minh như vậy, cô cũng nên biết, cậu ấy mặc dù lo lắng đến vị kia, nhưng chắc chắn sẽ không thật làm trái với tâm ý của chính mình, cậu ấy là người có chủ kiến, sẽ có quyết định của chính mình, dùng phương pháp tốt nhất để đạt được mục đích.”

Cho nên, cậu ấy từ bỏ cô, không phải xuất phát từ lo lắng, mà là bởi vì cô không phải là mục đích của hắn mà thôi.

Kỳ thực, nếu thực sự từ bỏ cũng không có lỗi gì, cô không thể chỉ trích một người căn bản không chọn cô bỏ qua cô.

Lời này, Tiêu Ninh chính là suy nghĩ ở trong lòng, hẳn cảm thấy Diệp Từ Hân ít nhiều cũng đã hiểu, mọi người đều không ngu ngốc, vì tình cảm vô vọng sức mẽ nhưng mãi không chịu buông tay, cố chấp đi tìm lý do để tin tưởng, nhưng làm sao có thể tin tưởng một chuyện vốn dĩ không không thể xảy ra?

Vì để chính mình tin tưởng, sẽ không ngừng vì đối phương tìm kiếm hy vọng, sẽ không ngừng tự thuyết phục chính mình.

Dù sao, cuộc sống của mọi người đều như vậy, chỉ có thể tự mình lựa chọn.

Tiêu Ninh suy nghĩ một chút, không nhớ chính mình khi đó đối Lô Nham có phải như vậy hay không, đoạn tình cảm kia, dài ngoằng nghèo như những dây núi vô tận, lúc vui vẻ lúc đau đớn, cuối cùng cũng đã lắng đọng lại, bây giờ những chi tiết nhỏ đã không còn nhớ rõ nữa.

“Không cần giả bộ làm ra bộ dáng cái gì cũng biết.” Diệp Từ Hân nhanh chân đi đến trước mặt Tiêu Ninh, cho dù so với hắn thấp hơn, nhưng khí thế một chút cũng không hề giảm, “Anh không hiểu gì về Đan Hải Minh cả, cũng không thể giúp được anh ấy, người đồng tính luyến ái như anh à? Chỉ gây cản trở cho anh ấy thôi.”

Tiêu Ninh không dám nói bản thân mình hiểu Đan Hải Minh, mà có lẽ thật sự không hiểu. Hắn và người kia nhìn chung luôn có một loại ấn ý kỳ diệu, bọn họ quen nhau cũng không lâu, quan hệ cùng lắm cũng không thể khỏi hai chữ bạn bè, nhưng trong lòng Tiêu Ninh, sự tồn tại Đan Hải Minh đã chiếm một khối lượng vô cùng lớn. Nhờ Đan Hải Minh, hắn đã minh bạch một ít chuyện quan trọng, cho nên từ khi biết Đan Hải Minh, xem ra mọi chuyện đều trở nên vui vẻ và thú vị hơn. Hơn nữa, cậu vừa vận xuất hiện trong lúc lúc tình cảm của Tiêu Ninh đang có những chuyển biến phức tạp, có thể xem như là một nhân chứng, cậu đối với Tiêu Ninh mà nói, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến tâm tình Tiêu Ninh liên tục phập phồng.

Tiêu Ninh lắc đầu, xóa bỏ những suy nghĩ hỗn độn, nghĩ lại, người này muốn gặp Đan Hải Minh không? Nhìn Diệp Từ Hân căng thẳng đến mức bả vai có chút run run, hẳn nghĩ, mình không cần nói thêm gì nữa, “Hải Minh đúng là ở trong này, hay là cô vào nhà ngồi chơi một chút? Chờ cậu ấy tỉnh lại, có thể trực tiếp tìm cậu ấy tâm sự.”

Diệp Từ Hân nghiêm mặt, sau đó hừ một tiếng, theo Tiêu Ninh mở cửa đi vào.

Tiêu Ninh rót cho cô ly nước, rồi tao nhã lễ phép nói, “Tôi phải đi làm, bây giờ đi trước, trong nhà không có gì ăn, oan ức Diệp tiểu thư.”

Diệp Từ Hân mặc kệ hắn.

Tiêu Ninh làm theo đúng lễ nghi xong, cũng không muốn tự chuốc thêm nhục nhã, đóng cửa đi làm.

*

Tiêu Ninh hiếm khi đến muộn, đoạn nói chuyện cùng Diệp Từ Hân đã vượt qua thời gian dự đoán của hắn, cũng lạ, bởi vì chuyển nhà rồi, cho nên tư tưởng lại trở nên lơ lửng nhiều, thời gian chuẩn bị đi làm cũng ngắn lại, không cho phép một chút sai lầm nào xảy ra.

Thật sự không giống như chính mình a.

Rốt cuộc tâm trí vẫn cứ suy nghĩ mông lung, tưởng tượng hai người kia ở trong nhà mình thuê ngả bài cãi cọ vân vân... Tiêu Ninh thật sự không biết quan hệ của Diệp Từ Hân cùng Đan Hải Minh đến cùng là tình huống thế nào, bất quá, nếu là thanh mai trúc mã, tình cảm có lẽ cũng không tệ lắm.

Nhớ tới Diệp Từ Hân, Tiêu Ninh lại có chút không hiểu rõ, lẽ nào Đan Hải Minh đúng là cầu huyết yêu Diệp Từ Hân, nhưng bởi vì quan hệ với Đan Hải Hồng mà tự động rút lui?

Loại ý nghĩ này chẳng biết tại sao khiến hắn cảm thấy tinh thần sa sút rất nhiều, khiến Tiêu Ninh dường như thấy mình như một tiểu động vật nhỏ, cảm nhận được uy hiếp đe dọa, lập tức bay lên một luồng cảnh giác. Hắn nhìn về phía cây tiên nhân cầu nhỏ trên mặt bàn kia.

Tiêu Ninh nhíu mày, xoa xoa cái trán, tại sao cảm thấy cây tiên nhân cầu không có gì đặc sắc này lại giống như Đan Hải Minh, hắn đang suy nghĩ cái gì?

Thật vất vả mới không suy nghĩ lung tung nữa, tập trung tinh thần làm việc, đến giờ đi ăn cơm trưa, Tiêu Ninh bỗng nhiên nghĩ đến Đan Hải Minh, có lẽ lúc này đã tỉnh dậy rồi đi? Cậu và Diệp Từ Hân gặp mặt? Hai người đó sẽ tán gẫu chuyện gì nhỉ?

Không, nói không chừng căn bản không cần đến lúc này, Diệp Từ Hân trực tiếp tiến vào phòng ngủ, rồi có thể tự mình đánh thức Đan Hải Minh dậy, lại nói, trong phòng ngủ cô nam quả nữ và vân vân...

Tiêu Ninh hít một hơi, mắc mớ gì đến hần sao? =)))

Một đám người đi ngang qua vị trí của hần, “Tiêu ca, cùng đi ăn cơm?”

“Không, nếu được thì tùy tiện giúp tôi mua một phần cơm về, làm phiền mọi người rồi, cảm tạ.” Tiêu Ninh đuổi tổ viên đi, ngồi tại chỗ ngẩn người, bị máy điều hòa không khí quay cho tỉnh táo lại, sau đó lấy điện thoại đi động ra gọi cho Vương Hoa.

“Tiêu Ninh à, chuyện gì?” Vương Hoa hình như đang ở chỗ đông người, nhận điện thoại rồi mới đi đến nơi yên tĩnh.

Tiêu Ninh lập tức có chút hối hận, “Thật xấu hổ quá, anh đang bận sao?”

“Không có không có.” Vương Hoa oanh oanh liệt liệt đáp, “Đúng rồi, hôm nay trước khi đi làm cậu có thấy Đan tổng không? Tại sao không thấy y a, lại tắt máy nữa?”

“Tôi khi ra cửa thấy có người tìm cậu ấy... Hình như có chuyện quan trọng.” Tiêu Ninh sờ sờ sống mũi, “Vương ca, người cho tôi thuê nhà là Hải Minh sao?”

Vương Hoa rõ ràng chần chờ, nửa ngày mới thăm dò hỏi, “Y nói cho cậu biết rồi?”

“Tại sao anh nói là anh?” Lời này đã gần như chất vấn, nhưng ngữ khí Tiêu Ninh vẫn như cũ bình thản mềm nhẹ, không đến nỗi làm người ta khó chịu, “Thời điểm biết chuyện tôi sợ hết hồn.”

Nghe hần nói như vậy, Vương Hoa cười cười, “Còn không phải là Đan tổng dặn sao, y nói cậu với y còn xa cách, lại suy nghĩ nhiều, nên vẫn chưa nói ra, tiện nghi như vậy cho cậu thuê, sợ cậu có thêm gánh nặng gì trong lòng. Y chu đáo quan tâm cậu như vậy, kỳ thực, tôi thấy hai người rất thân thiết mà.”

Trò chuyện cùng Vương Hoa xong, tầm mắt của Tiêu Ninh liền rơi xuống trên cây tiên nhân cầu, hần bắt giác suy nghĩ, vẫn cảm thấy cây tiên nhân cầu kia bộ dáng cong cong lười biếng vô cùng vô cùng giống với người tặng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Canh Mướp Đắng

Sau khi tan việc, Tiêu Ninh khác thường không lập tức trở về nhà, dứt khoát dạo chợ, vừa tra Baidu vừa mua thức ăn, vốn chuẩn bị nấu một nồi canh vịt bí đao hần lá sen, nhưng thời điểm nhìn thấy mấy quả mướp đắng liền lập tức đổi ý.

Cuối cùng, hần ôm một túi plastic to đựng mướp đắng, xương sườn cùng những thứ vật liệu nấu ăn phụ trở về nhà.

Bất ngờ chính là Đan Hải Minh còn ở trong nhà hần, một mình.

Đan Hải Minh vắt ngang nằm trên ghế sa lông, một tay xoa xoa đầu Tiểu Hắc, trên khay trà còn bày đồ uống cùng thức ăn, vô cùng an nhàn. Tiểu Hắc mấy lần muốn bỏ chạy nhưng bị cậu ấn xuống gắt gao, chỉ có thể ghen uất nằm trên ngực con người đáng ghét này, khuôn mặt mèo biểu thị cực kỳ khó chịu.

“Về rồi?” Đôi chân dài miên mang của Đan Hải Minh khẽ động, nhẹ nhàng buông tay, Tiểu Hắc tận dụng cơ hội vội vội vẫ vẫ chạy về phía chủ nhân của mình, “Mèo nhà anh nuôi sao mà giống như con chó con vậy.”

“Hôm nay cậu không ra ngoài?” Tiêu Ninh đùa giỡn với Tiểu Hắc, nhìn quanh phòng khách một vòng, ừ, không có đồ gì đổ vỡ, cũng rất sạch sẽ, có lẽ không có xuất hiện xung đột kịch liệt gì.

Diệp Từ Hân đi rồi?

Tiêu Ninh đương nhiên không hỏi ra, bất kể cùng Lô Nham ở chung, hay là vì thói quen của một người sống nhờ như hần, cũng giúp hần từ sớm học được cái gì gọi là biết điều, đây là kỹ năng cơ bản nhất không chộc cho người ta chán ghét.

Hắn học rất khá.

“Nấu canh à?” Đan Hải Minh một tay nâng cằm, “Murop đắng?”

Tiêu Ninh đơn giản đáp, “Hạ sốt.”

“Ồ.” Đan Hải Minh nhìn hắn từ trên xuống dưới, “Không hỏi gì?”

Tiêu Ninh sững sờ, bước chân dừng lại trước cửa phòng bếp, “Cái gì?”

“Bởi vì tôi thấy anh rất khó chịu a.” Đan Hải Minh chỉ chỉ Tiểu Hắc, “Thực sự là chủ nhân của đứa nhỏ này.”

Tiêu Ninh không giải thích được, cùng với thú cưng của mình liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía Đan Hải Minh, hiển nhiên không biết cậu rốt cuộc đang nói cái gì.

Đan Hải Minh ngồi dậy, “Cho nên, anh gặp phải Từ Hân?”

Tiêu Ninh lập tức giải thích, dùng từ rất ôn hòa, “Diệp tiểu thư chờ trước cửa nhà cậu, tôi cảm thấy để một cô gái ngồi xỏm trước cửa là không tốt lắm.”

“Kỳ thực không có gì, cô ấy chỉ là không tin một số việc.” Đan Hải Minh nhún nhún vai, “Từ Hân từ nhỏ đã được yêu chiều, cho nên phi thường cố chấp với suy nghĩ của mình.”

Tầm mắt Tiêu Ninh rơi xuống sàn nhà, cũng may Tiểu Hắc lại tiếp tục cọ cọ bên chân hắn, làm cho hắn nhìn qua không đến nỗi quá kỳ lạ, “Ừ, nhưng dù sao cậu cũng không cần giải thích với tôi.”

“Như vậy a.” Giọng điệu Đan Hải Minh nhàn nhạt, nghe không ra tâm tình gì, “Tôi còn tưởng rằng anh muốn biết.”

Tiêu Ninh ngẩng đầu lên, cười cười với cậu, không nói gì nữa, tiến vào nhà bếp bận bịu nửa ngày mới ra ngoài. Ngồi ở phòng khách, hai người đều không lên tiếng, Tiêu Ninh hình như không quá thoải mái tựa ra sau ghế, “Chuyện khóa cửa giải quyết sao?”

“Gọi người mở khóa đến mở ra.” Đan Hải Minh cầm dụng cụ điều khiển từ xa, vẻ mặt tẻ nhạt, “Tôi đã cho Tiểu Hắc ăn rồi.”

“Được...” Tiêu Ninh sau đó không tìm được lời gì để nói nữa.

Đan Hải Minh chuyển kênh, “Ngày mùng một tháng năm có kế hoạch gì chưa.”

Tiêu Ninh tán mạn tâm tư, bị vấn đề này gọi hồn trở về, “Kế hoạch?”

Đan Hải Minh mạn bất kinh tâm hỏi, “Làm gì?”

A một tiếng ngán ngùi, dạ dày Tiêu Ninh đột nhiên cảm thấy căng thẳng đau đớn, hắn không nhận được nghiêng đầu quan sát Đan Hải Minh, không biết cái vấn đề này sẽ có không liên quan quá hay không, đương nhiên, vừa này Đan Hải Minh rất có thể tùy tiện hỏi, dù sao ngày mùng một tháng năm sắp tới, tất cả mọi người đều nên có kế hoạch mới đúng.

Hắn nói, “Định về thăm nhà.”

“C thị.” Đan Hải Minh đáp, “Là nơi tốt.”

“Có thể đi.” Tiêu Ninh nói xong mới bất giác tỉnh ngộ, “Cậu biết?”

Đan Hải Minh lắc đầu, không nhìn kĩ còn tưởng là gạt đầu, “Trở về thăm gia đình đã từng giúp đỡ anh sao? C thị cũng tốt, tôi mua hai tấm vé, cùng anh về thăm.”

Tiêu Ninh há mồm, suýt chút thì không thềm suy nghĩ mà lập tức gạt đầu đáp ứng rồi, nhưng mà hắn là cùng Lô Nham trở về, nếu như đi cùng Lô Nham, vậy làm sao mang theo Đan Hải Minh được?

Cứ như vậy chần chờ, Đan Hải Minh thuận tiện nói, “Thôi.”

Tiêu Ninh thất vọng ngậm miệng lại, hắn đôi lúc rất chán ghét cái tính cách không thể nào dứt khoát thẳng thắn của chính mình, việc nhỏ như cũng phải trông trước trông sau nghĩ đồng nghĩ tây, không cần nói người khác, ngay cả mình nhìn đều khó chịu.

Tính toán một chút.

Trong lòng hắn tràn đầy ử rĩ cùng chán ghét chính mình, bỗng chốc cảm thấy mọi thứ xung quanh đều trở nên thật vô vị, lặng yên không hé môi một chữ. Cứ như vậy ngồi bất động đến gần 12 giờ, xong một hồi trận bóng, Đan Hải Minh buông dụng cụ điều khiển từ xa, cầm điện thoại, “Tôi không lái xe, anh tới đón tôi đi.”

“Cậu còn muốn ra ngoài?” Tiêu Ninh rốt cuộc cũng tìm được chuyện để nói, “Đã trễ thế này còn phải xã giao?”

Đan Hải Minh dựa lưng ghế sofa, hoạt động cái cổ một chút, thở dài ừ, cũng không nhiều lời nữa.

Tiêu Ninh đứng ngồi không yên rồi đứng lên, “Canh thuốc đã có thể uống rồi, muộn như vậy mặc kệ đi làm cái gì, trước tiên lót bụng đã, sẽ thoải mái hơn.”

Đan Hải Minh đáp, “Không cần, Vương Hoa lập tức tới ngay.”

Tiêu Ninh cứng rắn đứng tại chỗ, “Không, vẫn nên uống chút.”

Nói xong không chờ Đan Hải Minh cự tuyệt, liền tiến vào nhà bếp mở tủ sa bảo ra, canh đã chín kỹ, mùi thơm tỏa hương vị thơm ngát quanh thịt hầm, xương sườn mềm mại lẫn lẫn xung quanh người một chút cả tinh thần liền thoải mái. Hầm mức một chén bụng ra ngoài, đặt trước mặt Đan Hải Minh.

Đan Hải Minh không biết tại sao thở dài, vẫn bụng lên chén lên uống. Bất kể nói thế nào, nửa đêm trước khi lái xe mà uống một chén canh thuốc như vậy, đối với thân thể phi thường có lợi, sắc mặt Đan Hải Minh đều đã khá hơn nhiều.

Tiêu Ninh thấy vậy trong lòng cũng dễ chịu theo, cảm thấy cổ buồn bức kia đã tản đi hơn nửa.

Chờ hần cậu thu hồi bát, Vương Hoa đã đến rồi, ở dưới lầu chờ Đan Hải Minh. Tiêu Ninh đưa Đan Hải Minh tới cửa, “Đi đường cẩn thận.”

“Vương Hoa lái xe, nên nói với anh ta.” Đan Hải Minh miễn cưỡng nói xong, vốn định quay người rồi đi, bỗng dừng lại, “Đúng rồi, cho tôi số tài khoản.”

Đề tài này quá đột ngột, Tiêu Ninh vô cùng mờ mịt, không biết nói cái gì.

“Quên mất?” Đan Hải Minh lấy ngón tay gõ gõ thái dương, “Tiền lương của anh, tính theo giờ, đã tới lúc nên tính tiền.”

Tiêu Ninh nháy mắt cứng đờ.

“Nhớ gửi cho tôi.” Đan Hải Minh đã đi.

Tiêu Ninh nhìn hành lang không còn bóng người, cảm thấy thật sự không giống bị tạt một chậu nước lạnh, mà là nuốt phải một khối băng, lạnh công từ đầu lưỡi đến tận trong dạ dày, ngay cả tâm cũng đều bị đông cứng lại.

Cho dù đối mặt Lô Nham, cho dù bị Hạ Ly tát một cái, Tiêu Ninh chung quy cũng không cảm thấy được nhiều oan ức, oan ức là bởi vì không chiếm được nên cảm thấy bất bình khi bị đối xử như vậy. Tiêu Ninh chưa từng hy vọng xa vời rằng mình có thể được đối xử tốt, hần đem vị trí của mình tại trong lòng mỗi người cân nhắc rồi cân nhắc, tính toán rồi tính toán, đã sớm hiểu rõ vị trí của mình, vì vậy, những hành vi và thái độ của người khác cũng không vượt quá dự đoán của hần, cho nên làm sao oan ức được đây?

Nhưng mà, Tiêu Ninh thế nào cũng không nghĩ ra, tại sao lúc này mình lại cảm thấy, rất oan ức.

Đan Hải Minh không làm gì sai cả, chuyện này từ sớm đã bàn bạc xong rồi. Hần đóng giả là một người bạn trai, Đan Hải Minh trả tiền cho hần, à, đúng rồi, còn giúp hần giải quyết chuyện phiền phức ban đầu nữa.

Tiêu Ninh kỳ quái cau mày, tỉ mỉ phân tích rõ ràng cảm giác mất mát trong lòng vì đâu mà có.

Hần và Đan Hải Minh là bạn bè đúng không? Cho nên việc hần không muốn số tiền này là rất bình thường đúng không? Đan Hải Minh chưa từng đề cập tới chuyện này, tại sao đột nhiên lại nghĩ tới vậy? Có lẽ, người đó rất xem trọng chữ tín? Cho dù là bạn bè thì cũng phải tính toán rõ ràng.

Trong đầu hần đều là lý do lung ta lung tung tự thuyết phục chính mình, hết cách rồi, trong chuyện này phản ứng của hần có gì đó không đúng lắm, hơn nữa lại quá lớn, không thể nào nói rõ được, cũng không có cách nào diễn tả được tình cảm của hai người, hần và Đan Hải Minh rốt cuộc là loại tình cảm gì mà không nói rõ được hay không tả rõ được vậy?

Tiêu Ninh kinh sợ, chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, hần cố gắng lắm mới có thể nhảy ra khỏi cái hầm mang tên Lô Nham, bây giờ có thể nhanh như vậy lần tới một cái hầm khác? Lẽ nào, hần bởi vì chờ Lô Nham lâu quá nên sinh ra trạng thái gần mực thì đen, là khả năng gặp một người liên yêu một người, hay là, hần chỉ cần một đối tượng có thể thỏa mãn cách sống sinh hoạt tẻ nhạt của mình, lập tức sẽ thích đối phương?

Là một người thích miên man suy nghĩ, Tiêu Ninh nằm ở trên giường trần trọc trở mình, khoang ngực nghẹt thở đến khó chịu. Hần lần đầu tiên phát hiện khi mình xoắn xuýt tại đáng sợ như vậy.

Điều này cũng dễ giải thích, xoắn xuýt chính là hành động vừa muốn làm gì đó lại vừa không muốn, hai bên đối chọi gay gắt mà thôi. Mà hần trước đây, những chuyện hần muốn làm, cũng không nhiều.

Tiêu Ninh thật sự ngủ không được, bò lên gọi tin nhắn: Tiền không cần đâu, không cần.

Nhìn một chút, rồi xóa xóa, viết lại: Đều là bạn bè, tiền không cần đâu.

Nhưng rốt cuộc vẫn không gửi đi.

Trong bóng tối, màn hình điện thoại di động đặc biệt chói mắt, hần cảm nửa ngày, cuối cùng quyết định gửi: Không cần chuyển tiền đâu, không cần thiết. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lòng Bàn Tay

Từ lúc nào ngủ thiếp đi cũng không biết, nói chung, đêm đó Tiêu Ninh rõ ràng ngủ không ngon, sáng sớm bị đồng hồ báo thức kêu gào đến nỗi hoa mắt chóng mặt.

Thời điểm hần bắt lấy điện thoại di động để tắt chuông báo thức réo ầm ĩ thì thuận tiện liếc nhìn màn hình một cái, có hai tin nhắn ngắn, mở ra xem, một cái là bạn có muốn abc hay không, một cái là về thẻ tín dụng.

Tất cả đều là tin quảng cáo.

Đến công ty nhìn thấy chậu hoa xương rồng kia, hần mới sực nhớ còn Đan Hải Minh nói đến chuyện thuê nhà, nhưng dù sao Vương Hoa phải nên nói mới đúng chứ?

Tiêu Ninh trước tiên gọi điện thoại cho Vương Hoa xác định lại, quả nhiên nhận được đáp án khẳng định. Hần cũng không lập tức cúp điện thoại, “Vương ca, tối qua các anh bận bịu đến khuya như vậy, còn gọi điện thoại quấy rầy anh, thật có lỗi quá.”

Vương Hoa đáp, “À, không có gì, cũng không bận bịu quá đâu, chỉ là lái xe một chút, sáng sớm nay lại đến thị trấn kia, cùng đối tác bên Đức mở Video hội nghị, hôm nay phòng chừng còn phải bàn bạc về chuyện mở rộng làng du lịch, tôi thấy ý của Đan tổng, buổi chiều liền có thể trở về rồi.”

Tiêu Ninh đắn đo một phen, mới soạn một cái tin nhắn:

——nếu như rảnh rồi, có thể mời cậu ăn một bữa cơm được không? Nghe Vương Hoa nói căn nhà tôi đang ở là do cậu cho thuê, thực sự đã cho tôi một đại ân lớn rồi, phải cho tôi cơ hội để chính thức cảm ơn cậu.

Đến chiều, Đan Hải Minh trả lời, lời ít ý nhiều: Tan tầm chờ.

Tiêu Ninh sau khi xem xong còn không buông điện thoại, lại nhận thêm một tin nhắn khác.

Lô Nham: Vé máy bay đã mua xong rồi, số 30, 8 giờ 25 phút tối bay, khi đi làm nhớ chuẩn bị tốt hành lý, tan tầm tôi đến đón cậu, trực tiếp đi sân bay luôn.

Y nói như vậy chính là đã mua luôn vé máy bay cho Tiêu Ninh, Tiêu Ninh không thể làm gì khác hơn trả lời hai chữ cảm tạ, sau đó yên lặng mua vé máy bay trở về.

Ngày mùng một tháng năm là cuối tuần này, Tiêu Ninh cầm giấy tờ đi ra, tính toán một chút muốn mua chút gì đó về biếu cho hai trưởng bối ở nhà, tính tính liền nhớ lại tối hôm qua, Đan Hải Minh có nói muốn đến C thị.

Tiêu Ninh phát ngốc hồi lâu, lại mở ra website vé máy bay, chuyến bay từ A thị đến C thị số 30 8 giờ 25 phút tối kia chỉ còn dư lại ba vé.

Tay hần run run, đem mặt đóng lại, hai phút sau không nhin được lại mở ra, chỉ còn hai tấm.

Tiêu Ninh thấp giọng lầu bầu, hỏi Vương Hoa: Giấy căn cước của Đan Hải Minh số mấy anh có biết không?

Hần nghĩ, nếu như Vương Hoa không biết hoặc là không nói cho hần chuyện này thì coi như thôi.

Nhưng Vương Hoa không biết là quá tin tưởng vào nhân phẩm của Tiêu Ninh hay thế nào, một câu nói cũng không thêm hỏi, liền đem số chứng minh nhân dân của Đan Hải Minh nhắn cho Tiêu Ninh, chỉ trong vài giây.

Tiêu Ninh lại nghĩ, chỉ còn hai vé, nói không chừng chỉ nhất mắt là hết sạch rồi, lần này không mua được vé nữa thì thôi luôn.

Nhưng khi hần ấn ấn mở mở, từng bước điền thông tin, trang web vô cùng vui vẻ bính ra một cầumua thành công, thông tin vé máy bay lập tức nhắn đến điện thoại di động, kính xin kiểm tra và nhận.

Keng một tiếng, tin nhắn đã tới rồi.

Tiêu Ninh: “...”

Thật giống như khi còn học đại học, nhất thời kích động đem toàn bộ số tiền tiết kiệm từ rất lâu mua điện thoại giống hệt như của Lô Nham, vừa sốt sắng vừa hưng phấn, trong lòng còn mang theo chút hối hận nhỏ.

Tiêu Ninh quả thực muốn lập tức đem vé máy bay trả lại, mua làm cái gì? Vô dụng a.

Chuyến vé máy bay này khiến Tiêu Ninh khó chịu nguyên một ngày, lúc tan việc cũng không đợi trong công ty, trực tiếp đến cửa công ty Đan Hải Minh chờ.

Điện thoại di động vừa vang, Tiêu Ninh còn tưởng rằng là Đan Hải Minh, vừa nhìn tên, tâm tình lập tức trầm xuống.

Lại là Hạ Ly.

Tiêu Ninh trong lòng cảm thấy dở khóc dở cười, Hạ Ly đã lâu không liên lạc, lần này gọi tới không thể nói là hỏi thăm. Chính mình hôm qua mới gặp Diệp Từ Hân, hôm nay liền đến phiên Hạ Ly.

“Này? Xin chào, Hạ Ly.” Tiêu Ninh đối Hạ Ly bây giờ đã không thể nói là yêu thích nữa, cho nên thật lòng nhiệt tình là không có, chỉ còn có thể bảo trì lễ phép căn bản.

Hạ Ly như cũ, khẩu khí không tốt lắm, cứng đờ như viên gạch không chút gợn sóng, “Anh tan tâm rồi?”

Tiêu Ninh khẽ nhú mày, câu hỏi này thật sự không khách khí, “Ừ, tan tâm rồi.”

“À, tôi thấy anh, đứng trước cửa công ty anh đúng không?” Hạ Ly nói vậy khiến Tiêu Ninh kinh ngạc một chút, hần lập tức quay đầu nhìn chung quanh.

Hạ Ly mặc áo chữ T màu trắng lẫn trong đám người, tay kéo theo hành lý vô cùng dễ thấy, hướng về hần đi tới. Thời điểm đứng trước mặt hần liền dùng ánh mắt có tính xâm lược trên dưới đánh giá. Tiêu Ninh mặc dù dễ tính, cũng có thói quen thông cảm cho người khác, nhưng đối người có thái độ năm lần bảy lượt lộ rõ địch ý với hần, cho dù không chán ghét, nhưng thân thiết cũng không thể biểu hiện ra nổi nữa, “Làm sao vậy? Tôi tìm tôi có chuyện gì không?”

Hạ Ly nhìn toàn thân hần nửa phút, mới lấy ra kinh thường cười, “Tôi phải đi.”

Tiêu Ninh bắt giác kinh ngạc, “Là muốn về nhà sao?”

“Anh rất cao hứng chứ gì?” Về mặt kia của Hạ Ly, ba phần oan ức bảy phần quật cường, còn mang theo tư thái cao cao tại thượng, Tiêu Ninh thấy vậy thầm than, “Tôi nghĩ cho dù bây giờ tôi có nói cái gì cậu cũng sẽ không nghe lọt, mấy giờ bay? Nơi này cách sân bay không xa lắm, bắt quá đi sớm một chút vẫn tốt hơn.”

“Diễn như vậy có mệt hay không?” Hạ Ly cười lạnh, “Ngụy trang đến mức hoàn hảo, ngay cả Lô Nham cũng bị anh lừa xoay quanh.”

Lời nói khó nghe như vậy phun thẳng vào mặt, Tiêu Ninh mệt mỏi không đáp trả, đứa nhỏ này đến cùng nào bỏ cái gì. Hần nhìn Hạ Ly, còn nhớ ngày đầu tiên gặp nhau, thiếu niên này rạng rỡ chói sáng, trên mặt tràn đầy vui sướng và hạnh phúc, bây giờ trong đôi mắt kia chỉ còn lại kinh hoàng cùng khổ sở mà thôi.

Kỳ thực, bất quá cũng chỉ là chia tay với một người nam nhân thôi mà.

“Không đến nỗi như vậy đâu, Hạ Ly.” Hần thở dài, “Cậu tuổi còn nhỏ, sau này sẽ gặp nhiều người nhiều chuyện hơn, không thể cứ cực đoan như thế được.”

Rất muốn an ủi khuyên giải Hạ Ly, nhưng những việc liên quan đến tình cảm giữa Lô Nham cùng Hạ Ly, Tiêu Ninh biết, một chữ cũng không đề cập tới mới là tốt nhất, bằng không không biết Hạ Ly còn nói ra những lời khó nghe đến mức nào.

Nhưng cho dù hần không đề cập tới, Hạ Ly xem ra cũng muốn khiêu khích, “Đắc ý rồi? Anh thắng rồi? Anh không thể đóng giả cả đời, một ngày nào đó, Lô Nham chắc chắn sẽ nhìn ra bộ mặt thật của anh.”

Tiêu Ninh cảm thấy trong lòng vô cùng mệt, “Tôi giúp cậu gọi xe taxi.”

Hạ Ly đáp, “Tiêu Ninh, Tôi thật chán ghét anh.”

Tiêu Ninh: “...”

Đứa nhỏ này đầu óc có vấn đề hay là nhiễm phim truyền hình, Tiêu Ninh hết lòng quan tâm giúp đỡ, cũng mất kiên trì, xoay người rời đi. Hạ Ly lại không tha, cho rằng hần chột dạ, tiến lên hai bước kéo lấy tay của hần.

Hai người ở nơi này lờ lờ kéo kéo tự nhiên thu hút ánh mắt của mọi người, tượng đất cũng có ba phần hỏa khí, câu ta cứ như vậy ngang ngược không biết lý lẽ dây dưa không dứt, lần đầu tiên sắc mặt Tiêu Ninh trầm xuống, “Buông tay.”

Hạ Ly trái lại tức giận đến nổi sắc mặt đỏ chót, “Anh...”

Cậu ta nói còn chưa dứt lời, toàn thân lập tức lao đạo ra sau, trọng tâm bất ổn ngã ngồi dưới đất, trên vạt áo màu trắng còn rõ ràng hiện lên vết chân.

Thời điểm người này ngã sấp xuống, tay Tiêu Ninh theo lực đó bị cào đỏ hết lên, quay đầu lại chỉ thấy Đan Hải Minh cau mày nhìn về phía hạ Ly đang nằm trên đất, sau đó liền nghiêng đầu quan sát Tiêu Ninh, “Ai đây?”

Lúc này thực sự là thời điểm không thích hợp, Tiêu Ninh yên lặng, không biết làm sao giới thiệu.

Hạ Ly nhảy dựng lên, sắc mặt biến đổi không ngừng, nhìn chằm chằm Đan Hải Minh cùng Tiêu Ninh, đột nhiên mở miệng nói, “Anh là bạn trai hần?”

Đan Hải Minh bị hần hỏi lên như vậy, cũng không thèm quay đầu, chỉ di động tầm mắt liếc chéo cậu ta, bĩ khí nhịu mày hỏi, “Cho nên?”

“Cho nên.” Hạ Ly cảm thấy vô cùng thống khoái chỉ thẳng vào Tiêu Ninh rằng “Anh vẫn chưa biết đây là loại người thế nào đúng không? Cho dù đang hẹn hò với anh, hần cũng luôn sống cùng một người nam nhân khác, lên lút làm chuyện xấu cướp đi bạn trai tôi.”

“A.” Đan Hải Minh bỗng nhiên tỉnh ngộ hình, hỏi Tiêu Ninh, “Nó đánh?”

Chỉ có Tiêu Ninh mới có thể nghĩ thông Đan Hải Minh có ý gì, đột nhiên quỳnh lên, liền nhớ lại đêm đó, thời điểm tinh thần sa sút cực độ đã bị Đan Hải Minh nhìn thấy, như một con chó lang thang được người nhặt về uy sữa bò, cảm thấy rất xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn Đan Hải Minh.

Đan Hải Minh lại hỏi, “Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Tình huống trước mắt hết sức khó xử, Tiêu Ninh miễn cưỡng qua loa mấy câu nói rõ. Đan Hải Minh gật đầu, “Tôi hiểu.” Đi vài bước đến trước mặt Hạ Ly vẫn còn đang ngẩn ngơ.

Hạ Ly cảnh giác hỏi, “Anh muốn làm gì?!”

Chỉ là, cho dù cậu ta có đề phòng, vẫn bị Đan Hải Minh kéo lại cánh tay, uốn một cái liền đem khuỷu tay cậu gấp lại sau lưng, nhìn Tiêu Ninh nói, “Giúp nó lấy hành lý.”

Hạ Ly kêu to lên, ba người lập tức trở thành tiêu điểm. Ngay cả bảo an công ty Nhật Hoa cũng chạy tới, đều đã được nhận thức qua hai vị thiếu gia nhà họ Đan, vừa thấy Đan Hải Minh, liền đứng ở bên cạnh không tới nữa.

Tiêu Ninh đời này không ngờ cũng có lúc mình cứ như vậy, ngay tại chỗ tìm cái lỗ nào đó muốn chui vào, cúi thấp đầu kéo vali của Hạ Ly, đi theo sau Đan Hải Minh. Vương Hoa cách đó mấy chục mét cũng xuống xe, nghi hoặc nhìn Đan Hải Minh đang giữ chặt một thiếu niên không ngừng rống to, “Đan tổng?”

“Lên xe, đưa nó đi sân bay.” Đan Hải Minh mở cửa sau, đem Hạ Ly nhét vào. Hạ Ly đầu hè nguyện ý, nổi giận đùng đùng muốn nhảy xuống, bị Đan Hải Minh nắm chặt cổ áo trước mặt mọi người xáng một bạt tai.

Tình cảnh nhất thời yên tĩnh.

Đan Hải Minh thần sắc tự nhiên đối Tiêu Ninh dặn dò, “Đem hành lý nó ném ra cốp sau đi.”

Tiêu Ninh còn không động thủ, Vương Hoa liền thay hần thi hành, sau đó không cảm thấy kinh ngạc, chuyên nghiệp ngồi vào vị trí tài xế khởi động xe. Hạ Ly bị Đan Hải Minh ấn vào chỗ ngồi, bùm mặt run tay nói, “Tôi sẽ báo cảnh sát.”

Thấy cậu ta nước mắt liên tục rơi xuống, ánh mắt mang theo chỉ trích, khóc lóc ồn ào liên miên, hồn nhiên giống như chịu thiên đại oan ức, thẳng đến nỗi đem da gà Tiêu Ninh nổi lên bốn phía, hần từ sớm đã cảm thấy Hạ Ly hơi trong (1), lại không ngờ thật sự như thế. Nương: Cô gái, bác gái, mẹ, má... ở đây có lẽ nói Hạ Ly hơi “èo là”? Đan Hải Minh rầm một tiếng đóng cửa xe lại, may là Hạ Ly đã trốn về phía sau, không thì cánh cửa này đã va thẳng vào mặt cậu ta rồi.

Đan Hải Minh nói với người phía trước, “Thực sự quá ồn ào, quãng trên đường cao tốc.”

“Vâng.” Vương Hoa nhận được tín hiệu, không hề nề, lái xe đem tiêu nương này lôi đi.

Đầy đủ các động tác xử lý gọn gàng nhanh chóng, Đan Hải Minh thấy Tiêu Ninh đang nhìn mình chằm chằm, giải thích, “Không dám đánh, sợ đem nó đánh gãy, đánh mặt nó giúp anh giáo huấn một chút là được rồi.”

Tôi không phải chê cậu đánh cho không đủ... =. =!

Tiêu Ninh không nói ra lời đó, không biết nên vì thế nói lời cảm ơn không. Đan Hải Minh ở trước mặt hần vỗ tay cái đập, gọi hỏi hần về, “Đi nơi nào ăn cơm?” Đăng bởi: admin

Chương 37: Hẹn Hò?

Tiêu Ninh đề nghị đến Cẩm Các.

Cẩm Các vào buổi tối so với ban ngày không giống nhau, ban ngày nhìn qua tương đối thiên hướng các nhà hàng quen thuộc, buổi tối ánh đèn lấp lánh nổi bật trong bóng đêm, vô cùng có bầu không khí.

Nhân viên phục vụ đem ra thực đơn, Đan Hải Minh chỉ chỉ Tiêu Ninh, ra hiệu để hắn gọi món ăn.

Tiêu Ninh chẳng biết vì sao cảm thấy loại thần sắc không có hứng thú, vừa lười biếng vừa bại hoại này của cậu rất buồn cười, cầm thực đơn nói, “Ba chén tôm, cua muối bỏ, cơm nắm trong lao, ừ, thịt gà măng tây.”

Những món đó chính xác là những món vào lần đầu tiên hai người ăn chung Đan Hải Minh đã gọi.

Đan Hải Minh nhú mày, mở miệng nói, “Anh nên gọi cho mình vài món, những món vừa gọi tôi đều rất thích ăn, sẽ không thừa cho anh nhiều đâu.”

Lời này vừa nghe có cảm giác như vui đùa khiến Tiêu Ninh rớt cuộc nhin không được cười lên, tâm tình mệt mỏi vừa nãy do Hạ Ly tạo thành thoáng chốc tan thành mây khói, “Vậy thêm một phần thịt xào dưa và gạo nếp ngó sen đi.”

“Không ăn đậu hũ cam hay cá tam văn xông khói?” Đan Hải Minh không đoái hoài, đầu hướng nhân viên phục vụ, “Thay đổi mùi vị, còn có, loại cá tam văn cá nào được yêu thích?”

Phục vụ viên nói, “Nơi này của chúng tôi có món tam văn xương cá rất được hoan nghênh.”

“Thôi khỏi.” Đan Hải Minh đánh gãy hắn, tiện tay lật qua lật lại thực đơn, “Thêm một phần ca tuyết rán hương.”

Nhân viên phục vụ ghi nhớ, “Vâng.”

Tiêu Ninh đã khép lại thực đơn, nhìn Đan Hải Minh gọi món ăn, Đan Hải Minh ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, thời điểm tầm mắt hai người đối diện nhau, tâm trạng phảng phất như bị người nào đó捏捏, vù một tiếng vang vọng tại khoang ngực, trái tim dưới ánh đèn mập mờ chiếu sáng nhẹ nhàng run lên.

Khỏe mắt lông mày Đan Hải Minh hơi động, vừa như hồ hững vô tâm, lại như nghiêm nghiêm túc túc liếc mắt nhìn Tiêu Ninh, đột nhiên cặp mắt xuống tiếp tục xem thực đơn, ánh sáng từ trên đỉnh chiếu sáng xuống dưới, ánh mắt kia, đáng đáp kia nhìn qua ôn nhu đến nỗi thật sự khiến người ta động lòng.

Cậu gọi một món ăn ngọt “Sô cô la hạnh nhân phối mơ.”

Phục vụ viên nói vâng rồi rời đi, lưu lại hai người cùng một bàn yên tĩnh.

Đan Hải Minh một tay chống cằm, không nói lời nào nhìn sang, nhưng dù bộ dáng yên tĩnh này cũng khiến Tiêu Ninh bay lên một luồng mười hai vạn phần không dễ chịu. Hắn lúc này mới đột nhiên phát hiện, buổi tối đến Cẩm Các tới dùng cơm có vẻ cũng không phải là một lựa chọn tốt để tán gẫu bình thường, ít nhất, nơi này bây giờ một chút không khí bàn bạc chuyện công vụ cũng không thấy.

Hắn tình cờ ngẩng đầu lên, liền có thể nhìn thấy ánh mắt Đan Hải Minh đang nhìn mình suy nghĩ, vô cùng sắc bén không quan tâm ai, không biết đến cùng là đang suy nghĩ gì.

Tầm mắt này hơi có chút xâm lược làm cho trái tim Tiêu Ninh đập lổn nhup vài lần, gần như chặt vật chỉ có thể nhìn chăm chăm hoa văn trên bàn ăn, miệng nửa muốn nói nửa không, nhất thời xấu hổ lung ta lúng túng.

Mãi đến tận khi các món ăn được dọn lên, hắn mới có thể cảm nhận được chút không khí dùng cơm. Tiêu Ninh hắng giọng, “Chuyện thuê nhà, cảm tạ.”

“Ừm.” Đan Hải Minh gấp lên một khối thịt gà, giống như không có tinh thần.

Điều này cũng không kỳ quái, tối hôm qua cậu chạy xe, buổi sáng làm việc, trưa như lời Vương Hoa nói chần chạch cũng không nghỉ ngơi, công việc vừa xong lập tức chạy về, còn giúp Tiêu Ninh giải quyết chuyện của Hạ Ly, mệt mỏi là điều không thể tránh được.

Tiêu Ninh nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Hắn tựa hồ nên nói cảm tạ.

Đối với Đan Hải Minh, rất nhiều lần hắn đều chỉ có thể nói cảm tạ, nhưng chỉ cần một câu cảm tạ thì đã đủ rồi sao? Đan Hải Minh mỗi lần duỗi tay giúp đỡ

hắn đều vừa vặn đúng lúc như vậy, làm cho hắn trách xa mệt mỏi, hiểu được bản thân hơn, kia không chỉ là hỗ trợ, mà còn là cứu vớt.

Nhưng hắn dần như vậy, vĩnh viễn chỉ có thể nói cảm tạ.

Kỳ thực, trước mặt Đan Hải Minh, Tiêu Ninh thường thường có loại cảm giác căng thẳng, không biết nói gì mới tốt, hơn nữa ngược lại, thời gian bọn họ quen nhau càng lâu thì càng căng thẳng, có lẽ vì Đan Hải Minh và những người khác không giống nhau, cậu sẽ kiên quyết bắt Tiêu Ninh ra ngoài khỏi mặt với mọi chuyện, cường thế đến mức hắn cảm thấy rất, phức tạp.

Mà Đan Hải Minh cũng thật là, đối với người khác hay công việc bao giờ cũng bày ra loại tư thái vô vị mà tỉnh táo, làm Tiêu Ninh cứ như vậy chú ý đến cậu. Đường như đã có đủ dũng khí, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, hắn mới quay đầu lại nhìn chính mình, hòa ra sinh hoạt của mình trước đây lại dính dính nhom nhom như vậy, không bao giờ chịu bước về phía trước, bây giờ đã sắp ba mươi tuổi rồi, chung quanh chỉ có một bãi đầm lầy.

Tiêu Ninh không thể không thừa nhận, hắn chậm rãi từng bước đi về phía trước, là vì nhìn thân ảnh Đan Hải Minh.

“Hay là chúng ta đóng gói đi.” Tiêu Ninh thực sự không muốn nhìn thấy Đan Hải Minh mệt mỏi nữa, đề nghị, “Về sớm một chút, tôi thấy cậu mệt rồi.”

Đan Hải Minh lại nói, “Không cần đâu, ăn nhanh lên một chút là được.”

Tiêu Ninh liền tăng nhanh tốc độ ăn, thừa dịp đồ ăn ở trong miệng tán phát hương vị, mang đến chút an ủi liền hỏi, “Đúng rồi, ngày mùng một tháng năm này cậu đã có kế hoạch gì chưa?”

Đan Hải Minh như có như không ừ một tiếng.

Tiêu Ninh ngừng ra, không nghĩ tới Đan Hải Minh nhanh như vậy đã có kế hoạch rồi.

Đương nhiên, cũng không có gì tốt để bắt ngờ, Đan Hải Minh không giống hắn, 9h đi 5h về trên năm ngày làm việc, phải đúng giờ, tăng ca cũng hiếm thấy, cũng không quan hệ rộng rãi phong phú, tính tình vô vị đi chơi cũng làm cho người ta mất hứng đến khó chịu. Ngay cả việc trở về C thị vẫn an bác trai bác gái Lô gia, cũng đoán đo tới đoán đo lui.

Tiêu Ninh nhai nhai lát thịt bò, lại cảm thấy không có mùi vị gì, nuốt xuống dạ dày liền trở thành cục đá, thật sự rất không thoải mái.

Hắn nói, “Ồ.”

“Ồ.” Đan Hải Minh lạnh như băng đáp, “Có ý gì, nói rõ ràng.”

Tiêu Ninh cười cười, “Là nói tôi biết rồi.”

“Tôi nói.” Đan Hải Minh thả dũa, mi tâm trên khuôn mặt sắc bén nhíu lại, biểu hiện chủ nhân tâm tình không tốt, “Tôi thật sự chán ngấy việc đi đoán nghĩ bóng trong lời nói của anh, anh cảm thấy bộ dáng nữ nữ niết niết của anh sẽ làm người khác thương sao?”

Lời nói này không nể mặt mũi, nhưng cảm giác lo được lo mất cực độ kia liền lập tức xuất hiện, kích thích đầu ngón tay Tiêu Ninh trở nên hơi ngứa ngáy.

Xoa xoa thái dương, Đan Hải Minh mặt không thay đổi nói, “Tôi nói lần cuối cùng nữa thôi, muốn nói cái gì thì cứ việc nói thẳng.”

Ngón tay Tiêu Ninh thoáng cuộn tròn, chẳng biết tại sao Đan Hải Minh sẽ vì loại chuyện nhỏ này mà tức giận. Là quá mệt mỏi cho nên tâm tình không tốt sao? Hay là đã xảy ra chuyện gì?

Đan Hải Minh mất hứng, dường như đợi một lúc, cuối cùng vẫn nói, “Thôi.”

Cậu đứng thẳng người lên, “Tôi đi trước.”

“Hải Minh?” Tiêu Ninh đầu óc mơ hồ theo sát đứng lên, lo lắng đi theo phía sau cậu, nhưng đến khi ra cửa lại bị nhân viên phục vụ ngăn lại, “Tiên sinh? Các ngài còn chưa tính tiền.”

“A? Nha, được. Thật ngỡ ngàng.” Tiêu Ninh lo lắng vừa nhìn phía cửa ra vào, vừa luống cuống tay chân móc ra ví tiền, không chờ thôi lại, lập tức đuổi theo, nhưng Đan Hải Minh dáng cao chân dài, đã sớm không thấy bóng dáng.

Tiêu Ninh mờ mịt đứng ở đầu phố, đủ loại mọi màu sắc đèn đường, đèn xe chói mắt chiếu sáng trong đêm hóa thành một thế giới lạ lùng kỳ quái, người tới người lui vội vã mà đi qua, một thế giới thật rất, thật xa lạ đến đáng sợ.

Hắn nhất thời cảm thấy trời đất bao la, chính mình cũng không có nơi nào để đi.

Đứng đây nửa ngày, nhìn chung quanh, Tiêu Ninh một mặt ngẩn ngơ không biết chính mình ở nơi nào, biểu tình chán nản, không còn cách nào khác bước chân xuống lòng đường.

Hắn khiến người ta quá thất vọng, ngay cả bản thân cũng không thể chịu được nổi chính mình, ai cũng sẽ đối với hắn mất đi kiên trì, điều này cũng không có gì kỳ lạ.

Tại sao hấn cứ tè nhạt như vậy? Chọc người ta phiền.

Tiêu Ninh không biết chính mình đi được bao lâu, nhìn thấy ghế dài trên đường dành riêng cho người đi bộ, đi lên ngồi xuống, thoáng chốc cảm thấy cả người đều mỏi mệt. Hấn cúi người xuống, chống đỡ trán, thở phào một hơi dài, cười khổ, tạo hình của hấn bây giờ ở trong mắt người xem nhất định là kẻ thất nghiệp hoặc là thất tình, thất bại gì đó đi.

Không sai, hấn chính là thất bại.

Tầm nhìn chợt xuất hiện một đôi giày, Tiêu Ninh máy móc nhìn hai giây, chậm rãi ngẩng đầu lên, giống như không nhận ra nhìn chăm chăm người đến.

Đan Hải Minh một mặt “Phiền anh chết” thần sắc không kiên nhẫn, cúi đầu nhìn hấn, “Không đóng gói?”

Tiêu Ninh hé miệng, lắc đầu.

Đan Hải Minh nhú mày đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi, “Anh đây là muốn đi nơi nào.”

Tiêu Ninh lại lắc đầu, muốn nói không biết, nhưng lại cảm thấy nói như vậy như đang giận dỗi, rất dễ khiến người ta phiền, vì vậy sửa lại lời, “Ăn cơm xong đi tản bộ một chút.”

“Anh a.” Đan Hải Minh đặt mông ngồi ở bên cạnh hấn, tay đặt trên thanh tựa lưng, giọng điệu kia thật giống tự nói, lại y như giáo huấn, “Anh a, thật dễ làm người ta nổi nóng.”

Tiêu Ninh nhỏ giọng nói, “Xin lỗi.”

Hấn cảm thấy hấn không nên nói như vậy, hấn biết Đan Hải Minh không muốn nghe lời này, nhưng giống với những lời cảm tạ kia, bởi vì Đan Hải Minh nói hấn khiến người ta nổi nóng, như vậy, lúc này, ngoại trừ xin lỗi, hấn cũng không biết phải nói gì mới tốt.

. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Kết Giao

Nghe vậy Đan Hải Minh ghét bỏ nói, “Anh xin lỗi cái gì?”

Tiêu Ninh cảm miệng, kẹp chặt lại.

“Cho nên mới nói anh khiến người ta nổi nóng a.” Đan Hải Minh tặc lưỡi, “Lần đầu tiên tôi thấy anh, liền cảm thấy người này tại sao cứ luôn đeo lên mình vẻ mặt khôn khổ. Nhưng thật ra khi cười lên lại là rất đẹp, vừa nghe thấy mùi rượu thì lập tức cau mày, người ta nói một cau liền bụng lên uống, còn tưởng không ai nhìn ra được sao?”

Đan Hải Minh giống như oán giận nói, “Là một người nam nhân lớn như vậy rồi, không uống rượu, không hút thuốc lá, vào bar chỉ chọn đưa hấu ăn, cứ như vậy tự mình cảm thấy thoải mái, ăn không ngon còn bấu môi.”

Tiêu Ninh kinh ngạc đến độ quên mất cúi đầu, hấn không ngờ Đan Hải Minh còn nhớ rõ, nhớ tỉ mỉ từng chi tiết vào lần đầu tiên hai người gặp nhau như thế.

Không đúng, chính mình không có bấu môi đi?

Tuyệt đối không có.

Hấn cau mày cố gắng nhớ lại, xác định chính mình không có thói quen như thế mới yên lòng.

Trán đau xót, Tiêu Ninh nghi hoặc xoa xoa cái trán trong nháy mắt đã bị búng một phát, “Sao vậy?”

Đan Hải Minh thở dài, “Chính là đáng về ấy.”

Chính là đáng về ấy, rõ ràng đã lớn thế rồi, nói chuyện cũng tốt, làm việc cũng tốt, bất quá chỉ là một người trưởng thành bình thường, không quá khéo léo đưa đẩy, biết quy tắc, nhưng lại thường xuyên lơ đãng lộ ra thần thái nhàn nại. Đan Hải Minh thường thường cảm thấy người nam nhân lớn tuổi này, như một chút chó con chỉ biết mình bị vất bỏ mà thôi, cho dù đã bị vất bỏ nhưng vẫn cứ sợ gây phiền phức cho người khác, tự mình xử lý sạch sành

sanh, ngâm dây xích ngoan ngoãn ngồi tại chỗ ngẩng đầu nhìn chủ nhân rời xa.

Thật sự mà nói, tính cách này căn bản không thể khiến người ta yêu thích được, luôn sợ làm phiền đến người khác nên lúc nào cũng quanh co lòng vòng, cũng khiến người không nhìn nổi, vô pháp mặc kệ.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đã muốn dứt về nhà nuôi thì cũng nên hao tâm tốn trí chút.

Đan Hải Minh hỏi, “Anh nói anh không muốn tiền lương.”

Cậu nói không đầu không đuôi, Tiêu Ninh đột nhiên phản ứng lại, hiểu được ý cậu là chỉ đến chuyện lúc trước cậu nói trả tiền theo giờ kia, “Không muốn.”

Sau khi nói xong, hần phát hiện giọng điệu này có chút không tốt lắm, lập tức lại tăng thêm một câu giảm bớt, “Nếu đã là bạn bè rồi, giúp nhau một chút cũng không cần khách khí như vậy.”

Đan Hải Minh nghiêng đầu đáp, “Hai chúng ta không là bạn bè.”

Tiêu Ninh suy nghĩ chút nữa không nhìn được bị cậu làm cho nghẹn ra một bùm máu, lời này quá đột ngột khiến hần không phản ứng kịp.

“Bạn trai mà.” Đan Hải Minh tùy ý nói, “Chúng ta ngay từ khi bắt đầu đã là quan hệ yêu đương rồi.”

May là lời này nói ra đúng lúc, Tiêu Ninh lúc này mới thật vất vả trở ra một hơi, người này đang nói đùa thôi đúng không? Nhưng trên mặt Đan Hải Minh không hề mang theo ý từ đùa giỡn, sắc mặt so với ngày thường cũng không có gì khác nhau, phẳng phất như chỉ là hần thiên kinh địa nghĩa nhắc nhở một câu qua quýt bình thường, còn Tiêu Ninh có nghe hay không thì mặc kệ.

Tiêu Ninh mím mím môi, vẫn đáp lại, “Đừng nói đùa, đó chỉ là giả bộ.”

“A.” Khuỷu tay Đan Hải Minh tựa vào ghế ngồi, nghiêng người sang, chống đỡ một bên mặt, “Nhưng anh nói không cần tiền, cho nên không thể tính là thuê.”

Tiêu Ninh ngẩn người, “Đây chỉ là giúp đỡ...”

Đan Hải Minh lại nói, “Cũng không phải bạn bè, giúp tôi làm gì.”

Tiêu Ninh: “...”

Này quá ăn khớp như vít và trục, Tiêu Ninh vô cùng khâm phục. Hần cảm thấy Đan Hải Minh đang chơi đùa với mình, thật sự giống như rơi vào sương mù không thể nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Đan Hải Minh không nói một lời, biểu tình cực kỳ thú vị nhìn hần.

Tiêu Ninh nghĩ, có lẽ cậu không nói đùa đâu?!

Phản ứng đầu tiên chính là trái tim bắt đầu đập nhanh, ầm ầm trong lồng ngực như muốn cố gắng thoát ra ngoài, Tiêu Ninh nhìn chằm chằm Đan Hải Minh, quả thực là đã bị dọa cho phát điên rồi, trong tiềm thức muốn bỏ chạy thật nhanh, nhưng thân thể vẫn tuân theo ý chí nhất quán của chủ nhân, đang hoảng tử tế ngồi bất động.

Mà Đan Hải Minh lộ ra thần sắc kiên trì lười biếng kia.

Tầm mắt Tiêu Ninh giống như không chịu nổi cái gọi là trọng lực, cứ thế rơi lún lún xuống, rồi lập tức như vừa tỉnh táo lại giờ lên, thoáng cảm thấy như có đồ vật gì đó nổ tung bên tay, nổ đến nổi lỗ tai hần ầm ầm than đau.

Lúc này, Đan Hải Minh cuối cùng cũng coi như có chút phản ứng, cậu đưa tay ra, dùng ngón trỏ dùng sức dính lên mi tâm Tiêu Ninh một cái, khiến đầu Tiêu Ninh quay cuồng, “Choáng váng?”

Tiêu Ninh bị hần đẩy đến nỗi phục hồi tinh thần lại, “Không phải...”

Hần cũng không biết mình đang nói cái quái gì.

Đan Hải Minh thu hồi ngón tay lại, thuận thế ngoắc ngoắc, ra hiệu bảo Tiêu Ninh đến gần đây chút.

Tiêu Ninh quả nhiên thật giống như được huấn luyện bài bản, theo phản xạ nghiêng thân tới gần.

Đan Hải Minh cũng ôm lấy thân thể hần, ở trên môi hần, hôn một cái, “Được rồi, trở về.”

Tiêu Ninh, hai mươi bảy tuổi, nụ hôn đầu đã giữ gìn đến tận hôm nay, cứ như vậy hơi hột bị cướp đi không còn một mảnh.

Hần gạt mình, cảm giác như có sấm sét giữa đêm đánh ầm ầm.

Đan Hải Minh lờ hẩn đứng dậy, nhìn thấy bộ dáng mười hai vạn phần dao động của hẩn, cau mày hỏi, “Chán ghét?”

Tiêu Ninh thay vì nói khiếp sợ không bằng nói là sợ hãi, cho dù cổ phiếu cũng sẽ không vì như thế mà hạ xuống, trái tim của hẩn vốn dĩ đã trở nên già cỗi lợm khộm, bây giờ lại giống như chó hoang bị mắc dây cương điên cuồng ầm ầm kêu to.

Hẩn cảm thấy có cái gì đó hình như không đúng lắm, nhưng cái không đúng đó lại qua thái độ trấn định và bình tĩnh của Đan Hải Minh, trở nên cực kỳ thuyết phục, đối với người ngốc như Tiêu Ninh, càng có lực sát thương gấp trăm lần, đứng tại chỗ trừng mắt như bị thôi miên, căn bản không tìm được cơ hội nói xen vào, cũng không biết phải nói cái gì.

Đan Hải Minh lên đường, “Chán ghét thì hôn lại một chút là được.”

Quả nhiên lập tức hôn thêm một cái.

Tìm định đích nhảy đúng là chuyện rất đáng sợ, Tiêu Ninh không khỏi nghĩ như vậy.

Con đường này không lớn lắm, nhưng cũng không phải là hẻo lánh, mọi người qua qua lại lại, thấy hai người nam nhân công khai ân ái, đều lộ ra thần sắc quỷ dị đi vòng qua, vừa quanh quẩn vừa nhìn lên, còn có người lấy điện thoại di động ra muốn đăng lên weibo.

May mắn thay, đầu óc Tiêu Ninh còn lưu lại chút ngượng ngùng, đẩy người nọ trách xa mình ra, Đan Hải Minh thì kiểu tôi làm gì thì mặc mớ gì tới các người, cậu còn tỏ vẻ vừa như ghét bỏ, vừa như an ủi nói với Tiêu Ninh, “Anh cũng nên tập cho quen đi chứ, dù sao chúng ta cũng đã kết giao lâu như vậy rồi.”

Kết giao kết giao kết giao kết giao kết giao?

Chúng ta đã kết giao lâu rồi sao????

Tiêu Ninh rốt cuộc, triệt để cứng đờ.

Hẩn chóng mặt được dắt lên xe, một đường về nhà.

Mãi đến tận khi theo Đan Hải Minh đi đến trước cửa nhà mình, Tiêu Ninh mới dường như hơi hơi phục hồi tinh thần lại, “Hải Minh, chúng ta...”

Đan Hải Minh nói, “Mở cửa.”

Vì vậy Tiêu Ninh lấy ra chìa khóa mở cửa.

Nên nói chút gì, phải nói chút gì, nhất định phải nói chút gì mới được, nhưng nên nói chút gì?

Ôm lấy Tiểu Hắc vui mừng chạy tới, Tiêu Ninh tâm tình sôi sục, phức tạp nhìn Đan Hải Minh đang tới tới lui lui tìm kiếm đồ vật, “Hải Minh, chúng ta...”

Đan Hải Minh nói, “Anh trở về phòng ngủ trước đi.”

Tiêu Ninh: “...”

Tinh thần một phát điên, Tiêu Ninh đem bữa tối của Tiểu Hắc chuẩn bị kỹ càng, rồi mới trở về phòng ngủ chờ.

Bất quá nơi chờ, tại sao lại là phòng ngủ? (==))

Tiêu Ninh đại khái cảm thấy có gì đó không đúng, mới vừa đứng lên, Đan Hải Minh liền đẩy cửa vào, ai oán nói, “Nơi này của anh tại sao ngay cả đầu bôi trơn cũng không có vậy.”

Tiêu Ninh: “...”

Tôi nhất định là hiểu lầm cái gì rồi.

Mông hẩn còn ngồi ở bên giường, mắt thấy Đan Hải Minh cũng muốn nhanh chân đến chỗ hẩn, không tự chủ nâng người định ngồi dậy, nhưng trễ rồi, Đan Hải Minh đã nhích lại gần.

Tiêu Ninh theo bản năng đưa tay ra đẩy ngực cậu, “Đây là muốn làm gì?”

Đan Hải Minh cơ hồ diện vô biểu tình nhìn hẩn, lời ít ý nhiều đáp, “Yêu.”

Tiêu Ninh: “...”

Cho dù với tính cách của Tiêu Ninh cũng không nhịn nổi, ở trong lòng rủa thầm một câu ngựa tào (卧槽) (?), hẩn sờ cả tóc gáy, “Cậu giỡn hả?”

Đan Hải Minh đè lại cánh tay của hẩn, “Không phải mới vừa nói sao? Chúng ta đã kết giao lâu như vậy rồi, anh cũng nên tập quen dần đi.”

“Cậu không phải nói cái này à?” Tay trái của Tiêu Ninh bị cậu chop được, không thể làm gì khác hơn là dùng tay phải đẩy đẩy, chỉ là nhanh chóng đã bị Đan Hải Minh tiếp tục mặt vô biểu tình cự tuyệt đè ép lại, hần bây giờ không còn tay nào chỉ có thể dùng phía sau chống đỡ, lập tức bị một thân thể nặng đè gục xuống, thẳng tắp nằm trên giường.

“Hải, Hải Minh, chúng ta...” Âm thanh Tiêu Ninh đều trở nên run rẩy, may là lần này Đan Hải Minh không đánh gãy hần, tha cho hần nói ra câu kế tiếp, “Nói chuyện.”

Đan Hải Minh dừng lại, nhìn chăm chăm hần, Tiêu Ninh vừa nãy quên không bật đèn, ánh sáng trong phòng khách xuyên thấu qua cánh cửa khép hờ mà bò vào, rọi lên từng đường viền trên người Đan Hải Minh, lóe lên trong mắt cậu, làm cho cậu nhìn qua như một con thú hoang trẻ, trên người tản ra khí vị dã tâm bùng bùng.

Cậu nghiêng đầu đi, “Không muốn làm?”

Tiêu Ninh ngậm miệng.

Cậu lại hỏi, “Không muốn cùng tôi làm sao?”

Tiêu Ninh cuống cuống cổ họng đã trở nên đặc biệt khô khốc, “Chúng ta...”

Không phải như vậy a...

Hần nhìn con người đang đè trên thân mình, nhất thời không biết phải nói gì cho phải. Từ sau khi Đan Hải Minh xuất hiện, sinh hoạt và cuộc sống của Tiêu Ninh hoàn toàn bị đảo lộn, chuyện gì cũng không còn tuân theo nguyên tắc của hần nữa, hần công khai tính hướng, rời khỏi nhà Lô Nham, thậm chí chấm dứt đoạn tình cảm đơn phương mà hần cho rằng sẽ kéo dài đến cuối đời.

Hần rất muốn biết Đan Hải Minh nghĩ thế nào, người bây giờ ở trên thân mình nghĩ thế nào, hần vô cùng muốn biết.

Tiêu Ninh mở miệng nói chuyện, trong lòng dâng cổ chống cự mạnh mẽ không rõ, vừa chống cự vừa oan ức, “Tôi không phải...”

Tại sao lại cố tình ở trước mặt người này cảm thấy oan ức, người này không có trách nhiệm cũng không có nghĩa vụ gánh chịu bất kỳ mong đợi nào của hần, Tiêu Ninh thực sự chán ghét chính mình, vô cùng chán ghét.

Không chờ hần nói xong, Đan Hải Minh liền cúi người hôn nhẹ lên trán hần, giọng điệu và ngữ khí của cậu tuy không nhỏ nhẹ như những tình nhân khác, nhưng nụ hôn này lại mềm dịu đến kỳ cục, “Anh là bạn trai của tôi mà, cả ngày suy nghĩ lung tung cái gì vậy không biết?”

Tiêu Ninh không thể nói rõ được cái thờ dài kia là vì cái gì, hần cảm thấy trong lòng đặc biệt chua, vừa thoải mái vừa khó chịu, thật giống như lặn lội đường xa đột nhiên nghỉ ngơi một chút mới cảm thấy thân thể hậu tri hậu giác đau nhức khôn cùng.

Thần kinh và cơ thể đồng thời mềm nhũn ra, lúc này mới phát hiện, hần thật sự đã cố chấp quá lâu rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Hiểu

Đan nhị thiếu gia đời này không hề biết chần chờ là cái quái gì, dốc sức làm, nói làm liền làm.

Tiêu Ninh 27 năm qua, thanh tâm quả dục giữ mình trong sạch, ngay cả số lần tự mình an ủi cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, ở phương diện này cơ bản ép bản thân đến mức không dính khói bụi trần gian, gặp phải chuyện như vậy hiển nhiên chỉ có thể bó tay chịu trời, quần áo đã bị lột sạch một nửa mới sức nhớ tới, vươn tay hỗ trợ.

Đan Hải Minh lại ra hiệu không cần, ngồi dậy, nửa quỳ giữa hai đùi hần, tự mình kéo xuống từng lớp quần áo, động tác đó dần dần để lộ làn da căng thẳng và cơ bắp đều đặn, thân thể trẻ trung như con tuấn mã khỏe mạnh đẹp đẽ.

Nhìn thấy nam sắc trước mặt, là một người đồng tính luyến ái, Tiêu Ninh bây giờ đương nhiên tim đập như trống chầu, ầm ầm kêu to, nhận ra Đan Hải Minh đang nhìn hần, căng thẳng trong đột nhiên nháy mắt leo lên đến đỉnh điểm, suýt chút nữa không thể hô hấp được nữa rồi.

Đan Hải Minh cởi xong mảnh áo cuối cùng, rồi giúp cả hai người cởi quần, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa tóc hần, ghé sát vào tai thì thầm, “Căng thẳng cái gì a, tôi cũng sẽ không cười anh, trước tiên hôn một cái là được.”

Tiêu Ninh cơ hồ bị động, cứng đờ chịu đựng nụ hôn của cậu.

Đây là lần đầu tiên hắn cùng người khác hôn sâu, tư vị này vừa làm cho da đầu hắn tê rần, vừa không thể nào tin nổi. Đan Hải Minh như thiếu niên, hôn nhiệt tình mà kịch liệt, trong cổ họng hắn triệt để quét sạch, thẳng đến lúc Tiêu Ninh chỉ còn lại nửa cái mạng mới chịu buông ra.

Thân thể hai người trần trụi nhẹ nhàng vuốt ve nhau, trên người đối phương có một cổ ấm áp và cảm giác ngọt ngào, tính khí Tiêu Ninh bây giờ đã ở trong tình trạng bán ngơ ngẩn, đặt trên cơ bụng rõ ràng của Đan Hải Minh, thoáng chốc làm nơi đó xuất hiện thêm một mảnh ướt át.

Dường như có con kiến nào đó đang bò qua thân kinh mình, cảm giác tê dại yếu mềm từng chút từng chút từ trong sâu thẳm tâm hồn trào hết ra ngoài, Tiêu Ninh mạnh mẽ nuốt nuốt cổ họng vừa khô khốc vừa ngứa ngáy, thân thể thoáng — xoay, đụng đến cái kia của Đan Hải Minh, đã hoàn toàn cương, vô cùng nóng, vô cùng cứng, cùng hắn ướt đầm dựa vào nhau, phi thường có cảm giác, Tiêu Ninh thờ dốc càng lúc càng nhanh hơn, phía dưới triệt để đứng thẳng dậy.

Đan Hải Minh nghiêng mặt qua một bên hôn tai hắn, âm thanh dính dính ẩm ướt bên tai đặc biệt rõ ràng, Tiêu Ninh không cần nhìn cũng có thể biết chắc toàn thân mình bây giờ đều đã đỏ rần như máu rồi, không khí nóng rực bên trong chen nhau trào dâng ra khỏi làn da, khi đã quen, Đan Hải Minh thỉnh thoảng chậm rãi ma sát hai thứ đó vào nhau, khiến cho Tiêu Ninh nhẹ nhàng run lên, lại không dám động, hoàn toàn không biết làm gì mới tốt.

Lông mày của hắn, sống mũi và hai má lần lượt đều bị hôn qua, chỉ cần tình khiết dùng môi và da thịt dán vào nhau đã có thể mang đến cho người ta cảm giác trân trọng quý báu, nhưng còn một loại nữa — là hồi hộp, Tiêu Ninh hơi hé miệng phát ra âm thanh, còn đang không thể chính mình cố gắng không nên lộn xộn, bỗng nhiên cảm nhận được nhiệt độ nào đó quán quanh thân thể — trở nên mềm dần.

Thân thể hắn cứng đờ nằm đó, tư thế mặc người khi dễ, cảm thụ được cánh tay Đan Hải Minh đang di chuyển dần xuống, tìm thấy tính khí của hắn, động tác không mạnh, cũng không có trên dưới động, chỉ dùng ngón tay cái cùng ngón tay trỏ nắm lấy quy đầu của hắn, lau đi dòng chất lỏng trắng mịn, rồi lập tức thay đổi cách nắm, dùng các ngón tay ôm lấy dây gân, nhẹ nhàng gãi gãi. Động tác này so với luật động càng có khác biệt cảm hơn nhiều, Tiêu Ninh cố gắng đè ép phần eo muốn ưỡn lên dục vọng, trong lòng dâng lên cảm giác muốn nhiều hơn — vô cùng run rẩy.

Giọng Đan Hải Minh khàn khàn, “Kiên nhẫn một chút.”

Lúc này, đầu óc Tiêu Ninh đã sớm bị đốt cháy, chỉ thấy trời đất tối tăm, theo bản năng muốn trả lời được, hắn mím mím môi, nước bọt vì bị kích thích mạnh nên tràn đầy trong khoang miệng, nuốt ngụm nước bọt, hắn vừa lo lắng vừa không nhìn được nữa nói, “Tôi không... Không quá...”

“Ân, hô hấp, nếu không sẽ nghẹn chết.” Đan Hải Minh buông hắn ra, phía dưới lộn một cái, ai oán nói, “Nhà anh tại sao ngay cả dầu ô-liu cũng không có.”

Tiêu Ninh không còn tâm trí đâu mà nghe nữa, bỗng dưng hậu huyệt sau đó có cảm giác mát lạnh, đã bị xoa xoa chất lỏng gì đó.

Hắn cũng không phải tên ngốc, trong thời đại này, ai ai cũng vậy, cho dù chưa từng làm chuyện đó bao giờ nhưng cũng sẽ có hiểu biết, rõ ràng đây là đang làm chuẩn bị, trong lòng không tự giác trở nên càng căng thẳng lo lắng hơn, nhưng vẫn cố gắng cực lực nhẫn nại nhìn xuống. Thời điểm Đan Hải Minh đang dùng ngón tay đi vào giúp hắn bôi trơn, hắn thật sự, suýt chút nữa nghĩ muốn lần xuống giường.

Dù cố gắng nhẫn nhịn, nhưng thân thể căng cứng vẫn không thể nào lừa người được.

Hắn còn hoảng sợ, ngón tay Đan Hải Minh lại ly khai, hô hấp cũng có chút bất ổn, trong giọng nói cũng vẫn có thể miễn cưỡng duy trì vững vàng, “Nếu như không muốn làm, thì không làm nữa.”

Tiêu Ninh bỗng chốc tỉnh táo lại, “Cái gì?”

Đan Hải Minh mặc kệ, cúi đầu cùng hắn hôn môi, lần này hôn rất nhẹ nhàng, vô cùng săn sóc. So với mưa to gió lớn vừa nãy, Tiêu Ninh càng yêu thích hôn môi lúc này hơn, giống như vừa tán tỉnh vừa giao lưu, làm cho hắn cảm thụ được, Đan Hải Minh đang động tình, với hắn.

Hôn xong, Đan Hải Minh cũng không hề rời đi, dùng sống mũi cả hai cọ cọ nhau, giống như động vật chơi trò thân mật, trong thanh âm mang theo — sợi tơ cương chiều sủng ái, “Không bắt nạt anh nữa, cái này rất đau, đi tắm đi, cùng nhau ngủ.”

Tiêu Ninh: “...”

Rất có khả năng, đời này hắn không thể nào hiểu rõ trong đầu của vị Đan nhị thiếu gia này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Thấy Đan Hải Minh thật sự đứng dậy muốn rời khỏi, hắn theo bản năng nắm lấy tay Đan Hải Minh. Đan Hải Minh dừng lại động tác, chống một tay ở bên cạnh hắn, khí tức trên người bao phủ xuống, rất nhu hòa, rất thoải mái.

Tiêu Ninh bỗng nhiên cảm thấy không khăn trương như ban đầu nữa, lồng ngực của hắn trên dưới phập phồng mấy lần, cổ nén xấu hổ nói, “Tiếp tục đi.”

Đan Hải Minh vẫn bất động, dựa vào ánh đèn mờ ảo từ phòng khách, nhìn chằm chằm hắn.

Tiêu Ninh không buông tay, thậm chí can đảm lắm, ở trong bóng tối hướng về vị trí tầm nhìn của cậu ôm, muốn nói nhưng không nói ra được.

Đan Hải Minh đột nhiên lên tiếng, “Sẽ làm anh bị thương.”

Tiêu Ninh còn chưa kịp phản ứng lại, lập tức đã bị cậu đè xuống, mở ra hai tay Tiêu Ninh, tìm kiếm dưới thân mình, nơi đó cứng đến nỗi vô cùng ẩm ướt, không biết phải lau như thế nào, dùng bàn tay dính dính nhom nhom trượt.

Đan Hải Minh cười, trêu chọc nói, “Thôi rồi, ngày mai giúp anh mua — một hòm búa vật vè.”

Tiêu Ninh: “...”

Tiêu Ninh không có ý thức bảo dưỡng, ngày thường cũng không hề dưỡng da, đề phòng từ tiết mùa đông khô lạnh mới tiện tay một chai làm ẩm hàng nội để trong phòng tắm mỗi ngày đều có thể thấy, bây giờ bị bôi đây, cảm giác tiêu hồn.

Tay trái Đan Hải Minh xuyên qua đầu gối của hắn, đem chân và mông hắn nâng lên, vật nóng như lửa áp tới, — từng chút — từng chút đỉnh vào.

Bị người khác tiến vào hiển nhiên mang đến cảm giác sỉ nhục to lớn, xấu hổ che ngợp bầu trời, Tiêu Ninh đau quá, không chút khoái cảm, cho tới giờ khắc này, hắn còn không thể tỉnh táo phân tích chuyện gì đang phát sinh, vì cái gì mà phát sinh.

Trong đầu, tới tới lui lui nghĩ một câu trả lời, cậu vào rồi.

Ý nghĩ này cũng không kháng cự, cũng không kịp vui sướng mừng rỡ, Tiêu Ninh dường như chỉ biết — thực sự khách quan nghĩ, cậu vào rồi.

Đan Hải Minh đi vào rất chậm, quá trình mở rộng cũng đặc biệt dứt khoát. Tiêu Ninh từ đầu tới cuối đều không phát ra thanh âm gì, ắn nhẫn nhu thuận để cho mình càng lúc càng thích nghi, đôi lúc cực kỳ khó chịu đau đớn mới thờ dốc hai tiếng, không biết qua bao lâu, Đan Hải Minh dừng lại, hai tay ở trên người hắn vuốt ve.

Tiêu Ninh dĩ nhiên không kịp chuẩn bị, thờ hồn hển từng ngụm lớn.

Đôi tay kia vô cùng nóng bỏng, dính mồ hôi của hai người, vuốt ve tính tính đã mềm mại nhũn xuống của hắn, xoa xoa đến nỗi hắn căng cứng, chân như bị chuột rút co giật, vuốt qua lông mao xấu hổ đã sớm ẩm ướt kia của hắn, rồi nương theo vùng bụng trượt lên trượt xuống, cẩn thận mà thô ráp vừa nắm vừa vò, Tiêu Ninh cảm thấy vô cùng lúng túng và khó nhẹn, thời gian càng dài phía sau càng căng đau đến chết lặng, ngược lại, nơi kia bị xâm phạm làm cho lòng hắn bắt đầu nhộn nhào.

Đan Hải Minh cuối cùng nặn nặn gò má của hắn, nâng cầm hắn lên cẩn nhẹ môi dưới, “Động.”

Tiêu Ninh kỳ thực còn chưa thích nghi, này — chậm rãi tiến vào rút ra cũng làm cho hắn không thể khống chế mình được, — đột nhiên không nhịn được nữa kêu lên thành tiếng, thanh âm không lớn lắm, bị hắn lập tức cắn răng nuốt vào. Đan Hải Minh nhẹ nhàng chạm vào môi hắn, vô cùng mềm mại vô cùng nóng bỏng, vượt quá — xác định tình hình xong, đầu óc cậu lập tức bị đốt cháy không thể nào khống chế được, đưa lưỡi vào cùng hắn cuồng nhiệt hôn, cuồng nhiệt đến nỗi như muốn lấy ra thứ gì đó hoặc nhét vào thứ gì mới có thể bỏ qua được, Tiêu Ninh rốt cuộc bị gọi lên tình dục, va chạm mãnh liệt liên tục từ phía sau, bên trong thân thể đã nhóm lên ngọn lửa cháy phừng phực.

Đan Hải Minh vẫn luôn nửa đè ở trên người hắn, Tiêu Ninh không biết chính mình lúc nào đã ôm chặt lấy thân thể người này. Thứ — lần không có bất kỳ trở ngại nào, cùng người khác trần trụi ôm nhau,

Tiêu Ninh kia nhắm mắt không biết tại sao, muốn rơi lệ. Đối với con người mà nói, nhiệt độ của một người khác chính là nguồn nhiệt tốt nhất để an ủi tâm hồn.

Tiêu Ninh cảm nhận, hình như cậu bắn rồi, trong lòng nói lỏng, hắn nghĩ khoái cảm lần đầu không phải rất mãnh liệt, nếu so sánh, thì cảm xúc trong lòng càng khác sâu hơn. Trong thoáng chốc hắn thấy mình như đang lâng lâng bay bổng, khoang ngực tràn đầy trường lên.

Đan Hải Minh thờ hồn hển, nhẹ nhàng hôn lên cái trán ẩm ướt của hắn, “Giúp anh làm.”

Tiêu Ninh muốn nói không cần, nhưng tâm đầu đã mỏi mệt, giờ tay lên một cái liền thả trở về nghe theo cậu đi.

Sau khi giúp Tiêu Ninh bắn ra ngoài, Đan Hải Minh một tay ôm hắn nằm xuống bên cạnh, ngày hôm nay bận công việc liên tục bù đầu, bây giờ lại một phen tiếp tục gây sức ép, quả thật vô cùng mệt mỏi, “Ngủ trước đi a.”

Tiêu Ninh cũng rất mệt, bất quá, vẫn cố gắng nhớ lại tình hình cơ thể, “Tôi phải đi tắm.”

“Ngoan ngoan đợi.” Đan Hải Minh lăm lăm đem hắn ấn vào trong lồng ngực, theo bản năng dùng một cánh tay khác vỗ vỗ đầu của hắn, không biết là đang hong một đứa nhỏ hay là an ủi một sùng vật, “Đừng hồ đồ.”

Tiêu Ninh nghĩ, ai hồ đồ a.

Nhưng nghĩ đến Đan Hải Minh đã cố gắng rất nhiều, hơn nữa hắn cũng không còn chút khí lực nào, không nhịn được cũng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Tiêu Ninh đời này rất ít có cơ hội nằm cùng giường, đắp cùng chăn, ngủ cùng gối với người khác, lần trước cùng Đan Hải Minh chen chúc trên ghế sofa ít nhất còn có thể động đây, lần này lại bị ôm thật chặt, như thế nào cũng không thấy thoải mái, vì vậy ngủ rồi tỉnh, ngủ rồi tỉnh, không thể nào ngon giấc được, nhưng chỉ cần hắn hơi rục rịch, Đan Hải Minh liền bị đánh thức, lập tức đem hắn ôm ôm ấp ấp một phen, thân thiết vô cùng, cứ như vậy mới dỗ ngủ xong.

Mơ mơ màng màng thấy được đối xử như thế, Tiêu Ninh vốn dĩ thiếu thốn tình cảm, bây giờ trở nên hạnh phúc nói không ra lời, trong giấc mộng đứt quãng của hân tràn đầy sự làm phiền âu yếm thân mật, cứ nhiên cứ như vậy ngủ một đêm.

*

Tiêu Ninh bị đau tỉnh.

Trong bụng phi thường khó chịu, lại thêm chân bị chuột rút, eo mỗi lưng đau, Tiêu Ninh thật sự không có lấy một chỗ nào cảm thấy thoải mái cả, cuối cùng khó khăn lắm mới dễ chịu hơn chút xíu, thì đã qua giữa trưa rồi.

Trên giường lúc này loạn thất bát tao, ra giường dự trữ thì không có sẵn, Đan Hải Minh cương quyết đem hân nửa ôm nửa tha vác trở về căn nhà phía diện tìm giường sạch sẽ nằm, lấy điện thoại gọi thức ăn ngoài, xong lại gọi công ty giúp việc theo thời gian đến dọn dẹp quét tước mới coi như xong.

Tiêu Ninh thực sự vô cùng phục cậu, “Tôi tự mình dọn dẹp là được rồi mà.”

Tình huống nơi đó bây giờ người khác chỉ cần liếc mắt một cái là liền biết đã xảy ra chuyện gì, mặt mũi của hân rồi sẽ để vào đâu.

“Thành thật nằm yên đó.” Đan Hải Minh đã đơn giản tắm qua, tóc vẫn còn ẩm ướt, cậu không rời đi sấy khô mà chỉ dùng tay vò vò, “Đừng tự mình đa tình nữa, người khác đâu rảnh rỗi đến nỗi để ý anh có lẫn lộn trên giường cùng ai đâu.”

Tiêu Ninh thờ dài, không hy vọng xa vời có thể thuyết phục cậu.

Tiểu Hắc cũng bị dẫn theo qua đây, trốn ở phòng bếp ăn cơm.

“Mấy giờ rồi?” Ngoại trừ cơ thể không thoải mái lắm thì thực ra cũng không có vấn đề gì, Tiêu Ninh sức nhớ muốn tìm điện thoại di động, “Điện thoại của tôi đâu rồi?”

Đan Hải Minh không để ý tới vẻ mặt lo lắng của hân, “Tôi gọi cho Đan Hải Hồng rồi, để anh ta xử lý.”

Tiêu Ninh: “...”

Bắt phó tổng giám đốc của công ty xin nghỉ cho mình, cái này có phải hơi khoa trương quá rồi không?

“Anh có thể đừng lo lắng xong cái này lại lo lắng qua cái khác được không a? Thế nào rồi?” Đan Hải Minh không nhịn được ngồi xuống bên giường, xem xét hân một lúc, đưa tay ra sờ sờ trán của hân, “Tại sao hơi nóng?”

“Chắc là chán quá đây.” Tiêu Ninh hơi co lại, thực sự rất kỳ quái, những chuyện thân mật hơn đều đã làm qua rồi, bây giờ chỉ một cái chạm nhẹ thế này lại khiến hân cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, “Tôi không sao.”

Đan Hải Minh thu tay về, hai tay vòng qua trước ngực, oán giận nói, “Anh còn có thể nói câu nào khác không?”

Trong phòng ngủ nửa ngày không một ai lên tiếng nói chuyện.

Tiêu Ninh lần đầu cảm thấy, cứ như thế không nói lời nào cũng tốt vô cùng. Hân trước đây sống cùng Lô Nham cũng không nhất định phải nói nhiều, thay vì an bình thì không bằng nói là không chút nào gọn sóng.

Nhưng mà cùng Đan Hải Minh ở chung, hân mặc dù sẽ hao tổn tâm trí, sẽ lo lắng kẩn trương, nhưng kỳ quái thay sau mỗi lần như vậy, đều cảm thấy thật vui vẻ, thật giống như từng té bảo trên thân thể thân thể đều trở nên cực kỳ khoái hoạt. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Người Thứ Nhất

Đan Hải Minh vừa vuốt vuốt sờ sờ tóc mái của hân vừa hỏi, “Suy nghĩ gì?”

Tiêu Ninh mang theo vẻ mặt ủ rũ, dưới bàn tay dịu dàng kia trở nên đặc biệt thanh tú dịu ngoan, “Đang suy nghĩ thức ăn ngoài khi nào mới đến.”

“Đói bụng?” Đan Hải Minh xích lại gần hôn một cái, nụ hôn của cậu bây giờ so qua đêm qua không giống nhau, phảng phất như an ủi, lại như trêu đùa, “Uống chút sữa.”

Tiêu Ninh không cảm thấy đói bụng, nhưng cũng không ngăn lại Đan Hải Minh.

Được người khác chăm sóc thực sự rất vui vẻ, hẳn rất ít khi được người khác chăm sóc, cũng chưa từng khóc lóc như một đứa trẻ đòi sữa, cái này bất luận vì giới tính hay là tuổi tác, đều áp dụng cả. Tiêu Ninh trước sau như một không muốn gây thêm phiền phức cho người ta, hơn nữa được người chăm sóc lo lắng quả thực rất không được tự nhiên, vô cùng ngượng ngùng, thậm chí có chút không thích lắm.

Thế nhưng hẳn hiện tại cảm thấy, cho dù hưởng thụ một chút, cũng không sao chứ?

Dù sao bọn họ cũng là...Người yêu

Nghĩ đến cái từ kia, Tiêu Ninh vẫn mang theo lo sợ và nghi hoặc, không biết Đan Hải Minh chỉ cảm thấy chơi vui hay còn có ý nghĩ gì khác, nhưng Đan Hải Minh người này, chán ghét dối lòng, cho dù tìm □□, cũng sẽ trực tiếp nói cho đối phương biết đúng không? Cũng sẽ không vì đùa giỡn với ai mà cùng họ chơi trò người yêu lên giường.

Cho nên, nếu cậu nói là người yêu, vậy thì tuyệt đối là người yêu.

Tiêu Ninh nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày, nói đi nói lại, người yêu nghĩa là...

Đan Hải Minh đẩy cửa tiến vào, thấy Tiêu Ninh hoảng sợ đến mức ngồi bật dậy, vừa nhìn thấy cậu, trên mặt liền ửng đỏ.

Cậu nhướng lông mày, không lên tiếng, đem ly sữa bò nóng hồi đưa tới, còn ôm Tiểu Hắc lại cho Tiêu Ninh, “Chính mình uống, đừng cho nó.”

Tiêu Ninh không dám nhận, vô cùng chú ý đến vấn đề vệ sinh của Tiểu Hắc, nên ở nhà thì không cần lo ngại để Tiểu Hắc trèo lên giường hay lên ghé sofa, nhưng nơi này lại là phòng ngủ của Đan Hải Minh, cực kỳ kiêng kỵ.

Đan Hải Minh dứt khoát ôm Tiểu Hắc nhét vào trong lòng hắn, dùng ngón tay trò chơi đùa cảm mèo, “Sao vậy?”

“... Không phải.” Trên mặt Tiêu Ninh còn nóng rực, “Thật ra, tôi nghĩ rằng cậu kiệt phích.”

Những người hay làm ra vẻ vô tâm, trong cuộc sống sinh hoạt thường rất kiệt phích.

Đan Hải Minh đơn giản trả lời, “Tùy đối tượng.”

Tiêu Ninh nắm chặt ly sữa bò ấm nóng, ôm con mèo trắng nhỏ, thừa nhận người yêu của mình đang ngồi rất gần, thậm chí là dựa sát vào, bất kể thân thể hay là trong lòng đều ấm áp như muốn nhũn ra, hắn nhìn khuôn mặt cực kỳ anh tuấn của Đan Hải Minh, không biết kích thích động lực ở đâu ủa tới, hỏi, “Ngày mồng một tháng năm này cậu có kế hoạch quan trọng không?”

Đan Hải Minh né tránh Tiểu Hắc đang phần hạn cần xé, “Với anh nên rất quan trọng.”

Trước đây Đan Hải Minh cũng đã từng nói như vậy, nhưng Tiêu Ninh chỉ coi như cậu tùy tiện nói một chút, bây giờ cho dù cậu thật sự tùy tiện nói một chút, như Tiêu Ninh lại không có cách nào tùy tiện nghe một chút nữa rồi.

May là khí lực của hắn không lớn, nếu không thì ly thủy tinh đã bể tan tành rồi. Tiểu Hắc lại không kiên cường được như ly kia, thăm thiết kêu to, kinh hãi hoảng sợ nhìn Tiêu Ninh, rồi nhanh chóng nhảy ra ngoài, Tiểu Hắc ủy khuất, ngao kiêu nhảy xuống giường chạy đến cửa phòng, không tiếp tục để ý nhân loại ngu xuẩn.

“Nói đi.” Đan Hải Minh chống khuỷu xuống bên giường, “Có mua vé máy bay không?”

Tiêu Ninh mở to mắt, “Cậu làm sao...”

Đan Hải Minh nằm yên, giống như bữu môi nói, “Có cái gì đâu mà đoán không ra, mua không?”

“Mua.” Tiêu Ninh rút cuộc vẫn phản ứng kịp, hắn tìm Vương Hoa hỏi số chứng minh thư của Đan Hải Minh, chỉ cần cùng Đan Hải Minh nói lại, liên hệ tới liền rõ ràng, “Số 30 8 giờ 25 tối bay, khoảng chừng hai canh giờ.”

Gật gật đầu, Đan Hải Minh ra hiệu đã biết, chuông cửa vang lên, cậu liền đứng dậy đi ra ngoài lấy thức ăn.

Kính ngạc xong, Tiêu Ninh không nhịn được vô cùng hài lòng, nếu như lần này thật sự như vậy, khả năng đây là lần đầu tiên hắn xuất môn du lịch, có điều chỉ là về quê mà thôi.

*

Tiêu Ninh nhìn đồng hồ, chuẩn bị nghỉ sẵn trong đầu, mới gọi điện thoại cho Đan Hải Minh, “Này, Hải Minh, đang bận sao?”

“Mới vừa xong việc, đang chuẩn bị đến chỗ của anh, chuyện gì vậy?”

Cũng không biết vô tình hay là cố ý, Đan Hải Minh so với lúc trước càng nhàn rỗi hơn nhiều, sau khi tan việc thường hay tới đón hắn rồi cùng nhau ăn cơm, buổi tối thì cơ hồ đều cùng nhau ngủ trên một chiếc giường, thời gian hai người ở cùng một chỗ cứ vậy tăng dần lên.

Đối với chuyện này Tiêu Ninh cũng không phải chán ghét, mà nói thật, hắn không quen.

“Tan tằm tôi muốn đi mua một ít đồ vật, qua mấy ngày nữa phải trở về C thị rồi, hai tay trống trơn là không tốt, cậu...” Tiêu Ninh sờ dĩ đến lúc này mới gọi điện thoại, là vì không biết Đan Hải Minh có đến hay không, nếu đối phương đã không có ý định đến mà hắn nói cậu không cần qua đây, thì có vẻ tự mình đa tình quá.

Bỏ qua chuyện mối quan hệ của hai người đã tăng thêm một bậc, Tiêu Ninh cảm thấy chính mình trở nên hơi kỳ quái, cụ thể hơn là, khi ở trước mặt Đan Hải Minh liền không biết phải nói gì.

Cũng không phải là không muốn nói, chỉ có điều trước khi mở miệng đều sẽ tự mình xét duyệt kiểm tra tỉ mỉ một lần, có phải rất nhàm chán hay không? Có phải rất dễ khiến người ta cảm thấy chán ghét hay không? Nhưng Tiêu Ninh thật sự không am hiểu làm sao để chuyện trò vui vẻ cả, vì vậy, lựa qua lựa lại, xem trên xét dưới, vẫn không tìm ra lời nào tốt để nói.

Loại lý do này không chỉ có ấu trĩ, hơn nữa còn kém thông minh, Tiêu Ninh không muốn bị Đan Hải Minh nhận ra.

“Tôi biết rồi, cơm nước xong thì cùng nhau đi mua.” Đan Hải Minh có thể nghe không hiểu ý tứ của Tiêu Ninh là đang hi vọng cậu đừng tới ăn cơm, cũng có thể là cậu bản không quan tâm đến việc Tiêu Ninh đang khéo léo từ chối, tự ý quyết định hành trình của hai người, “Bên cạnh có một siêu thị lớn.”

Tiêu Ninh đem ai oán nuốt lại vào bụng, “Được rồi.”

Buông xuống điện thoại, nghĩ đến lập tức sẽ lại gặp Đan Hải Minh, Tiêu Ninh khá thấp thòm.

Người bạn trai đầu tiên ở đời này.

Yêu đương thì phải làm gì a, giữa người yêu với nhau thì nên nói gì, hắn đều không biết, huống hồ điều kiện của đối phương tốt hơn hắn quá nhiều, mặc dù cho đến tận bây giờ, Tiêu Ninh cũng không nghĩ ra, mọi chuyện tại sao biến thành như vậy.

*

Với xe của Đan Hải Minh, Tiêu Ninh đã sớm nhìn quen mắt, vừa ra khỏi cửa liền thấy, bước nhanh tới rồi lên xe.

Đan Hải Minh hỏi, “Ăn gì?”

Thất dây an toàn, Tiêu Ninh sống như bình thường trả lời, “Đều được.”

Đan Hải Minh không nói gì nữa, lái xe rời đi.

Dọc đường, Tiêu Ninh rất trầm mặc, Đan Hải Minh cũng không hỏi, e rằng cậu vẫn luôn như vậy, có chuyện gì thì nói, sẽ không lặp đi lặp lại, chỉ có điều, vào lúc này Tiêu Ninh cảm thấy, tâm tình của Đan Hải Minh thật sự đã tại tiêu chuẩn thẳng tắp.

Hai người mới trở thành người yêu chân chính, lập tức liền biến thành loại hình thức giống như chiến tranh lạnh này, quả thực, Tiêu Ninh khổ không thể tả.

Tiến vào nhà hàng, theo lệ thường, cậu gọi cho cậu, tôi gọi cho tôi, thật giống như hai người chỉ cùng nhau quỳ gối góp nên một cái bàn mà thôi.

Thời điểm khi Tiêu Ninh nâng lên ly nước thủy tinh mạnh mẽ uống để che giấu bầu không khí lúng túng không lời nào để nói này, Đan Hải Minh đột nhiên hỏi, “Ồ bên tôi rất khó chịu?”

“Cậu nói cái gì?” Ly nước trong tay Tiêu Ninh đã thấy đáy, hắn cũng không thả ra, khi phản ứng lại lập tức kiên quyết phủ định, “Không có.”

Đan Hải Minh nói thẳng, “Cuộc nói chuyện điện thoại hôm nay, anh không muốn tôi đến.”

“Tôi...” Tiêu Ninh không thể nói là cậu nhầm rồi, đó là sự thật, “Tôi muốn đi mua đồ, sợ làm phiền cậu.”

Đan Hải Minh nhú nhú mày, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Tiêu Ninh đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, chỉ cần cùng Đan Hải Minh ở chung đã là quá khó để tiếp thu rồi, hắn có chút không thể chịu được, hắn đều có thể nhẫn nại cùng Lô Nham không trên không dưới dây dưa nhiều năm, nhưng lại không thể nhẫn nại như vậy, ở bên cạnh Đan Hải Minh hơn một giây nào nữa.

Không chịu được nữa rồi.

“Hải Minh...” Tiêu Ninh mím mím môi, khó khăn tìm từ thích hợp, “Tôi không biết nên nói như thế nào... Tôi... Chúng ta, quá kỳ quái.”

Đan Hải Minh bình tĩnh hỏi, “Nơi nào.”

Tiêu Ninh rũ mắt nhìn chằm chằm khăn trải bàn, “Cậu rất không thích... Ân, nói thế nào đây? Tôi cảm thấy cậu rất không thích tôi, tuy rằng tôi cũng không biết cậu vì nguyên nhân gì mà nguyên ý cùng tôi kết giao. Nếu như là vì chuyện trong nhà của cậu, thì tôi đồng ý giúp đỡ đến cùng, nếu cậu thực

sự cảm thấy không trả thù lao thì cũng chỉ có thể dùng phương thức này để bồi thường, thì tôi có thể nhận lương, chỉ cần cậu cảm thấy dễ chịu chút. Không...”

Tiêu Ninh thoáng dừng, “Không cần miễn cưỡng chính mình.”

Nói ra lời này, trong lòng hắn đột nhiên nhẹ hẳn đi, dường như được thoát ra khỏi một lớp da vậy.

Đan Hải Minh là một người ngoài dự đoán sẽ chăm sóc quan tâm đến người khác, tuy rằng cách thức nhìn chung khá là quái dị, có lúc còn hơi khiến người ta không thể tiếp thu, thế nhưng, Tiêu Ninh thật tâm cảm thấy như vậy.

Âm thanh Đan Hải Minh vẫn vô cùng bình tĩnh, “Ai nói thế?”

Tiêu Ninh “Hả?” Một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Đan Hải Minh.

Đan Hải Minh thần sắc bình thường, “Ai nói tôi không thích anh.”

“Tôi, ” Ngón tay Tiêu Ninh không tự chủ thu thành quả đấm, trong nháy mắt nói năng lộn xộn, “Tôi... Cậu...”

“Tôi thích anh.” Đan Hải Minh gõ gõ bàn, “Bây giờ cố gắng nhớ kỹ, anh cho rằng tôi điên à, đã không thích một người mà còn lên giường với hắn? Thật vô vị.”

Cậu cực kỳ buồn bực nói, thật giống như Tiêu Ninh không hề biết giải một bài toán đơn giản như 1+1 bằng 2 vậy.

Nằm mơ cũng không thể nghĩ tới lời giải thích này, hòa âm và tiếng nổ mạnh vang ầm ầm tông đầu Tiêu Ninh, loạn tung lên, không thể nào, sao có thể có khả năng, vì sao lại như vậy?

Tiêu Ninh không để ý tự mình hỏi ra, Đan Hải Minh cảm thấy chẳng có gì to tát nói, “Bởi vì cảm thấy trừ tôi ra sẽ không ai thích anh, quá thảm, không nhìn nổi, thôi, kiếm về tự mình nuôi cho rồi.”

Tập âm trong đầu nhất thời bình ổn lại, Tiêu Ninh: “...”

... Lúc này có nên nói một câu cảm tạ không?

Dựa theo suy đoán logic, hắn bị tởm tình, cho dù đã trở thành bạn trai của nhau trong thời gian không phải là ngắn, lại cùng nhau lên giường rồi, bây giờ mới nói câu này, trình tự có chút hỗn loạn, Tiêu Ninh thực sự không biết phải phản ứng thế nào mới đúng.

Đan Hải Minh ở bên kia đợi một lúc, không nghe được câu trả lời, liền thúc giục, “Nhanh lên một chút.”

Tiêu Ninh mặc danh kỳ diệu (*) hỏi, “Nhanh lên để làm gì?”

(*)mặc danh kỳ diệu: chẳng biết tại sao; không hiểu ra sao cả; không sao nói rõ được; quái lạ; ừ ừ cạc cạc

Đan Hải Minh “Anh ngốc à” Ngữ khí khinh bỉ khẽ nói, “Anh nên trả lời, anh cũng thích tôi.”

Tiêu Ninh: “...”

Cho nên, sự tình nên cứ như thế mà phát triển sao? Hắn chưa từng yêu đương bao giờ nên đừng lừa hắn nha?

“Tôi...” Cái này làm sao nói ra được, từ ‘thích’ này đối với Tiêu Ninh mà nói là một món quà xa xỉ, ngay cả với Lô Nham hắn cũng chỉ có thể không ôm hi vọng lên lút suy nghĩ lại, đối với trình độ như thế này của Đan Hải Minh, hắn cơ bản không dám nghĩ tới.

Hắn sầu lo nhiều như vậy, nhưng vẫn chưa từng suy nghĩ đến vấn đề thế này.

“Anh thích tôi.” Đan Hải Minh nói ra lời này dọa Tiêu Ninh nhảy dựng một cái, tựa như tên trộm chộm được kho báu quý giá đột nhiên phát hiện mình bị cướp mất rồi, nghe Đan Hải Minh tiếp tục nói, “Liền quyết định như vậy.”

Tiêu Ninh: “...”

Đây rốt cuộc là lời ngon tiếng ngọt hay cô tình gây sự?

Nhưng mà, đã nói đến mức này, Đan Hải Minh thoát nhìn không hiểu sao lại thiếu đi vẻ lười biếng thông dong như thường ngày, giống như một đứa nhỏ không nhận được kẹo trong ngày lễ hội, cực kỳ không vui.

Tiêu Ninh chợt cảm thấy căng thẳng trong lòng, những việc khác trong nháy mắt liền trở nên không quan trọng, hắn không chịu nổi khi thấy Đan Hải Minh như vậy, hắn tình nguyện nghe Đan Hải Minh trào phúng chính mình, độc mồm độc miệng với chính mình, xem thường chính mình, nhưng không nên như vậy a.

... Nghĩ đi nghĩ lại, mình cũng thật, quái dị.

“Tôi đương nhiên...” Tiêu Ninh nhìn những món ăn được dọn đến, lập tức cảm miệng, chờ phục vụ đi rồi, mới đối diện với tầm mắt sắc sảo quắc đang theo dõi hắn của Đan Hải Minh, không thể không tiếp tục lắng trị, “... Đương nhiên là thích... thích...”

Đan Hải Minh đột ngột đánh gãy hắn, “Anh nói cho tôi biết, anh bây giờ lo lắng cái gì.”

Hồ hấp Tiêu Ninh cứng lại, không hiểu vì sao, Đan Hải Minh mỗi lần đều có thể nhạy cảm như thế.

Hắn cười khổ nửa ngày, “Trước tiên không nói đến những cái khác, tôi rất khó tin tưởng lời cậu nói, không, tôi không phải nói cậu không đáng tin, chỉ là tôi chính là...”

Hắn hạ thấp giọng, “Đơn giản là rất khó tin mà thôi, cậu có lẽ không hiểu cảm giác này.”

“Tôi hiểu.” Đan Hải Minh chậm rãi nói, “Anh cảm thấy không xứng với tôi, tôi bây giờ đối với anh cảm thấy hứng thú, thời gian lâu dài, hoặc nếu anh biểu hiện không tốt, tôi liền không thích anh nữa.”

Hoàn toàn chính xác, nói so với Tiêu Ninh nghĩ còn rõ ràng hơn.

Tiêu Ninh ngầm thừa nhận.

“Tại sao anh khó hầu hạ như vậy a.” Khẩu khí Đan Hải Minh rất không thích, cất cao giọng, “Nhân viên phục vụ.”

Nhân viên phục vụ cách đó không xa nghe được âm thanh, đi tới, “Tiên sinh?”

Đan Hải Minh nói, “Lấy giúp tôi cây bút đến.”

“Được.” Động tác nhân viên phục vụ vô cùng nhanh gọn, chỉ chốc lát sau liền mang bút đến đây, Đan Hải Minh giật một tấm giấy ăn, vùi đầu viết chữ, viết xong lập tức kín đáo đưa cho Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh đem ra nhìn, trên đó viết:

Tiêu Ninh, tôi thích anh.

by Đan Hải Minh

“Cất giữ cẩn thận, thư tình của tôi, chỉ có cái này, không có chuyện gì thì lấy ra xem, nhanh tập quen dần đi.” Đan Hải Minh cầm đĩa gấp đồ ăn, “Còn có, tôi 24 năm qua tổng cộng chỉ có một người bạn trai, không được so sánh, mặc kệ biểu hiện ra sao, anh đều là người đầu tiên.”

Có chút như trong tiểu thuyết mà mọi người hay gọi là khoa trương, nhưng Tiêu Ninh, giờ khắc này, chân chân chính chính cảm thấy như vậy.

Trái tim đã biến hóa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hẹn

Tiêu Ninh không biết chính mình sao cứ như vậy may mắn trở thành chén trà của Đan Hải Minh.

Trước tiên trừ ra cái tình cảm lung ta lung tung sửa sang không rõ kia, Tiêu Ninh đối với Đan Hải Minh còn có rất nhiều cảm kích. Cho nên, hắn ở trong lòng tự nhủ, hắn phải đối với người này thật tốt, thật tốt mới được, cho dù sau này Đan Hải Minh gặp được người cậu thật sự thích, rồi cùng hắn chia tay, cũng sẽ không thay đổi, mặc kệ Đan Hải Minh nghĩ thế nào, đối với Tiêu Ninh mà nói, đây đã là chuyện đáng giá cả đời.

Đương nhiên, khi đó hắn cũng sẽ không khiến mình trở thành gánh nặng hay trở ngại của Đan Hải Minh. Dù sao những chuyện như vậy, hắn đều am hiểu nhất, hắn sẽ làm rất tốt.

Chỉ là khi nghĩ đến tương lai đó, Tiêu Ninh vẫn có chút mất mát, ở trong lồng ngực của Đan Hải Minh thoáng giật giật, xoay người lại.

Đôi mắt cũng không thèm nhếch, Đan Hải Minh ngủ gà ngủ gật hỏi, “Làm gì.”

Tiêu Ninh nghĩ đi nghĩ lại, mới vô cùng nhẹ nhàng xích tới gần, dường như sợ đã quấy rầy cái gì đó, cơ hồ thành kính, ngay tại bên môi Đan Hải Minh,

chạm một cái.

Đan Hải Minh mở mắt ra, lại có tinh thần, cau mày nhìn về phía Tiêu Ninh, “Anh thật đúng là...”

Sau đó lại đề Tiêu Ninh xuống, một lần rồi một lần...

*

Trước kỳ nghỉ, tâm tình các nhân viên trong công ty đều không tập trung, ai ai cũng làm việc cách lơ đãng, đồng tình ăn ý thống nhất, “Sau lễ rồi tính.”

Tâm tình của Tiêu Ninh cũng hiếm thấy phấn chấn hẳn lên, ngay cả tiểu muội muội ở sảnh lễ tân thấy hẳn cũng không nhịn được cười đùa, “Tiêu tổng quản gần đây tâm tình rất tốt nha.”

Tâm tình tốt vô cùng.

Tiêu Ninh nói, “Sắp được nghỉ rồi mà.”

Tiểu muội cười, “Đúng vậy, mai là ngày cuối cùng.”

Phản tâm tình tốt này dù cho Lô Nham có gọi điện thoại đến cũng không giảm bớt mảy may, Tiêu Ninh giọng mang ý cười hỏi, “Chuyện gì?”

“Gặp chuyện gì tốt hả?” Lô Nham dù sao cũng khá quen thuộc với Tiêu Ninh, vừa nghe liền biết, “Vui vẻ như vậy.”

Tiêu Ninh trả lời, “Chắc vậy, không phải là sắp được nghỉ rồi sao?”

“Đúng vậy, ngày mai sẽ nghỉ, đêm nay đi ăn bữa cơm?” Lô Nham ngừng một lát, ừm khuất nói, “Hai chúng ta đã rất lâu rồi chưa gặp nhau.”

Tiêu Ninh cười cười trêu ghẹo nói, “Chỉ mới mấy ngày, trước đây mỗi khi cậu hẹn hò, chúng ta thường thường mười ngày nửa tháng vẫn không hề thấy mặt a.”

“Thì sao, tôi mời cậu ăn một bữa cơm cũng không thể được sao?” Lô Nham cất cao giọng, “Đi không, nói một câu, tôi tới đón cậu.”

“Tôi nay tôi có hẹn rồi.” Tiêu Ninh nghĩ lại, không đem chuyện Hạ Ly ngày đó nói ra, hẳn không muốn ở trước mặt Lô Nham nhắc đến Hạ Ly, dù sao đây cũng không phải là vấn đề tình cảm của hắn, giải quyết thế nào đều là chuyện của bọn họ, hắn chỉ là xui xẻo bị bão quét tới mà thôi.

Cũng lạ cho hắn, Tiêu Ninh nhất quán tự mình tính lại, quân tử sẽ không đứng dưới bức tường sắp đổ, ai bảo hắn đứng gần.

Cho nên, không chỉ là Hạ Ly, những đối tượng sau này của Lô Nham, hẳn một cái cũng không muốn biết, yêu chiều thân quá nhiều.

Tiêu Ninh chợt nhớ đến một chuyện, “Ngày mai cậu cũng không cần tới đón tôi đâu, tôi dẫn theo một người, tôi và cậu ấy sẽ ăn cơm rồi cùng nhau đến sân bay luôn. Cậu cũng không cần chờ chúng tôi, tôi tự mình đi nhận vé máy bay là được.”

Lô Nham cảm tức hỏi, “Cậu đừng nói với tôi là bạn trai của cậu.”

“Đúng vậy a.” Khóe môi Tiêu Ninh không tự chủ nâng lên, “Cậu ấy và tôi cùng nhau trở về.”

“Cậu có bệnh sao, Tiêu Ninh?” Lô Nham khẩu khí ác liệt rống, “Cậu dẫn hắn trở về làm gì? Nhà tôi không hoan nghênh hắn.”

Lông mày Tiêu Ninh hơi nhíu, “Ừm, cậu ấy không quen biết cha mẹ cậu, sẽ không đi.”

Chỉ cần là chuyện dính líu đến Lô Nham và Đan Hải Minh, ngữ khí của hắn liền trở nên lãnh đạm vài phần, chỉ là thường ngày ôn hòa đã thành thói quen, tự nhiên cũng không khác người, đối phương khẳng định sẽ không nhận ra được, nhưng Lô Nham lại không giống vậy, giao tình mấy thập niên không phải chỉ là nói suông, huống hồ, y đã quen được Tiêu Ninh quan tâm đãi ngộ như một khách hàng VIP, chỉ cần so sánh, chênh lệch cũng quá rõ ràng.

“Tiêu Ninh...” Lô Nham cười gượng vài tiếng, “Cậu không thể cứ như vậy, thấy sắc quên bạn nha.”

Lời này làm Tiêu Ninh rất khó hiểu, “Cái này cùng cái kia có liên quan gì?”

Trầm lặng mấy giây, Lô Nham ở đầu kia điện thoại thờ dài, “Tại sao cậu không chịu nghe lời tôi vậy? Không phải tôi đã nói cậu chia tay với hắn rồi sao?!”

Rốt cuộc bầu không khí vẫn trầm xuống.

Tiêu Ninh trầm mặc nửa ngày, năng lực sử dụng ngôn ngữ để biểu đạt của hắn không tốt, đang suy nghĩ gì tìm từ có thể nói rõ suy nghĩ của chính mình.

Nhưng mà Lô Nham còn tưởng rằng hắn bức bối rồi, khẩu khí nói lỏng một chút, tặc lưỡi, “Không phải tôi muốn tức giận với cậu, tôi chỉ là thay cậu nghĩ, chẳng phải lần trước tôi đã khuyên cậu suy nghĩ thật kỹ rồi sao?”

“Ừm.” Tiêu Ninh trả lời, “Tôi hiểu ý của cậu, bất quá tôi cảm thấy cậu ấy rất tốt, sẽ không phát sinh chuyện gì khiến cậu lo lắng đâu. Hơn nữa dù lấy người khác giới, thì cũng sẽ chia tay hay ly hôn, cho nên, không cần đặc biệt để ý đến chuyện này.”

Tiêu Ninh không tranh cãi, cùng y giảng đạo lý, hơn nữa xác thực rất có đạo lý, không thể nào phản bác được. Lô Nham thật sự đã hết cách, uất ức đến nỗi nở ra một đóa đám mây hình nấm màu đen ngay tại chỗ này “Đêm nay cậu ăn com cùng hấn đúng không? Đến đến đến, tôi cũng đến gặp một lần xem thử là thần thánh phương nào, làm cậu say đắm thành người ngu ngốc.”

Tiêu Ninh đáp, “Đêm nay không được rồi, tôi và cậu ấy không phải đi ăn com, mà là mua sắm. Dù sao tối mai là có thể nhìn thấy, không vội mà.”

Tức giận đến nỗi Lô Nham chỉ có thể liên tiếp nói mấy chữ “được”, rồi cúp điện thoại.

Tiêu Ninh cũng là không làm gì được hấn, người này tại sao lại khó hiểu như vậy?

*

Sau khi tan việc, Đan Hải Minh tới đón hấn, đi siêu thị mua không ít đặc sản, nói là đặc sản, nhưng chỉ có chút bánh ngọt và lap xường, thịt khô các loại. Kỳ thực nếu thật là món đặc sản, cũng chỉ có thể ăn ngay tại địa phương mới được, tả hữu này đó, bất quá là tâm ý mà thôi.

“Đúng rồi, Hải Minh, tôi chưa nói với cậu...” Tiêu Ninh chần chờ một chút, “Tối mai còn có một người cùng đi với chúng ta.”

Đan Hải Minh không phí lời hỏi, “Ai.”

“Là người con trai trong gia đình đã giúp đỡ tôi, từ trước đến nay đều là bạn học, cũng nhờ mối quan hệ với cậu ấy, gia đình kia mới giúp đỡ. Sau đó hai người chúng tôi dừng chân ở B thị.” Tiêu Ninh biết đem lời nói này ra, Đan Hải Minh cũng sẽ đoán được người này chính là đối tượng trước đây hấn thăm mền trong thời gian dài, “Cậu ấy nhất định là về thăm cha mẹ.”

“Ừm, biết rồi.” Đan Hải Minh tay khoát lên lên tay lái, chuyển hướng, “Chào hỏi anh ta xong, hành trình của chúng ta sẽ không liên quan tới hấn.”

Đây là đương nhiên, nếu chỉ có một mình Tiêu Ninh, làm sao tốt thì làm, nhưng nếu dẫn thêm Đan Hải Minh, thì phải vì cậu cân nhắc, cũng không thể quăng cậu phoir nặng ở một bên được.

“Cái này thì tôi chắc chắn.” Nói đi nói lại, thời điểm hôm trước Tiêu Ninh thông báo cho Lô An Quốc và Trần Thực Vân, đối phương tất nhiên vô cùng cao hứng, hơn nữa có vẻ như còn muốn chuẩn bị tiệc.

Hay là trong khoảng thời gian ngắn như vậy còn muốn an bài hôn nhân cho Lô Nham đi...

Tiêu Ninh hỏi, “Cô nói tùy tiện mang về cho nàng ít đồ là được rồi, tôi vẫn chưa hiểu rõ cô lắm, cậu xem chúng ta nên mua gì cho cô chút mới tốt?”

Từ ‘cô’ này đương nhiên chỉ mẹ của Đan Hải Minh.

Đan Hải Minh đảo hào hiệp, “Nàng nói tùy tiện thì cứ tùy tiện là được rồi.”

Được rồi, biết ngay là cho dù hỏi cũng sẽ chỉ nhận được kiểu trả lời như vậy.

Nếu nói đến đặc sản nổi tiếng của C thị, ngoại trừ thức ăn các vùng thì chính là gấu trúc, Tiêu Ninh cảm thấy Ngô Di rất thích những đồ chơi tinh xảo nhỏ này, liền quyết định mua loại đó, đồ ăn cũng phải cần mua về, ép hơi đóng gói chất lượng thì hạn sử dụng cũng có thể dài hơn một chút.

Đan Dật Tùng thì, tranh treo tường về phong cảnh Trung Quốc được không? Tranh thêu? Lúc đó nên suy nghĩ chu đáo kỹ càng lại mới được.

Đan Hải Hồng... Tùy tiện đem về chút gì là được rồi.

Còn có Diệp Từ Hân, đây là chị dâu tương lai, cũng phải mang thứ gì mới tốt?

Tiêu Ninh yên lặng tính toán mua cho ai cái gì, Đan Hải Minh thỉnh thoảng quay đầu nhìn hấn, thấy biểu tình hấn như vậy, khẳng định trong đầu đã vẽ ra một tờ danh sách dài ngoằng ngoèo rồi, bộ dáng tỉ mỉ y hệt như đang tính toán làm sao tích trữ lương thực qua mùa đông giá rét vậy.

Đan Hải Minh mặt không thay đổi nghĩ, cậu tại sao lại thích loại này a. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chạm Trán

Đến ngày thứ 30, toàn bộ công ty căn bản đều như nở hoa, tâm trạng lâng lâng bay đến tận phương trời nào rồi.

Thật vất vả trải qua một ngày, Tiêu Ninh ở cửa công ty đợi mấy phút liền thấy một chiếc SUV chạy đến trước mặt mình.

“Tiêu Ninh.” Vương Hoa hạ xuống cửa sổ, “Lên đây đi, tôi đưa các cậu đến sân bay.”

“Vương ca.” Tiêu Ninh lên vào sau xe ngồi bên cạnh Đan Hải Minh, nhìn Đan Hải Minh, đôi phương gật đầu, ý là Vương Hoa đã biết, “Chị dâu và cháu gái của tôi vẫn tốt chứ?”

“Cháu gái của cậu ảm ỉ cả ngày, khi nào rảnh cậu đến thăm nàng chút đi.” Vương Hoa vô cùng cười hớn hờ hạnh phúc trả lời, không nhìn ra thái độ gì khác thường.

Tiêu Ninh trong lòng từ sớm đã giúp bọn họ lập nên một danh sách các thứ cần mua sắm, “Lần này phải chăm sóc chị dâu và cháu gái, các anh không định chơi sao?”

“Vẫn chưa thể đi được, Nhà Đình còn quá nhỏ, nơi nào cũng không thể đi.” Vương Hoa tập trung lái xe, “Đến sân bay mới ăn à? Hay là tìm nơi khác ăn?”

“Chỉ có hơn 2 tiếng thôi, cứ đến sân bay đi?” Đoạn đường đến phi trường cũng đã mất hơn một tiếng, tuy rằng đồ ăn nơi đó rất đắt, lại không tốt, nhưng lót bụng thôi thì chắc cũng không sao.

Tiêu Ninh nhìn đồng hồ đeo tay, gửi tin nhắn cho Lô Nham, hẹn khi nào đến sân bay sẽ liên lạc lại.

Đan Hải Minh đối với quyết định này không tỏ rõ ý kiến, Vương Hoa tự giác trực tiếp lái xe đến sân bay, bất quá, trên đường đi, Đan Hải Minh gọi một cuộc điện thoại, nói số chứng minh thư của hai người, lát nữa chỉ cần đem chứng minh thư lên máy bay luôn là được.

Tiêu Ninh chưa từng trải qua việc này, chỉ có thể bảo trì im lặng.

Đến sân bay, đồ vật của bọn họ không ít, nhưng dù sao, hai đại nam nhân xách cũng đủ rồi, Đan Hải Minh dứt khoát để Vương Hoa về nhà.

“Vậy thì, Đan tổng, tiêu Ninh, tôi đi trước, các cậu đi chơi vui về nha.” Vương Hoa vẫy vẫy tay, lái xe rời đi. Tiêu Ninh đứng trên bậc thang, lấy điện thoại đi động ra.

Đan Hải Minh nhắc lên túi hành lý, “Ăn cơm trước.”

“Được.” Tiêu Ninh kéo vali đựng hành lý, vừa gọi điện thoại vừa đi theo Đan Hải Minh, “Này, Lô Nham? Cậu đã tới chưa? Chúng tôi đi làm thủ tục gửi đồ, sau đó ăn cơm, cậu ăn chưa? Chúng tôi đang ở...”

Mất thấy Đan Hải Minh đã đi ra rất xa, Tiêu Ninh đuổi theo, “Cậu nói gì, cậu ở cửa đối diện tôi sao?”

Ngẩng đầu tìm tới tìm lui, lập tức thấy Lô Nham khí thế hung hăng đi tới.

Tiêu Ninh cảm thấy thật quý dị, hơi hơi thấp thỏm, nhanh chóng nhìn Đan Hải Minh, cậu không để ý bên này, cũng không dãi dòng cùng mọi người dừng bước xếp hàng.

Tiêu Ninh hỏi, “Không chờ ở nơi này để xếp hàng sao?”

“Không cần.” Lúc này Đan Hải Minh mới quay đầu lại, nhàn nhạt đối diện tầm mắt Lô Nham, gật đầu, “Lô quản lý.”

Lô Nham cũng vô cùng kinh ngạc, “Đan tổng?”

“Hai người các cậu quen nhau?” Tiêu Ninh lấy làm kinh hãi, Đan Hải Minh đơn giản giải thích, “Hợp đồng mới đây, Vương Hoa ủy thác cho công ty bọn họ làm thị trường.”

Nói tình cờ cũng thật sự quá tình cờ, nhưng mà công ty của Lô Nham hành nghề chút chút danh tiếng, Đan Hải Minh tìm tới công ty bọn họ cũng là hợp tình hợp lý rồi.

Lô Nham sắc mặt phi thường quái dị, nhìn qua nhìn lại Tiêu Ninh và Đan Hải Minh hai lần, “Cậu... Tiêu Ninh, đây là...”

Tiêu Ninh trong lòng cũng có chút lúng túng, “Đúng vậy, đây chính là...”

“Tôi là bạn trai của anh ấy, không biết anh và tiêu Ninh quen nhau, nếu không thì đã nhường cho hai người có thời gian nói chuyện riêng rồi.” Giọng điệu Đan Hải Minh không thể nói là thân thiện, cũng không lạnh nhạt, duỗi ra một cánh tay, nhẹ nhàng hờ hờ, đẩy đẩy lưng Tiêu Ninh, ra hiệu hắn đi về phía trước, đối với Lô Nham thế nhưng ngay cả một ánh mắt đều không thêm bổ thí.

Tiêu Ninh chỉ cảm thấy, hình như trong không khí có mang theo kim châm, đâm lên người vô cùng đau nhứt ê ẩm, vì vậy thuận thế cất bước, ánh mắt lại chần chờ nhìn Lô Nham.

Lô Nham tiến lên kéo tay Tiêu Ninh về, “Đan tổng, tiểu Ninh đi cùng tôi.”

Đan Hải Minh ngừng lại, tầm mắt quét qua Lô Nham một lượt, dáng dấp nhìn như muốn thờ dài, bộ dạng “Cực kỳ lười nói chuyện với người này” nghiêng đầu nói với Tiêu Ninh, “Tự mình cất đứt đi.”

Tiêu Ninh trong lòng bất đắc dĩ, không thể làm gì được, cười cười, quay nhìn Lô Nham, “Vé đường về tôi đã giúp cậu mua rồi, chuyến bay cũng là thương hiệu này, vào buổi tối. Tôi và Hải Minh còn phải làm thủ tục vận chuyển đồ đạc, nên đi trước, chút nữa lên máy bay gặp lại nha.”

Nói xong liền nhẹ nhàng giã giũa, bởi vì Lô Nham kinh hãi quá độ, căn bản là không dùng lực, bị hất kéo một cái liền buông lỏng tay ra. Đan Hải Minh đã nắm tay tay khác của hắn, không chút nào để ý tới ánh mắt xung quanh, dẫn hắn rời đi.

Nghe theo Đan Hải Minh, Tiêu Ninh nghĩ rằng, có lẽ điều đó xuất phát từ bản năng, dù sao cũng không nghĩ quá nhiều, nhưng mà, lần này bỏ đi, Lô Nham đứng trước mặt hắn, thoáng lóe lên biểu tình bi thương chưa bao giờ để lộ, luống cuống như vậy, dù sao cũng vô cùng rõ ràng, cảm giác bóp nghẹt này đối với Tiêu Ninh thật sự là quá lớn.

Từ khi hai người nhận thức tới nay, hắn chưa từng khiến Lô Nham lộ ra những biểu cảm đau lòng như thế?

Sau lưng phảng phất như có thể cảm nhận được tầm mắt của Lô Nham, làm Tiêu Ninh càng lúc càng do dự.

Cổ của hắn thoáng xoay, bàn tay liền bị nắm chặt.

“Cứ đi về phía trước.” Đan Hải Minh muốn tiến lên phía trước, nên tần suất càng lúc càng nhanh, dứt khoát dắt hắn đi, “Đừng quay đầu lại.”

Tiêu Ninh nhếch miệng, im lặng, một lát sau cười khổ nói, “Cậu ấy là bạn tôi mà.”

Đan Hải Minh vô tình đáp, “Vậy thì anh cứ chuẩn bị tinh thần trọng sắc khinh bạn đi.”

Không biết trong mắt Lô Nham thế nào?

Tiêu Ninh hừ hừ thở phào, “Chúng ta đi nơi nào vậy, vé thì lên máy bay mới nhận mà.”

“Gửi vận chuyển.” Đan Hải Minh một đường dẫn hắn đi tới phòng khách quý của phi trường, trực tiếp tìm người, đem hành lý gửi vận chuyển, còn thuận tiện đem vé máy bay của hai người thẳng lên thành khoang hạng nhất.

Trong lúc chờ vé, Đan Hải Minh lúc này mới du nhân nhàn mang theo Tiêu Ninh đi ăn cơm, rồi đi dạo quanh một vòng mới máy bay.

Khoang hạng nhất đương nhiên vô cùng sẵn sóc phục vụ, Tiêu Ninh có chút không quen, mà Đan Hải Minh một khi lên máy bay liền dứt khoát ngủ, để lại một mình Tiêu Ninh bị nữ tiếp viên hàng không hỏi han ân cần.

Nhưng máy bay còn chưa cất cánh, một người đi ngang qua Tiêu Ninh, đột ngột ngừng, khiến Tiêu Ninh không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Tâm tình phức tạp cùng Lô Nham liếc mắt nhìn nhau, hắn miễn cưỡng cười cười.

Lô Nham không cười, tầm mắt trượt từ hắn, chuyển sang trên người Đan Hải Minh, nhìn một lúc, rồi trở lại quan sát Tiêu Ninh, vẫn không nói chuyện.

Nữ tiếp viên hàng không ôn hòa thúc giục, “Chào ngài, chỗ ngồi của ngài ở nơi nào?”

Lô Nham trả lời, “Tôi vừa đổi vé thành khoang hạng nhất, phiền cô giúp tôi ngồi với bạn tôi.”

Tiêu Ninh muốn nói, sao phải tự làm khổ mình, chỉ có hai tiếng thôi mà.

Hai người kia thật là, có tiền tùy hứng a.

Bất quá quyết định của Lô Nham, hắn cũng không lập trường gì để can thiệp, đành phải im lặng. Ở khoang hạng nhất, mỗi dãy chỉ có hai chỗ ngồi, bọn họ đã chiếm xong, Lô Nham đành phải ngồi vào bên khác.

Đầu Đan Hải Minh giật giật.

Cậu đương nhiên không ngủ, cũng tựa hồ một chút cũng không sợ trước mặt người quen để lộ quan hệ của cậu và Tiêu Ninh, đầu gối lên vai Tiêu Ninh vô cùng thành, nhìn qua cũng không có ý định mở mắt nói chuyện.

Tiêu Ninh không biết lúc này nên nói gì, mặc kệ cậu có ngủ hay không, hắn không muốn làm ồn đến Đan Hải Minh.

Khóe môi Lô Nham hơi run run, quay đầu đi hướng khác, không nhìn nữa.

Sau khi máy bay cất cánh được một tiếng, Đan Hải Minh đang ngủ bị khí lưu làm cho tỉnh lại, mơ mơ màng màng, hôn chặt Tiêu Ninh đang ở trước mắt một cái, rồi mới nói với nữ tiếp viên hàng không, “Cho tôi một ly nước suối, cảm ơn.”

Tiêu Ninh đột nhiên không kịp chuẩn bị: “...”

Lô Nham vẫn luôn chú ý bên này: “...”

Nữ tiếp viên hàng không mặt mỉm cười: “... Vâng, xin chờ, vị tiên sinh này có cần gì không ạ?”

Đan Hải Minh ngáp một cái, “Giúp anh ấy lấy một ly nước trái cây đi.”

Lô Nham đối diện cau mày, “Tiêu Ninh không thích uống thứ này, cho cậu ấy một ly nước nóng.”

Nữ tiếp viên hàng không không thể không dừng lại động tác, không biết làm sao, hỏi chính chủ, “Tiên sinh, xin hỏi ngài cần uống gì?”

Tâm tình của Tiêu Ninh lúc này, so với nữ tiếp viên hàng không, cũng không khác biệt lắm, luôn cảm thấy bầu không khí này thật sự rất lúng túng quỷ dị, phát lòng ai hay chứa mặt mũi cho ai hẳn đều không hề nguyện ý, mà cũng không thể bắt nữ tiếp viên hàng không này đem đồng thời nước trái cây và nước nóng tới được?

Người nhân nhượng cho yên chuyện là Tiêu Ninh, không phải Lô Nham hay Đan Hải Minh. Vì thế Đan Hải Minh ở một bên nói, “Muốn uống gì thì uống, ngay cả chuyện này cũng phải kiêng dè sao?”

Giọng nói của cậu thật giống lúc dùng tay đẩy đẩy lưng Tiêu Ninh trong phi trường, Tiêu Ninh tự nhiên nói với nữ tiếp viên, “Nước trái cây là tốt rồi, cảm ơn.”

Giờ khắc này, Lô Nham không còn gì để nói, vô cùng đau lòng, y thực sự là không ngờ Tiêu Ninh bị Đan Hải Minh thuần hóa đến như vậy. Hơn nữa, y không thể nào làm rõ được, Đan Hải Minh cùng Tiêu Ninh làm sao có thể quen nhau, rồi như thế nào lại trở thành... Trở thành...

Y không muốn dùng cái từ kia.

Tính tình Tiêu Ninh nhẹ dạ nghe lại, gặp phải Đan Hải Minh bá đạo như vậy, bị ăn đến gắt gao cũng là chuyện rất bình thường, Lô Nham đương nhiên không thể trơ mắt nhìn bạn tốt của mình quy lụy, sau này dù thế nào cũng phải nghĩ cách khuyên nhủ Tiêu Ninh.

Thấy Đan Hải Minh lúc nào cũng ra vẻ ta đây, Lô Nham phun ra lời chửi bới không ngừng, Tiêu Ninh quả thật là người ôn hòa, nhưng chưa từng dễ dàng thân cận cùng ai, giới hạn của hắn vô cùng hẹp, không cần nói chủ động cùng người ta làm ra động tác thân mật gì, chỉ cần người khác đến gần thôi cũng sẽ theo bản năng mà lảng tránh.

Ngoại trừ mình.

Lô Nham nhìn chằm chằm Đan Hải Minh vừa dựa bên tai Tiêu Ninh vừa nói chuyện, ở trên vai Tiêu Ninh ngủ, thực sự là hao tổn suốt đời hàm dưỡng mới không làm ra chuyện gì.

Trước đây, Tiêu Ninh cũng chỉ làm như vậy với y.

Quả thực, toàn thân đã giận tức điên lên rồi, hần vốn dĩ vẫn sống vô cùng tốt với Tiêu Ninh mà! Tại sao chớp mắt một cái liền biến thành như vậy? Hoàn toàn thay đổi?

Lô Nham lập tức giận lây sang Hạ Ly, đều là tại đứa nhỏ không hiểu chuyện kia, sau đó là họ Đan này, đột nhiên nhảy ra làm rối loạn tất cả.

Thời điểm được nữ tiếp viên ân cần hỏi có cần gì không, Lô Nham lạnh lùng trả lời không cần, hướng về cửa sổ quay đầu đi, cực lực không nhìn tới hình ảnh vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Tay y vịn chặt trên ghế, khắc chế kích động không rõ, y sắp không chịu nổi rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Hồi Hương

Bởi vì là chuyến bay trong nước, lại là vào ban đêm nên hiển nhiên bị trễ giờ, khi bọn Tiêu Ninh đáp xuống thì đã gần nửa đêm rồi.

Lô Nham mới vừa khởi động máy, chuông điện thoại di động lập tức vang lên không ngừng, “Mẹ? Dạ, con và Tiểu Ninh đã đến, đừng lo lắng, trở về nhà ngay đây. Đứng rồi, mẹ làm chút đồ ăn khuya nha, con hơi đói bụng, chè rượu nếp? Con không thích ăn ngọt mà, rán vài cái bánh rán trứng rau hẹ đi. Khi con về đến sẽ gọi lại cho mẹ.”

Cúp điện thoại, y quay đầu lại nhìn Tiêu Ninh và Đan Hải Minh đang chờ lấy hành lý, ánh mắt lóe lên.

Thời điểm hai người nhận hành lý xong rồi đi đến bên này, Lô Nham mở miệng nói, “Tiểu Ninh, chúng ta nhanh chóng trở về nhà đi, mẹ của tôi nói bọn họ đều đang đợi.”

Tiêu Ninh có chút mệt mỏi rồi đột nhiên sững sờ, sắc mặt lộ vẻ khó xử, hần vồn định trước tiên đến khách sạn bởi Đan Hải Minh một đêm, sắp xếp xong xuôi cho Đan Hải Minh rồi mới đến nhà Lô gia thăm hỏi mọi người.

Mà Đan Hải Minh dường như không nghe thấy, nói với Tiêu Ninh, “Đã đặt phòng rồi, ở gần đây, lập tức có thể đến đó ngủ.”

Cậu đứng gần sát bên cạnh Tiêu Ninh, âm thanh có chút trầm thấp dịu dàng, trước đó bị chuyển bay dài tra tấn tinh thần cũng như thể xác, bây giờ được nghe những lời như vậy, cảm giác như được uống một liều thuốc động viên.

Người này thật sự muốn cùng mình đối nghịch sao? Hẳn cho hẳn là ai a?

Lô Nham lý sự, nhưng nếu Đan Hải Minh không thèm nhìn y, y cũng không thể nào bày ra tư thái này cùng Đan Hải Minh nói chuyện, nhìn Tiêu Ninh cười cười, “Tôi giúp cậu cầm.”

Y tỏ ra sẵn sàng hiếm thấy, nghiêng người muốn giúp Tiêu Ninh cầm lấy vali, dự định một khi bàn tay nắm được rồi, lập tức đón taxi rồi khỏi nơi này luôn.

“Lô Nham, hôm nay đã muộn quá rồi, tôi không thể về nhà cậu được.” Tiêu Ninh né xa một chút, không để cho y bắt được, áy náy mỉm cười, “Ngày mai tôi sẽ đến chào hỏi hai bác sau.”

“Từ khi nào cậu lại trở nên khách khí với chúng tôi như vậy! Mẹ của tôi mà biết chắc chắn sẽ rất buồn.” Lô Nham nhú mày, “Mẹ của tôi còn nói đang làm thức ăn khuya cho hai chúng ta, cậu tại sao lại không hiểu chuyện như thế, phũ phàng gạt bỏ tâm ý của bà.”

Nếu chỉ có một mình Tiêu Ninh, Lô Nham sắp xếp như thế nào, hẳn đều nghe lời, Tiêu Ninh thở dài, “Ngày mai tôi sẽ đi xin lỗi bác gái.”

Tức giận trong mắt Lô Nham đều sắp hoá thành hình, muốn nhảy ra, y ngậm miệng không nói gì, đứng tại chỗ nhìn thật lâu, Tiêu Ninh tuy rằng mang vẻ mặt áy náy xin lỗi, nhưng lại kiên trì đến độ khiến Lô Nham không thể nào nhận ra được. Mà Đan Hải Minh từ đầu tới cuối đều mất tập trung, thật giống như căn bản không hề quan tâm đến Lô Nham đang làm gì.

Từ nhỏ đến lớn, Lô Nham chưa từng cảm thấy thất bại như thế bao giờ, bởi vì hai chữ ‘thất bại’ này, y căn bản không hề nghĩ tới, cho nên, bây giờ, cảm xúc đặc biệt nghiêm trọng.

Y cuối cùng nhìn Tiêu Ninh lần nữa, không tự chủ dùng tới biểu tình làm người khác dễ dàng buông xuôi chấp nhận mà y vẫn hay dùng, “Tiểu Ninh, cậu thật sự để tôi một mình về nhà sao?”

“Tiểu Ninh không ăn khuya.” Đan Hải Minh lúc này mới như đi từ cõi thần tiên trở về, tiếp lời, “Nhiều nhất chỉ uống một ly sữa bò giúp yên giấc, thêm chút mật ong sẽ càng thích hơn. Qua 11 giờ liền trở nên đặc biệt buồn ngủ.”

Cậu ngoáy đầu nhìn sắc mặt tức giận méo mó đến khó coi của Lô Nham, “Cho nên, thật xin lỗi, Lô quản lý, bữa ăn khuya anh cứ một mình ăn đi. Chuyện này, Tiểu Ninh không có tinh thần cùng anh rảnh rỗi chơi đùa.”

Ngữ khí của Đan Hải Minh quá vững vàng, quá hồ hững, thật khiến người nghe không nhận đây ra là đang giễu cợt hay chỉ là khách quan tự thuật mà thôi. Mà câu đơn thuần tự thuật này lại dùng giọng điệu đều đều, làm Lô Nham cảm thấy càng lúc càng khó có thể chịu đựng hơn nữa.

Y... Y thật sự không biết.

Mặc dù trước đây, y và Tiêu Ninh ở cùng một chỗ, nhưng nhiều lúc, y ngủ vô cùng muộn, kéo Tiêu Ninh dậy bồi mình, Tiêu Ninh cũng chưa từng nói qua một câu oán than. Nhiều lúc y ngủ từ rất sớm, càng không biết Tiêu Ninh lúc nào mới ngủ. Và cũng nhiều lúc, y qua đêm ở bên ngoài, có chuyện gì thì chỉ cần gọi một cú điện thoại mà thôi, Tiêu Ninh sẽ lập tức xuất hiện đúng lúc, giúp y giải quyết chuyện khó khăn cũng được, cùng y ăn khuya cũng tốt, không hề hai lời.

Lô Nham mơ hồ bắt đầu cảm thấy, chính mình đã bỏ lỡ vài thứ.

Một thứ mà y vốn nên trông coi cẩn thận, nhưng lại cố tình không thèm đếm xỉa gì đến nó.

Hơn nữa, quý dị nhất chính là, Đan Hải Minh không mẫn không nhạt nói, càng làm cho y có loại cảm giác bản thân đã thua thảm hại, nhưng đã thua cái gì mới được?

Y nhìn về phía Tiêu Ninh, dường như có thể từ người này, tìm ra đáp án cho mình.

Tiêu Ninh rất khó xử, hẳn nhìn về phía Đan Hải Minh, không thể nào giải thích được loại cảm giác trong lòng như đang có loại dây thừng nào đó, đang

kéo co qua lại, “Hải Minh...”

“Đi thôi, còn chần chờ gì.” Đan Hải Minh lúc này không dốt hần, dẫn đầu bước nhanh về phía trước. Tiêu Ninh vội vàng đuổi theo, quay đầu lại nói với Lô Nham một câu, “Ngày mai gặp lại nha, chúng tôi đi trước, cậu cũng nên bắt taxi về nhà sớm một chút đi.”

Rốt cuộc thì Lô Nham không phải là tiểu hài tử, không có gì để không yên lòng, hơn nữa so với Lô Nham vốn dĩ là người C thị, thì Đan Hải Minh không quen thuộc cuộc sống nơi đây càng cần được Tiêu Ninh trông chừng hơn.

Thời điểm Tiêu Ninh bước nhanh đuổi theo Đan Hải Minh, trong lòng vẫn là cảm giác hơi hơi vi diệu, chỉ trong cùng một ngày liền hai lần bỏ Lô Nham lại đằng sau, với cuộc sống nhân sinh mà Tiêu Ninh đã trải qua, thực sự là không thể tưởng tượng được.

Lập trường trước đây hoàn toàn thay đổi, trước đây đều là Lô Nham vô ưu vô lo rồi đi, mà Tiêu Ninh chỉ có thể đứng lạng tại chỗ nhìn.

——— Thế gian sự tình, thực sự vô cùng kỳ quái.

Đan Hải Minh đặt phòng ở khách sạn gần sân bay, không quá hai mươi phút đã đến rồi. Nhanh chóng vào phòng, nhìn giường King size vô cùng lớn, Tiêu Ninh nói thầm, phải cùng nhau ngủ trên một cái giường như vậy là đại biểu muốn làm chút gì đó sao? (==))

Nhưng đợi đến khi Tiêu Ninh tắm rửa sạch sẽ đi ra, Đan Hải Minh đã nằm trên giường, giống như đã ngủ rồi.

Tiêu Ninh nhất thời cũng không thể nói được đây loại cảm giác gì, nhưng hẳn quả thật vô cùng buồn ngủ, cẩn thận không quấy rầy người đang nằm, từ phía khác leo lên giường. Vừa nằm xuống xong, người nọ liền giật giật, Tiêu Ninh đang nằm nghiêng thì cảm thấy người phía sau nhích lại gần, cánh tay đặt ngang ở bên hông mình.

Hắn kỳ thực cũng không phải bài xích loại chuyện đó, chính là không thể tỏ ra thẳng thắn như Đan Hải Minh được, hơn nữa ngoài ý muốn một chút, thân thể liền cứng đờ.

Đan Hải Minh dường như vẫn ngủ, dưới ánh đèn mờ ảo trong phòng thân mật thả lỏng, mềm mại nhẹ nhàng như lông chim, khiến người ta hận không thể cọ qua cọ lại mãi được, “Ngủ đi, để yên cho anh.”

“Ừm.” Tiêu Ninh bán rũ mắt, “Ngủ ngon.”

*

Bên kia, Tiêu Ninh cùng Đan Hải Minh đắp chăn bông, tỉnh khiết ngủ, thì Lô Nham bên này mới đến nhà.

Y bực bội muốn chết, xách hành lý lên lầu, vừa nhấn chuông, cửa lập tức được mở ra.

Trên người Trần Thục Vân trên còn quần quanh tạp dề, thoát nhìn vô cùng hài lòng, “Về rồi? Sao con không gọi điện thoại trước hả, đứa nhỏ này, may mà mẹ vừa kịp lúc rán bánh trứng, vẫn rất nóng nha.”

Lô Nham qua loa cười cười, “Mẹ. Ba đâu?”

“Đang ở phòng khách chờ con đấy.” Nhìn thấy đứa con trai đã lâu không gặp, Trần Thục Vân cười đến nỗi không ngậm mồm vào được, “Đói bụng không? Mẹ dọn ra, chuẩn bị sẵn đồ uống trong tủ lạnh cho con rồi.”

“Thôi, con không muốn ăn.” Lô Nham một mồm đáp, tiến vào phòng khách, lễ phép hỏi thăm, “Ba, con đã trở về.”

“Trở về là tốt rồi.” Lô An Quốc gật đầu, “Một mình con về thôi sao? Không phải nói tiểu Ninh đi cùng con à?”

Lô Nham càng lúc càng bực bội, “Cậu ấy ở khách sạn.”

Trần Thục Vân dọn bánh từ phòng bếp ra —— vô cùng đẹp mắt, hương vị được dầu kích thích tỏa ra, vừa nghe mùi cũng đủ làm người ta phấn chấn muốn ăn rồi —— nghe vậy kỳ quái nói, “Tại sao nó lại ở khách sạn a?”

Tiêu Ninh xem Lô gia là nhà mình, mỗi lần trở về đều lại ở lại chỗ này nghỉ chân, Lô An Quốc cũng thật sự bất ngờ, “Con và tiểu Ninh cãi nhau?”

Hai người nam nhân đã gần ba mươi tuổi mà dùng từ “cãi nhau” này có chút là lạ, nhưng ở trong mắt trưởng bối, đứa nhỏ cho dù có lớn tới đâu cũng vẫn là đứa nhỏ mà thôi. Hỏi ra câu này, Lô An Quốc cũng thấy kinh ngạc, đứa bé Tiêu Ninh kia, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tranh cãi với Lô Nham, bây giờ là thế nào?

Mà nếu thật sự cãi nhau, vấn đề khẳng định xuất hiện trên người thằng con trai của mình.

Lô An Quốc cau mày hỏi, “Con tại sao lại chộc giận tiểu Ninh?”

“Nói mò gì vậy, mọi chuyện tình đều không thêm hỏi rõ, lại đổ lỗi cho con trai.” Trần Thục Vân nhăn mày trách cứ, lôi kéo Lô Nham đến bên cạnh nàng ngồi xuống, vô cùng vui mừng rót bia, “Nhanh, thừa dịp còn nóng ăn đi.”

Khẩu vị Lô Nham bây giờ đều đã bị làm cho hao mòn đến không còn một mống, đối với Trần Thục Vân thì có thể tùy tiện một chút, nhưng Lô An Quốc ngồi ngay trước mặt vẫn nên kiêng kỵ, vì thế, cầm lên đĩa chăm chap ăn, “Cậu ấy và bạn cùng nhau đến C thị, cậu ấy phải bồi người đó.”

“A, hóa ra là như vậy, tôi đã nói mà, nó và nhà chúng ta sao có thể xa lạ như thế được.” Trần Thục Vân liếc mắt nhìn Lô An Quốc, ý là ông xem, ông sai rồi, “Vậy là ngày mai nó đến phải không?”

“Đúng vậy.” Bánh trán vàng óng trong miệng nhai đi nhai lại vẫn không cảm nhận được mùi vị gì, Lô Nham mệt mỏi thả đĩa xuống, “Con không ăn được nữa đâu, sáng sớm ngày mai dùng làm bữa sáng đi.”

Trần Thục Vân luôn mồm nói được, “Đúng, muộn như vậy rồi con cũng đã buồn ngủ, ngủ sớm đi nha, sáng sớm ngày mai lại ăn có được hay không? Hay là con muốn ăn món khác?”

“Được a.” Lô Nham bây giờ cực kỳ muốn được yên tĩnh, nhớ trước đây, Tiêu Ninh lúc nào cũng suy nghĩ lung tung sợ người ta phiền lòng, Lô Nham thường dùng điểm ấy chọc ghẹo hắn, lần này thế nhưng không cười được.

Lô An Quốc nói, “Đã trễ thế này rồi mà còn ăn khuya làm gì, thói quen không tốt.”

“Ông nha, ngồi máy bay lâu như vậy, hơn nữa trước khi lên máy bay còn phải làm thủ tục, khẳng định không thể ăn ngon được, đói bụng là chuyện rất bình thường a.” Trần Thục Vân vừa tán gẫu mới người bạn già của mình vừa hồng Lô Nham, “Nhanh đi rửa mặt đi. Ngày mai làm thức ăn ngon cho con.”

Lô Nham trầm mặc đứng lên, bỗng nhiên quay đầu, “Mẹ, mai tiểu Ninh đến ăn cơm, làm vài món cậu ấy thích ăn đi.”

“A...” Trần Thục Vân ngo ngác, gật đầu cười nói, “Đương nhiên a, nó thích ăn cái gì? Có lẽ không khác con nhiều đâu?”

Lô Nham cùng Trần Thục Vân hai mặt nhìn nhau, lâu như vậy rồi, bọn họ dĩ nhiên cũng không biết.

“Con cho rằng ai cũng giống như con sao.” Lô An Quốc thế nhưng không nghĩ quá nhiều, nắm nhăm lấy cơ hội giáo dục con trai mình, “Tiểu Ninh chưa bao giờ kén chọn.”

Kén chọn và thích ăn món gì, là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Lô Nham không còn tâm tình nói thêm gì nữa, buồn bã ịu xiu trở về phòng ngủ, trần trọc đến tận hừng đông vẫn không thể nào ngủ được. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Vui Vẻ Ăn

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Ninh tỉnh dậy rất đúng giờ, mà người bên cạnh thì hiển nhiên không hề có động tĩnh. Tiêu Ninh cũng coi như hiểu rõ thói quen của Đan Hải Minh, chỉ cần có chuyện, cho dù thức trắng đêm, tinh thần vẫn tỉnh táo minh mẫn, nhưng nếu không có chuyện gì, người này sẽ nằm lì trên giường.

Thực sự là co duỗi như thường a.

Dù sao cũng không có việc gì gấp, Tiêu Ninh không có ý định đánh thức Đan Hải Minh dậy, thế nhưng đã tỉnh rồi mà nằm mãi ở trên giường cũng rất khó chịu. Nhìn một người bên cạnh, ngủ vô cùng ngon, Tiêu Ninh liền rón rén nhẹ nhàng dịch ra ngoài.

Khi đến bên mép giường rồi, Tiêu Ninh định thả chân xuống, nhưng còn chưa kịp đứng vững, eo lập tức bị một luồng sức mạnh kéo ngã xuống trở lại

Tuy rằng đệm giường vô cùng mềm mại, ngã xuống cũng sẽ không đau, nhưng đột nhiên thay tư thế như vậy, không tránh khỏi có chút choáng váng cùng hoa mắt chóng mặt, bất quá phản ứng đầu tiên của Tiêu Ninh là cảm thấy xin lỗi, “Đánh thức cậu sao?”

“Ừm...” Đan Hải Minh dùng một cánh tay ôm chặt lấy hắn, tay còn lại dụi dụi mắt, nghiêng đầu nhìn, “Dậy sớm như vậy?”

Tiêu Ninh đáp, “Tôi đi mua điểm tâm. Cậu muốn ăn gì?”

“Nơi này là khách sạn mà, mua làm gì chứ.” Đan Hải Minh chống đỡ bản thân ngồi dậy, nửa người dán chặt vào Tiêu Ninh, buồn ngủ trên mặt thoáng chốc biến mất không còn một mảnh. Sắc mặt Tiêu Ninh có chút nóng rực lên, bởi vì, trên đùi hắn là một khối cứng rắn, nóng đến nỗi sắp bỏng chân rồi a.

Mọi người đều là nam nhân, chút ít từ này, đương nhiên hiểu.

Tiêu Ninh da mặt mỏng, hơn nữa vì tính cách gây nên, thật sự có chút thanh tâm quả dục, đối với việc này, vừa không bài xích, cũng không nóng lòng. Chỉ cần Đan Hải Minh muốn, hắn cũng sẽ không từ chối.

Lúc này dĩ nhiên nên thuận theo Đan Hải Minh.

Mồ hôi đầm đìa cùng nhau làm được một nửa, Đan Hải Minh đột nhiên hỏi, “Thích không?”

Tiêu Ninh ngất ngất ngây ngây “Hả?” Một tiếng.

Thất lung Đan Hải Minh mạnh mẽ đỉnh một cái thật sâu, đỉnh đến nỗi hắn toàn thân vô lực nằm thờ đốc, dùng bộ dáng lười biếng, bảo trì bình tĩnh, âm thanh có vẻ đặc biệt khiêu gợi hỏi, “Thích không?”

Tiêu Ninh: “...”

Đứa nhỏ này phần lớn thời gian đều ổn trọng bình tĩnh, thậm chí đôi lúc còn lão luyện hơn xa so với Tiêu Ninh, nhưng nhiều lần lại cố tình lộ ra không ít hành vi và thái độ trẻ con, vô cùng buồn cười. Biết tính tình của Đan Hải Minh, không nhận được đáp án của mình nhất định sẽ không bỏ qua, Tiêu Ninh thích ứng một chút, thuận theo ý cậu, “Ừm.”

Đan Hải Minh chăm chú nhìn hắn, mồ hôi trên trán rũ xuống hai hàng lông mày giống như mảnh thú sắc bén mà anh tuần, cuối cùng mới cực kỳ không hài lòng mà hôn hắn, coi như hắn miễn cưỡng được qua ải. Tiêu Ninh trong hơi ẩm cơ thể của cậu, từ từ thất thần, giữa bọn họ chỉ cách nhau một tầng mồ hôi, da dẻ cùng da dẻ áp sát vào nhau mang theo sức nặng và sự vội vã, không hề có người nào so với Đan Hải Minh, thâm nhập thật sâu vào linh hồn cũng như thân thể của mình.

Thời điểm Tiêu Ninh cảm nhận được Đan Hải Minh đã đạt tới một khắc kia, ôm chặt lấy cậu, giống như thở dài lắm lắm nói, “Rất thích.”

Kỳ thực chuyện như vậy, một lúc sau mới bắt đầu cảm thấy phi thường không thoải mái, cho dù mặt sau có cảm giác đi nữa, sau khi làm xong cũng vô cùng mệt, những chuyện tiếp theo cũng rất phiền phức.

Thế nhưng, đúng thật là rất thích, da thịt kết thân, trọng lực hợp một, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, triển miên không dứt, mùi vị gần bó tương giao cũng cực kỳ tốt, cực kỳ hạnh phúc, cũng làm cho hắn mê luyến đắm chìm, không ngừng trân trọng.

Thời khắc này, thật giống như toàn thế giới đều đã ẩn lui, ngoại trừ chính hắn, chỉ còn có một người mà thôi.

Còn có một người khác ở nơi này.

Tiêu Ninh mỗi lần đều vì nhận thức như vậy mà lộ vẻ xúc động.

Sau khi phóng thích, hai người nghỉ ngơi một lúc, rồi Đan Hải Minh đứng dậy bước xuống giường, đi đến phòng tắm, Tiêu Ninh cho rằng cậu muốn tắm, không ngờ cậu rất nhanh liền quay trở lại, “Vừa nãy quên dùng, lát nữa làm xong sẽ giúp anh xử lý.”

Tiêu Ninh nhìn nhìn, được rồi, trong phòng tắm của khách sạn cũng không thể nào thiếu condom, cậu đi lấy thứ đó.

Lần này so với lần trước, thời gian còn lâu hơn nhiều, cứ nhiên triển miên lẫn lộn kéo dài đến gần trưa. Trong lúc đó, điện thoại liên tục vang lên, nhưng Tiêu Ninh làm gì còn tỉnh thần mà nhận máy.

Chờ nghỉ ngơi xong xuôi, cảm giác bụng rỗng lập tức chiếm thế thượng phong, Đan Hải Minh gọi khách sạn đem lên điểm tâm lót bụng. Tiêu Ninh lại khuyên nhủ, “Chừa bụng, vào trong thành phố ăn.”

Cho nên, bọn họ cũng chỉ ăn một chút thức ăn vặt trong khách sạn, coi như làm dịu được cơn đói.

Ngậm ống hút uống sữa, Tiêu Ninh lúc này mới dành thời gian kiểm tra điện thoại di động.

Bốn cuộc gọi nhờ, Lô Nham.

Tiêu Ninh nghĩ ngày hôm qua vẫn chưa nói được gì nhiều, lúc này cần gọi lại. Hắn dự định trước tiên sắp xếp xong cho Đan Hải Minh, rồi đến thăm Trần Thực Vân và Lô An Quốc vào buổi tối, khả năng chỉ có thể oan ức Đan Hải Minh, để cậu ăn cơm một mình mà thôi.

Không biết tại sao, Tiêu Ninh cảm thấy, Lô Nham có lẽ sẽ không vui với quyết định này. Vì vậy sau khi suy nghĩ kỹ thêm một lúc nữa, Tiêu Ninh quyết định tránh né mũi nhọn, trực tiếp gọi điện thoại cho Trần Thực Vân.

Nói xong chuyện ăn cơm tối nay, Trần Thực Vân bảo hãy dẫn theo người bạn kia tới, Tiêu Ninh còn chưa kịp trả lời, giọng nói Lô Nham từ phía bên kia lập tức xuất hiện, người ngoài thì tới làm chi.

Tiêu Ninh không muốn biến một bữa cơm gia đình trở thành chuyện không vui, quan trọng hơn nữa là hắn không thể chịu đựng được khi thấy Đan Hải Minh rơi vào tình cảnh lúng túng khó xử, liền tự giác mở miệng khéo léo từ chối.

Đến khi hẳn nói chuyện điện thoại xong, Đan Hải Minh bên kia cũng vừa sửa soạn xong hết, hai người cùng nhau ra khỏi khách sạn.

Sân bay của C thị cách trung tâm thành phố khá gần, nếu tình hình giao thông tốt thì cũng lắm chỉ cần nửa tiếng đi xe. Trước khi đến C thị, Tiêu Ninh đã thay Đan Hải Minh nghĩ ra một hành trình du lịch ngắn hạn rồi, hôm nay đi dạo một vòng quanh thành phố, sáng sớm đến những điểm du lịch chung quanh tham quan.

Đan Hải Minh đối với hành trình này không có ý kiến gì, bất quá, hình như cũng không có hứng thú gì.

Sau khi tìm một khách sạn để ở lại trong trung tâm thành phố, Tiêu Ninh liền dẫn theo Đan Hải Minh ra ngoài đi dạo.

Không giống với những thành phố cổ khác luôn bày bán cổ vật và quà lưu niệm, nơi đây, 80% cửa hàng đều bán thức ăn, còn toàn bộ những hẻm nhỏ đều là quán ăn vặt kê sát quán ăn vặt, hầu hết đều trưng lập, vì vậy, cho dù mới đứng cách thật xa cũng đã nghe thấy mùi vị thức ăn rồi.

“Cái này là cái gì?” Đan Hải Minh rốt cục cũng lộ vẻ thích thú, Tiêu Ninh nghiêng đầu nhìn, “Thịt bò hấp (1), lấy một phần.”

Sau đó, nghe lời giới thiệu của nhân viên phục vụ, Đan Hải Minh liền chỉ chỉ những món khác, “Lấy luôn những cái đó luôn đi.”

Vốn dĩ lúc này ăn chưa no, bây giờ hiển nhiên là thời điểm bạo phát, Tiêu Ninh rút ra ví tiền, tâm tình đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều, ví tiền cùng trước đây không có gì khác nhau, chỉ là ở nơi dán ảnh chụp, là một chiếc khăn tay được xếp ngăn nắp chỉnh tề.

Hắn không nhịn được nhìn thêm vài lần, mới trả tiền, ôm một đồng thức ăn, ánh mắt nhanh chóng quét tìm những chiếc bàn ngoài trời còn trống, rồi lôi Đan Hải Minh đi đến ngồi.

Đem đồ ăn từng cái bày ra trước mặt cậu, còn chuẩn bị thêm giấy ăn và đũa, Tiêu Ninh lúc này mới nói, “Cậu ăn trước đi, tôi đi mua cái khác.”

Đan Hải Minh như thằng nhóc con ngồi trên băng ghế dài, hai tay đặt ở giữa hai chân, xem Tiêu Ninh giống như một bà mẹ già, hiếm thấy lộ ra biểu tình ngoan ngoãn nghe lời, “Ừm.”

Tiêu Ninh quay lại mua những món ăn khác, vừa nghĩ tới Đan Hải Minh hiếm khi đến đây một lần, liền không nhịn được muốn mua tất cả mọi thứ cho cậu nếm thử. Cho nên Tiêu Ninh giống như bảo tố, cần quét sạch khu phố này, chỉ trong nháy mắt, hai tay đã hoàn toàn không còn chỗ trống nào nữa, trở về thả trên bàn rồi lập tức tiếp tục cố gắng càng quét không ngừng.

Lần cuối cùng thả xuống, căn bản mỗi sạp hàng trong khu phố này đều được hắn mua cả rồi, trên một cái bàn thật lớn tràn đầy đồ ăn vặt của bọn hắn, vô cùng nhiều, đã vượt xa phạm vi mà hai người có thể giải quyết được, còn khiến cho những vị khách du lịch khác không khỏi tò mò liếc mắt nhìn xem.

Tay Đan Hải Minh đặt ở trên mặt bàn, ăn một xâu mực trái cây tẩm đường, “Mua nhiều thế?”

Tiêu Ninh cũng không thèm nhúc nhích, nhìn cậu ăn, cười nói, “Lâu lâu một lần, không sao đâu.”

Những lời này dường như cùng nhau khơi gợi ra ý tứ gì đó, Đan Hải Minh chẳng biết vì sao đột nhiên có loại cảm giác vô cùng cung chịu, khoe môi cậu thoáng nhếch lên, đem một cái bánh còn dư trong xâu dứt tới bên miệng Tiêu Ninh, đối phương quả nhiên lộ ra biểu tình lo lắng, quan sát tầm mắt của những người chung quanh, bất quá rất nhanh, Tiêu Ninh liền vì sự do dự ngăn ngại của mình mà nhìn cậu ấy náy ním cười, rồi nhận lấy cây que dài bằng trúc, nuốt vào bụng.

Đan Hải Minh chậm rãi cầm lên một miếng bánh ngọt hấp cắn ăn, nhắm mồm mềm mại, rồi thêm một cây kẹo đường, mùi vị thơm lịm tan chảy trong khoang miệng, nhưng cũng không quá ngọt. Cậu còn dư lại một nửa, liền dứt tới bên miệng Tiêu Ninh, lần này có thể so với lần trước rõ ràng hơn. Tiêu Ninh vô cùng khâm trương bồi rồi, lại nhìn khuôn mặt tràn đầy phấn khởi của Đan Hải Minh, hẳn từ đáy lòng buồn cười thờ dài, cuối cùng vẫn phối hợp hé miệng, đem nửa khối kẹo đường trên tay Đan Hải Minh nuốt vào.

Thu tay về, đem một cái bánh gói khác vẫn còn bốc hơi nóng nổi đặt trước mặt hắn, Đan Hải Minh vô tình liếm liếm ngón tay, “Anh thích món nào sao?”

Nghe thấy giọng nói ghét bỏ, nhưng lại mang theo một tia yêu thích cổ quái, Tiêu Ninh cầm bánh lên tươi cười, “Khi tôi còn bé, có một chú hay chạy xe bán cái này, từ thứ hai đến thứ sáu đều đến trước cửa trường học bán, nhưng bây giờ lâu rồi không còn thấy nữa. Cái kia so với cái này ngon hơn nhiều, đặc biệt là nhân bánh, vô cùng xốp giòn, vừa thơm vừa ngọt, thể nhưng ăn hoài cũng không ngán, chỉ cần cắn một miếng thôi, sẽ không bao giờ quên được hương vị của nó.”

Đan Hải Minh nghe vậy, nhô đầu ra, nhanh chóng cắn một ngụm bánh ngọt trên tay hắn, Tiêu Ninh vốn dĩ đang chuẩn bị ăn, nhưng động tác của Đan Hải Minh lại bất thành linh, rất gần nhau, cho dù không đến nỗi chạm môi, nhưng cũng đã là cực kỳ thân mật rồi.

Này, trước mặt bản dân thiên hạ mà...

Đại khái là ảo giác đi, Tiêu Ninh luôn cảm thấy bộ dáng và thần thái của Đan Hải Minh lúc này, giống y như khi ngồi ở nhà, chọc cho Tiểu Hắc xù lông lên.

“Nghe anh giới thiệu nên muốn ăn.” Đan Hải Minh dùng đũa chỉ chỗ một phần thức ăn khác, “Cái này khi còn nhỏ anh cũng đã ăn qua?”

Thân là người lớn lên ở C thị, những món ăn vặt giá rẻ này, Tiêu Ninh coi như cũng có chút am hiểu, hơn nữa, còn có một người bạn hào phóng như Lô

Nham, tất nhiên là đã ăn rồi, bây giờ liền thuyết minh lai lịch và đánh giá.

Mỗi một món ăn vật dường như đều chứa đựng một phần ký ức, Tiêu Ninh nói đến một loại, lại nhìn Đan Hải Minh nếm thử một loại, dần dần cảm thấy một luồng cảm giác kỳ diệu bay lên, nơi này thật sự là quê hương của hắn. Thành phố này dùng phương thức của nó mà nuôi hắn trưởng thành, ở nơi đây, dù sao hắn cũng có không ít ký ức hạnh phúc...

Những món ăn không cay đó, dưới sự chỉ đạo của Đan Hải Minh, bị hai người nhanh chóng quét sạch, chỉ còn lại những thứ cay nồng. Đan Hải Minh không đặc biệt thích ăn cay, nhưng cũng có thể ăn cay, cậu cũng không đi chọc ghẹo Tiêu Ninh, mà là tự mình ăn, “Tôi còn tưởng rằng người C thị đều thích ăn cay.”

Tiêu Ninh ăn no rồi, thấy những món còn lại đều cay nồng, liền đứng dậy đi mua nước ép lê tươi lạnh ném vào tay Đan Hải Minh, “Trước đây, dạ dày của tôi không tốt.”

Đan Hải Minh cảm thấy khát nước, thuận tiện cầm lấy uống luôn, dòng nước ép lạnh lẽo ngọt ngào của lê thanh chóng làm thanh dịu khoang miệng, “Tuổi còn trẻ, tại sao lại đau dạ dày.”

“Tôi cũng không biết.” Khi đó không có cơ hội để khám bệnh, đau dạ dày cái loại đau đến nỗi muốn cướp đi mạng sống con người, nhưng nói ra thì rất phiền phức, cố gắng nhẫn nhịn một chút là được. Trưởng thành hơn thì đã có thể biết tự chăm sóc cho bản thân mình, bình thường nếu ăn với người khác thì đành chịu, nhưng nếu chỉ ăn một mình, hắn đều tương đối chú ý, chỉ ăn chay hoặc đồ thanh đạm mà thôi.

Bất quá, khi đó Lô Nham thấy vậy, hoàn toàn cho là hắn xuất phát từ nguyên nhân nhân tiết kiệm tiền.

Tiêu Ninh nghĩ đến những chuyện trước kia, có chút xuất thần, “Sau khi tốt nghiệp đã ổn hơn. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là do tâm trạng gây nên bệnh đi.”

Dù sao, sau này đi làm rồi, Tiêu Ninh cũng đã đến bệnh viện siêu âm dạ dày, không phát hiện có gì không ổn, bác sĩ cũng từng nói, nếu bị áp lực lớn trong lời gian dài hoặc thần kinh căng thẳng sẽ ảnh hưởng đến dạ dày, làm dạ dày không thoải mái, tạo thành biểu hiện giống như bệnh dạ dày mãn tính vậy.

Đan Hải Minh nắm chặt ly nước ép, vừa nghe vừa uống, cậu nhìn Tiêu Ninh, rồi bỗng nhiên từ trong ly nước trái cây đó phát hiện vẻ mặt âm trầm của mình, khẽ nói, “Đều đã tốt rồi.”

Cậu hắn là đang nói đến chuyện đau dạ dày, nhưng dường như cũng muốn nói đến cái khác.

Ly nước mát lạnh của cậu nhẹ nhàng chạm vào gò má Tiêu Ninh, giúp hắn từ trong mớ chuyện cũ hỗn độn phục hồi tinh thần, hắn xoa xoa hơi nước đọng lại trên mặt, cười phụ họa nói, “Ừm, đều đã tốt rồi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cơm Tối

Đại khái là bởi vì toàn thân Đan Hải Minh từ trên xuống dưới luôn tỏa ra loại hơi thở “anh chỉ cần để ý đến tôi thôi” quá áp bức, quá mãnh liệt, cho dù cậu không biểu hiện rõ ràng hành động của một người bạn trai ra bên ngoài, nhưng cũng đủ khiến Tiêu Ninh vì lo lắng ánh mắt của người khác mà cảm thấy quần bách.

Hắn đương nhiên đôi lúc vẫn sẽ cảm thấy hơi khấn trương, nhưng vì đang ở bên cạnh Đan Hải Minh mà áp xuống.

Cứ như vậy, thời gian nhanh chóng trôi qua, tối nay Tiêu Ninh còn phải đến Lô gia ăn cơm nữa, nhưng lại phải để Đan Hải Minh ở khách sạn một mình, điều này làm cho hắn vô cùng bất an, không ngừng gọi ý những địa điểm đi chơi cho Đan Hải Minh lựa chọn, “Cậu có muốn đi dạo một vòng thăm quan khu thương mại của thành phố không?”

Đan Hải Minh hai tay đút vào túi áo, nhìn về phía những bảng hiệu rực rỡ trên đường, “Không có hứng thú.”

“Vậy...” Tiêu Ninh lại hỏi, “Cuộc sống về đêm của C thị cũng rất phong phú, hay là tôi dẫn cậu đến quán bar chơi?”

Quay đầu lại, Đan Hải Minh đen mặt nghiêm nghị nhìn Tiêu Ninh, thẳng đến khi Tiêu Ninh chịu nổi nữa, “Gi hả?”

Đan Hải Minh vươn ra tay phải, hơi dùng sức nắm lấy gò má của hắn, “Anh không cần tin tưởng tôi như vậy.”

Tiêu Ninh bị đau, nhưng vẫn dịu ngoan không hề né tránh, chỉ là vẻ mặt lộ rõ kinh ngạc, “Cái gì? Không phải, tôi tin tưởng cái gì cơ chứ?”

“Anh đoán xem, trong một đêm tôi có thể nhận được bao nhiêu lời mời hả?” Đan Hải Minh nghiêng đầu, hàng lông mày nhếch lên, anh tuần không thể nào tả nổi, “Vậy anh nói, tin tưởng cái gì?”

Đan Hải Minh thật sự chỉ cần nhìn qua một cái liền biết là một đối tượng cao phú suất chất lượng cao cấp rồi, mặc kệ rơi vào quán bar hay là gay bar, đều dễ dàng nhanh chóng thu hút ánh mắt của mọi người, lập tức trở thành tiêu điểm, Tiêu Ninh không hoài nghi chút nào về độ tự tin của Đan Hải Minh, hẳn hơi suy nghĩ, chân thành nói, “Cái này, tôi thấy không cần lo lắng, cậu không phải là loại người như vậy.”

Một khi trở thành người yêu với nhau, liền muốn hoàn toàn nắm bắt những mối quan hệ của người đó, thâm nhập vào từng thông tin cá nhân của đối phương, thậm chí còn muốn can thiệp vào mọi hoạt động, chuyện như vậy, Tiêu Ninh chưa từng suy nghĩ qua, hơn nữa, lấy nhân phẩm của Đan Hải Minh, loại chuyện nhỏ này không đáng để Tiêu Ninh lo lắng.

“Ừm, xác thực không cần lo lắng. Bất quá, nhìn anh vì tôi mà ghen, là quyền lợi của tôi.” Đan Hải Minh buông tay ra, Tiêu Ninh da mặt non mềm, nơi bị nắm có chút đỏ lên.

Cậu dùng ngón tay cái nhẹ nhàng xoa xoa, “Không cần ngoan như vậy đâu mà.”

Tiêu Ninh khẽ rũ mắt, lập tức lại nâng lên, cố gắng kiềm chế kích động, chân thành chăm chú đón nhận ánh mắt của Hải Minh. Cho dù không biết phải nói gì, cũng phải nhất định truyền đạt cho Đan Hải Minh biết, hẳn đã nhận được tâm ý của cậu, cũng vô cùng quý trọng phần tâm ý đó.

Đan Hải Minh dường như trêu đùa, khều khều tóc mái Tiêu Ninh, khẽ mỉm cười, “Về thôi.”

Những đặc sản định biếu cho Lô gia vẫn còn ở khách sạn, Tiêu Ninh cũng phải trở về lấy, rồi mới từ khách sạn đến Lô gia.

Thời điểm cậu thu tay về, Tiêu Ninh lại nhanh chóng nắm lấy, một lát sau mới buông ra, cười nói, “Chúng ta về sớm một chút.”

“Biết rồi.” Đan Hải Minh trở tay, nắm chặt bàn tay của hắn, lôi kéo hắn đi về phía trước tìm taxi.

*

Tiêu Ninh trước khi đi đã gọi điện thoại cho Trần Thực Vân, ngoại trừ đặc sản từ ngoại thành, hắn còn mua một chai rượu đế và đồ uống, lúc này mới tới cửa. Mở cửa là Trần Thực Vân đang mặc tạp dề, nàng vui mừng kéo Tiêu Ninh, “Tiêu Ninh tới rồi.”

“Bác gái.” Tiêu Ninh hai tay xách đầy đồ vật bước vào, né tránh Trần Thực Vân đang muốn phụ, giúp nàng đem đồ vật đặt hết trên bàn, “Bác trai.”

“Tiêu Ninh đến rồi?” Lô An Quốc vẫn luôn cực kỳ yêu thích Tiêu Ninh, lúc này hòa ái dễ gần, “Đến là được rồi, mỗi lần đều mang theo nhiều đồ như vậy.”

Tiêu Ninh cười, “Không có gì quý giá đâu ạ, chính là muốn bác trai và bác gái nếm thử vào món mới mà thôi.”

Lô Nham ngồi trên ghế sofa bên cạnh Lô An Quốc, khuôn mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm TV, thật giống sư ti vi không phải đang phát quảng cáo, mà là tin tức quan trọng. Nói chung là không có ý định quan tâm đến Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh liếc mắt nhìn y, nghĩ rằng tính khí vị thiếu gia này vẫn chưa hạ hỏa, lúc này có lẽ vẫn không nên tự mình chuốc lấy nhục nhã nữa, vì vậy, quay người theo Trần Thực Vân tiến vào nhà bếp, “Con giúp cô nha.”

“Ồi, không có gì đâu, nhanh ra ngoài cùng hai người đó xem ti vi đi, nam nhân vào nhà bếp làm gì.” Cũng không biết có phải vì quá cưng chiều Lô Nham sinh sinh ra quan niệm này hay không, Trần Thực Vân vẫn cảm thấy, quân tử xa nhà bếp.

Bất quá Tiêu Ninh lại nghĩ rằng, nhìn thấy thức ăn tự mình chế biến được người khác ăn sạch sành sanh, sẽ cảm giác phi thường thỏa mãn sung sướng. Cũng giống như khi hắn hầm canh thuốc vậy, tuy Đan Hải Minh ngoài miệng không nói gì, nhưng trên thực tế lại vô cùng cổ vũ tán dương, ít nhất là mỗi lần đều uống hết sạch, đôi lúc hai người cùng nhau vào bếp, cũng không thể thiếu món canh hầm của Tiêu Ninh.

Cho nên, Tiêu Ninh đối với chuyện hầm canh thuốc này sinh ra hứng thú vô cùng to lớn, cũng từng cùng Ngô Di trao đổi không ít kỹ xảo nấu canh.

Hi vọng món mà mình chế biến đó sẽ được người ta đón nhận, nếu nghiêm nghiêm túc ăn hết sẽ càng vui vẻ hơn, điểm này không hề phân biệt nam nữ, tâm tình cũng rất giống nhau.

Chuyện nhỏ này cũng không đáng để Tiêu Ninh đứng tranh luận cùng trường bồi, cho nên ôn hòa cười lấy lòng, lấy ra thau chậu lột rau.

Thời điểm làm việc nhà mà có người bên cạnh giúp cũng rất vui vẻ, Trần Thực Vân không tiếp tục kiên trì nữa, chỉ là rút cuộc vẫn không chịu để cho Tiêu Ninh động tay động chân, bắt hắn đứng bên cạnh nhìn mình, bởi mình nói chuyện phiếm mà thôi.

“Tiêu Ninh à, Lô Nham ở A thị có cái gì ... có cô gái nào vừa ý không nha?” Đã sắp ba mươi rồi, chuyện Trần Thực Vân quan tâm nhất chính là chuyện đại sự cả đời của Lô Nham, “Con và nó sống chung với nhau, nó rút cuộc thích mẫu người nào?”

“Lô Nham vẫn còn độc thân.” Tiêu Ninh giúp nàng rửa rau, suy nghĩ một chút, dùng lý do an toàn nhất trả lời, “Con nghĩ có lẽ cậu ấy thích một cô gái ôn nhu dịu dàng một chút.”

Với tính cách kia của Lô Nham, tốt nhất nên tìm một cô gái cá tính mềm mại một chút, cùng nàng hài hòa chung sống, bắt quá nói đi nói lại, nếu như có một người vô cùng lợi hại nào đó có thể chế trụ được y, thì cũng được đúng không?” Con cảm thấy chuyện này, còn phải xem duyên phận nữa, bác gái, người cũng không cần quá lo lắng đâu mà.” “Độc thân sao...” Trần Thục Vân gật đầu, sau đó nói “Chúng ta cũng biết vậy, nhưng vẫn không nhận được sốt ruột, các con cũng lớn tuổi rồi, động tác nhanh lên, còn phải có con nữa.”

Nàng ưu buồn ngừng lại công việc trong tay, xuất thần suy nghĩ một hồi, rồi cảm dao thái rau, “Đúng rồi, tiểu Ninh, con thì sao? Đã gặp được người nào thích chưa?”

“Con...” Trong đầu Tiêu Ninh chợt lóe lên gương mặt Đan Hải Minh, khóe môi bất giác hơi vênh. Trần Thục Vân vốn dĩ chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng thấy hần mặt dù không nói lời nào nhưng bộ dáng vô cùng hạnh phúc mỉm cười, bất ngờ cực kỳ, “Thật sự có người thích?”

Tiêu Ninh cười, cúi đầu vô vàn rau, “Là một người rất tốt.”

“À.” Trần Thục Vân đột nhiên nhớ tới, “Là người cùng đi với con phải không? Ai nha, hèn gì, tại sao con không dẫn người ta tới nhà cùng nhau ăn cơm? Để một cô gái một mình chờ ở nơi xa mà con cũng yên tâm được, con, đứa nhỏ này, bình thường chuyện gì cũng lo nghĩ thoải đáng, mà chuyện con con như lại không chú ý là sao a.”

Tiêu Ninh không thể nói được đây căn bản không phải là con gái, cho nên không thể dẫn đến giới thiệu với mọi người được, đành phải cười khổ lắc đầu, “Người đi cùng con là bạn bè, ừm, trong nhà đối tượng của con có chút việc, nên không thể đi theo.”

“Hóa ra là như vậy, thật đáng tiếc, nếu có cơ hội thì dẫn nàng đến C xem một chút nha.” Trần Thục Vân đã từng này tuổi rồi nhưng vẫn rất nữ tính, tương đối nhiệt tình với chuyện đại sự cả đời của người trẻ tuổi, đứa con trai mà nàng vẫn luôn bận tâm chưa có gì, bây giờ lại sẵn có, Tiêu Ninh dù sao cũng từ ánh mắt nàng mà lớn lên, cho nên không nhận được hỏi thêm vài câu, “Các con quen nhau thế nào? Là người thế nào vậy? Hẹn hò bao lâu rồi a?”

“Không lâu lắm, chỉ vài tháng thôi.” Tiêu Ninh chỉ ản ỉm giới tính của Đan Hải Minh, những cái khác vẫn có thể nói, “Chúng con thông qua bạn bè biết nhau, tính cách... Tương đối thẳng thắn, có chút bá đạo.”

“Bá đạo... Con à, ta cũng quá hiểu con rồi, tâm địa con không hề có lấy một chút gian xảo, con cũng cực kỳ thành thật, sống chung với người quá bá đạo sẽ phải chịu thiệt thòi ức hiếp a.” Trần Thục Vân tiếp tục, “Hon nữa là con gái mà, mặc dù bá đạo là không tốt lắm, nhưng thôi, hai người cùng nhau chung sống sẽ có lúc ngượng ngùng nhau, ta cho ngượng, rất bình thường.”

Tiêu Ninh mỉm cười gật đầu, “Con biết. Kỳ thực, hần tuy rằng bá đạo, nhưng vẫn luôn luôn săn sóc con, vô cùng chu đáo.”

Xem bộ dáng này liền biết chắc chắn bạn gái hần là một người rất tốt, hơn nữa với người con gái mà mình yêu, là còn nói họ bá đạo, người khác nói chuyện còn phải lộn lại giải thích một chút, Trần Thục Vân cảm khái, con trai mình tại sao lại không thể giống như Tiêu Ninh, tìm một người tốt để định hướng tương lai cho rồi?

Cơm nước đã xong, Tiêu Ninh giúp Trần Thục Vân bày ra bát đĩa, lúc này Lô Nham cũng tiến vào phụ, vẫn không hề có ý định nói chuyện với Tiêu Ninh, ánh mắt không biết có phải tình cờ hay không rơi xuống trên người hần, mang một luồng hung hăng dữ tợn, hơi có chút “Tại sao cậu còn chưa chịu qua đây chủ động nói chuyện với tôi” ý tứ.

Y như vậy, Tiêu Ninh cũng hết cách rồi, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ thôi.

Sau khi tất cả các món ăn được bày xong, bốn người cùng nhau ngồi vào bàn, một bàn hơn chín món, còn chưa tính canh rong biển gà và bánh đậu đỏ nướng. Một bàn này vừa nhìn liền biết là vì Lô Nham mà chuẩn bị, tất cả đều món y thích, chỉ có sườn mềm kho chua và cơm cháy hải sản là không cay mà thôi, hai món này Lô An Quốc thích, đều bày ở trước mặt ông.

“Tiểu Ninh, đừng khách khí nha.” Trần Thục Vân gấp một đĩa thịt bò vào trong bát của Tiêu Ninh, quay đầu lại gấp thêm một đĩa rau cho Lô Nham đĩa, “Con hiếm khi về nhà, ăn nhiều một chút.”

Lô Nham từ đầu đến cuối không nói lời nào, cúi đầu ăn cơm, Lô An Quốc cũng là người không thích nói chuyện trong lúc ăn, vì vậy cả bàn cũng chỉ có Trần Thục Vân và Tiêu Ninh nói qua nói lại, tán gẫu với nhau, bầu không khí không thể nói là nhiệt tình, cũng có thể tính là hòa hợp.

Trần Thục Vân nói nói liền nói đến chuyện đại sự cả đời lên rồi, “Đào mất một cái, tiểu Ninh đều có bạn gái rồi, Lô Nham, con chừng nào mới chịu tìm người yêu để mẹ và cha con yên lòng đây.”

Động tác gấp rau của Lô Nham đột nhiên cứng đờ, sắc mặt thay đổi không ngừng, ngừng đầu trừng mắt nhìn Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh vô cùng quen thuộc loại thần thái này, của y, đây là điềm báo Lô Nham sắp phát hỏa, hần trong lòng nổi lên linh cảm không lành, dự cảm kia dựa vào sự hiểu rõ của hần đối với Lô Nham mà trở nên đặc biệt mãnh liệt, làm cho hần không thể không mở miệng nói lảng sang chuyện khác, “Bác gái...”

Thanh âm cười nhạo nhanh chóng ngắt lời hần, cả bàn đều nhìn về phía Lô Nham đã buông đĩa. Lô An Quốc cau mày, vừa muốn mở miệng giáo huấn Lô Nham tại sao lại không biết lễ phép như vậy, y liền ung dung cười cười, “Bạn gái? Bạn gái gì chứ, rõ ràng là nam.”

Tiêu Ninh cắn răng, dùng lực vô cùng mạnh siết chặt đôi đũa, hần không ngờ, Lô Nham cư nhiên tức giận đến nổi ngồi ngay ở trước mặt Lô An Quốc cùng Trần Thục Vân nói ra.

Trần Thục Vân và Lô An Quốc căn bản không phản ứng kịp, hai vị trưởng bối này xưa nay chưa từng tiếp xúc qua, tai nghe vậy, quả thực chẳng khác gì như nghe thiên thư (thư từ trời).

“Cái gì nam?” Trần Thục Vân nghi hoặc hỏi ngược lại, “Mẹ đang nói đến bạn gái của tiểu Ninh mà?”

Lô Nham lại làm ra vẻ không liên quan đến mình, nhún vai một cái, bắt đầu tiếp tục dùng bữa.

Nhưng cho dù có phản ứng chậm thế nào đi nữa, y cũng đã nói quá rõ ràng rồi, Lô An Quốc và Trần Thục Vân chỉ cần chút thời gian, cũng chậm chậm hiểu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Như Gió

Đầu óc người già, Lô An Quốc cũng tốt, Trần Thục Vân cũng tốt, tuy rằng trên bàn ăn, bầu không khí không thể tránh khỏi lúng túng, nhưng hai người rốt cuộc vẫn không nói gì.

Tiêu Ninh cảm thấy không khí này không thích hợp chần chờ tiếp nữa, yên lặng giúp đỡ Trần Thục Vân dọn dẹp chén đĩa, rồi lễ phép cáo từ.

“Mẹ, vậy con tiễn tiểu Ninh.” Lô Nham ngoài ý muốn đứng dậy, Trần Thục Vân muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nhìn y đi theo Tiêu Ninh ra cửa.

Hai người đồng thời đứng ở trước cửa thang máy, Tiêu Ninh cảm thấy Lô Nham muốn nói gì, nhưng hiện tại, hẳn thật sự không còn tâm tình hay chút khí lực nào để mở miệng chủ động dò hỏi, lập tức lấy ra một cái phong thư, “Lúc này quên mất, cậu giúp tôi đưa cho bác trai bác gái nha.”

Lô Nham không cần hỏi cũng biết là cái gì, đây là số tiền trả lại mà ngày xưa đã giúp đỡ hắn, Tiêu Ninh mỗi lần tới đều sẽ biếu tiền lì xì cho hai vị trưởng bối Lô gia, cũng không phải quá nhiều, hai, ba ngàn đồng, chỉ là bày tỏ tấm lòng hiếu kính mà thôi. Trước đây đều là do Tiêu Ninh trực tiếp lặng lẽ thả lại nhà bọn họ, lần này, bởi vì có chuyện xảy ra nên mới làm chưa kịp.

Y trầm mặc nhận lấy, lúc này thang máy đã lên, keng một tiếng mở ra, Tiêu Ninh cất bước vào trong, lại bị Lô Nham nhanh chóng nắm lấy kéo ra ngoài. Hắn quay đầu lại nhìn Lô Nham, cửa thang máy ngay trước mặt bọn họ một lần nữa đóng lại, chạy lên những tầng lầu khác.

Tiêu Ninh tâm tình bình thản hỏi, “Chuyện gì?”

“Yên tâm đi, chút nữa tôi giải thích với mọi người một chút là không sao rồi.” Lô Nham nói ra lời này chính là giận hờn, giống như một đứa nhỏ đang cáu trạng, sau khi vui vẻ được một lúc thì thấy bộ dáng không vui của Tiêu Ninh, vì vậy không tình không nguyện nói, “Coi như tôi chỉ thuận miệng nói đùa.”

“Không cần phiền phức như vậy.” Tiêu Ninh ngẫm lại, ôn hòa nói, “Nếu đã nói cho mọi người biết rồi, thì cứ như vậy đi.”

Chính bản thân hắn cũng không đủ can đảm chủ động chọc thủng cửa giấy, Lô Nham cho dù vì tức giận hắn mà trả thù cũng tốt, nhìn từ phương diện khác mà nói, cũng coi như đã giúp hắn rất nhiều rồi.

Cứ như vậy đi.

Tiêu Ninh cũng chỉ có thể nói như vậy.

Lô Nham cau mày, lực đạo trong tay tăng mạnh một chút, “Tại sao lại không nghe lời tôi? Tiêu Ninh, tôi biết Đan Hải Minh, trước đây hắn từng nằm trong danh sách các thiếu gia nhà giàu, bắt quả sau này đi nước ngoài một thời gian, trở về lại cầm tiền của cha mẹ chơi đùa. Bây giờ thì ý lại vào cậu, mặc kệ hắn đã nói gì với cậu, giang sơn dễ đổi, với tính cách này của cậu, sẽ chịu nhiều thiệt thòi đó.”

Y nói như đã chứng kiến tất cả.

“Lô Nham, chúng ta đã là anh em nhiều năm như vậy rồi, tôi cũng không muốn cùng cậu trở mặt.” Nụ cười trên mặt Tiêu Ninh dần dần được tháo bỏ, dường như cực kỳ nghiêm túc nói, “Hon nữa, tôi hi vọng cậu đừng dùng những từ ngữ như vậy hạ thấp người yêu của tôi, cậu không thể nào hiểu được cậu ấy, không thể nào biết cậu ấy, nói những lời như vậy, rất vô trách nhiệm.”

Khẩu khí Lô Nham thoáng co rút lại, gần như ngây ngốc đứng nhìn Tiêu Ninh, tựa hồ không thể nào tin nổi hắn có thể nói ra những lời đó, biểu tình trên mặt y, nếu thay đổi địa điểm thời gian, nói không chừng sẽ làm Tiêu Ninh bật cười.

“Ba mẹ tôi sẽ không chấp nhận loại chuyện như vậy, cậu thật... Thật sự cảm thấy đáng giá sao?” Thần thái của Lô Nham vô cùng kỳ quái, thoát nhìn giống như muốn cười, nhưng cẩn thận quan sát cũng không phải, phảng phất như có thêm một chiếc mặt nạ khinh bạc ở trên mặt, lại như thể chiếc mặt nạ

ấy căn bản đã bị xé xuống mà vẫn không hề hay biết.

Chuyện này cũng khiến Tiêu Ninh không biết phải nói gì cho phải, Lô gia đối với Tiêu Ninh hiển nhiên có ý nghĩa hết sức quan trọng, on nặng như núi, Tiêu Ninh ngày xưa có thể trở thành Tiêu Ninh bây giờ, sự tồn tại của bọn họ không thể nghi ngờ là có ảnh hưởng to lớn cực kỳ.

“Cũng không thể nói như vậy.” Tiêu Ninh cười cười, nửa tự giễu nửa phiền muộn, “Bác trai và bác gái ở trong lòng tôi rất quan trọng, thế nhưng tôi không thể trái với lương tâm, bởi vì, đây không phải chuyện của cá nhân tôi.”

Nếu như đây là chuyện riêng của Tiêu Ninh, thì đã nhượng bộ quá dễ dàng rồi, hắn côi cút một người, chỉ cần có thể khiến cho những người đối xử tốt với hắn cao hứng vui vẻ, cũng không có gì là không thể nhân nhượng.

Nhưng bây giờ không được, lần này không được, hắn còn có một đường biên ngang, đường biên ngang đó chính là Đan Hải Minh.

Lô Nham muốn tiếp tục khuyên ngăn, “Tiêu Ninh...”

Y chậm rãi thở dài, không như không hề quen biết, híp mắt nhìn Tiêu Ninh, “Cậu... Cậu đối với Đan Hải Minh...”

Những lời kể tiếp như không thể chịu đựng được nữa, tron tuột trôi lại trong cuống họng, Lô Nham cho dù có hỏi hay không đều đã nhận được đáp án, tật xấu này của Tiêu Ninh, còn có thể có ai so với y rõ ràng hơn sao?

Hơn nữa, y chưa từng minh mẫn như giờ phút này, Tiêu Ninh là một người sẵn sàng dùng tất cả tình cảm của mình để đối tốt với người hấn thương...

Lô Nham hỏi, “Cho dù ba mẹ tôi, từ đây cùng cậu bắt tương lai vắng, cậu cũng cũng thấy đáng giá sao?”

“Không phải.” Tiêu Ninh cười khỏ, “Tôi khẳng định hi vọng bác trai bác gái có thể... Đó cũng là hết cách rồi, ai.”

Sắc mặt hấn tràn đầy vẻ khó xử, nhưng Tiêu Ninh cho dù ở thời điểm khó xử nhất, cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng ôn hòa, cái này không biết là loại khí chất gì.

Bộ dáng của Tiêu Ninh rất khó xử, trước đây Lô Nham vẫn hay thường xuyên nhìn thấy vẻ mặt này, khi đó những chuyện hấn cảm thấy khó xử hầu hết đều vì Lô Nham mà ra.

Lô Nham quả thực cảm thấy rất thần kỳ, những chuyện trước đây mình không thèm để ý, bây giờ lại trở nên đặc biệt rõ ràng, rõ ràng đều là những chuyện còn con không quan trọng, đã từng tiện tay vứt bỏ hoặc quăng hết ra sau đầu, đã vui sâu trong quá khứ, bây giờ lại quý dị hiện hình.

Nhiều lắm, không khác gì đến từ nơi xa xôi gió bão, gào thét trong tâm hồn y, nhưng y, cái gì cũng không bắt được.

“... Được rồi.” Lô Nham buồn bực mất tập trung buông tay ra, liếc nhìn Tiêu Ninh thần thái kinh ngạc, ma xui quỷ khiến vỗ vỗ cánh tay Tiêu Ninh, im lặng nửa ngày, miễn cưỡng lên tinh thần nói, “Cậu về trước đi, ba mẹ thì để tôi về nói chuyện một chút, chắc, cậu cũng thật là, toàn gây phiền phức cho tôi.”

Lô Nham có thể nói ra này khiến Tiêu Ninh lấy làm kinh hãi, “Cái gì?”

Cắn chặt lưỡi, kỳ thực lời vừa nói ra khỏi miệng đã lập tức thấy hối hận rồi, Lô Nham không nhận được bức bối dùng sức đập nút thang máy, đập đến nổi ba ba vang lên, “Chúng ta ai là ai hả, chuyện của tôi cũng là chuyện của cậu, chuyện của cậu cũng là chuyện của tôi, dù sao những lời nên nói tôi cũng nói hết rồi sau này hối hận cũng đừng trách tôi tôi cho cậu biết tôi vẫn rất chán ghét Đan Hải Minh cho dù thế nào đi nữa. Mẹ nó, tại sao còn chưa tới!”(*)

Y một đám hai nện hành hạ nút bấm thang máy, thang máy dường như linh cảm có chuyện không lành nên lập tức mở cửa ra trước khi bị y nện cho hư mất. Tiêu Ninh ngơ ngẩn ngẩn bị y đẩy một cái, lao đảo bước vào, không phản ứng kịp quay người lại mà nhìn y.

Lô Nham đứng ở ngoài thang máy, cùng hấn đối diện, “Tiêu Ninh, thời điểm đó đừng hối hận chạy đến trước mặt tôi khóc lóc kể lể, đều là đáng đời.”

Tiêu Ninh buồn cười nhíu mày lại, “Cậu đừng nguyên rửa tôi được không?”

Lô Nham trong lúc cửa thang nhanh chóng đóng lại, nói thêm một câu, “Sớm muộn gì cũng sẽ chia tay, lại tốn công tốn sức tự giày vò mình làm gì.”

Tiêu Ninh chỉ biết, ở nơi này của hấn, chuyện giữa hấn và Đan Hải Minh, vĩnh viễn sẽ bị người ta khinh rẻ mỉa mai như vậy.

*

Lô Nham đứng trước cửa thang máy nửa ngày, ngay cả bạn thân y cũng không biết mình đang nghĩ gì, nóng nảy xoa xoa sống mũi, lúc này mới quay người trở về nhà.

Lô An Quốc đã đi ngủ rồi, Trần Thục Vân vẫn còn chờ trong phòng khách, “Tiêu Ninh đi rồi?”

“Ừm.” Lô Nham mệt mỏi đáp một tiếng, lê thê tiến vào phòng ngủ của mình, lăn lên giường. Một lát sau, Trần Thục Vân cũng theo vào, “Lô Nham, mẹ hỏi con một chuyện.”

Lô Nham nằm ngửa trên giường, khuỷu tay che trước mặt, một môi kéo dài âm thanh hỏi, “Hon nửa đêm rồi, mẹ —— hỏi cái gì a.”

“Không phải...” Trần Thục Vân do dự đứng bên giường, “Bữa ăn đêm nay, lúc đó, con nói người yêu của tiểu Ninh... Là nam? Đó có ý gì?”

“Có ý gì?” Lô Nham thả tay xuống, “Chính là ý đó a.”

“Nhưng...” Trần Thục Vân nhíu chặt lông mày, “Nam? Người đang yêu đương với tiểu Ninh là nam? Sao lại có thể như thế được nhỉ?”

“Có cái gì mà không thể.” Lô Nham ngồi dậy, “Mẹ, quanh đi quẩn lại chuyện này làm gì, nghiêm trọng sao?”

Trần Thục Vân một mặt “Việc này mà còn không nghiêm trọng?” Biểu tình nghi hoặc, “Nam nhân cùng nam nhân ở chung...”

Lô Nham đáp, “Rất bình thường a, xã hội bây giờ còn có rất nhiều mà, mẹ không biết đó thôi, bây giờ nữ ít hơn nam, bọn họ không tìm được nữ sẽ quay sang tìm nam, đâu có gì kỳ quái.”

Trần Thục Vân hơi há mồm, dường như thức tỉnh nói, “Lô Nham à, chiều nay mẹ đã giúp con hẹn một cô gái, con đi xem thử nha, lần này ngàn vạn lần phải động tâm đó.”

Lô Nham nghiêng ngả trở về giường, tức giận không chỗ phát tiết, y không phải là không thể thích con gái, nhưng bây giờ nghe thế, cả người đều muốn bùng nổ, “Con không đi...”

“Con tại sao lại không đi? Ở A thị tại sao con vẫn luôn không tìm bạn gái? Lúc trước giới thiệu nhiều cho con nhiều người như vậy, con đều nói là không thích.” Trần Thục Vân càng nói càng hoài nghi, “Lô Nham con... Con cũng đừng vậy...”

“Mẹ!” Lô Nham quát to một tiếng, không thể nhịn được nữa, bước xuống giường, “Mẹ cứ nói linh tinh gì vậy, mẹ đừng nghi thần nghi quỷ nữa có được hay không?”

Trần Thục Vân đánh giá y, không ngừng sợ hãi không nói tiếp, “Tiêu Ninh thích nam, sẽ không ảnh hưởng đến con đúng không? Nó khi nào thì bắt đầu? Trời ạ...”

Lô Nham thật sự có loại cảm giác muốn đào hầm tự chôn mình, “Con rất bình thường, tiểu Ninh cũng rất bình thường, chỉ là người cậu ấy thích không phải là phụ nữ, việc này thì có sao đâu? Phạm pháp à? Cảnh sát cũng không thèm quan tâm, mẹ bỏ sức lực ra quan tâm làm gì. Đúng rồi, đây là tiền lì xì cậu ấy hiếu kính biểu cho cha mẹ.”

Lô Nham đem tiền lì xì Tiêu Ninh đã chuẩn bị lấy ra.

Trần Thục Vân nhìn tiền lì xì kia, thần thái vô cùng phức tạp, Lô gia và Tiêu Ninh thật sự rất thân thiết, tuy rằng vẫn thường nhận tiền lì xì của Tiêu Ninh, nhưng bọn họ cũng sẽ âm thầm đưa hết cho Lô Nham tắm bổ, tiền này, tới tới đi đi cũng không có ai thiệt thòi, chỉ là tình cảm trong đó quá mức chân thành. Lúc này nếu không thu, thì cũng quá xa lạ.

Nàng thở dài, không thể làm được chuyện tuyệt tình như vậy, thần thái từ phức tạp chuyển thành chắc chắn như đinh đóng cột, “Được, chuyện của Tiêu Ninh mẹ không xen vào nữa, nhưng vẫn phải quan tâm đến con có đúng không? Không cho phép con theo nó làm loạn. Ngày mai, con đi xem mắt cho mẹ, có nghe hay không?”

Trần Thục Vân hiếm thấy dùng ngôn ngữ nghiêm khắc như vậy nói chuyện với Lô Nham, Lô Nham giật mình trong lòng, “Mẹ —— ”

Đầu y đã sắp hôn mê đến nơi, “Được được được, ngày mai con đi xem mắt, chuyện của tiểu Ninh cứ để như vậy? Cậu ấy là người thế nào, nhân phẩm ra sao, hai người cũng không phải là không biết, mẹ và cha nhìn cậu ấy lớn lên, là một một người sẽ làm loạn sao?”

Điểm này rất có sức thuyết phục, nếu nói đến nhân phẩm tốt, trong lòng Trần Thục Vân ngoại trừ đứa con trai hiếu chuyện, mọi phương diện đều hoàn hảo này thì rất tán thành Tiêu Ninh. Con ngoan, nghe lời, hiếu chuyện, dễ tính đến nỗi không thể dùng lời nào tả hết được, đối với bọn họ, có thể sánh kịp đứa con trai mình.

Nhưng nếu muốn Trần Thục Vân cứ như vậy, lập tức tiếp nhận loại chuyện “Không bình thường” đó, là không thể, nhưng người đó không phải là con trai mình nên không thể xen vào, cũng may mà con trai nhà mình không bị ảnh hưởng... Đúng không?

Nghĩ ngợi quan sát Lô Nham một hồi, Trần Thục Vân lên tiếng, “Nói sau đi, sắc mặt cha con đều đen cả lại rồi, ai, chuyện này là sao chứ, một đứa tốt như vậy, làm sao có thể làm ra loại chuyện hồ đồ xấu hổ như thế. Cái này cũng là quá đột ngột, không phải, hay là sau này mẹ tìm nó tâm sự?”

Tâm sự cái gì mà tâm sự, Lô Nham bực mình, “Con đã đáp ứng đi xem mắt rồi, có thể để con ngủ chưa? Đúng rồi, bên phía ba, mẹ cũng nên đi khuyên giải một chút nha.”

“Nói sau đi, con trước tiên cứ ngủ ngon, ngày mai tinh thần phấn chấn vui vẻ đi hẹn hò.” Tiêu Ninh mặc dù là đứa nhỏ mà cả nàng và ông xã đều thật sự thích, nhưng tất nhiên chuyện đại sự cả đời của con trai ruột mới là quan trọng nhất, Trần Thục Vân cũng không quấy rầy Lô Nham nữa, rồi khỏi phòng ngủ của y.

Lô Nham mặc nguyên quần áo nằm trên giường, thực sự là phiền muộn đến tận tận đỉnh. Y thờ phỉ phò nghĩ nam nhân kia rốt cuộc có cái gì tốt? Không phải

chỉ là một thằng công tử bột thôi sao? Hơn nữa, với tính cách của Tiêu Ninh không biết sẽ phải chịu thiệt đến mức nào?

Cho nên nam nhân có cái gì tốt a!

Nam nhân có cái gì tốt, Lô Nham đều sắp không nhớ nổi chính mình có cái gì so với nam nhân tốt hơn, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ vẫn chưa được kéo rèm lại, từ bóng đêm thâm trầm, nhìn thấy ánh bình minh dần dần lóe lên, mơ mơ màng màng bỗng nhiên nhớ đến một chuyện.

Đại học năm nhất, tân hoa khôi của trường bọn họ theo đuổi y, tự nhiên trở thành Kim đồng Ngọc nữ ăn nhip với nhau, nhưng bọn họ ngoại trừ đẹp đẽ, cũng đều được lớn lên trong sự cưng chiều. Ban đầu kiểm chế tính tình thì còn ngọt ngào được mấy ngày, sau đó, kết quả là cùng nhau gây xích mích trong một quán bar.

Cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì Lô Nham đều quên đến không còn một mảnh, nói chung thì cũng không có gì đáng nói, vị hoa khôi kia lúc đó tát y một bạt tai, rồi kiêu ngạo đạp lên giày cao gót rồi đi, còn lại hai người bạn khuyên Lô Nham đừng chấp nhặt với con gái. Lô Nham cũng không tiện đứng trước mặt nhiều người như vậy bực mình, chỉ có thể giấu ở trong lòng, dùng sức uống rượu, uống mãi uống mãi, uống đến khi không chịu nổi nữa, ai đi đường nấy, ngay cả bản thân mình cũng tự lo không được. Lô Nham uống nhiều nhất, ngồi xỏm ở trước cửa quán bar, không bước nổi lấy một bước, ngo ngoe ngán ngán rồi hôn mê luôn, trong lúc đó, điện thoại liên tục kêu to, ồn ào vô cùng, Nhô Nham lầu bầu chửi, vừa nghe là Tiêu Ninh, nói một câu “Tiêu Ninh tôi không thoải mái.” Liên ối ra.

Ói ra rồi nhưng vẫn không đỡ hơn chút nào, y lại tiếp tục u ám như một cây nấm, lẩn lộn nằm trên rìa đường, mãi đến tận Tiêu Ninh từ ký túc xá leo tường đi ra, đến từng nhà, từng quán bar tìm kiếm, đem y nửa tha nửa vác kéo tới khách sạn. Đêm đó rốt cuộc có bao nhiêu lần vật, Lô Nham đã không còn nhớ rõ, y từ trước tới nay đều không có thói quen nhớ những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh, nhưng dường như vẫn nhớ được, trong lúc y khó chịu, lúc thì la khát nước, lúc thì vì nóng mà quậy âm ỉ, Tiêu Ninh vẫn luôn nhẫn nhục chịu khó cẩn thận chăm sóc y, không ngừng hỏi còn chỗ nào cảm thấy không thoải mái không, âm thanh như sợ cho hấn chế tạo dư thừa gánh vác tựa như liên tiếp liên hử, động tác cũng vô cùng ôn nhu.

Lúc đó Lô Nham đã nghĩ, người này là một người bạn tốt, bất quá Tiêu Ninh lúc nào cũng là một người bạn tốt.

Sau đó lại nghĩ, nam cũng có thể tốt hơn so với nữ, không giống con gái, khó hầu hạ như vậy.

Lại sau đó...

Sau đó thế nào nữa? Sau đó, y hình như tìm những nam sinh thoát nhìn như con gái thử một chút, rồi cứ như vậy a...

Lô Nham nghĩ đi nghĩ lại, rốt cục nằm ở trên giường ngủ thiếp đi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cô

Sáng sớm hôm sau Tiêu Ninh bị đồng hồ báo thức réo ầm ỉ, lúc tỉnh dậy thì chỉ thấy đầu óc quay cuồng, phần eo ở giữa càng muốn bẻ gãy đi luôn. Thường ngày hấn không hay rèn luyện thân thể, cho nên đối với những loại vận động kịch liệt đều không thể nào thích ứng nổi được.

Tối hôm qua về khách sạn, tuy rằng vẫn như thường lệ không nói gì, bất quá, Đan Hải Minh chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn ra tâm tình Tiêu Ninh không tốt, lần này y cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi một câu đã ăn cơm chưa?

Tiêu Ninh trả lời ảm đạm.

Đan Hải Minh gạt đầu biểu thị rất tốt.

Sau đó lập tức lúi hấn lên giường.

Thật sự mà nói, Đan Hải Minh hai mươi lăm tuổi chính là thời điểm nhiệt huyết sôi trào, khí huyết cương dương, một khi muốn làm đều sẽ làm Tiêu Ninh đến như từ mới chịu thua, huống hồ Tiêu Ninh ngưng ngừng lại phi thường nghe lời, đáng đáp ơn thuận đáng yêu, thật sự có loại câu nhân vị đạo, nhỏ giọng kêu đau cũng giống y như con mèo nhỏ rên rĩ, móng vuốt ở trong lòng ngực liên tục cào cào, gọi người muốn ăn một lần lại một lần.

Kỳ thực Tiêu Ninh cũng rất hưởng thụ loại hoạt động thân mật này, ít nhất là nửa bộ phận trước... Nhưng bởi vì thể lực của hấn và Đan Hải Minh không cân xứng, sau khi làm xong, mặt sau thật sự có chút không chịu nổi.

Bất quá điều này cũng có chỗ tốt, làm mệt rồi ngủ, không còn tâm tư đi suy nghĩ vẩn vơ, thân thể càng mệt nhọc, trong lòng càng nhẹ nhàng.

Lắc lắc đầu, Tiêu Ninh khó khăn đem mình dịch đến bên giường, lấy điện thoại di động qua xem, 8 giờ, không sao, rửa mặt ăn cơm xong phòng chừng

có thể khởi hành trước 10 giờ, thời gian vẫn còn tốt.

Kết quả là, hấn vừa mới tắt chuông báo thức của điện thoại xong, trên eo bỗng nhiên trượt đến một cánh tay, lập tức đem hấn miễn cưỡng lôi trở về, phía sau truyền đến âm thanh lẩm bẩm, “Ngủ thêm chút nữa.”

Tiêu Ninh trở người, “Hôm nay còn phải đi chơi...”

Đan Hải Minh nhắm mắt lại hôn một cái, vị trí vô cùng chuẩn xác, hôn thẳng đến khi hấn không thể nào thở được nữa, khuôn mặt một mảnh ửng đỏ mê mang, rồi chôn đầu vào trong gối, “Ngoan, đừng nghịch.”

Tiêu Ninh thở hồng hộc: “...”

Xoắn xuyết trong chốc lát, hấn bắt đầu dĩ bảo trì tư thế nằm kia, không muốn đánh thức Đan Hải Minh dậy, muốn ngủ bao lâu thì cứ ngủ bấy lâu đi.

Chỉ là, Tiêu Ninh một khi đã tỉnh rồi thì sẽ không thể nào ngủ lại được nữa, đành phải mở to hai mắt xem nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài của Đan Hải Minh, đường nét trời chảy, da dẻ không tốt như mình, bắt quá cũng không hề có sẹo hay khuyết thiếu, có chút trắng, mát lạnh thoải mái, phối hợp với ngũ quan sắc bén cùng thần sắc của cậu càng trở nên hoàn hảo hơn, lông mi cũng hơi dài. . .

Người này nếu như thật sự thích mình, thì rốt cuộc là thích điểm nào ở mình a? Tiêu Ninh suy nghĩ thật lâu câu hỏi đó, cũng không nghĩ ra được chính mình có điểm nào đáng giá để người này thích.

Lớn lên hấp dẫn, vóc dáng đẹp, đầu óc tốt, tính cách hoàn hảo, gia thế cũng tuyệt vời, lẽ nào thích mình vì da mình đẹp hơn cậu ấy một chút sao?

Tiêu Ninh: “...”

Bị ý nghĩ của chính mình làm cho 囧, Tiêu Ninh thở dài, Đan Hải Minh có thể cho hấn, hấn tựa hồ cũng không có cách nào bồi thường đúng không?

Cho nên, cứ như vậy nhìn Đan Hải Minh, Tiêu Ninh cảm thấy một trận quần bách.

Mãi đến tận khi Đan Hải Minh ngủ ngon lành rồi tỉnh dậy, Tiêu Ninh mới kinh ngạc phát hiện, chính mình lại có thể cứ như vậy, ngắm nhìn người khác mấy tiếng đồng hồ, may mà đối phương không phát hiện, không thì quả thực... .

Đan Hải Minh tiến vào phòng tắm tắm rửa, Thời điểm trở ra thì cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái, so với Tiêu Ninh mờ mờ mịt mịt khác nhau quá rõ ràng. Cậu quần khăn tắm quanh hông, không chút bận tâm, đứng trước mặt Tiêu Ninh thay đồ.

“Cậu trước tiên sấy tóc đi.” Tiêu Ninh thấy cậu tóc tai ẩm ướt đi tìm quần áo, không nhịn được lên tiếng khuyên. Đan Hải Minh vừa chọn quần áo vừa nói, “Làm ngay.”

Chính bản thân Tiêu Ninh cũng không hề thích sấy tóc, nhưng thay vào đó hấn sẽ dùng khăn lau đến gần khô, người này lại cứ thế mặc cho nước nhỏ giọt xuống mặt.

Tiêu Ninh từ trước đến giờ không quá am hiểu chuyện thuyết phục người khác, chứ đừng nói người này lại là Đan Hải Minh, chỉ có thể tự mình đích thân vào phòng tắm, lấy máy sấy và khăn mặt ra, “Tôi giúp cậu, khi còn trẻ thân thể không tốt thì chủ quan cảm thấy không sao, chứ lúc về già thì đã muộn rồi.”

Đan Hải Minh trêu chọc, “Anh rốt cuộc bao nhiêu tuổi?”

Nói vậy nhưng cậu vẫn tiến đến mép giường ngồi xuống, đầu gối khoanh lại, vãi vốc trên người chỉ có mỗi một chiếc quần bò còn chưa được cài nút, toàn thân thả lỏng đến nỗi lưng có chút cong cong về phía trước, lộ ra vòng eo hữu lực mạnh mẽ, Tiêu Ninh thấy vậy, nhất thời không biết phải làm gì tiếp theo.

Nam sắc đang ở trước mặt nha.

Đan Hải Minh đợi nửa ngày, quay đầu lại, thấy hấn dùng bộ dáng xuất thần nhìn chăm chăm lưng mình, vì vậy mở miệng nói, “Không có sẹo, anh không cần tìm đâu.”

Tiêu Ninh: “...”

Cảm giác lưng tưng bốt rồi này là sao a?

Mơ hồ hiểu rằng với tình huống lúc này, phương pháp tốt nhất chính là câm miệng, Tiêu Ninh yên lặng giúp cậu lau tóc đến khi nước không còn rơi nữa, mới điều chỉnh nhiệt độ đem đầu cậu sấy khô.

Tóc của Đan Hải Minh so với tính cách cậu hoàn toàn không giống nhau, rất mềm mại và mảnh mai, tay Tiêu Ninh luôn qua luôn lại trong đó đã có chút nghiện, hấn đang say sưa thối khô, bàn tay đột nhiên bị bắt thấy, định thần nhìn lại, Đan Hải Minh ngẩng đầu quan sát hấn, nhướn mày hỏi, “Còn muốn lần lên giường lại?”

Tiêu Ninh co tay, nhưng không rút về, đối diện mới tầm mắt biểu thị ý tứ hàm xúc mạnh mẽ của cậu, không khỏi cười khổ nói, “Đã đến đây du lịch rồi,

cậu không muốn đi đâu đó chơi một chút sao?”

Đan Hải Minh nhún nhún vai, không chọc hấn nữa buông tay ra, bị gió nóng thổi hơi nheo mắt lại, “Không muốn đi đến những địa điểm du lịch, quá nhiều người. Tùy tiện là được.”

Cậu là người có chủ ý, Tiêu Ninh cũng không nhiều lời nữa, “Vậy thì đi nơi nào đây? Ăn cơm? Đạo phở?”

Thuận theo lực đạo trên tay Tiêu Ninh, Đan Hải Minh phối hợp hơi hơi nghiêng đầu, lộ ra vóc dáng vô cùng quyến rũ, “Khi còn bé, anh sống ở nơi nào?”

Khi còn bé...

Bàn tay Tiêu Ninh nhất thời đình chỉ, tất máy sáy, cứ như vậy sững sờ đứng ở nơi đó. Trong đầu, gió nổi mây vần, dường như bị rút đi tất cả sắc thái, chỉ còn lại màu trắng và đen mà thôi.

Khi còn bé sao...

Đan Hải Minh xoa xoa tóc của mình, ngửa đầu nhìn hấn, “Không muốn?”

Câu hỏi này làm Tiêu Ninh khôi phục tinh thần, trở về chỗ cũ, không quá miễn cưỡng cười cười, “Không có. Chỉ là... Không có gì đẹp, đó chỉ là một vùng Lào Cai nhỏ nhỏ (*) mà thôi, tôi sợ đã lâu rồi tôi chưa trở lại đó.”

Đơn giản trả lời một tiếng ‘Ừ’, Đan Hải Minh vẫn không nói gì khác, bất quá, đây chính là ý tứ quyết định như vậy.

Tâm tư Tiêu Ninh xác thực bắt đầu trầm xuống, còn chưa kịp lấy lại ý thức, bàn tay đã vô ý chạm nhẹ lên mái tóc của Đan Hải Minh, bất quá, hấn cũng không có đặt toàn bộ bàn tay lên đó, chỉ là mon mồn những sợi tóc mái, cẩn thận nhẹ nhàng vuốt vuốt những chỗ còn bị rối để chúng nó quay lại vị trí cũ.

Hay là, trở lại xem thế nào.

Tiêu Ninh nghĩ, đã lâu như vậy rồi, kỳ thực cũng không có gì đáng sợ cả.

Đan Hải Minh thờ dài, xoay người nắm chặt bàn tay của Tiêu Ninh, nhanh chóng dùng sức kéo hấn nằm xuống giường, cậu cũng thuận thế nằm sấp xuống, đem Tiêu Ninh đặt ở dưới thân, “Thêm lần nữa?”

Tiêu Ninh giật mình, theo bản năng choàng tay lên bả vai trần trụi của cậu, nhất thời có chút kinh ngạc và khó xử, thật sự còn muốn làm nữa sao? Tần suất này có phải hơi cao...

Người trẻ tuổi, phải chú ý thân thể nhiều chút a.

Nhìn hấn liên tục lộ ra thần thái “Tại tôi suy nghĩ nhiều”, Đan Hải Minh lúc này mới buông hấn ra, nheo nheo gò má của hấn, bước xuống giường, lấy một chiếc áo ngắn tay mặc vào, “Đổi bụng rồi, ăn cơm trước.”

Tiêu Ninh bán nằm ở trên giường, tỉnh táo lại, bất tri bất giác dâng lên một loại cảm giác vô cùng ấm áp.

Hấn lác đầu, cũng xuống giường, làm vệ sinh bản thân rồi theo Đan Hải Minh ra cửa.

*

Nếu đã quyết định thì không cần chậm trễ nữa, hai người vừa ăn cơm xong lập tức hướng về địa điểm kia xuất phát. Chỉ là Lào Cai so với trước kia đã trở nên hoàn toàn thay đổi rồi, Tiêu Ninh phải tra cứu bản đồ đến nửa ngày mới có thể xác định phương hướng đi.

Những khu nhà cao tầng chiếm diện tích không lớn, vì vậy đất đai cũng chưa được khai phá nhiều, những lối kiến trúc được bảo trì nguyên dạng. Tiêu Ninh đứng trước một siêu thị tiền triều nhìn ngó, cả nhà cô có còn ở nơi này không?

“Anh lúc nhỏ sống ở đây?” Đan Hải Minh mang theo nước khoáng, đứng trên bậc thang, đánh giá ngôi nhà lầu năm tầng.

“Ừm, nơi này vốn dĩ là nhà của bà nội tôi, khi còn bà sống gia đình cô đã chăm sóc bà, vậy nên khi bà chết rồi, họ sống ở nơi đây.” Tâm tình Tiêu Ninh không đến nỗi quá phức tạp như đã dự đoán, chỉ là hoài niệm mà thôi, “Từ khi ba mẹ tôi... Sau khi họ rời đi, tôi sống ở nơi này đến khi tốt nghiệp sơ trung, bất quá, tôi vẫn luôn ở ký túc xá của trường, khi nào đến kỳ nghỉ dài mới quay về nơi này. Khi đó, đường xá không rộng rãi như bây giờ đâu, phía bên kia chính là chợ thực phẩm đó.”

Hấn hướng cách đó không xa chỉ chỉ, “Có điều từ khi lên học tiểu học, nơi này được xây dựng thành công viên rồi.”

Nói chuyện thao thao bất tuyệt, Tiêu Ninh cũng ngờ chính mình lại có thể nhớ đến nhiều chuyện như thế, nơi này chỉ mang lại cho hấn những hồi ức đau thương, cũng từng có một khoảng thời gian, hấn muốn quên đi tất cả, cố gắng tiến về phía trước, nhưng lúc này, những chuyện đau lòng đó, đã qua rồi không cần phải khổ sở nữa.

Tiêu Ninh chợt thấy một tia tiêu tan, không tự chủ nhìn Đan Hải Minh đứng bên cạnh, đôi lấy một câu không giải thích được “Gi?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy... Rất cảm khái.” Tiêu Ninh mỉm môi nở nụ cười, dẫn đầu bước xuống những bậc thang, rồi quay đầu nhìn cậu, chờ ở nơi đó.

Đan Hải Minh chỉ cảm thấy tầm mắt Tiêu Ninh thật giống như ánh nắng mùa xuân, chứa đựng làn gió êm dịu cùng những cơn mưa phùn, không khỏi ngẩn ngơ, sau đó, toàn bộ khoang ngực đều trở nên cực kỳ thoải mái.

Tiêu Ninh cười hỏi, “Đi dạo công viên?”

“Tiêu Ninh?”

Tiếng gọi của một người phụ nữ đột nhiên phá vỡ cục diện giằng co giữa hai người, trong lòng Tiêu Ninh nhói lên, bất khả tư nghị quay đầu nhìn về phía vị phụ nhân kia.

Đan Hải Minh bước hai bước xuống bậc thang, đứng bên cạnh hần, cau mày hỏi, “Anh quen?”

Thần sắc vị phụ nhân kia rất vi diệu, cuối cùng mới hóa ra một vết kinh hi miễn cưỡng, tiến lên, “Đúng là tiểu Ninh sao? Con đã trở lại?”

“Mới trở về.” Tiêu Ninh chần chờ vài giây, mới chậm rãi nói, “Cô, đã lâu không gặp.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tin Tức

Dáng vẻ Tiêu Tổ Linh bây giờ xem chừng định vào siêu thị, cũng không biết từ khi nào nhìn thấy Tiêu Ninh, lúc này tiến lên chào hỏi, còn xác định không nhận nhầm người, thật sự là quá đổi giật mình.

Tiêu Ninh cũng rất giật mình.

Mặc dù biết Tiêu Tổ Linh sống ở phía đối diện, nhưng cứ như thế có hề báo trước đột nhiên đụng phải, Tiêu Ninh cũng vô cùng ngạc nhiên.

Đan Hải Minh hỏi, “Đây chính là cô của anh?”

Ngữ khí cứng nhắc, nghe không ra cảm tình.

Tiêu Ninh có chút dao động gật đầu, có một số việc ở trong lòng đã quá rõ ràng rồi, trước đây Tiêu Ninh chưa từng chạy đến trước mặt cô xin tiền học phí hay tiền sinh hoạt, điều đó ai ai cũng ngầm thừa nhận, trong tay Tiêu Tổ Linh còn có một số tiền mẹ Tiêu Ninh nhờ họ chăm lo cho hần, mà song phương đều hiểu Tiêu Ninh sẽ không bao giờ có thể tranh chấp số tiền này.

Tiêu Ninh nghĩ, mặc kệ thế nào đi nữa, Tiêu Tổ Linh đã nuôi dưỡng hần một khoảng thời gian, số tiền này coi như lệ phí vì họ đã vất vả chăm sóc đi.

Cũng là lệ phí cắt đứt quan hệ tình thân.

Cho nên, tình cảm giữa hần và người cô này không thể nói là tốt được, cứ như thế đột nhiên gặp lại nhau, cũng khiến mọi người không biết phải nói cái gì cho phải.

Tiêu Tổ Linh lúng túng cười cười, “... Lâu như vậy rồi, dưỡng của con và em họ con hay nhắc về con lắm, không biết con sống thế nào rồi, con nha, đứa nhỏ này, cũng không thèm liên lạc gì với người trong nhà.”

Lời này thật sự không biết làm sao để nói tiếp mới tốt, vì vậy, Tiêu Ninh xác thực không thốt nên lời, chỉ có thể trầm mặt cười cười. Nhưng Đan Hải Minh tiếp nhận đáp lời, “Tôi dẫn anh đến đây tùy tiện đi dạo một chút, cùng nhau trở về thăm nhà.”

Tiêu Tổ Linh đã chú ý tới Đan Hải Minh từ sớm, trên đời này có một loại người mới vừa sinh ra đã có khí chất thu hút hấp dẫn tầm mắt người khác, cho dù có muốn người ta không chú ý cũng không được, mà vị này, hiển nhiên thuộc loại đó, lúc này lại còn không hề có một chút ý thức tự giác bản thân là người ngoài nào, đứng trước mặt người thân của Tiêu Ninh thân thiết giới thiệu làm quen, quan hệ giữa hai người này sao lại tốt như vậy a?

Quan sát Tiêu Ninh, tuy rằng thoát nhìn không phải là một người có chức cao vị trọng trong công việc, thế nhưng chất lượng quần áo tuyệt đối thuộc loại tốt, quan trọng nhất là, khí chất của hần vô cùng bình yên, thần sắc không còn tràn ngập sự căng thẳng lo sợ như khi còn bé nữa, trang phục quần áo thì có thể hóa trang nguy biện được, nhưng khí chất con người lại không có cách nào giả vờ. Tiêu Ninh đang đứng trước mặt bà lúc này, xứng đáng với câu: Anh tuân lịch sự thành công, thoát nhìn có lẽ sống rất thoải mái khá giả.

Tiêu Tổ Linh tâm tình phức tạp, nhân sinh là thứ thực sự là không thể nào ngờ được a...

Nàng cười hỏi, “Vị này chính là?”

Tiêu Ninh không thể vô lễ trả lời không liên quan đến cô, chỉ có thể mở miệng dùng giọng điệu xa cách nói, “Là một người bạn, kỳ nghỉ này dẫn cậu ấy về C thị tham quan một vòng. Cô, hình như cô còn có việc, chúng con không làm lỡ thời gian của cô nữa.”

Giữa bọn họ không chứa đựng chút tình cảm gì, nói đến mức ấy, hẳn cho rằng Tiêu Tổ Linh cũng sẽ ngầm hiểu được, nhưng không ngờ Tiêu Tổ Linh dĩ nhiên không để ý, hơn nữa còn vô cùng nhiệt tình, “Không sao không sao, không có gì quan trọng hết, khó lắm mới trở về một chuyến, hay là chúng ta vào trong nhà từ từ nói chuyện nha.”

Nàng càng nói càng hăng say, thực sự khiến biểu tình kinh ngạc trên mặt Tiêu Ninh càng trở nên quá rõ ràng, “Dượng của con đang ở nhà đấy, ta lập tức đi chợ mua đồ ăn, tối nay chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Tiêu Ninh vẫn còn đang bị kinh ngạc đến nỗi nói không ra lời, Đan Hải Minh nghiêng đầu nhìn Tiêu Tổ Linh, đột nhiên hỏi, “Bà tìm Tiêu Ninh có chuyện gì.”

Hai người đồng thời sững sờ, sắc mặt Tiêu Tổ Linh hơi khó coi, “Còn có thể có chuyện gì a? Thân thích lâu như vậy rồi không gặp nhau, khó khăn lắm mới được hội ngộ một bữa, đương nhiên phải tụ họp ăn cơm chứ. Tiêu Ninh, người bạn này của con...”

“Nếu đã không có chuyện gì thì chúng tôi đi liền bây giờ.” Đan Hải Minh vỗ vỗ vai Tiêu Ninh, rồi nghiêng đầu nhìn Tiêu Tổ Linh, “Không cần để ý tới bọn tôi, các người cứ tự nhiên.”

Ngữ khí của cậu mang theo sắc thái bình thường, vừa trong trẻo phúng, lại không tức giận, dường như chỉ là đơn giản muốn nói “Có việc đi trước” bằng giọng điệu khách sáo nhàn nhạt, khiến Tiêu Tổ Linh ngẩn ngơ vài giây mới lấy lại tinh thần, sắc mặt trong nháy mắt nóng hừng hực.

Tiêu Ninh nhin không được, lộ ra nụ cười, khách khí tiếp lời, “Vậy thì, cô ơi, bọn con đi trước, cô giúp con chuyển lời hỏi thăm đến dượng và em họ.”

Hai người sóng vai cùng nhau bước ra ngoài, Đan Hải Minh hỏi, “Công viên có gì đáng xem không?”

Tiêu Ninh đáp, “Hộp ca của những người lớn tuổi?”

“Tiêu Ninh!” Tiêu Tổ Linh phục hồi tinh thần, kêu lên, “Chờ đã!”

Tiêu Ninh đi thêm vài bước mới dừng lại, quay người, “Có? Còn có chuyện gì nữa sao a?”

Tiêu Tổ Linh nhíu mày quét mắt nhìn hán và Đan Hải Minh đứng bên cạnh, có chút cứng nhắc và chán ghét, “Thật ra ta muốn nói cho con một chuyện.”

“Nói ngắn gọn.” Đan Hải Minh đáp, “Không có thời gian.”

Tiêu Tổ Linh một lần nữa bị nghẹn họng, vô cùng tức giận nói tiếp, “Trần... Mẹ con gọi điện thoại tới.”

Câu nói này thật giống như một nhát búa, đem Tiêu Ninh đóng chặt tại chỗ, trong đầu ong ong đau đớn.

“Ngày xưa bỏ rơi con trai mình chạy trốn, nhiều năm trôi qua như vậy cũng không thêm hỏi thăm, đột nhiên gọi điện thoại đến, cũng không biết Trần Đình này nghĩ thế nào.” Có lẽ vì được chứng kiến bộ dạng bị đã kích của Tiêu Ninh làm cho tâm tình dễ chịu hơn, Tiêu Tổ Linh vô cùng hăng hái nói, “Chúng ta không biết con đã đi đâu, nàng cũng không hỏi nhiều.”

Nàng không nói, thật ra lúc đó nàng cùng Trần Đình hàn huyên rất lâu, trọng điểm chính là ngày xưa, bọn họ đã dùng số tiền ít ỏi mà Trần Đình để lại, vất vả và chăm sóc nuôi nấng Tiêu Ninh như thế nào, nói thẳng ra là số tiền đó bọn họ đã dùng hết trên người của Tiêu Ninh, một đồng cũng không còn. Sau khi Tiêu Ninh tốt nghiệp Trung học liền tới A thị, không cần nói đến gọi điện thoại về nhà, ngay cả tên trường học cũng là không thêm nói cho bọn họ biết, bọn họ tìm đã lâu, nhưng vẫn không tìm được, mới chỉ có thể thôi.

Đương nhiên, chỉ cần hỏi thầy giáo hay bạn học của Tiêu Ninh một chút liền có thể nhận được tin tức, thế nhưng chuyện như vậy, Tiêu Tổ Linh một chữ cũng không nhắc đến.

Đan Hải Minh kéo kéo cánh tay Tiêu Ninh, ngay cả liếc mắt nhìn Tiêu Tổ Linh cũng lười, xoay người rời đi, lúc đi vô cùng dứt khoát, bỏ mặc Tiêu Tổ Linh đứng sững tại chỗ, mấy giây sau mới thở hắt ra tức giận trừng theo bóng lưng của hai người, “Đức hạnh gì, hai mẹ con chúng mày đều cùng một giuộc! Bạch nhãn lang(*)!”

*

Những câu nói đó nháy mắt đánh thẳng vào đầu Tiêu Ninh, hẳn cũng không thể nào hiểu được, tư vị của mình bây giờ là gì.

Bất luận danh tự “mẹ” hay “Trần Đình” đều vô cùng xa lạ, từ khi biết suy nghĩ, quan hệ giữa cha và mẹ đã cực kỳ không tốt, cãi nhau là chuyện thường tình, mà nhiều nhất lại là chiến tranh lạnh. Tiêu Tiêu Ninh lúc nhỏ cũng không biết cái gì gọi là chiến tranh lạnh, nhưng phi thường miễn cảm với bầu không khí căng thẳng lạnh buốt đó, làm cho hán lúc nào cũng sợ hãi bị mất đi, bị bỏ rơi, và mọi thứ.

Cũng từ đó, tính cách thận trọng liền bắt đầu được dưỡng thành.

Nói thật, Tiêu Ninh chưa từng nghĩ đến khả năng mình có thể gặp lại Trần Đình, trong lòng hắn, cha mẹ từ sớm đã là đoạn quá khứ vĩnh viễn bị chặt đứt rồi, nói cách khác, chính là không còn liên quan gì đến hắn.

Vào lúc này, lại đột nhiên nói cho hắn biết, Trần Đình hỏi thăm hắn.

Tiêu Ninh ngược lại cảm thấy có chút buồn cười.

Rốt cuộc người đó muốn hắn như thế nào đây?

Tiêu Ninh lặng lẽ thờ dài, hắn không muốn thay đổi cuộc sống bây giờ, cho nên, cứ như vậy đi.

Đan Hải Minh đứng đối diện hắn nhận điện thoại, bởi vì có chuyện xảy ra, Tiêu Ninh không dẫn cậu đi công viên chơi nữa, mà là trực tiếp đến một khu phong cảnh cách nơi đó không xa. Bọn họ hiện tại đang ngồi trong một nhà hàng nhỏ, từng người gọi coffee.

Cú điện thoại này gọi đến rất hợp ý Tiêu Ninh, trước mặt Đan Hải Minh, hắn không thể che giấu được bất kỳ chuyện gì, mà chuyện này, hắn chỉ muốn vất qua một bên, mặc kệ, không nghe, không thấy.

Đan Hải Minh cúp điện thoại, thông báo cho hắn, “Tuần sau Từ Hân cùng anh trai tôi đính hôn.”

“Đính hôn?” Bỗng dưng tiếp cận được đề tài mới, Tiêu Ninh cảm thấy vô cùng phấn chấn nhiệt tình. Đối với việc Đan Hải Hồng và Diệp Từ Hân có thể thành đôi, Tiêu Ninh cũng không quá bất ngờ. Dù sao chuyện của bọn họ còn có rất nhiều vấn đề ở bên trong, hoàn toàn không phải kiểu đơn giản như ta thích người, người có thích hay không được, “Quyết định lúc nào vậy?”

“Là hôm nay, cha mẹ tôi và cha mẹ Từ Hân vừa mới cùng nhau ăn cơm trưa xong.” Đan Hải Minh đối với việc bị bài trừ rõ ràng như vậy một chút biểu cảm dư thừa cũng không có, “Quyết định cuối tuần sau, anh có đi không?”

Tiêu Ninh hỏi ngược lại, “Cần tôi đi không?”

Đối với những tiệc rượu như thế này Tiêu Ninh không có chút hứng thú nào tham gia, nhưng nếu Đan Hải Minh cần hắn sẽ đi theo phụng bồi, bất quá việc này rất phức tạp, Tiêu Ninh cảm thấy vẫn nên trực tiếp hỏi Đan Hải Minh thì tốt hơn.

“Không cần thiết, anh tôi phỏng chừng hi vọng nhìn thấy chúng ta cùng nhau xuất hiện trong bữa ăn, thuận tiện làm nổi bật anh ta lên.” Đan Hải Minh nhún vai, “Tôi thì không sao, nhưng tôi không có ý định để anh phối hợp với y.”

Cậu nói tiếp, “Đi thì đi, không đi thì không đi. Sao cũng được.”

Cùng Đan Hải Minh ở chung lâu như vậy, sẽ rõ ràng ưu điểm lớn nhất của cậu, những lời từ miệng cậu thoát ra đều có độ đáng tin cậy rất cao, nếu cậu đã nói đi hay không đi đều được, thì thực sự đại biểu không cần phải đi.

Tiêu Ninh quả thật không muốn tham gia, hơn nữa lại bị Đan Hải Minh bồi dưỡng đến nhuần nhuyễn rồi, quen thuộc trả lời, “Vậy thì tôi không đi nữa.”

“Được.” Đan Hải Minh tiếp tục nhiều lời, chống cằm uống một hộp coffee không thêm đường, “Ngày mai không cần đi đâu hết, chờ ở khách sạn, đến chiều trực tiếp lên máy bay.”

“Ừm...” Tiêu Ninh không nói gì gạt đầu, rốt cuộc người ngày du cái gì lịch a, còn không bằng ở nhà ngồi một mình tự kỷ.

Đại khái nhìn ra tâm tình hắn lúc này, Đan Hải Minh thả ly coffee xuống, thò tay qua muốn捏捏 mặt hắn, may mắn là động tác của cậu quá quen thuộc, làm Tiêu Ninh theo bản năng tránh được.

Tiêu Ninh: “...”

Đan Hải Minh: “...”

Cậu vẫn tiếp tục duy trì động tác kia, chống cằm, không hề có ý định thu hồi lại bộ dáng, chỉ đơn giản hơi nhíu mày, ý lạnh tự giác một chút cho tôi.

Tiêu Ninh: “...”

Cẩn thận quan sát xung quanh, bọn họ đang ngồi ở trong góc, cửa hàng này tuy rằng đông đảo, nhưng mọi người cũng chỉ chú ý đến chuyện riêng của mình, không ai quan tâm nơi này phát sinh chuyện gì. Tiêu Ninh thờ dài, hơi nhượng người về phía trước dò xét, mím môi mím, không thể làm gì khác hơn là đem mặt đưa tới.

Đan Hải Minh lúc này mới nặn nặn捏捏 hai gò má của hắn, một bộ ‘Thế mới ngoan chứ’ rồi thu tay về.

Các người đoán thử, thói quen của vị này là gì a?

Tiêu Ninh nhìn cậu, thoáng chốc lý giải được, tâm tình của Tiểu Hắc mỗi khi bị người này chọc cho xù lông.

Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có ‘điều bạch nhãn’ thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con người không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trà

Trần Đình dường như chỉ là một chuyện nhỏ, không đầu không đuôi, bị Tiêu Ninh nhanh chóng ném ra sau đầu, mà Đan Hải Minh cũng hiểu rõ tâm trạng bạn trai mình, vô cùng ảm đạm, không hề nhắc tới.

Đối với điểm này, Tiêu Ninh phi thường cảm kích.

Ba giờ chiều hôm sau, hai người cùng nhau trở về A thị, Lô Nham không đi cùng bọn họ, y hoãn lại chuyến bay trở về mà Tiêu Ninh mua giúp, ba giờ sáng mai mới quay lại A thị.

Lô Nham lần này hiếm thấy, biểu hiện ra mấy phần đáng tin, y nói với Tiêu Ninh rằng y đã giải thích rõ ràng với Trần Thực Vân, cũng ai oán với Tiêu Ninh, lần sau đừng để y phải đau đầu như vậy nữa.

Nói thì nói như vậy, nhưng Tiêu Ninh làm sao có thể không hiểu tình huống thực tế chính là Trần Thực Vân và Lô An Quốc không hề muốn nhắc lại chuyện này, đặc biệt là tâm trạng và phản ứng của Lô An Quốc, Tiêu Ninh đều có thể tưởng tượng được, nói không chừng Trần Thực Vân cũng sẽ lo lắng mình lấy nhiệm vụ cho Lô Nham.

Nàng có khi nào hoài nghi Lô Nham không?

Tiêu Ninh nghĩ nghĩ, có lẽ có, chính mình như vậy không thể trách người khác được.

Gần đến giờ bay, hần rất thức thối không đến thăm hỏi Lô gia, nếu không bầu không khí sẽ rất lúng túng ngột ngạt, chỉ gọi điện gọi cho Trần Thực Vân, đơn giản nói rõ khi nào mình đi, rồi cáo biệt.

Trần Thực Vân ít nhiều vẫn có chút lúng ta lúng túng, bất quá cũng còn tốt, trong phạm vi Tiêu Ninh có thể ứng phó được.

Đêm đó trở về, Đan Hải Minh liền mang theo Tiêu Ninh đến Đan gia, thuận tiện còn xách theo một bọc lớn lễ vật. Ăn cơm tối xong chính là thời điểm tặng quà, vừa vặn đúng lúc Đan Hải Hồng và Diệp Tử Hân du lịch trở về, bọn họ đi Hương Cảng, mua rất nhiều nhãn hiệu gì đó đem đến, bày hết lên trên bàn.

Quan hệ hai người bọn họ từ lúc nào đã trở thành cùng nhau đi du lịch riêng rồi?

Dù sao cũng sắp đính hôn, chuyện này cũng hợp lý đi?

Tiêu Ninh chỉ hơi cân nhắc một chút liền không suy nghĩ nhiều nữa, những việc không liên quan đến hần, hần sẽ không xen vào.

Diệp Tử Hân thực sự càng lúc càng trầm mặc hơn, ngồi bên cạnh Đan Hải Hồng như một bức tượng điêu khắc thanh cao xinh đẹp, thế nhưng người nhà họ Đan chính là kẻ bất luận chuyện gì đều có thể giải quyết tốt, phi thường hài hòa, Ngô Di cùng Đan Hải Hồng tán gẫu mười câu là có thể đem năm câu nhắc đến trên người Diệp Tử Hân, tựa như Diệp Tử Hân vẫn có tham gia vào cuộc thảo luận của bọn họ, bầu không khí hài hòa đến nỗi không thể hài hòa hơn.

Tiêu Ninh nhìn vậy, có chút rét lạnh cả người.

“Không biết tặng cho hai người món gì, đúng lúc nhìn thấy hai lọ nước hoa nam nữ này mới ra, nên mua cho các cậu.” Thời điểm Đan Hải Hồng chia quà, đẩy đến chỗ Tiêu Ninh hai cái hộp.

Tiêu Ninh cảm thấy người này thật sự rất kỳ quái, hần và Đan Hải Minh đều không dùng nước hoa, tặng vật này để trưng bày sao? “Cảm tạ. Đúng rồi, chúng tôi cũng mua vài thứ.”

Hần tự nhiên lấy lễ vật cho Đan Hải Hồng và Diệp Tử Hân, tất cả đều thức ăn, để mọi người ném thử mùi vị mới.

“Các cậu có tâm quá rồi, cảm tạ.” Tâm tình Đan Hải Hồng cực kỳ tốt vui vẻ cảm lấy những món đặc sản thảo luận cùng Diệp Từ Hân, cho dù Diệp Từ Hân từ đầu đến cuối đều chưa đưa ra bất kỳ ý kiến đáp lại nào, anh ta vẫn nói đến vô cùng hứng thú.

“Ba, Tiêu Ninh mua cho ba một bức tranh nhỏ.” Đan Hải Minh chậm rãi kéo một vật đến gần, ngồi tại chỗ mở ra, chính là bức tranh thêu hai mặt mà lúc trước hắn suy nghĩ thật lâu thật kỹ mới chọn, kiểu mẫu vô cùng tinh xảo khéo léo, có thể đặt trên Đĩa Bảo các, mặt trên chính là hình ảnh một con gấu trúc ngây thơ đáng yêu đang ngồi gặm cây.

“Ừm.” Đan Dật Tùng nhìn không ra có thích hay không, chỉ hơi gật đầu, ra hiệu ông ta đã biết. Từ đầu đến cuối biểu tình của ông ta đối với Tiêu Ninh vẫn cứ thờ ơ như vậy. Nhưng Tiêu Ninh cảm thấy so với thái độ Diệp Từ Hân đối với mọi người chung quanh, thì đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Đan Hải Minh không cấp cha mình chút mặt mũi nào, nói thẳng, “Yêu thích là tốt rồi, không cần cảm ơn.”

Tiêu Ninh: “...”

“Thật đáng yêu, là do tiểu Ninh chọn sao?” Ngô Di cười rộ lên, mong đợi hỏi, “Có mua gì cho ta không ạ?”

“Thời điểm con và Hải Minh đi dạo phố thấy cái này rất đẹp, hy vọng cô yêu thích” Lễ vật tặng Ngô Di này Tiêu Ninh đã chọn qua chọn lại, cẩn thận suy tính rất lâu, đó là một bộ dụng cụ uống trà bằng trúc với tạo hình tinh xảo, màu sắc xanh tươi ướt át mỡ mè, mỗi một chiếc cốc đều được mô phỏng theo một cái rễ trúc, ghé từng chiếc cốc lại còn có thể dựng thành cột cây trúc cao đẹp.

“Thật xinh đẹp!” Ngô Di từng cái từng cái cầm lên xem, quả thực yêu thích không nỡ buông tay, “Vừa vặn, bọn họ ngày đó mới mua về chút ‘kim tuần mĩ’ (*), ta đi ngâm nước cho các con uống, tiểu Ninh có thể uống hồng trà không?”

Tiêu Ninh gật gù đầu, bắt quả Đan Hải Hồng lại nói, “Nếu là hồng trà thì chúng tôi không uống. Từ Hân đôi trà có chút mẫn cảm, buổi tối uống vào sẽ không ngủ yên giấc được, lúc này cũng hơi trễ rồi, Diệp thúc thúc cần dặn con phải chăm sóc Từ Hân chu đáo, vì vậy tôi đưa cô ấy về trước, để bọn họ khỏi lo lắng.”

“Xem ta đi a, tại sao quên mất chuyện quan trọng như vậy chứ, vẫn là Hải Hồng chu đáo.” Ngô Di cười nói, “VẬY con nên đưa Từ Hân trở về đi thôi, đi đường cẩn thận.”

Diệp Từ Hân nghe thấy phải về liền hướng mọi người trong nhà nói tạm biệt, ngữ khí cùng tư thái như trước không có chỗ nào có thể xoi mói được, nhưng biểu tình vẫn không nhúc nhích, dưới sự hộ tống của Đan Hải Hồng rời đi.

Ngô Di sau đó mời mọi người đến gian phòng phía sau biệt thự, bên trong đã bày sẵn một bàn uống trà đầy nghệ thuật, “Hải Hồng cũng nói đúng, buổi tối mà uống hồng trà sẽ ảnh hưởng giấc ngủ, không bằng uống chút ngân châm làm dịu dạ dày đi.”

Tiêu Ninh vừa nhìn lên bộ cốc trà trên bàn có chút chột dạ, thấy thế nào đều là hàng cao cấp, hình như là ngọc? Nói chung hoàn toàn không thể so sánh với bộ cốc trà xinh đẹp hắn đem đến. Ngô Di thế nhưng lại không để ý chút nào, tràn đầy phấn khởi mà đem cốc cùng ấm trà toàn bộ thay đổi.

Nàng rõ ràng không phải vì tâm huyết dâng trào mới thử dùng bàn trà này một lần, động tác pha trà vô cùng tiêu sái quen thuộc lại phiêu lượng, cũng không biết vì tâm lý ảnh hưởng hay là vì trà ngon, Tiêu Ninh vốn không thích loại thưởng thức này, lần đầu tiên cảm thấy uống trà thật sự rất rất ngon.

Đan Dật Tùng đi theo đến đây hiển nhiên đã cấp Ngô Di toàn bộ mặt mũi, uống xong hai chén liền dứt khoát bước lên lầu, trước khi đi còn liếc mắt trừng Tiêu Ninh một cái, Tiêu Ninh thấy vậy vô cùng kinh hoàng.

Chỉ là Ngô Di và Đan Hải Minh hình như đều không xem biểu hiện này của Đan Dật Tùng là chuyện to tát, Ngô Di trò chuyện vui vẻ hỏi Tiêu Ninh, “Lễ đính hôn của Hải Hồng con có đi không?”

Cho dù đã đạt được sự khẳng định từ Đan Hải Minh, nhưng cảm thấy trường bối như Ngô Di cũng có cái nhìn suy nghĩ của họ, Tiêu Ninh nhìn Đan Hải Minh, “Con...”

“Không sao mà, muốn đi thì đi không muốn đi thì không đi thôi, con không cần áp lực.” Ngô Di rót một cốc trà cho hắn, “Ta cảm thấy Hải Minh có lẽ không muốn để con đi, có mấy người nhàn rồi không chuyện gì làm nên thích chỉ chờ chỗ, nói không chừng còn có vài người sẽ đính tới, thấy người sang bắt quàng làm họ, tiểu Ninh, tính cách con ngại ngùng như thế, sẽ không quen đâu.”

Nàng nói vô cùng thẳng thắn, Tiêu Ninh cười cười, “Dạ, con thực sự không quen loại tình cảnh này, bắt quá cũng không sao ạ.”

“Không nên miễn cưỡng chính mình, lúc trước cô cũng đã nói với con rồi mà. Trong nhà của chúng ta, mọi trách nhiệm đều phân chia rất rõ ràng, chỉ cần trong chuyện kia có bảo vệ chính mình là có thể tùy tiện thả lỏng.” Ngô Di khẽ mỉm cười, “Con cũng thấy rồi đấy, tình huống có chút phức tạp...”

Đan Hải Minh ngắt lời, “Nhắc đến chuyện này làm gì.”

“Con trai.” Ngô Di chế nhạo nói, “Ta còn chưa nói gì mà, có cần phản ứng thái quá như vậy không?”

Không nhìn Ngô Di cũng không nhìn Tiêu Ninh, Đan Hải Minh uống xong một cốc trà, “Anh ấy sẽ làm được.”

Tiêu Ninh căn bản đang ngồi nghiêm chỉnh nghe Ngô Di dặn dò chỉ dạy, nghe Đan Hải Minh vừa nói như thế, đột nhiên hơi bất ngờ.

Ngô Di dường như cũng kinh ngạc, tiếp tục cười nói, “Ôi, ta lại dài dòng nữa rồi.”

“Cô à.” Tiêu Ninh nghe vậy, mím mím môi, nhướn khóe miệng lộ ra nụ cười, “Không đối gạt người, con thực sự có chút không quen với mối quan hệ như thế này, nhưng...”

Hắn rõ ràng cần phải cẩn thận thảo luận vấn đề này, Ngô Di nhắc đến không chỉ muốn an ủi trái tim của hắn, mà còn muốn xem thái độ của hắn nữa, “Nhưng nếu con lựa chọn sống cùng với Hải Minh, ít nhất, sự chuẩn bị tâm lý về mặt đó con vẫn cần phải có.”

Ngồi ngay trước mặt người trong nhà, nói ra những lời như vậy hắn vẫn như cũ có chút ngượng ngùng, hơn nữa Đan Hải Minh còn cố tình nghiêng đầu chăm chú nhìn hắn, “Bây giờ nói đến vô cùng êm tai như vậy, cũng không dễ dàng gì.”

Tiêu Ninh mặt mày liếc mắt trừng cậu, ra hiệu đừng phá đám sự dừng cảm của hắn.

Đan Hải Minh nói, “Nói thêm nữa đi.”

Tiêu Ninh: “...”

Tiêu Ninh bối rối xấu hổ cực độ, giống như người sắp chết đuối vớ cái phao, cầu cứu nhìn về phía Ngô Di, cô ơi, cô quản con trai của người đi a.

“Như vậy thì.” Ngô Di lại làm như không thấy, có chút thâm trầm thờ dãi, “Con sẽ không về những chuyện lung ta lung tung trong gia đình này mà bỏ rơi Hải Minh đúng không?”

Tiêu Ninh: “?!”

Cuối cùng cũng coi như... Có chút lý giải tính cách của Đan Hải Minh và vì thế nào mà bị ảnh hưởng...

Hắn còn chưa kịp khôi phục tinh thần mở miệng đáp dạ, Đan Hải Minh ở bên kia thế nhưng tự rót cho bản thân một cốc trà, “Anh ấy không ngờ.”

Tiêu Ninh: “...”

“Thật sao, vậy thì tốt.” Ngô Di lúc này mới bày ra bộ dáng thờ phào nhẹ nhõm, “Ôi, tuổi trẻ thật sự rất tốt nha, nhìn thấy các con cứ như thế ân ái ai ta cũng yên lòng. Hải Minh, không thấy cốc trà của tiểu Ninh cũng hết rồi sao, giúp hắn châm trà.”

Tiêu Ninh: “...”

Có lẽ cùng Đan Dật Tùng ở cùng một chỗ vẫn là lựa chọn tốt hơn?

“Cô cũng rất thích con, tiểu Ninh, ánh mắt của Hải Minh nhìn người rất chuẩn, cho nên, cô tin tưởng con khẳng định là một đứa trẻ tốt. Chỉ có điều, tính tình của con tương đối hướng nội, vì thế có chút lo lắng.” Ngô Di cười híp mắt nói tiếp, “Nói chung mặc kệ xảy ra chuyện gì, con không nên cứ giấu mãi ở trong lòng, giữa người và người sợ nhất chính là không thể hiểu nhau, mặc kệ chuyện đó có nghiêm trọng như thế nào, chỉ cần nói ra, cũng đã giải quyết xong bước thứ nhất rồi, nếu con cảm thấy không giải quyết được, còn có Hải Minh a, Hải Minh không giải quyết được, còn có cô và bác Đan của con, biết không?”

Cả phòng đầy áp hương vị ấm áp của trà, lời này thấm nhuần đến nỗi trong lòng chút chút đau, bởi vì ai ai cũng chân thành, cho nên không thể qua loa, chỉ khi nào bản thân nghiêm túc, sẽ thật sự cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ngô Di cùng Đan Hải Minh liếc mắt nhìn nhau, dưới đáy mắt liền trở nên mềm mại hơn vài phần, “Bất quá, nếu chúng ta có chuyện khó khăn cần con giúp đỡ, cũng sẽ nói thẳng ra, như nhau cả thôi.”

Tiêu Ninh lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu, “Cảm ơn, cô.”

“Đứa nhỏ ngốc.” Ngô Di cười cười lắc đầu, đứng lên, “Tốt, làm phiền các con thu dọn nơi này một chút, ta muốn đến chỗ bác Đan của các con, không thì hắn lại giận dữ. Hôm nay đã trễ lắm rồi, đừng tự làm khổ mình nữa, ở lại nơi này đi.”

Nàng đi được hai bước, đột nhiên dừng lại, “Tiểu Ninh, con không nên cảm thấy không giúp được chúng ta hay không không giúp được Hải Minh cái gì, tình cảm của con người là thứ vô cùng quý giá, so với con nghĩ càng quý giá hơn, khi nào con về già sẽ hiểu thêm đạo lý này, muốn trả giá một phần tình cảm cũng không dễ dàng gì, cho nên đừng khinh thường chính mình, có được không?”

Lời nói trước khi rời đi của này thực sự khiến Tiêu Ninh á khẩu, một lời cũng không đáp lại được, mãi đến tận khi không còn thấy bóng dáng Ngô Di nữa mới hít sâu một hơi, “Cô thực sự là...”

Đan Hải Minh ngồi một bên, lười biếng nói, “Mẹ của tôi rất lợi hại đúng không?”

Tiêu Ninh cúi đầu, cười cười nhắm mắt lại, “Ừm”

Đan Hải Minh tiếp tục nói, “Ý của mẹ tôi chính là, anh phải kiên cường thành thật mà yêu tôi đó, hiểu không?”

Mặt đã đỏ nay còn đỏ hơn, Tiêu Ninh thực sự không thể nhịn cười được nữa, hắn cố gắng hết sức làm cho chính mình có chút thản nhiên hơn, cẩn thận nắm lấy bàn tay đang đặt trên khay trà, chăm chú nhìn lại Đan Hải Minh, cảm giác quyết tâm mạnh mẽ ở trong lòng bỗng nhiên ủa tới, thấp giọng trả lời, “Tôi hiểu.”

Kỳ thực những điều Ngô Di lo lắng hoàn toàn không cần thiết, hắn sẽ không vì bất cứ nhân tố bên ngoài nào mà buông ra bàn tay này, hắn chính là người như vậy, một khi đã bắt đầu, sẽ là kiên trì đến cùng, cố chấp đến cùng, vì đối phương. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Gặp Nhau

Buổi tối hôm đó, Tiêu Ninh hiển nhiên ngủ trong phòng Đan Hải Minh, vì cân nhắc mai là thứ hai, hai người đều phải đi làm, Đan Hải Minh cũng không dẫn nữ vật Tiêu Ninh nhiều quá, làm một lần rồi đi ngủ.

Tiêu Ninh đặc biệt muốn nói, người trẻ tuổi a, đời sống tính phúc nên hạn chế lại một chút a...

So với ngày thường phải rời khỏi giường sớm hơn, Tiêu Ninh vốn dĩ không muốn đánh thức Đan Hải Minh, nhưng hắn không ngờ thời điểm hắn vừa bước vào phòng tắm thì Đan Hải Minh đã tỉnh rồi, kéo rê đôi dép đi vào. Trong căn phòng cậu từng chạm rai trưởng thành thoải mái hơn nhiều lắm, đứng ngẩn ngơ bên bồn rửa mặt, ngáp ngáp dài.

Tiêu Ninh nghiêng qua một bên nhường chỗ cho cậu, hắn đang súc miệng, Đan Hải Minh mắt nhắm mắt mở nhìn hắn một cái, rồi mơ mơ màng màng xông tới hôn môi, lúc rời đi trên mặt còn dính đầy bọt kem đánh răng, Tiêu Ninh thấy vậy vô cùng buồn cười.

Đan Hải Minh lúc này mới khom người, nâng nước lên rửa mặt, triệt để thanh tỉnh.

“Không ngủ thêm chút nữa?” Tiêu Ninh súc miệng, “Sáng nay có việc sao?”

Nhìn mình trong tấm gương, Đan Hải Minh lau mặt, “Đưa anh đi.”

Tiêu Ninh đem câu không cần phiền như vậy nuốt ực lại bụng, biết Đan Hải Minh sẽ không thích nghe những lời như thế này, hắn ý thức chính mình đang dần dần thay đổi, tập thành thói quen mới, không quá dễ dàng, nhưng nhìn chung vẫn tốt, “Ừm, ăn sáng ở nhà?”

Chắc hẳn trong câu nói ấy, có chỗ nào đó đã lấy lòng Đan Hải Minh, Tiêu Ninh thấy khóe miệng cậu lộ ra nụ cười, còn dính theo hơi nước, vào một buổi sáng sớm đẹp trời thế này càng trở nên đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái đẹp đẽ.

Tiêu Ninh rất muốn hôn một cái.

Suy nghĩ này không kiềm được kích động, dọa hắn nhảy dựng lên, Tiêu Ninh chưa từng tưởng tượng thời điểm mình yêu đương sẽ như thế nào, nhưng ít nhất hẳn vẫn cảm thấy bản thân sẽ không giống những đôi tình nhân mới lớn, bám chặt người yêu không tha. Nhưng cố tình vào lúc này nhìn lại, hắn đặc biệt mong chờ, muốn hôn môi Đan Hải Minh.

Tiêu Ninh vì ý nghĩ đột nhiên xuất hiện này làm cho gương mặt bối rối, tuy rằng tầm mắt của hắn ngừng lại không quá lâu, nhưng Đan Hải Minh đang cạo râu vẫn luôn chú ý, không nhịn được liếc mắt nhìn, “Làm sao?”

“Không có gì, tôi đi xuống trước.” Tiêu Ninh quay người, bước tới cánh cửa, nghe thấy âm thanh máy cạo râu bằng điện phía sau bỗng nhiên dừng lại. Bàn tay hắn đặt lên nắm đấm, trái tim trong lồng ngực đập nhanh hơn, thật giống như đang đánh vào cái gì khô cứng, đau đớn kêu ầm ầm.

Thờ phào một hơn, Tiêu Ninh đột nhiên quay người, chính vào thời điểm Đan Hải Minh đang kiểm tra cảm, ánh mắt cậu lóe lên nhìn hắn tiến lại, rõ ràng là bộ mặt thấy chết không thêm cứu, cuối cùng bản thân nhẹ nhàng dứt khoát chạm một cái ngay trên khóe môi của cậu.

Mặt đều sắp nghẹn đỏ cả lên, Tiêu Ninh rũ mắt giải thích, “Quên nói, chào buổi sáng.”

Đan Hải Minh nghiêng đầu, thấy hắn định quay người muốn chạy, vươn tay đem người bắt trở về, bắt được rồi thì lập tức mạnh mẽ hôn xuống, hôn thẳng đến khi Tiêu Ninh thở không nổi nữa mới buông ra.

Hắn dư vị liếm liếm môi, gọi lên nụ cười, thành thạo điều luyện nói, “Học một chút.”

dư vị (sau khi ăn)

Tiêu Ninh lúc này không chỉ đỏ mặt, ngay cả lỗ tai cũng đỏ rần cả lên, muốn nói cũng không biết nói gì, vội vàng bước nhanh ra khỏi cửa.

Thực sự, rất sợ người này.

“Tiêu tiên sinh, muốn ăn chút gì không?” Duẩn Khê đang đứng bên cạnh bàn ăn, xếp đặt cho Đan Hải Hồng một bát cháo cùng mấy đĩa ăn sáng. Đan Hải Hồng đối Tiêu Ninh gật đầu mỉm cười, “Chào buổi sáng, dậy rồi sao? Thích ăn món gì? Chỉ cần không quá cầu kỳ thì đều có a.”

“Chào buổi sáng.” Tiêu Ninh hỏi Duẩn Khê, “Giúp tôi lấy chút bánh mì và sữa bò là tốt rồi, làm phiền anh.”

Duẩn Khê cười cười, nói không cần khách sáo, tiến vào nhà bếp chuẩn rồi đem ra.

Bởi vì Đan Hải Hồng đang ngồi ở vị trí chủ tọa, Tiêu Ninh bây giờ mà ngồi quá xa cũng không tốt, đành phải ăn sáng ngay bên cạnh anh ta.

“Tôi hôm khi tôi về nhà mọi người đều ngủ cả rồi, thế nào?” Đan Hải Hồng cười cười, “Âm thanh có chút to nha.”

Tất cả nội tạng trong cơ thể thật giống như ầm một cái xáo trộn hết lên, Tiêu Ninh lộ ra biểu tình hơi giật mình, có chút buồn cười lắc đầu vài cái, “Không ngờ căn phòng ấy nhìn qua đẹp đẽ như vậy, mà cách âm lại không tốt lắm.”

Đan Hải Hồng cười cười, “Cuối tuần này tôi và Từ Hân đính hôn, anh có tham dự cùng Hải Minh không? Thọ may âu phục riêng của gia đình may cực kỳ khéo léo tinh tế, nói Hải Minh dẫn anh đi một chuyến đi.”

Duẩn Khê ngay lúc đó đem buổi sáng dành cho Tiêu Ninh ra, tuy rằng Tiêu Ninh chỉ yêu cầu bánh mì và sữa bò đơn giản, nhưng đây là bánh mì rán phun ty, còn thêm một đĩa nhỏ nước tương mức hoa quả và bơ, nhiệt độ ly sữa cũng vô cùng vừa vặn.

“Hôm đó tôi có chút việc, không tiện xuất hiện, sẽ không đi.” Tiêu Ninh đem mút hoa quả chang lên mặt trên bánh mì rán, ngượng ngùng cười nói, “Nên ở đây chúc phúc hai người người trước.”

“Hải Minh không chịu dẫn cậu đi?” Đan Hải Hồng cau mày, “Làm sao có thể như vậy được.”

“Không phải, thật ra tôi có chút chuyện, cũng không quan trọng lắm, chẳng qua, tôi cảm thấy vẫn nên xin lỗi Đan tổng.” Tiêu Ninh ăn bánh mì phun ty, thái độ ôn hòa tự nhiên nói tiếp, “Khi nào có thời gian tôi sẽ đến chúc phúc Đan tổng và Diệp tiểu thư.”

Đan Hải Hồng đáp, “Mọi người đều là người một nhà, không cần xưng hô khách khí như vậy, gọi tên tôi là được rồi.”

Đan Hải Minh lúc này xuống lầu, “Đang ăn cái gì vậy?”

“Phun ty, nướng rất ngon.” Tiêu Ninh vừa giới thiệu, Đan Hải Minh đã ngồi xuống bên cạnh hắn, tại miếng bánh trên tay hắn cắn một ngụm, “Quá ngọt. Tiểu Duẩn, giúp tôi nướng thêm vài miếng, à, rán thêm lạp xưởng và trứng gà nữa.”

Tiêu Ninh thấy cậu muốn ăn, liền đem đĩa bánh mì phun ty đi kéo sang chỗ của cậu, “Không thích mức trái cây sao? Cái này tôi chưa chang, không quá ngọt, bất quá có chút ngán, thêm một chút thôi, được không?”

Đan Hải Minh tiếp tục cắn thêm một miếng bánh mì trên tay hắn, gật gật đầu. Tiêu Ninh vừa giúp hắn quét tương trái cây, vừa hé mắt nhìn sang, đột nhiên thấy cậu bị nghẹn, “Uống sữa a? Ly của tôi không thêm đường, cậu trước tiên uống một chút đi.”

Lắc lắc tay, Đan Hải Minh rót nước lọc trên bàn thủy tinh, một hơi uống cạn.

“Tốt xấu gì thì cũng phải uống nước ấm chứ.” Tiêu Ninh thở dài, cầm cốc đứng dậy đi đổi nước nóng.

Đan Hải Minh nói, “Phiền phức.”

Cậu liếc mắt nhìn ly sữa bò của Tiêu Ninh, “Muốn ăn cái gì thì nói, khách sáo làm gì?”

Tiêu Ninh nhỏ giọng cười, “Tôi không phiền phức như vậy.”

Đan Hải Minh đang uống nước, trừng mắt nhìn hắn.

Bọn họ cứ như xung quanh không có ai hết, vô tư trong thế giới hai người, Đan Hải Hồng thức thời không nói chen vào, yên lặng ăn xong điểm tâm của mình, “Tiêu Ninh, cùng đến công ty không?”

“Tôi đưa anh ấy đi.” Đan Hải Minh đặt ly xuống, bắt đầu xử lý bữa sáng Duẩn Khê đem lại, Đan Hải Hồng gật đầu ý nói đã biết, dứt khoát ly khai.

Anh ta vừa đi, Tiêu Ninh mới nói lòng hơn một tí, coi như tâm địa hắn tiểu nhân đi, luôn cảm thấy vị anh trai này nói chuyện rất âm dương quái khí.

âm dương quái khí: kỳ quái; quái gờ (chỉ tính cách, hành động quái gờ, không giống bình thường)

*

Thời gian chớp mắt đã đến cuối tuần, người thừa kế đời kế tiếp của Đan thị cùng thiên kim tiểu thư Diệp gia làm lễ đính hôn đương nhiên sẽ không thật

sự chi có vốn vẹn vài người bạn bè thân thuộc đến tham gia, người quen thì không nói làm gì, ngay cả truyền thông báo chí cũng mời đến không ít, dù sao trong buổi lễ đính hôn này còn phải đồng thời tuyên bố Đan – Diệp hai nhà đang tiếp cận hợp tác về những hạng mục của chính phủ, quan chức nhà nước xuất hiện cũng khá nhiều.

Bởi vì thời gian gần đây khí trời rất tốt, gió đêm cũng ẩm áp vô cùng, cho nên lễ đính hôn liền quyết định cử hành trong vườn hoa của tầng cao nhất khách sạn năm sao, trang trí hoa lệ rộng rãi, trên bàn ăn dài đặt sẵn các loại thức ăn và rượu để mọi người thoải mái đến lấy dùng. Cho dù sâu tận trong đáy lòng Diệp Tử Hân vẫn biểu hiện đối với hôn sự này không có chút hảo cảm nào, nhưng đến khi xuất hiện trên khán đài, cô vẫn không thể làm xấu mặt Đan Hải Hồng, trở thành một tiểu thư danh môn khuê tú đứng nghĩa.

Đan Hải Minh ôm ngực dựa vào cạnh bàn, chớp mắt nhìn hai thân ảnh phía xa xa kia, có chút xuất thần, đôi lúc cậu cũng cảm thấy cứ như vậy thật sự rất mệt mỏi, nhưng lại hết cách rồi, không ai có thể chỉ hướng thụ mà không trả giá, Đan Hải Hồng cũng vậy, Diệp Tử Hân cũng vậy, chính cậu cũng vậy.

Kỷ thực mỗi người đều có thể có được cuộc sống mình mong muốn, có điều bản thân sẽ cam lòng vì cuộc sống đó mà từ bỏ bao nhiêu mà thôi.

“Đan thiếu! Đã lâu không gặp a.” Thanh âm quen thuộc nhiệt tình gọi cậu lại, một đám người theo âm thanh này tụ tới. Đan Hải Minh thoáng quay đầu nhìn, đều là bạn cũ.

Hạ Thụ Châu quần áo chỉnh tề, nâng ly rượu đứng trước mặt cậu, cười đến vô cùng thân thiết rạng rỡ, “Gần đây lại bận rộn gì sao? Mời mấy lần cũng không gặp được.”

Đan Hải Minh thu hồi tầm mắt, quay người lại bàn thức ăn chọn hai quả cà chua, “Đi cùng các người thì có cái gì tốt đâu mà nói chuyện.”

Những người còn lại đều không bắt ngờ khi cậu ngay trước mặt Hạ Thụ Châu nói như thế, mọi người đều cho rằng đó là tính khí thiếu gia của cậu, dù sao cũng không phải thật sự muốn cùng cậu trở thành bạn tốt, sẽ không để trong lòng.

Vì vậy mọi người cùng nhau cười rộ lên, Bạch Lực tiếp lời nói, “Loại hình thức tiệc rượu ngày thật là không có ý nghĩa, hay là Đan thiếu gia cùng chúng tôi đi chơi đi? Bên kia mới mở một nhà hàng ăn đêm, mùi vị rất được.”

Đan Hải Minh cùng các đám người Ngô Di liếc mắt nhìn nhau, hướng nàng gật gật đầu, nuốt xuống trái cây trong miệng, bình tĩnh trả lời, “Không được, vị kia ở nhà quản lý rất nghiêm.”

Lời này vừa nói ra, tất cả đám người đều choáng váng.

“Trong... Trong nhà?” Hạ Thụ Châu cùng những người phía sau hai mắt nhìn nhau, cười khan nói, “Đan thiếu thế mà... Cũng như vậy sao? Chưa từng nghe qua nha.”

“Tôi làm gì như thế nào còn cần phải báo cáo cho các người?” Đan Hải Minh cực kỳ thiếu kiên nhẫn với đám người này, nếu không phải bởi vì bọn họ là người của Đan Hải Hồng, lấy tính cách của cậu, cậu thực sự rất lười ứng phó, “Còn có cái gì muốn hỏi thì hỏi luôn đi, hỏi xong thì đừng làm phiền tôi nữa.”

Thấy tâm tình cậu không tốt, những người khác cũng không tiện đến gần làm cho cậu thêm nổi tung, bất quá bọn họ cũng không thêm tản ra, tập hợp xung quanh Đan Hải Minh, bao thành một vòng, những người khác muốn đến tiếp chuyện với Đan Hải Minh đều bị vòng tròn này bài trừ ở bên ngoài, không thể tiến vào được.

Đan Hải Minh cũng không thêm để ý đến chuyện này, thỉnh thoảng chọn vài miếng hoa quả lên ăn, cũng không tiếp lời bọn họ.

“Cô gái xinh đẹp kia rất lạ a, trước đây chưa từng gặp qua nàng ở A thị?” Thấy cậu không nói lời nào, những người bên cạnh hiển nhiên cũng cảm nín, một trong số đó mở miệng tìm đề tài.

Theo tầm mắt người đang nói chuyện liếc nhìn qua một cái, Hạ Thụ Châu cũng nói, “Thật sự có chút kỳ lạ, nếu là người xinh đẹp như thế sống ở A thị thì không thể không nhớ rõ a.”

Một nữ sinh bỗng nhiên nở nụ cười, thu hút tầm mắt của những người khác, trêu ghẹo “Các người cập nhật tin tức quá chậm.”

Bạch Lực sờ sờ mũi, xấu hổ cười hỏi, “Hoàng Ly, em biết cô ta sao?”

“Đã cùng ăn cơm qua với cô ta rồi.” Cẩm Hoàng Ly giương lên, “Hình như gọi là Triệu Nhã Nhã, cha cô ta là một Hoa Kiều, cách đây không lâu mới về A thị, muốn đem công việc phát triển trong nước, tìm kiếm cơ hội mới. Em thấy lần này hẳn là muốn thò một chân vào đi.”

Một nữ sinh khác bên cạnh đột nhiên đụng cô một cái, cẩn thận liếc mắt nhìn Đan Hải Minh, Hoàng Ly lập tức đổi đề tài, tránh đi những nội dung mẫn cảm, “A, người đang đứng ở đằng sau cô ta, mọi người thấy không? Đây là vị mẹ kế rất lợi hại nha.”

Ai ai cũng có những việc xấu xa riêng để củng cố địa vị và tiền bạc, bất quá đều là bí mật, mà cho dù có là bí mật đi chăng nữa, những gia đình cùng tầng lớp cũng sẽ biết. Cho nên lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng hứng thú, nam nhân bên này thì không hỏi, ngay cả nữ sinh từ đảng xa cũng tụ tập lại hỏi, “Hả, thật sao?”

Hoàng Ly vốn là loại người nếu không nhiều chuyện sẽ bức bối đến chết, đối với những việc này liền đặc biệt cảm thấy hứng thú, bây giờ lại bị mọi người truy hỏi, bản tính liền lộ ra, “Vốn dĩ tôi đã cảm thấy Triệu Nhã Nhã và người phụ nữ này không hợp nhau, còn tưởng rằng quan hệ mẹ con không tốt, sau

đó nghe đồn là mẹ kế, liền chặc chặc bên trong có ẩn khúc ròi. Sau đó tôi tìm người trong chính gia đình đó dò hỏi, thì ra là một Tiểu Tam, đem chính thất đuổi chạy, sức chiến đấu này, chà chà.”

Tiểu Tam là có nghĩa là kẻ thứ ba, ám chỉ những người xen vào tình cảm của người khác

Đan Hải Minh nghe đến phiên, dứt khoát đứng dậy bước đi, những khác thấy vậy lập tức biến thành ruồi, leng keng đuổi theo sau, cậu biết không dễ dàng rời khỏi đám nhiều chuyện này được, đành phải tiến về phía Ngô Di, may là đám người kia không dám đối đầu với vị Đan phu nhân này, không cam lòng đứng ở xa xa, không tiếp tục tới nữa.

Ngô Di đang tán gẫu cùng một người phụ nữ, thấy cậu tiến lại cũng không ngạc nhiên, mỉm cười giới thiệu, “Đây là đứa con trai khác của tôi, Đan Hải Minh.”

Người phụ nữ kia không tính là quá xinh đẹp, tướng mạo kém xa sự tinh xảo của Ngô Di, thế nhưng ngũ quan lại đặc biệt nhu hòa, phong thái uyển ước, thời điểm liếc mắt nhìn sang lộ ra sắc thái ôn nhu hàm xúc, với khí chất này, cho dù cùng Ngô Di đứng chung một chỗ cũng không bị hạ thấp đi, “Thực sự là nhân tài, hai đứa con trai đều là rồng phượng trong loài người, Đan phu nhân thật sự có phúc lớn.”

“Đâu dám, Nhã Nhã nhà cô mới là đoá hoa vừa nhìn là đã yêu thích rồi, ai, nếu không phải Hải Hồng và Hải Minh đều có người trong lòng, tôi thật sự muốn tâm sự với cô xem thử chúng ta có thể kết thành thông gia không a.” Ngô Di cười đến không ngậm miệng lại được, hài lòng nhìn người trước mặt người huyền ca biết nhả ý, rồi mới hướng Đan Hải Minh nói, “Hải Minh, đây là Triệu phu nhân, Trần Đình, cả nhà bọn họ mới dời đến A thị, sau này có cơ hội sẽ gặp nhau nhiều hơn.”

Trần Đình.

Đồng tử Đan Hải Minh bắt gặp co lại, “Nghe khẩu âm hình như không giống người A thị đúng không?”

Cậu hỏi có chút đột ngột, Trần Đình cũng không cho là thất lễ, “Đúng vậy, tôi là người C thị, nghe nói nơi đó bây giờ phát triển rất tốt, lần này về nước có cơ hội còn muốn trở về thăm.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Báo Tin

Không thể nói danh tự này biểu thị cho điều gì, bởi vì Trung Hoa rộng lớn mệnh mông, trùng tên trùng họ không biết có bao nhiêu người, càng không cần phải nói đến cái tên Trần Đình vô cùng phổ biến kia.

Đan Hải Minh trầm mặc bởi tiếp hai vị phu nhân nói chuyện, bất động thanh sắc đánh giá Trần Đình, cũng không biết có phải vì ấn tượng ban đầu giữ vai trò quan trọng hay không, cậu càng lúc càng cảm thấy gương mặt nhu hòa của Trần Đình nhìn rất quen mắt.

Nhưng mà, đây cũng quá trùng hợp đi.

Ngô Di phát hiện thái độ con trai mình đột nhiên kỳ quái, nhưng trước mặt người ngoài không tiện nói ra, sau khi có không gian riêng lập tức kéo xuống hỏi. Đan Hải Minh có chút suy tư, liền đem chuyện này kể lại.

“Ta thấy chắc không đến mức trùng hợp như vậy đâu a?” Ngô Di thoáng trầm mặt, “Nghe con nói thế, ta quả thật cảm thấy bà ta và tiểu Ninh có mấy phần tương tự... Hèn gì lúc ta vừa nhìn thấy bà ta liền vô cùng có hảo cảm?”

Nhưng dù sao đi nữa, nếu chỉ dựa vào cảm giác và một cái tên khá phổ biến cũng không thể cho ra kết luận gì, bất quá chuyện này có liên quan đến Tiêu Ninh, cũng không có thể bỏ mặc được, Ngô Di cuối cùng nói, “Việc này trước tiên để ta đi hỏi thăm một chút, phải nói cho tiểu Ninh sao?”

Đan Hải Minh không nói có, cũng không phủ định không, ngay trước công khách sạn cùng đoàn người Ngô Di chia tay, ngâm người trong gió đêm một chút, rồi mới lên xe trở về.

*

Cuộc sống của Tiêu Ninh và Đan Hải Minh sau khi xác nhận quan hệ cũng không có gì khác so với trước đây, trên căn bản là chỗ nào tiện thì ở lại nơi đó, dù sao cũng là đối diện.

Hôm nay sau khi tan tầm hẳn liền bị Đan Hải Minh kéo đi ăn cơm, sau đó trực tiếp bị tha về nhà của Đan Hải Minh, Tiểu Hắc mấy ngày nay cũng theo chủ nhân đợi ở nơi này. Vì Tiểu Hắc, Đan Hải Minh cũng đã dành thời đi đến cửa hàng thú cưng mua một vài dụng cụ cho mèo đặt trong nhà mình, Tiểu Hắc vẫn luôn không quen, nhưng từ ngày mồng một tháng năm đến giờ đều bị gọi nuôi nên đột nhiên sinh ra thói quen sợ người lạ, tuy rằng rõ ràng vẫn

rất thích nhà ở mà Tiêu Ninh bố trí cho, nhưng sống ở nhà Đan Hải Minh cũng không đến nỗi bất an lắm.

Hai người một mẻo ngồi ở trên ghế sa lon cùng nhau xem phim điện ảnh, đang xem nửa chừng, điện thoại của Đan Hải Minh đột nhiên vang lên, liếc mắt nhìn, cậu đứng dậy ra ngoài ban công.

Tiêu Ninh mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, vuốt ve bộ lông trắng tinh của Tiểu Hắc, tạm dừng phim lại, muốn chờ Đan Hải Minh trở về mới tiếp tục xem.

Ít nhất mười mấy phút sau, Đan Hải Minh mới từ ban công trở về.

Tiêu Ninh chờ quá lâu, không ngừng lặp đi lặp lại động tác vuốt lông mèo, rất có hiệu quả ru ngủ. Hắn ngáp một cái, lấy dụng cụ điều khiển từ xa ấn xuống tiếp tục phát.

Lại qua mấy phút, hắn trong lúc vô tình liếc nhìn qua, phát hiện biểu tình Đan Hải Minh có chút không đúng. Tiêu Ninh nhảy mắt tinh táo không ít, tầm mắt Đan Hải Minh vẫn còn cố định trên màn ảnh truyền hình, không yên lòng xuất thần.

Nhìn kỹ vẻ mặt của cậu, do dự nửa ngày, Tiêu Ninh mới hỏi, “Sao vậy?”

“Ừm.” Đan Hải Minh không tập trung lắm trả lời, Tiểu Hắc vào thời điểm này lại từ trên người Tiêu Ninh nhảy xuống, chạy nhanh tới ổ dành cho mèo trong góc phòng khách.

“Hải Minh...” Linh cảm thấy bầu không khí có hơi kỳ lạ, Tiêu Ninh nửa hiểu kỳ, nửa lo lắng quan sát cậu, qua nửa ngày mới cẩn thận hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Đan Hải Minh ngửa đầu, đem gáy mình đập vào thanh tựa lưng trên ghế sofa, sắc mặt phảng phất không biết nên làm gì cho phải, chăm chú nhìn ánh sáng loáng loáng quan tâm của Tiêu Ninh, rồi chậm rãi khôi phục tỉnh thần, “Anh có muốn gặp mẹ mình không?”

Động tác của Tiêu Ninh bắt giác cứng đờ, không phải xuất phát bởi tâm tình khó xử khi nghĩ đến “bà ấy”, mà là vì chuyện này thật sự xa tận chân trời không ai ngờ đến được, hắn làm sao cũng không nghĩ ra Đan Hải Minh sẽ không báo trước nhắc đến, “Tại sao... Đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Hai người bọn họ chưa từng chân chính thảo luận qua thời thơ ấu cũng như gia đình của Tiêu Ninh, dù sao Tiêu Ninh cũng có chút lảng tránh những vấn đề như vậy, hắn cho rằng không cần thiết. Khoảng thời gian này tuy làm cho hắn bất tri bất giác nghĩ theo chiều hướng tiêu cực, thế nhưng hắn không cảm thấy quá khur đối với hiện tại và tương lai có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Quá khứ chỉ là quá khứ, chuyện xưa như sương khói, đều đã qua rồi.

Đan Hải Minh nhắc đầu về, nghiêng người sang, không trả lời câu hỏi của hắn, “Muốn hay không muốn?”

Cậu thể nhưng lại liên tục truy hỏi như vậy, Tiêu Ninh có chút giật mình, mà trên hết chính là mê hoặc, rốt cuộc tại sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện đó chứ, “Nhiều năm như vậy rồi, bà ấy đã hoàn toàn có cuộc sống riêng, tôi nghĩ, có lẽ bà ấy sẽ không muốn tôi làm phiền cuộc sống của bà đâu.”

Đan Hải Minh đáp, “Suy nghĩ của bà ta không liên quan gì đến tôi, người tôi hỏi là anh.”

“Tôi...” Tiêu Ninh cảm thấy vô cùng khó xử, còn có chút buồn cười, bởi vì hắn chính là không ngờ tới Đan Hải Minh sẽ như vậy, không kiên dè chút nào khơi gợi lại chuyện đó, không phải nên kiên dè sao a?

Nhưng hắn rốt cuộc vẫn không cười nổi, chuyện này đã từng lưu lại trong cuộc đời của hắn, dĩ nhiên là không đến nơi đến chốn, ít nhất Tiêu Ninh đều xử trí như vậy, hắn cũng không muốn thay đổi.

Hắn còn đang sắp xếp lại ngôn từ, Đan Hải Minh liền trầm giọng nói, “Nói thật.”

Đan Hải Minh xử sự làm người ta cảm thấy có một luồng cường thế áp đảo, Tiêu Ninh đối với điểm này thật sự bó tay, bị cậu hỏi như vậy, không khỏi lập tức ngậm chặt miệng, nửa ngày không lên tiếng.

Tiêu Ninh đành phải rất không xác định nói, “Tôi... Thành thạo sẽ nghĩ, bà ấy bây giờ thế nào rồi? A, ý tôi không phải muốn đi tìm bà, từ sớm đã không còn nghĩ đến chuyện đó, chỉ đơn thuần bị lòng hiếu kỳ quấy phá mà thôi.”

Hắn vừa nói vừa tự nghi hoặc chính mình, cuối cùng lắc lắc đầu, “Tôi cũng không biết tôi đang nói cái gì nữa.”

Đan Hải Minh lắng lắng nghe, trên mặt cậu chợt lóe lên một tia bối rối hiếm thấy, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, bộ dáng không biểu tình, “Hiểu rồi. Mấy ngày trước, trong lễ đính hôn của Đan Hải Hồng, tôi gặp được một người phụ nữ, tên là Trần Đình.”

Cảm giác đầu tiên của Tiêu Ninh chính là không thể tin nổi, hắn một mặt “Cậu nói thật sao?” Nghiêng đầu nhìn Đan Hải Minh, “Tại sao a? Danh tự rất phổ biến mà.”

“Đúng vậy. Nhưng bà ấy đem tới cho tôi cảm giác rất giống anh.” Đan Hải Minh nói một cách đơn giản, “Hơn nữa bà là người C thị, đã từng ly một lần, chồng trước tên là Tiêu Lập Thân.”

Ngô Di giao tiếp khá rộng rãi, mà tư liệu Trần Đình cũng không phải bí mật quốc gia gì, chỉ cần tìm người điều tra một chút là có kết quả ngay.

Trần Đình là người C thị, hai mươi năm trước rời khỏi nơi đó, trước khi rời đi vài tháng đã ly hôn. Bà có lẽ là một người rất có chủ kiến, cũng không chờ tiếp tục sống trong nước, mục đích rõ ràng dứt khoát ra nước ngoài, sau đó gặp phải Triệu Nho Văn.

Thậm chí ngay cả tên chồng của bà cũng tra ra được.

Đan Hải Minh lúc trước chưa từng ngờ tới, cũng không quan tâm cha của Tiêu Ninh tên gì, nhưng chuyện này quá mức trùng hợp, hơn nữa còn đủ để chứng minh tất cả không chỉ là trùng hợp.

Tiêu Ninh lúc này mới chân chính ngỡ ngàng cả người.

Trong đầu thật giống như có ai đó ra sức dùng muối, mãnh liệt khuấy trộn suy nghĩ, cơ hồ bắt đầu cảm thấy đau, hần nháy mắt cắn chặt răng, sắc mặt lộ ra chút dao động, cũng may khắc chế kịp lúc, chỉ còn cơ mặt là có chút cứng nhắc không dễ phát hiện mà thôi, “Tiêu... Lập Thân?”

Đan Hải Minh khẳng định, xóa đi sự nghi vấn trong đôi mắt của hắn, “Tiêu Lập Thân.”

“Còn...” Trong mắt Tiêu Ninh hiện lên hình ảnh Đan Hải Minh bình tĩnh nghiêm túc, bất kể là trước đây, thời điểm chỉ mới trở nên thân thiết một chút, hay là sau này khi chính bản thân mình chủ động gọi lên một đoạn quá khứ cho cậu, thậm chí ngay cả khi nói chuyện với Tiêu Tổ Linh xong. Hai người bọn họ, từ xa lạ biến thành bạn bè, rồi trở thành người yêu của nhau, người này chưa từng hỏi qua chuyện quá khứ của cha mẹ mình, mà từ đầu tới cuối, chính mình chỉ ở trước mặt cậu, đề cập đến cái tên Trần Đình một lần duy nhất.

Nếu không phải vì đối với những chuyện của mình quan tâm ghi nhớ vô cùng kỹ càng, thì ai sẽ lại đi nhớ một cái tên bình thường như thế? Tiêu Ninh trong lòng khẽ run, những suy nghĩ này cùng với những lời nói ban nãy mang đến không ít lực trùng kích, chỉ còn lại cảm giác vô lực kéo dài không ngừng nghỉ, “Cũng thật là... Chuyện này khiến người ta không biết nói cái gì cho phải.”

Hắn lén lút hít thở sâu mấy lần, thế nhưng lời nói ra lại quá mức bình tĩnh, còn dư lực cười cười, “Quá khoa trương đi, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được.”

Không để ý tới hắn đang giả vờ cảm khái, Đan Hải Minh hỏi, “Anh nghĩ thế nào.”

Tiêu Ninh hai tay nắm lấy nhau, rừ tầm mắt xuống, biết rõ còn hỏi, “Cái gì mà nghĩ thế nào?”

Đan Hải Minh dứt khoát nói thẳng, “Có gặp hay không.”

“Bà ấy...” Tiêu Ninh bị hỏi đột ngột đến nỗi có chút bối rối buồn bực, có một tia kích động muốn Đan Hải Minh đừng tiếp tục xoắn xuýt mãi về đề tài này nữa, “Bà ấy và Đan gia rất thân sao? ừm, không phải tôi đang chất vấn cậu, chỉ là...”

“Bà ta và chồng hiện tại có thể sẽ gia nhập Nhật Hoa và cùng Phi Vũ hợp tác vài hạng mục trong nước, cho nên gần đây bà ta và mẹ tôi lui tới cũng nhiều.” Tình huống như thế cũng là nhờ Ngô Di hỏi thăm rồi tiến hành, hạng mục này rất nhiều công ty đều thêm nhỏ dãi, xa xa không đáng để Ngô Di tạo quan hệ xã hội, đương nhiên, điểm này Đan Hải Minh sẽ không nhắc lại.

Chồng hiện tại.

Tiêu Ninh không biết bỏ ra bao nhiêu sức lực mới khống chế được biểu tình, “Bà ấy kết hôn rồi sao? Cũng phải, đã qua nhiều năm như vậy, cũng không thể chỉ sống một mình. Vậy, bà ấy, tôi là muốn nói, bà ấy, ừm, cái kia.”

Hắn cũng không rõ ràng rốt cuộc mình đang nói lấp cái gì.

Dường như hiểu được cảm giác trong lòng, Đan Hải Minh nhanh chóng trả lời vấn đề của hắn, “Chồng của bà ấy trước đó đã có một cô con gái, cùng bà không có con.”

“Là như thế sao...” Biết được tin này, Tiêu Ninh cũng không có bất kỳ cảm giác cao hứng nào, hắn vì mình thờ ơ không động lòng cảm thấy rất an tâm, nhưng đồng thời cũng không biết giữa hai hàng lông mày của chính mình có bao nhiêu gãy dựa.

Hắn vẫn còn đang yên lặng, cổ đột nhiên bị ôm chặt lấy, thân thể trước mặt nhẹ nhàng đẩy nghiêng, giữa chân mày cảm thấy một trận âm áp ứ đọng. Hôn như vậy luôn có loại ôn nhu chí cực, vô pháp truyền lời, dường như chịu đựng một mưa rào tâm tã, trên đầu đột nhiên xuất hiện ô dù, cả người như mất hẳn trọng lượng, quần thất dần xuống hai bàn chân, chạm đến từng cụm từng cụm cỏ dại, vô cùng chân thật, cõi lòng cũng trở nên tràn đầy bình tĩnh.

Tiêu Ninh hơi nhắm mắt, cảm kích thở phào một hơi.

Thời điểm Đan Hải Minh lui về phía sau, nhưng không buông tay ra, gần như cường ngạnh nói, “Muốn gặp thì gặp, không muốn gặp thì không gặp, có gì khó khăn đâu chứ.”

Yên tĩnh hồi lâu, Tiêu Ninh mới nói, “Không cần cố ý đi gặp, bất quá cũng không cần thiết phải cố ý né tránh bà.”

Sau khi nhận được tin tức này đây là lần đầu tiên hắn thật tâm nở nụ cười, “Đã lâu như vậy rồi, bỗng nhiên gặp mặt tôi và bà ấy đều sẽ không quen. Tôi cảm thấy, tốt nhất là từ duyên đi.”

Hắn không đề cập tới việc lần trước Trần Đình gọi điện thoại cho Tiêu Tổ Linh hỏi thăm tình hình, ai biết nó xuất phát từ nguyên nhân gì chứ? Là vì tìm hắn hay là vì né tránh hắn? Cho nên Trần Đình không nên biết đến hắn tốt nhất rồi, kiểu quy kiểu, lộ quy lộ (*), chuyện gì cũng sẽ không thay đổi, nếu như Trần Đình biết hắn. . .

Tiêu Ninh muốn cũng không muốn nghĩ nữa.

(*)桥归桥路归路 một câu thành ngữ, tiếng lóng địa phương thường dùng, chỉ hai sự việc riêng biệt, không liên quan tới nhau

. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Đùa Giỡn [Bắt Sâu Bọ]

Diệp Tử Hân và Đan Hải Hồng từ đó đi đâu cũng có nhau, Tiêu Ninh mỗi lần cùng Đan Hải Minh trở về nhà đều sẽ đụng phải cô. Cô đối người nhà họ Đan không còn là lạnh nhạt như khoảng thời gian trước đây nữa, vừa nói vừa cười, dường như trở lại ngày xưa, cùng anh em nhà họ Đan lớn lên thật sự là bạn tốt.

Ngoại trừ Tiêu Ninh.

Cô coi thường xem nhẹ, không đếm xỉa rất khéo léo, đến nỗi cho dù tất cả mọi người đều phát hiện cũng sẽ không ngay trước mặt biểu lộ vẻ khó chịu, điểm này cũng may mà Tiêu có mắt nhìn người, chắc chắn sẽ không tự mình đến gần tìm mất mặt.

Đặc biệt là Diệp Tử Hân bây giờ rất thích những hời ức năm xưa, không cần nói Tiêu Ninh không muốn nói chen vào, cho dù muốn nói chen vào cũng không thể nào nói gì được.

“Các anh có còn nhớ lần đầu tiên dẫn em đến quán bar kia không? Cũng không biết quán bar đó hiện tại còn không nữa, trong đó có một người pha chế cocktail vô cùng ngon nha.” Diệp Tử Hân mặc một bộ đồ bơi dựa vào bên cạnh bàn thức ăn mang đậm phong cách Tây Âu, làn da dưới ánh nắng sáng lên rực rỡ

Nơi này là biệt thự ở vùng ngoại ô của Đan gia, đương nhiên so với những ngôi nhà trong thành phố phải lớn hơn rất nhiều, bốn người bọn họ ngồi dưới bóng cây trong hoa viên, bên cạnh là một bể bơi gọn sóng lăn tăn, hiển nhiên đã được lau dọn quét tước vô cùng cẩn thận, dòng nước trong suốt.

Tiêu Ninh không biết bơi, cũng không thay quần bơi, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng cộc tay và quần dài bình thường, yên lặng làm tốt chức vụ của người lắng nghe.

“Nào biết rằng em lại yếu như vậy, mới một ly mà đã say rồi, còn đòi uống thêm nữa.” Khóe miệng Đan Hải Hồng tràn đầy ý cười, khuôn mặt anh tuấn đáng vẻ ôn nhu hiếm có cô gái nào không động tâm. Bất quá Diệp Tử Hân không biết có phải vì thói quen hay không, giao hai tay lại chống đỡ cằm, dùng miệng ngậm ống hút rồi uống nước dừa hân, tự nhiên sinh ra vài phần hoạt bát mà ngày thường khó gặp, “Em nhớ là trình độ bình luận về rượu của em rất tốt, đúng không, Hải Minh?”

Đan Hải Minh không xuống nước, liền trực tiếp mặc lên chiếc áo ngắn dệt kim hồ cỏ, bị cô hỏi, trên mặt dường như có chút buông lỏng, tâm tình tốt cười cười, “Em nói xem?”

“Vậy tối nay phải đi một lần thôi.” Diệp Tử Hân quay đầu hướng Đan Hải Hồng lộ ra khuôn mặt tươi cười khả ái, “Có được hay không?”

Đan Hải Hồng cung chiêu nhìn cô, “Được.”

“Mọi người cùng nhau đi mà.” Diệp Tử Hân cười híp mắt nói, “Tốt, cứ vui vẻ quyết định như vậy đi.”

Đan Hải Minh lại hỏi Tiêu Ninh, “Muốn đi?”

Nụ cười Diệp Tử Hân thoáng chốc cứng nhắc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, khôi phục thành bộ dáng cười nhạt, quay đầu lẳng lẳng nhìn Tiêu Ninh.

Đan Hải Hồng nói, “Rượu kia do là hội viên chế biến, trang trí vô cùng thẩm mỹ, rượu đỏ cũng rất ngon, Tiêu Ninh đi xem xem?”

“Được rồi.” Tiêu Ninh cũng không nhiều lời, cười đáp ứng, “Nhưng tôi không thể uống rượu được.”

Đan Hải Minh nhàn nhạt nói, “Anh thành thật uống nước trái cây đi.”

Đan Hải Hồng hợp tình hình nở nụ cười, Diệp Từ Hân cũng mỉm môi nhếch lên khoe miệng, tạm thời cũng tính là cười. Nếu người khác nhìn vào, một bàn này thật sự hòa thuận vui vẻ.

Tiêu Ninh trong lòng mệt mỏi.

Nói thật hẳn đối với tình huống như vậy cực kỳ không thích, trong lòng hẳn luôn cảm thấy nên tránh xa Đan Hải Hồng và người chị dâu kính trọng nhưng không thể gần gũi này. Thế nhưng dù sao hẳn cũng coi như... là một phần tử của Đan gia, có một số việc nếu Đan Hải Minh và Ngô Di đều phải làm, coi như cấp cho Ngô Di và Đan Hải Minh mặt mũi, hẳn phải tập thích ứng với những loại ứng phó đó.

Hơn nữa theo như Tiêu Ninh quan sát, Đan Hải Minh đối với Diệp Từ Hân khoan dung độ lượng cũng vượt qua những người khác, cho dù nói thế nào đi nữa, đối phương nhưng là người bạn gái thanh mai trúc mã mà.

Chỉ bằng điều này, Tiêu Ninh có thể đối với Diệp Từ Hân đặc biệt hơn, chung quy chỉ là tâm tình con gái, cùng cô tính toán làm gì.

“Nhận điện thoại.” Điện thoại Đan Hải Hồng để ở trên bàn chấn động, anh ta và Đan Hải Minh không giống nhau, hợp đồng làm ăn rất coi trọng, cầm điện thoại đứng lên, đi tới nơi xa xa tiếp máy.

Diệp Từ Hân uống nước dưa hấu, âm thanh bắt nhả cả ống hút vang lên giữa không gian, cô dường như cảm thấy chơi vui, liên tục mỗ ống hút.

Đan Hải Minh vươn tay rút đi ống hút trong miệng cô, “Được rồi a.”

Ly nước dưa hấu trên bàn kia đã là thấy đầy, bởi vì bốn người đều không thích bị người khác quấy rầy, nên bốn phía cũng không có ai hầu hạ, đều lưu lại ở trong phòng. Tiêu Ninh vừa đứng dậy vừa nói, “Tôi đi rót thêm.”

Đan Hải Minh nhanh hơn hẳn, cầm lên bình thủy tinh đi vào trong nhà.

Diệp Từ Hân chống đỡ cằm, nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng của cậu biến mất sau lớp cửa kính, tè nhật đá đá cẳng chân, cũng lười nhìn Tiêu Ninh, đứng lên, chậm rãi lại bên bể bơi, xem bộ dáng hẳn là muốn xuống nước.

Tiêu Ninh chính mình không biết chủ động cùng nữ hài tử này tiếp lời, bất quá Diệp Từ Hân lại vô cùng kinh ngạc nhìn mặt nước hỏi, “Đó là vật gì a?”

Xung quanh không có một bóng người, lời này phát ra là dành cho ai cũng quá rõ ràng, Tiêu Ninh không biết có phải cô muốn ra hiệu với mình rằng khoảng cách giữa hai người bọn họ có thể hơi hơi rút ngắn một chút xíu, hay vẫn đơn thuần chỉ là làm bầm lấu bầu, muốn chính mình nhận nói, dựa theo phương châm nhất quán mà Diệp Từ Hân đối xử với chính mình, lại là một hồi tự bôi xấu mà thôi.

Do dự hai giây, Tiêu Ninh cảm thấy so với khiến cô gái này lúng túng, thì chính mình chịu khó xử một phen vẫn hơn, vì vậy hẳn bước đến, “Có thứ gì có ở bên trong không?”

Diệp Từ Hân dùng khoeo mắt liếc mắt nhìn hẳn, không biết đang suy nghĩ gì, một lát sau hiển nhiên ngoài dự tính trả lời, “Không biết, anh tới xem một chút?”

Tiêu Ninh cảm giác hơi hơi vi diệu, không hiểu ra sao lại thêm một chút ngẩn ngơ thụ sùng nhược kinh, đứng bên cạnh cô thoáng thăm dò qua một lần từ trên xuống dưới, rồi hướng về bên trong bể bơi quan sát cẩn thận.

Trong khi hẳn vẫn chưa thấy gì, bên người ngay lập tức chịu một nguồn sức mạnh từ trên vai đẩy xuống, vốn dĩ trọng tâm vẫn đang nghiêng về phía trước đột nhiên không hề phòng bị biến cố, căn bản không thể nào bảo trì được cân bằng, Tiêu Ninh liên tục tiếp ngã vào bể bơi xanh lam sâu thẳm.

Tất cả phát sinh quá nhanh, vệt trên cạn rơi vào nước (*), Tiêu Ninh lúc này liền bắt giác nuốt vài ngụm nước đầy mùi chất tẩy hồ bơi, hẳn cái gì cũng không kịp suy nghĩ, dường như làn nước ngập đầu cũng áp suất trong nước không ngừng tạo thành áp lực to lớn, làm cho hẳn không thể kiềm chế nỗi sợ hoảng sợ đang mãnh liệt dâng lên, tứ chi gãy dựa lung tung, một khắc kia hẳn thật sự buồn cười mà tuyệt vọng, cho rằng mình sẽ cứ như vậy chết đuối. Nhưng đến khi hẳn không thể chịu đựng nổi nữa muốn tắt thở, lại có người kéo hẳn qua, dứt khoát đem hẳn ôm lên mặt nước.

(*) chỉ người không biết bơi rơi vào nước

Cuối cùng cũng trở về với đất liền, Tiêu Ninh ngay lập tức lăn qua nằm úp sấp kịch liệt ho khan, trong đầu hẳn căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, mãi đến tận khi người vẫn luôn nửa ngồi nửa quỳ ở bên cạnh hẳn, thay hẳn kiểm tra toàn thân và xoa bóp chân trái bị chuột rút đột nhiên mở miệng, “Cô bị thần kinh à!”

Đan Hải Minh ngày thường biểu hiện, nói chuyện rất êm tai, giọng điệu thông dong bình tĩnh, nói khó nghe hơn một chút chính là không coi ai ra gì, phân phó cũng tốt trào phúng cũng tốt, thanh tuyến đều là nhàn nhạt, nhưng luôn tự nhiên sinh ra khí thế hơn người. Đây là lần đầu tiên Tiêu Ninh nghe thấy cậu mất bình tĩnh, cất cao giọng rống người khác.

Hắn kinh ngạc đến độ quên mất ho khan.

Diệp Từ Hân đáp, “Em chỉ muốn đùa với anh ấy một chút.”

Đan Hải Minh không rống lên nữa, âm điệu thẳng tắp ngã xuống, trầm sâu như đồng băng, “Anh ấy không biết bơi, cô đem anh ấy đẩy mạnh xuống hồ

nước sâu hơn ba mét, cô dám nói với tôi đây là đùa giỡn?”

Tiêu Ninh lúc này mới phản ứng được, hấn vừa nãy là bị Diệp Từ Hân đẩy xuống nước?

... Đùa kiểu gì thế a, đang đóng phim truyền hình?

Chỉ là một người dân bình thường, đối mặt chuyện như vậy thật sự làm Tiêu Ninh sâu sắc bay lên một luồng cảm giác không chân thật, đẩy người xuống nước và vân vân... Rất sinh hoạt hóa nha.

Diệp Từ Hân hỏi ngược lại, “Anh đang nói cái gì vậy a, em thực sự không nghĩ muốn làm gì với anh ta hết, bể bơi nhỏ như vậy, anh ta chỉ cần một ít thời gian là có thể tìm thấy đường nổi lên mặt nước, hơn nữa, ban ngày ban mặt, trong nhà tất cả đều là người, cho dù có cái vạn nhất, cũng sẽ lập tức có người chạy tới thôi.”

Tiêu Ninh một thân ướt đầm dề, dĩ nhiên cảm thấy cô nói rất có đạo lý, Diệp Từ Hân khoảng chừng quá thật cũng chỉ là muốn chinh mình một chút đi.

“Đây là thế nào?” Động tĩnh lớn như vậy, Đan Hải Hồng không thể không nghe thấy, nhanh chóng thu hồi điện thoại đi tới, đương nhiên vẫn đứng bên cạnh Diệp Từ Hân, anh ta cười hỏi, “Tiêu Ninh bị rơi xuống nước sao?”

Tiêu Ninh một bên kéo lấy cánh tay Đan Hải Minh, cố gắng nâng người dậy, buồn cười nói, “Cùng Diệp tiểu thư đùa giỡn chút.”

“Mọi người thật là...” Đan Hải Hồng không thể làm gì khác hơn, lắc đầu một cái, “May mà bây giờ là mùa hè, không thì sẽ bị cảm, Hải Minh mang Tiêu Ninh đi tắm đi, quần áo của Hải Minh cậu có thể mặc được đúng không, nếu không vừa thì còn có của tôi.”

Đan Hải Minh nâng Tiêu Ninh đứng dậy, trên người cậu cũng ướt đầm, nước trên người nhỏ giọt xuống nền, trên mặt cũng không rõ biểu tình gì, nghiêng đầu cau mày hỏi, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Chính như Diệp Từ Hân từng nói, Tiêu Ninh không thể có chuyện, nhưng có chút kinh hãi, hấn lắc đầu một cái, chỉ muốn mau chóng cân bằng đầu óc lại, “Không có gì, chỉ có chút hoảng sợ mà thôi, tôi đi thay cái quần áo trước, cậu có muốn đi với tôi?”

Đan Hải Minh gật gù đầu, buông lỏng tay. Tiêu Ninh có chút bất ngờ, cứ nghĩ rằng cậu sẽ dẫn đầu đi trước.

Thế nhưng Đan Hải Minh lại dứt khoát bước về phía Đan Hải Hồng cùng Diệp Từ Hân, tổng cộng cũng không tới hai, ba mét, Đan Hải Minh hai bước liền vượt đến trước mặt hai người, chân phải lúc đó liền nâng lên, vượt khỏi yêu cầu độ cao của bước đi, nước chảy mây trôi (nhẹ nhàng, lưu loát), đáp Đan Hải Hồng một cước.

Ba người đều ngán vạn lần không ngờ Đan Hải Minh sẽ đen mặt tiến tới, một cước này của cậu hạ xuống xuất toàn bộ lực tàn nhẫn, Đan Hải Hồng đột nhiên không có thời gian đề phòng, cứ như vậy mà chịu đựng cú đá, anh ta và Diệp Từ Hân vốn dĩ vẫn đứng dựa lưng về phía bể bơi, đau đớn ngã xuống hồ.

Tiêu Ninh cùng Diệp Từ Hân đều tròn mắt há hốc mồm, Đan Hải Hồng không giống Tiêu Ninh, là người biết bơi, rơi vào nước liền lập tức nổi lên, trên mặt pha trộn phần nộ cùng khó có thể tin nổi, “Cậu làm gì?”

Đan Hải Minh đứng một bên bể bơi, nhìn từ trên cao xuống, “Chỉ đùa một chút.”

Nói xong hấn quay đầu xem Diệp Từ Hân, “Chị dâu, buồn cười không?”

Tầm mắt Diệp Từ Hân đỏ rực lên, từ trên người Đan Hải Hồng thu lại rồi đâm thẳng vào Đan Hải Minh, sắc mặt của nàng trắng bệch như gôm sứ, cũng không biết là bởi vì gì.

Tiêu Ninh hắt hơi một cái.

Đan Hải Minh lúc này mới tiến về bên cạnh hấn, đỡ hấn hướng vào trong nhà đi.

Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng tràn đầy nước, cậu vuốt mặt một cái, nhưng dường như trên khuôn mặt ấy chỉ cần một giây sau là lại chảy ra nước lại. Tiêu Ninh cảm thấy có thể từ trên mặt cậu đọc ra hàng chữ “Ông đây mặc kệ”.

Chủ nhân cãi nhau, bọn người làm điều hiểu ánh mắt mà tránh ra. Tiêu Ninh bị Đan Hải Minh cường thế lôi kéo lên lầu, phía sau xuất hiện âm thanh cộc cộc đát đát đuổi tới.

Tiêu Ninh không quay đầu lại cũng biết là ai, trong lòng liên tục thở dài.

“Tại sao phải đối với em như vậy?!” Diệp Từ Hân thất thố la to, cô phảng phất không lo được nhiều như vậy, “Người em thích vẫn luôn là anh mà! Anh nhìn em gà cho Hải Hồng một chút cảm giác đều không có sao?”

Giọng nói nàng mang theo thanh âm khóc nức nở, cực kỳ đáng thương.

Đan Hải Minh một tay lôi kéo cánh tay Tiêu Ninh, quay đầu lại nói, “Từ Hân, cái gì nên nói tôi đã nói qua rồi, tôi không muốn nhắc lại lần nữa. Em biến thành như bây giờ tôi thật đáng tiếc, bất quá, chúng ta thật sự không còn là những đứa nhỏ như trước kia, tôi cũng không nên dùng những ấn tượng trước

kia mà yêu cầu em.”

Cường độ đả kích của những lời này vượt qua sức chịu đựng của con gái, Diệp Tử Hân che miệng lại, khó có thể tin nhìn Đan Hải Minh, “Anh tại sao... Tại sao có thể vì hấn mà nói với em như vậy, em mới không có...”

Tiêu Ninh kỳ quái, người này vẫn luôn như vậy, lẽ nào cô nhận thức cậu ta lâu như thế mà vẫn không biết?

Bất quá Tiêu Ninh cũng phát hiện được, Đan Hải Minh thật sự rất tức giận, nếu không thì chiếu theo thái độ bình thường cậu đối xử với Diệp Tử Hân, xác thực sẽ không nói ra nặng đến mức đó đâu.

Đan Hải Minh hướng Diệp Tử Hân ở phía sau nhìn một chút, “Buổi tối tự mình các người đi đi, lần sau em và anh trai tôi hẹn hò cũng đừng kéo theo chúng tôi.”

Nói xong tiếp tục lôi kéo Tiêu Ninh lên lầu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Thành Viên Mới

Trong ngôi biệt thự này, Đan Hải Minh cũng có phòng riêng cho mình, bên trong tủ âm tường cũng có quần áo, đều là đồ chỉ mặc qua một lần rồi giặt sạch, sạch sẽ thơm tho xếp lại cẩn thận, cứ như ở trong khách sạn vậy.

Tiêu Ninh chỉ dội một nước rồi đi ra, Đan Hải Minh vừa vặn cũng đã dùng phòng tắm cho khách tắm xong, thay hấn cầm quần áo của chính mình, “Tìm nơi nào ăn cơm đi.”

“Bọn họ đâu?” Tiêu Ninh thay y phục, “Như vậy cũng được sao?”

Đan Hải Minh đáp, “Đói bụng không chờ được bọn họ.”

“Tôi không phải có ý đó... Ý tôi là...” Tiêu Ninh cẩn thận gấp kỹ khăn tắm, đặt lại một bên, “Anh của cậu và cậu... Cậu cứ như vậy cùng anh ta động thủ?”

“Vì bạn trai của mình đánh hấn mà thôi.” Đan Hải Minh ngay cả lông mày đều không thêm nhú, thờ ơ nói, “Hơn nữa còn cùng Tử Hân ồn ào bắt hòa không vui, cảnh tượng này vừa vãn.”

Được rồi... Nguyên lai còn có thể giải thích như vậy, Tiêu Ninh cảm thấy mình không thể nào hiểu nổi ý nghĩ của gia đình này, nói chung thật giống như bọn họ làm cái gì đều là vì? “Vậy Diệp Tử Hân...”

Đan Hải Minh ngồi ở trên giường, hướng hấn ngoác ngoác tay, Tiêu Ninh liền ngậm miệng, ngồi ở bên cạnh hấn.

“Chuyện của cô ấy và anh tôi, chúng ta không quản được.” Đan Hải Minh dường như có chút thổn thức, lập tức sờ sờ mặt hấn, không hài lòng hỏi, “Vì sao không tức giận?”

“Tức giận?” Tiêu Ninh cảm thấy buồn cười, “Tức cái gì mới được?”

Người này đập cũng đã đập, mắng cũng đã mắng, hấn cho dù muốn tức giận cũng không có cơ hội.

Đan Hải Minh thấy hấn thật sự nghiêm túc, không chút nào không cam lòng hay miễn cưỡng, mới lắc đầu nói, “Chỉ lo đăng một chút liên gặp chuyện, anh mới chín tuổi sao?”

“Nói cái gì đó.” Tiêu Ninh nghe lời cậu nói như vậy không ngừng cười to, chuyện này cũng quá khoa trương đi, hấn nơi nào có thể khiến người ta không yên lòng chứ? “Có ai tự dung lại đi đề phòng chuyện đó đâu.”

Đan Hải Minh không tỏ rõ ý kiến, kéo tay của hấn đứng lên, “Ăn cái gì?”

“Cầm Cốc đi.” Tiêu Ninh rất thích đến Cầm Cốc ăn cơm, ngoại trừ nơi đó hàng đẹp giá rẻ rất phù hợp nếp sống ở ngoài của hấn, cùng Đan Hải Minh ở nơi đó dùng cơm lúc nào cũng làm cho hấn cảm thấy vô cùng thoải mái sung sướng, “Có muốn gọi cô đến hay không? Cô và chú đã ăn cơm ở nhà chưa?”

Người trẻ tuổi tự hội, các trưởng bối chắc không đến tham gia trò vui.

“Tôi hỏi một chút.” Đan Hải Minh lấy ra điện thoại di động gọi cho Ngô Di, cuối cùng biểu tình vì điện thoại tắt máy, “Mẹ có chút việc.”

“Như vậy a, vậy lần sau đi.” Tiêu Ninh vốn không suy nghĩ nhiều, thế nhưng Đan Hải Minh vẫn nói ra, “Trần Đình hẹn nàng đi thăm mỹ viện, lát nữa muốn cùng nhau ăn cơm.”

Tiêu Ninh nhất thời không biết nói gì cho phải, nửa ngày mới bắt đầu cười cười, “Được rồi, vậy chúng ta trực tiếp đi luôn?”

Thấy hắn không tiếp tục thảo luận về đề tài này, Đan Hải Minh cũng tự nhiên xem chuyện của Trần Đình như râu ria, thả lại điện thoại di động liền nắm tay của hắn ra cửa.

*

Sau sự kiện bể bơi lần trước, số lần Tiêu Ninh cùng Diệp Tử Hân gặp mặt thẳng tắp giảm xuống, không phải hắn muốn cùng cô gái này tính toán, mà hơn nữa là có thể bên phía Diệp Tử Hân cùng Đan Hải Hồng phát sinh biến hóa, dù sao thời gian Diệp Tử Hân xuất hiện ở Đan gia ít đi đáng kể.

Bất quá nghe Đan Hải Minh nói hôn kỳ là được định rồi, là ngày quốc khánh, ngay cả địa điểm cho tuần trăng mật cũng đã chọn xong, sẽ đi Hy Lạp. Hai người kia nhìn qua cũng rất thuận lợi.

Hơn nữa hai nhà Đan – Diệp lại là gia nghiệp lớn, báo chí rầm rộ, giới kinh doanh huyền ảo, còn liên tục nhận được những hợp đồng hợp tác phát triển ở nhiều lĩnh vực khác nhau, hai người có thể nói là bận tới mảy mòi.

Áp lực quá lớn.

Ngô Di vẫn duy trì đáng vẻ kia, xem như chuyện gì cũng không biết, ai ai cũng tỏ vẻ người một nhà thân thiết gần gũi. Nếu nói tới bản lĩnh, Tiêu Ninh thật sự vô cùng bội phục.

Hơn nữa Ngô Di đương nhiên biết quan hệ giữa Trần Đình và hắn, nhưng ngay trước mặt mọi người chưa bao giờ có bất kỳ hành động ám chỉ công khai nào, vừa sẵn sàng vừa biết chuyện gì nên làm chuyện gì nên tránh, không hổ danh Đan phu nhân.

Đại sự nhà Đan gia Tiêu Ninh bận tâm không được, đây là phạm vi của người ngoài, mà cho dù hắn muốn lo thì bên nhà Lô gia vẫn còn chuyện. Thời điểm Tiêu Ninh gọi điện thoại cho Trần Thục Vân rõ ràng cảm nhận được đối phương lúng túng không biết nói gì, mà Trần Thục Vân cũng không còn hỏi thăm hắn về sinh hoạt của Lô Nham, Tiêu Ninh hiểu được, con trai họ lui tới với người đồng tính luyến ái là chuyện khiến gia đình truyền thống như Lô gia vô cùng lo lắng.

Tiêu Ninh không sợ tự mình bôi xấu mình, nhưng chỉ sợ làm Trần Thục Vân cảm thấy lúng túng, cho nên cú điện thoại này tạm thời không thực hiện nữa, ngược lại đành phải gọi cho Lô Nham, nhắc nhở y hỏi Lô An Quốc một chút về thuốc Đông y đã dùng hết chưa, món tráng miệng lần trước mang về hai vị tưởng bối có thích ăn không, nếu có thì sẽ mua thêm gửi về.

“Biết rồi biết rồi.” Lô Nham gần đây giọng điệu luôn buồn bã ỉu xiu, cũng là một bộ thái độ tôi đây không có hứng thú trò chuyện với cậu, “Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy trước.”

Tình cảm nhiều năm như vậy đột nhiên cứ như vậy nhạt dần đi, Tiêu Ninh không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ và khó chịu.

Nhưng chuyện này nếu như thật sự muốn chọn một trong hai, thì tình hình bây giờ tuyệt đối không thể tránh khỏi, hắn nếu không thể theo ý Lô Nham chia tay với Đan Hải Minh, càng không thể đi gieo vạ hẹn hò với cô gái khác, vậy thì không có cách nào yêu cầu Lô Nham thay hắn nói dối được.

Như vậy cũng tốt? Giải quyết dứt khoát tất cả mọi chuyện trong khoảng thời gian này, nói không chừng qua mấy năm nữa, bọn họ cũng không sẽ phản ứng lớn như thế nữa.

Tiêu Ninh chỉ có thể tự an ủi chính mình.

Tiện tay đem điện thoại đặt lên bàn, hắn đứng dậy đi đổi cát cho mèo, Tiểu Hắc lập tức nhảy đến nơi hắn vừa ngồi qua, chờ đến khi Tiêu Ninh đi ra liền thấy nó đã thoải mái cuộn thành một đoàn.

Nó không thích ngủ trong ổ mèo cao cấp kia, mà chỉ thích quán sát bên Tiêu Ninh. Tiêu Ninh cũng không hạn chế nó, thấy nó yên yên ổn ổn nằm, tự giác ngồi bên cạnh nó.

Cửa phòng mở, Tiêu Ninh theo thói quen nhìn ra, “Trở về... Đây là cái gì?!”

Một cái bóng hình màu ào ào chạy vào, Tiêu Ninh sợ đến mức nhảy cẫng lên, một người một mèo phản ứng chưa từng đồng tâm nhất trí đến vậy, Tiểu Hắc đang trước vừa như bị uy hiếp vừa như hoảng sợ, thảm thiết rống meo một tiếng, lấy tốc độ sét đánh cụp tai chạy thực mạng trở về giá bò cho mèo, leo lên tường cao nhất.

Tiêu Ninh cũng muốn tìm một chỗ để nhảy lên, con chó này là từ đâu chạy tới a??!!

Thân là loài động vật vì chủ, kim mao (*) vô cùng nhiệt tình, ngoắt ngoắt cái đuôi muốn chạy tới thân cận hắn, tất cả mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, Tiêu Ninh sa sầm mặt mũi, mang dép chạt vật lui về phía sau, kim mao cho là hắn đang cùng mình chơi đùa, lè lưỡi ha ha thờ dốc đuôi theo quấy rầy hắn.

Tiêu Ninh liền cùng con chó lớn này tới tới lui lui vòng quanh ghé sô pha, hần quay đầu lại nhìn Đan Hải Minh đang tỏ vẻ thường thức trò vui, lần đầu tiên tức giận gọi đầy đủ họ tên của cậu, “Đan Hải Minh!”

Đan Hải Minh huyt sáo, “Đường Đường, lại đây.”

Đuôi Đường Đường nhanh chóng lay động, quay đầu mừng rỡ chạy nhào về phía Đan Hải Minh, đứng bên chân cậu cọ tới cọ lui, ngửa đầu hết muốn xoa xoa cổ, lại muốn vuốt lông.

Tiêu Ninh bị kinh hãi không nhỏ, đứng phía sau lưng ghé sô pha sau sợ hãi không thôi hỏi, “Tại sao bỗng dưng có con chó? Cậu rốt cuộc đem về từ nơi nào?”

“À, là từ một người bạn của Vương Hoa.” Đan Hải Minh bất dĩ vì nhiên trả lời, “Vợ hần không thích chó, sau khi kết hôn không nuôi được nữa, muốn cho Vương Hoa.”

“Vậy tại sao nó lại xuất hiện ở đây?” Tiêu Ninh hoàn toàn sụp đổ hỏi, “Vương ca đâu?”

“Vương Hoa nuôi nó được mấy ngày, thế nhưng Nhã Đình hình như dị ứng với lông chó.” Đan Hải Minh nhún nhún vai, ngồi chồm hồm xuống nhu nhu cổ Đường Đường, hình ảnh kia thoạt nhìn cực kỳ hài hòa. Tiêu Ninh cùng Tiểu Hắc đều nâng cao cảnh giác nhìn bọn cậu chăm chăm, “Đây là ý gì, mang về nuôi mấy ngày?”

“Đường Đường rất ngoan.” Đan Hải Minh đứng thẳng dậy, “Anh không cần sợ như vậy mà.”

Thấy cậu dẫn chó đi về phía sô pha, Tiêu Ninh lui về sau một bước, nghiêm túc nói, “Đừng tới đây.”

Đan Hải Minh đương nhiên sẽ không để ý đến hần, dứt khoát vòng qua ghé sô pha tóm người, Đường Đường có lẽ nhận ra được thái độ của người này với chính mình, chỉ đứng ở xa xa không tiến tới gần.

Tiêu Ninh bị cậu tóm lấy hai tay, cố gắng bình tĩnh nói chuyện, “Nuôi ở bên nhà cậu.”

“Những lúc tôi có việc, anh hãy đến chăm sóc nó một chút, cho dù là việc nuôi nấng, không chỉ cứ ăn thôi là xong, nếu không chó sẽ nhanh chóng bị bệnh trầm cảm, không bằng ngay từ đầu mang nó đến trạm động vật cho rồi.” Đan Hải Minh tiếp tục lôi kéo cánh tay của hần, quay đầu lại kêu, “Đường Đường.”

Đường Đường vẫn còn ngây ngô không biết vận mệnh bi thảm của mình sắp tới, đuôi dựng đứng, vui vẻ chạy lại. Trong nháy mắt kia, Tiêu Ninh thật sự cảm thấy tóc gáy dựng thẳng, luôn cảm thấy vom niệng đang há hốc của con chó sau mấy giây sau nữa sẽ lập tức găm trên người mình.

Đan Hải Minh lôi tay của hần, “Ngồi xuống.”

Tiêu Ninh vừa khấn trương vừa nghi ngờ nhìn cậu, dùng đôi mắt hỏi, ngồi nơi nào?

Nhìn dáng vẻ kia của hần, Đan Hải Minh không kiềm chế nổi, cười thành tiếng, “Không phải anh.”

Ở bên cạnh, Đường Đường đã sớm nghe lời đặt mông ngồi xổm ở trước mặt bọn họ, ngay cả Tiêu Ninh đều cảm thấy con chó này thật sự được dạy bảo hay lắm. Nhưng mà Đan Hải Minh được voi đòi tiên lôi kéo tay của hần, đưa đến trước mặt Đường Đường, chút hiếu kỳ cùng than thở của Tiêu Ninh lập tức bị ép xuống, “Chờ một chút! Buông tay!”

Đáng tiếc hần ngoài mạnh trong yếu, đối Đan Hải Minh mà nói không có chút ý nghĩa nào, tay của hần bị nắm, eo cũng bị ôm chầm lấy, muốn trốn cũng không có cách nào trốn được, muốn lui cũng không cách nào lui, khí lực không thể nào sánh nổi Đan Hải Minh, chỉ có thể trơ mắt nhìn tay mình bị đưa tới trước mặt kim mao.

Đường Đường vốn dĩ đang ngoeozo cở xem hai nhân loại ôm nhau, nhìn thấy một cánh tay hiện ra trước mặt mình, lập tức cao hứng duỗi ra móng vuốt đặt lên trên, đuôi cũng điên cuồng lay động như muốn gây đến nơi.

“Nhìn xem, không có chuyện gì.” So với sức mạnh trên tay hoàn toàn khác nhau, âm thanh Đan Hải Minh nhẹ nhàng thanh bạch, âm cuối người trẻ tuổi đè xuống thật thấp, dường như quán thêm vài tia ôn nhu hồng người, ý tứ hàm xúc. Lực chú ý của Tiêu Ninh từ đầu đến cuối đều bị cậu hấp dẫn, thiếu chút nữa quên mất trong tay còn nắm móng vuốt một con chó, nắm cũng không tốt, thả cũng không xong, nét mặt đều ửng đỏ cả lên, “Tôi biết rồi...”

Hần cúi đầu nhìn về phía con chó kim mao điệu ngoan mặc cho chính mình nắm lấy móng vuốt, không khỏi nghĩ, nếu Đan Hải Minh đã mang về, chắc cũng muốn nuôi đi...

Tiêu Ninh buông lỏng tay ra, thở dài thỏa hiệp, “Nuôi ở bên nhà cậu.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Có Gặp Hay Không .

Nói thì nói như thế, nhưng kim mao thân là loài chó thích quần quýt người, tự nhiên lúc nào cũng ngồi bên cạnh chờ đợi. Thời gian làm việc của Đan Hải Minh lại không cố định như Tiêu Ninh, thỉnh thoảng còn phải gặp mặt xã giao đôi chút, hơn nữa, lĩnh vực làm du lịch ở ngoại ô thành phố đang trong ở giai đoạn quan trọng, Đan Hải Minh càng cần phải đi đi về về thường xuyên hơn.

Một mèo một chó, hiển nhiên đều rơi hết lên trên đầu Tiêu Ninh.

Cùng một con chó lớn sống chung, Tiêu Ninh tuy rằng không còn như ngày đầu tiên, không kịp chuẩn bị tư tưởng đột nhiên bị dọa cho hoảng sợ, nhưng dù sao bây giờ cũng vẫn còn chút khấn trương, nếu như Đan Hải Minh có ở đây thì tình huống còn có thể tốt hơn một chút, nhưng nếu như giao Đường Đường cho hắn, hắn liền cảm thấy căn nhà trọ này bỗng nhiên nhỏ đi rất nhiều, ngay cả chỉ một khoảng cách nhỏ cũng không muốn tới gần Đường Đường.

Khả năng thích ứng với loài động vật dễ làm động lòng người này luôn rất mạnh mẽ, một lần hai lần, ba lần bốn lần, tâm tư sợ hãi cũng sẽ chán chường mệt mỏi dần, hơn nữa Đường Đường thật sự vừa nghe lại vừa thông minh, chuyện gì cũng ngoan ngoãn nghe theo sự dạy dỗ, sẽ không đại tiện hay tiểu tiện lung tung, sẽ không cắn loạn đồ vật, trước khi chủ nhân ra ngoài đều sẽ tự mình ngậm dây thừng cho chó lại, muốn có bao nhiêu ngoan hiền có bấy nhiêu ngoan, đừng nói đến chuyện có hại người hay không, cho dù bị móng vuốt Tiểu Hắc cào một đường trên mặt cũng sẽ không sửa.

Ngay cả kiểu người vốn dĩ không yêu thích chó như Tiêu Ninh cũng không thể tìm được điểm nào để than phiền, chó này quả thật vô cùng đáng yêu.

Mà dường như sự khả ái đáng yêu của Đường Đường không chỉ dừng lại ở một mình hắn, thời điểm mỗi lần dẫn chó ra ngoài đi dạo, Đường Đường luôn được đám nữ sinh và trẻ con xung quanh đặc biệt hoan nghênh, vây xem vây xem, chụp ảnh chụp ảnh, cũng không ít người mong chờ thăm dò ý kiến của Tiêu Ninh, “Có thể sờ một chút không ạ?”

Ban đầu Tiêu Ninh cũng có chút do dự, hại hắn mỗi lần ra ngoài tản bộ đều vô cùng lo lắng, làm sao dám để cho người khác tùy tiện chạm vào chó đây? Bất quá số lần ngày một nhiều, lực sát thương từ ánh mắt khát vọng tha thiết của đám nữ sinh cùng bọn trẻ con kia quá lớn, hơn nữa Đường Đường cũng rất thích thân cận con người, lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy, đáng thương ngược mắt lên nhìn hắn, Tiêu Ninh rốt cuộc không nhịn được phê chuẩn, kết quả đương nhiên là ngay cả một lần sự cố đều không có.

Kỳ thực, cũng không có gì ghê gớm cả.

Tiêu Ninh đứng ở một bên nhìn và những người khác vui vẻ nô đùa, tính toán đã đến lúc, kêu một tiếng, con chó to đang say sưa chơi bởi nghe thấy, không chút do dự gấp rút chạy nhanh trở về bên cạnh hắn.

Đường Đường phun ra đầu lưỡi hút khí, cái đuôi lắc lắc vô cùng vui vẻ, Tiêu Ninh cúi người xuống, từ từ vươn tay ra, đặt lên trên đỉnh đầu của con chó vàng mới được nhặt về này, con chó lớn lập tức ngẩng đầu lên, truy tìm lòng bàn tay của hắn, lộ ra bộ dáng vô cùng thỏa mãn.

“Bé ngoan.”

Tiêu Ninh nhỏ giọng nói.

Vết thương trên người hắn bây giờ ngay cả sẹo cũng không còn, tí mẩn hồi tưởng lại, khi đó vết thương cũng không quá sâu, nhưng tuổi tác hắn lại còn quá nhỏ, thời điểm bị một con chó Châu Âu to xác điên cuồng xé nát da thịt, ký ức kinh hoàng ấy đã in sâu trong tâm trí của hắn không thể nào xóa bỏ.

Đúng là... Không có gì ghê gớm.

Tiêu Ninh nho nhỏ thở phào một hơi, tâm tình thế nhưng tốt lên không ít, thật giống như khi còn bé làm bài thi đạt được một trăm điểm, dắt theo Đường Đường bước chân nhẹ nhàng trở về nhà trọ.

Thời điểm hắn xuất môn dẫn chó đi dạo chính là mặc đồ thể thao, chỉ đem theo một chùm chìa khóa, điện thoại di động đặt trên tủ để giày, vừa vào cửa liền theo thói quen kiểm tra.

Một cuộc gọi nhờ từ Trần Thực Văn.

Tiêu Ninh cực kỳ nghi hoặc, nàng tại sao lại gọi điện thoại tới? Chẳng lẽ là Lô Nham gặp chuyện?

Hắn buông ra dây thừng dắt Đường Đường, mặc cho Đường Đường tự mình đi lung tung bị Tiểu Hắc tra tấn, nhìn điện thoại di động trầm ngâm hồi lâu, gọi lại, “Cô ơi, thật có lỗi, vừa nãy con dẫn chó đi dạo, không nhận được điện thoại của người, có chuyện gì không ạ?”

“À, tiểu Ninh...” Trần Thực Văn phảng phất cũng không biết nói thế nào, hơi dừng một chút, “Là như vậy... Người thân của con, là người cô kia, có phải gọi là Tiêu Tố Linh không?”

Tiêu Ninh trong lòng lộ bộ, trái tim nhói lên một cái, “Đúng vậy, có chuyện gì ạ?”

Sau khi nói ra rồi thì cuộc trò chuyện trở nên ít lúng túng hơn, Trần Thực Vân đáp, “Cô ta nói không liên lạc được với con, làm ta giật cả mình, trước đây đều chưa từng gặp qua một lần, đột nhiên cứ như vậy tìm tới cửa. Ta không đem số điện thoại của con nói cho cô ta, muốn trước tiên hỏi con một chút.”

Bà ta muốn làm gì.

Sinh ra mấy phần căm tức, Tiêu Ninh trầm mặc hít thở, “Xin lỗi cô, lại làm phiền mọi người rồi, số điện thoại của bà ta cô gửi cho con đi, con gọi qua hỏi thử.”

Trần Thực Vân ở bên kia do dự chốc lát, “Tiêu Ninh, xảy ra chuyện gì sao?”

Cho dù bởi vì xu hướng tình dục của Tiêu Ninh mà lãnh đạm đi không ít, nhưng sự quan tâm của Trần Thực Vân cũng là thật tâm, Tiêu Ninh ở bên kia đầu dây điện thoại cảm kích cười cười, “Không có chuyện gì đâu ạ, con và bà ấy có đoạn thời gian không liên lạc với nhau, lần trước trở về C thị vội vã gặp mặt một lần, nhưng lại quên trao đổi phương thức liên lạc.”

Trần Thực Vân nửa tin nửa không, bất quá phỏng chừng cũng cảm thấy việc nhà người khác, chính mình không tiện nhúng tay vào, liền đưa số điện thoại cho Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh nhìn số điện thoại xa lạ kia, gọi tới, “Cô, nghe nói người đang tìm con.”

“Tiêu Ninh a!” Tiêu Tổ Linh cười vô cùng nhiệt tình, so với lần chia tay trong không vui lần trước hoàn toàn khác nhau, “Gần đây có thuận lợi hay không a?”

Đối với nàng, Tiêu Ninh thật sự kiên trì khiêm phục, cố gắng nhẫn nại hàn huyên vài câu, rồi lập tức đi thẳng vào vấn đề chính, “Cô tìm con có chuyện gì không?”

“Này, còn có thể có chuyện gì nữa, chính là Trần... Chính là mẹ con, mới gọi điện thoại đến, ta thấy mẹ con cố gắng tìm con rất vội vã. Nói thật, ta cũng người có con cái, nếu như thất lạc không thể gặp lại được, ta nhất định sẽ đau lòng muốn chết a.” Tiêu Tổ Linh sục sùi thỏ thỏ nói, “Ài, khi nào con có con cái thì sẽ hiểu thôi.”

Tiêu Ninh cầm điện thoại di động lắng nghe, nhin không được bật cười, “Con nếu có con cái thì chắc chắn sẽ không đem nó ném đi, mặc kệ sống chết.”

Mặc dù khi hắn nói lời này, khẩu khí không mang theo ý tứ hàm xúc hay giễu cợt, thế nhưng câu nói này cũng đầy đủ “nhát châm kiến huyết” làm Tiêu Tổ Linh nghẹn họng, “Tiêu Ninh, nghe cô nói một câu đi, mẹ con cho dù như thế nào đi nữa thì cũng sinh ra con, cho con bú sữa, con suy nghĩ lại một chút đi, Lập Thân lúc đó đi tù, tính tình mẹ con lại cao ngạo, làm sao có thể chịu được, nàng nhất định rất lý怨 tiếng con.”

(nhát châm kiến huyết: nói trúng tim đen; gãi đúng chỗ ngứa; lời nói sắc bén)

Tiêu Tổ Linh đối với Trần Đình chưa bao giờ nói ra lời tốt đẹp, bây giờ thái độ đột nhiên lại xoay chuyển lớn như vậy, cho dù cố gắng nghĩ không có chuyện gì cũng rất khó. Trí tưởng tượng của Tiêu Ninh không cao, lại rất tục khí, dựa theo tính cách và thái độ làm người của Tiêu Tổ Linh, chỉ có thể liên quan đến phương diện lợi ích tiền tài mà thôi.

Nghĩ đến Trần Đình kia trong miệng Đan Hải Minh, hắn hỏi, “Bà ta muốn tìm con làm gì?”

Tiêu Tổ Linh trách cứ, “Còn có thể thế nào đây? Tìm con trai mình về phải cần có lý do sao? Nói chung trước tiên ta sẽ đọc số điện thoại của cô ta cho con, con nhớ ghi lại.”

Đầu bên kia điện thoại phát ra một ít âm thanh lura thưa, Tiêu Tổ Linh từng chữ từng chữ niệm ra số điện thoại di động.

Tiêu Ninh lặng lẽ nghe, cũng không viết lại.

“Ghi nhớ được chưa a? Ta đọc lại một lần nữa.” Tiêu Tổ Linh sau đó lại nhai thêm một đoạn văn dài nữa, Tiêu Ninh nghe vào trong tai, dĩ nhiên cảm thấy nghe không hiểu gì.

Rõ ràng nửa giờ sau, Tiêu Tổ Linh mới thỏa mãn cúp điện thoại.

Cuộc gọi của nàng vừa mới kết thúc, tiếng chuông mới liền lập tức rú nhau kêu lên, Tiêu Ninh thoáng nhìn, danh tự Lô Nham đột xuất hiện quá gấp gáp. Hắn nhìn ở trong mắt, thẳng tới khi điện thoại di động tự động cắt đứt đều không phản ứng kịp.

Điện thoại di động không buông tha mà vang lên lần thứ hai, Tiêu Ninh mới như bừng tỉnh, nhận, “Này, Lô Nham?”

“Vừa nãy tại sao không tiếp điện thoại của tôi?” Khẩu khí của Lô Nham vẫn mang theo tức giận như thường lệ, “Cô cậu bị thần kinh hả? Tìm cậu làm gì?”

Dựa vào quan hệ thân thiết gần gũi với Tiêu Ninh, Lô Nham đương nhiên so với Trần Thực Vân hiểu nhiều hơn một chút, huống hồ lại là ấn tượng thời thiếu niên, yêu ghét rõ ràng, cho nên thái độ đối với Tiêu Tổ Linh phi thường kém.

Việc này càng nháo càng lớn, Tiêu Ninh từ chối trả lời, “Không có gì...”

“Không cái rắm” Đối với Tiêu Ninh, Lô Nham chưa bao giờ che giấu tật xấu của mình, hòa khí thành thịch, “Bà ta lúc đó đem cậu đuổi ra khỏi nhà, bây giờ lại sục sùi ní non tìm cậu? Nói một chút thôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Ninh ngâm miệng, qua loa có lệ kể chuyện cho Lô Nham

“Ít nói nhảm” Lô Nham khí thế hung hăng hỏi, “Cậu cảm thấy tôi dễ lừa như vậy sao? Tại sao vậy, Tiêu Ninh, thân thiết với Đan Hải Minh rồi thì bắt đầu xem thường tôi?”

“Cậu nói đi nơi nào.” Tiêu Ninh lúc này mới cười khò nói, “Nhưng thật ra thì là tôi... Mẹ tôi nhờ bà ta tìm tôi, không phải chuyện lớn gì.”

Đầu bên kia điện thoại yên tĩnh vài giây, Lô Nham văng tục, “Mấy người đàn bà này đầu óc đều có bệnh sao? Suốt mười mấy năm ngay cả cái bóng đều không thấy, bây giờ trở về, gặp quý chứ gặp, không gặp!”

Tiêu Ninh không nói tiếp nữa, trầm mặc một hồi lâu sau mới đáp, “Lô Nham, cảm ơn cậu, việc này tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Lô Nham hét ầm lên, “Cân nhắc? Còn cần cân nhắc? Tôi nhắc nhở cậu a, Tiêu Ninh, không cho phép cậu đi gặp, bà ta cũng không muốn có con trai, cậu còn muốn người mẹ này làm gì?”

Lời này rơi xuống trong lòng Tiêu Ninh, mang theo từng trận run sợ như nước đá mùa đông dính trên người, mang theo cảm giác tuyệt vọng ngột ngạt như lúc bị nhiễm ma túy, nhưng lập tức liền tỉnh tã chìm xuống, không còn chút vết tích nào nữa.

Lô Nham hậu tri hậu giác phát hiện có chút không thích hợp, chỉ là tính cách kia của y không phải chỉ cần nói thay đổi liền thay đổi, không thể nào bật thốt lên lời xin lỗi được, đành phải nói tiếp, “Được rồi được rồi, ngày mai tôi tới tìm cậu, cần thận trọng lượng chuyện này.”

“Không cần phiền phức như vậy, cũng không phải chuyện gì to tát.” Tiêu Ninh trả lời, “Cậu không cần lo lắng.”

Hắn nói vô cùng nhã nhặn ôn hòa, lời này cũng không kỳ lạ, ít nhất Lô Nham đã nghe Tiêu Ninh nói lời này đến thiên thượng bách biến, hắn căn bản là một người thức thời, không muốn gây thêm phiền toái cho người ta, ban đầu nghe còn cảm giác như quân tử khiêm tốn, hòa đồng, dễ tiếp xúc. Thế nhưng Lô Nham nghe được lâu, liền cũng nghe ra trong những câu nói khước từ kia, luôn ẩn chứa sự do dự bất định, trông trước trông sau, bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi.

Thế nhưng lần này, lần này Lô Nham lại nghe ra được một luồng kiên quyết cố chấp cự tuyệt.

Cảm giác xa lạ này cơ hồ làm Lô Nham kinh hãi, y vừa định lên tiếng lại phải ngậm chặt miệng lại, động tác quá mau, không cẩn thận cắn phải miếng thịt mềm bên trong cổ họng, tê tái.

Tiêu Ninh lại tiếp tục nói, “Tôi cúp trước.”

“Chờ đã.” Máu nóng ùn ắt trên đầu Lô Nham lần dần trở về vị trí cũ, trong miệng cảm thấy rất đau, làm cho y kim lòng không đành, cười khò, “Tiêu Ninh, có lúc tôi thật đang suy nghĩ, có phải tôi thật sự không quen biết cậu không?”

Lời nói này đến quá đột ngột, nhưng không biết tại sao, Tiêu Ninh lại nghe rất rõ ràng, hắn nghiêm túc suy tư một chút, hỏi ngược lại, “Vậy cậu cảm thấy tôi nên làm thế nào?”

Đề tài này bọn họ vốn dĩ chưa từng đàm luận qua, Tiêu Ninh giống như không khí tồn tại trong cuộc sống của Lô Nham, sự tồn tại đó như một dấu ấn, thật giống như cho dù bọn họ có tách ra cũng sẽ không bao giờ rời xa nhau, bất quá, sự thay đổi luôn luôn tồn tại ở khắp nơi, cố tình khiến Lô Nham vẫn chưa từng thấy rõ ràng, bỗng nhiên quay đầu lại, thấy quá nhiều, quá nặng, hùng vĩ đến độ mơ hồ.

Vì vậy Lô Nham cũng bật cười, càng cười âm thanh càng thấp, cuối cùng chỉ còn sót lại vài tia than thở mất mát thất vọng, “Thôi, nói chuyện này làm gì. Tính cách cậu khi nói chuyện tốt như thế, đối đầu với người mẹ kia của cậu nói không chừng sẽ chịu thiệt thòi, mặc kệ như thế nào đi nữa, phải suy nghĩ thật kỹ, đừng mềm tai mềm lòng như vậy. Nếu như cậu muốn đi gặp bà ta, hãy nói với tôi một tiếng a.”

“Hừm, tôi biết rồi.” Lúc này tâm tình Tiêu Ninh hòa hoãn đi không ít, “Cảm ơn cậu.”

Lô Nham không đáp lời, cúp điện thoại.

Tiêu Ninh đứng nửa ngày, đi vào nhà bếp nhìn nồi canh hầm một chút, thuận tiện rót cho mình ly nước nóng, trở về ngồi trên ghế sofa phòng khách ngẩn người. Chờ đến khi Đan Hải Minh trở về, thấy trên khay trà chính là một ly nước trong suốt nguội lạnh, Tiêu Ninh một mình ngồi ở trên ghế sofa lon không biết đang suy nghĩ gì.

Cậu hỏi, “Làm sao vậy?”

Tiêu Ninh trả lời, “Tôi chuẩn bị đi gặp Trần Đình.” Đăng bởi: admin

Chương 55: Tiếp Xúc

Đan Hải Minh thay xong giày đi tới, ngồi ở trên bàn trà đối mặt với hắn, “Lúc nào.”

“Xem lúc nào có thời gian thì đi.” Tiêu Ninh cẩn thận suy nghĩ rồi trả lời, “Tôi thấy có thể bà ấy thật sự muốn tìm tôi, chủ yếu là vì cô tôi bên kia cứ mãi cường điệu, cứ kéo dài như thế mãi cũng không tốt lắm.”

Tiêu Ninh tự giác không đem Trần Đình đề ở trong lòng, nhưng mà sự tình mình không thêm để ý cứ như thế luôn bất thành linh xuất hiện xung quanh, rất dễ khiến người ta tâm loạn, hơn nữa nếu Tiêu Tố Linh biết rõ bản thân mình điện thoại, Trần Đình tự nhiên cũng sẽ biết.

Nói không chừng không bao lâu nữa, Trần Đình sẽ đích thân tìm tới đây.

Thật ra thì có ý gì đây?

Tiêu Ninh không nghĩ ra, hắn đều sắp ba mươi tuổi rồi, sinh lý cũng tốt tâm lý cũng tốt, đã sớm cắt bỏ sữa mẹ (*), từ lâu hắn đã không còn là đứa nhỏ ngày ngày ngóng trông mẹ trở về nữa. Hắn lăn lộn trong xã hội không hơn không kém, công việc vững bước thăng tiến lên trên, đủ nuôi sống chính mình, có một hai người bạn tốt, còn có người yêu tri kỷ, thời khắc nhĩ lập chỉ niên trong tương lai, hết thấy đều chu toàn, vô cùng trọn vẹn.

Sự xuất hiện của Trần Đình thật giống như một vết mực rầy lên hai chữ “trọn vẹn” này, Tiêu Ninh mặc dù không nghĩ sẽ ảnh hưởng đến cái gì, nhưng nếu nhìn tổng thể, không phải chuyện như vậy.

Tiêu Ninh từ trong đáy lòng đã cảm giác mình không có bất kỳ sự kiên trì nào, chính như Đan Hải Minh nói lần trước vậy, hắn sẽ không cố ý đi gặp, cũng sẽ không cố ý lảng tránh.

Bao gồm cả chuyện này?

Đan Hải Minh không lên tiếng, vươn tay nắn nắn gương mặt của hắn, tại thời điểm Tiêu Ninh không nói gì quay đầu lại nhìn sang mới nhanh chóng nghiêng người hôn lên miệng hắn, giữa hai người đọng đầy bầu không khí ôn nhu mà kiều diễm.

Sau đó Đan Hải Minh lên tiếng, “Đói bụng.”

“Vẫn chưa ăn sao?” Tiêu Ninh cũng không chê cậu sát phong cảnh, cau mày hỏi, “Canh hầm chắc cũng được rồi, tôi múc cho cậu một ít.” Trước khi tiến vào nhà bếp lại nói, “Trước tiên đi rửa tay đi.”

Đan Hải Minh sau khi rửa tay xong liền ngồi vào bên cạnh bàn ăn, Đường Đường sung sướng lăn lộn trên nền nhà biểu thị hoan nghênh, rồi chạy quanh ghé tựa, cậu cúi đầu đùa giỡn với nó.

Ngày hôm nay canh Tiêu Ninh hầm chính là xương sườn đậu xanh, thời tiết mùa hè ở A thị rất nóng, Ngô Di từng nói thể chất Đan Hải Minh thiên về nhiệt, Tiêu Ninh cũng rất yêu thích làm một ít canh thuốc mát mẻ. Hắn bung một bát đầy đi ra liền thấy cảnh tượng này, nhíu nhíu mày, “Trước tiên đừng chơi với nó nữa. Đường Đường.”

Hắn hô một tiếng, kim mao tuy rằng đã ngừng động tác, nhưng cũng không chạy lại, chỉ đứng bên cạnh Đan Hải Minh mà nhìn hắn, hiển nhiên trời sinh nhận ra được ai mới là chủ nhân của gia đình này(=))). Đan Hải Minh vỗ vỗ đầu của nó, “Đi tìm Tiểu Hắc đi.”

Đường Đường lúc này mới vẫy đuôi chậm rãi ly khai.

Tiêu Ninh đem canh thuốc đặt xuống trước mặt Đan Hải Minh, không thể làm gì khác hơn là nói, “Đường Đường mới đi tản bộ trở về, cả người rất hôi.”

Đan Hải Minh nghe vậy lông mày hơi hơi vênh lên, rất có khiêu khích nhìn về phía hắn, đồng thời duỗi tay ra lấy thìa múc canh.

Tiêu Ninh nhanh chóng đoạt đi trước cậu, “Tại sao lại không ăn đồ ăn.”

“Trẻ quá rồi nên lười ăn, trực tiếp ăn canh luôn.” Đan Hải Minh mấy cái liền xử lý bát nước canh hết sạch, cầm bát lên, muốn đứng dậy tiến vào nhà bếp, Tiêu Ninh lại gọi, “Ngồi đi, tôi vào lấy giúp cậu.”

Hắn cũng không đem theo chén, trực tiếp bung luôn nồi ra, nhìn Đan Hải Minh từng ngậm từng ngậm ăn hơn nửa nồi còn chưa đã ngứa, như thế cử động khiến Tiêu Ninh rất có cảm giác đạt được thành tựu, thế nhưng thời gian này ăn nhiều như vậy thật sự không tốt cho sức khỏe, “Đang là buổi tối, đừng ăn nhiều quá.”

Đan Hải Minh lại vươn tay ra múc canh, liếc mắt nhìn Tiêu Ninh một cái, “Làm chút vận động tiêu hóa là tốt rồi.”

Cậu mặc dù chỉ là thuận miệng nói, nhưng bên trong ánh mắt kia ý tứ hàm xúc ám chỉ vô cùng nồng nhiệt, nhìn đến Tiêu Ninh “...”.

Hứng thú của Tiêu Ninh đối với chuyện trên giường vẫn như cũ, không quá say mê, nhưng đối với yêu cầu của Đan Hải Minh, hẳn liền thói quen, sẽ không chối từ, cho dù vừa mệt vừa buồn ngủ nhưng vẫn sẽ cố gắng chống đỡ phối hợp.

Ngược lại là Đan Hải Minh thờ dài, “Nhìn anh ngoan ngoãn mặc cho bị bắt nạt như vậy, tôi thật sự không đành lòng khi dễ.”

Lúc này, Tiêu Ninh đã bị dẫn dắt đến hơn nửa đêm, may mà, chỉ cần ngày hôm sau hẳn phải đi làm, Đan Hải Minh đều sẽ dùng đồ bảo hộ, thời gian dọn dẹp tắm rửa thuận lợi rút ngắn thời gian đi không ít.

Thời điểm sáng hôm sau ăn điểm tâm, Đan Hải Minh đột nhiên hỏi, “Để mẹ tôi an bài nhé?”

Tiêu Ninh ngậm lấy một cái bánh mì hun khói, hẳn biết Đan Hải Minh nói như vậy là đại biểu Đan gia bên kia muốn làm chỗ dựa cho mình, nhưng hẳn làm gì có nhu cầu về chỗ dựa sao? Hai người bọn họ chẳng lẽ còn sẽ đối đầu tranh đấu?

Hắn cũng không muốn đối với Trần Đình có ý tứ thị uy, càng không thích loại suy nghĩ trả thù ấu trĩ đó. Hơn nữa, chuyện này hẳn chỉ muốn Trần Đình và mình – người trong nhà giải quyết với nhau, những người khác, đặc biệt là những người có quan hệ với mình, hẳn đều không muốn liên lụy tới họ.

Đem bánh mì phun ty nuốt xuống, Tiêu Ninh trả lời, “Không sao, tôi tự mình đi là được rồi.”

Đan Hải Minh gật đầu, biểu thị đã biết, không nhắc lại chuyện này nữa.

*

Lúc nghỉ trưa, điện thoại Tiêu Ninh đột nhiên vang lên, là một tin hiệu xa lạ, có thể là nhân viên bán bảo hiểm, hoặc là đối tác trong công việc.

Nhưng lúc này Tiêu Ninh lại có loại dự cảm, cú điện thoại này là từ Trần Đình.

Hắn dùng một bình tĩnh mà ngay cả bản thân cũng kinh ngạc, nhận điện thoại, “Xin chào, tôi là Tiêu Ninh, xin hỏi vị nào.”

Bên kia trầm lặng hai giây, tai Tiêu Ninh chợt nghe tới âm thanh phi thường xa lạ ôn nhu của phụ nữ, “Ninh Ninh, ta là mẹ con.”

Tiêu Ninh dùng một loại âm thanh cực kỳ vững vàng trả lời, “Cô nói bà đang tìm tôi, có chuyện gì không?”

Đây là lời giải thích không có chút nào thất lễ, cũng là ở tình huống như vậy, lạnh lùng đến tột cùng mà nói chuyện, Tiêu Ninh cảm giác mình cũng không phải cố ý, nhưng có tiền kỳ dài như vậy làm nền, hẳn thực sự không làm ra được dáng vẻ kinh ngạc.

Bên kia lần thứ hai rơi vào yên lặng, lần này kéo dài rất lâu, Trần Đình mới nói, “Con xem khi nào thì con rảnh rồi, chúng ta có thể hay không gặp nhau một lần, hảo hảo trò chuyện một chút?”

Tiêu Ninh không chút do dự đáp lại, “Được rồi, bà xem, cuối tuần này có thể không?”

“Cuối tuần...” Trần Đình trả lời, “Cuối tuần ta có một cuộc xã giao rất quan trọng, nếu như con thuận tiện, đêm nay có được không?”

Này cũng chẳng có gì to tát, Tiêu Ninh trên căn bản không xã giao, khả năng chỉ cần nói qua cho Đan Hải Minh một chút mà thôi, “Được rồi, hẹn ở nơi nào? Tôi tan việc xong liền đến.”

Trần Đình trầm ngâm một lúc, “Ta mới trở về, đối với A thị cũng không quen thuộc. Như vậy đi, Ninh Ninh, tan tầm ta tới đón con, con thấy có được không?”

Tiêu Ninh theo bản năng mà cự tuyệt, “Không cần đâu, công ty tôi đang làm không phải là địa điểm tốt để dừng xe, sau khi tan tầm lại đặc biệt tắt đường, giao thông rất không tiện.”

Hắn tìm lý do vô cùng thích hợp, Trần Đình cũng không tiện nói gì, “Vậy nơi đó của con có tàu điện ngầm không? Ta tìm một nhà hàng ở vùng phụ cận tàu điện ngầm.”

“Có.” Tiêu Ninh đồng ý, “Được, bà phát địa chỉ cho tôi là tốt rồi, vậy thì trước tiên cứ như thế đã.”

Trần Đình ôn hòa nói, “Thật tốt, vậy không làm phiền con nghỉ ngơi, buổi chiều gặp.”

Tiêu Ninh cúp điện thoại, có chút thần, nhất thời cảm thấy trong lòng trống rỗng, cư nhiên một chút biểu tình kích động cũng không có, không biết là tốt hay xấu nữa.

Cùng Trần Đình ở chung đều là chuyện lúc trước, khi hắn chỉ mới 10 tuổi, không nên nói, đó cũng không phải là thời gian đặc biệt vui sướng và hạnh phúc gì, bởi vì Trần Đình cùng tiêu Lập Thân luôn luôn cãi nhau, cụ thể là chuyện gì, Tiêu Ninh đã nhớ không rõ, bây giờ nghĩ lại, hẳn là Trần Đình chán ghét Tiêu Lập Thân không tiến bộ đi. Đương nhiên, dựa theo cách nói của Tiêu Tổ Linh, là Trần Đình không lo chuyện gia đình, ông ta thì lại muốn trèo cao, nếu trước đây không cưới một người như thế về thì sẽ bớt đi gánh nặng vợ con, Tiêu Lập Thân cũng sẽ không nổi điên lên đi cướp đoạt, kết quả ảm ỉ lộn xộn đến mức gây chết người.

Đến cùng ai đúng ai sai, cũng không cần thiết phải truy cứu nữa, dù sao thì Tiêu Lập Thân cũng đã chết trong tù rồi, Trần Đình dường như cũng sống rất tốt, mỗi người đều có một kết cục khác nhau.

Tại sao bây giờ lại muốn tới tìm tôi?

Lúc này tiếp cận với loại ý nghĩ oán trách, trong đầu phảng phất như cơn gió nhẹ chậm rãi thổi qua mặt hồ, hơi hơi nổi lên lại chìm xuống, đảo mắt sẽ không thấy nữa, Tiêu Ninh thở dài một hơi, chỉ cảm thấy đau đầu.

Hắn nặn nặn hai bên sống mũi, sau đó soạn một tin nhắn ngắn gửi cho Đan Hải Minh, “Tôi về hơi trễ, nhớ cho Đường Đường và Tiểu Hắc ăn.”

Thời gian nghỉ trưa còn chưa kết thúc, Đan Hải Minh liền gọi điện thoại tới, miễn cưỡng hỏi, “Mẹ anh tìm tôi rồi?”

Tiêu Ninh trả lời, “Đúng vậy, hẹn gặp mặt tôi.”

Đan Hải Minh không nhiều lời, “Buổi tối tôi cũng có chút chuyện, để Vương Hoa cho tụi nó ăn.”

Tiêu Ninh dặn dò, “À, cũng được, vậy làm phiền Vương ca cũng đành ít thời gian đi dạo với Đường Đường luôn, nó con nước xong nhất định phải đi một vòng mới chịu.”

“Nhớ rồi.” Đan Hải Minh dường như ai oán hẳn đồng dài, nói tiếp, “Còn có hai túi thức ăn màu đỏ và màu trắng của Tiểu Hắc, liều lượng và cách dùng, tôi đều đã biết.”

Tiêu Ninh lúc này mới yên tâm trả lời, “Đúng rồi, không thì nó sẽ rụng lông.”

Hai người nói tới chuyện chó mèo vô cùng mạch lạc rõ ràng, chờ đến khi muốn cúp điện thoại, Đan Hải Minh mới nhân dịp dặn dò một câu, “Có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Tiêu Ninh khẽ mỉm cười, “Biết rồi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chạm Mặt

Trước khi tan việc, Tiêu Ninh nhận được tin nhắn Trần Đình gửi tới, đưa địa chỉ và dò hỏi xem nơi này có tiện cho Tiêu Ninh không, ẩn chứa trong đó là một luồng cẩn thận tỉ mỉ, chu đáo từng li từng tí một. Tiêu Ninh biết nơi này, liền trả lời một câu sẽ nhanh chóng đến.

Nhắn tin qua lại thật giống như bạn bè bình thường.

Tâm tình Tiêu Ninh vẫn luôn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức ngay cả bản thân hắn cũng phải kinh ngạc, vừa không nhảy nhót vui mừng vừa không căng thẳng, xuống tàu điện ngầm mua phiếu, rồi tìm đến địa chỉ đã hẹn.

Văn Truyền, không biết nơi đây chỉ kinh doanh nhà hàng hay còn làm gì khác nữa, thoát nhìn trang trí lắp đặt rất đẳng cấp, bảng hiệu dễ thấy, không làm cho hắn tốn nhiều sức lực để đi tìm.

Trong nhà hàng có thể nghe thấy tiếng đàn nhân nhạ du dương, tạo nên âm thanh và bầu không khí vô cùng yên tĩnh thanh bình, hắn vào cửa hỏi số phòng đã đặt trước, nhân viên phục vụ mặc sườn xám xanh trắng liền dẫn hắn vào thang máy, lên tầng hai.

Trần Đình đặt phòng riêng tại gian cuối cùng, Tiêu Ninh bước đi trên tấm thảm dày, có lẽ là nơi này quá mức yên tĩnh, làm cho hắn luôn cảm thấy có chút không giống sự thật.

Cuối cùng, hắn vẫn đi tới cánh cửa phòng riêng ấy, nhân viên phục vụ rất biết lễ tiết, cẩn thận gõ cửa, sau đó đẩy cửa ra, cũng không định bước vào trước, mà là bày ra tư thế mời.

Tiêu Ninh nói tiếng cảm ơn, nghiêng người đi vào, nhân viên phục vụ đi theo ở phía sau.

Bên trong là một căn phòng rất lớn, mở cuộc buổi tiệc trà cũng không thành vấn đề, Tiêu Ninh nhìn thấy nữ nhân tư thái ưu nhã ngồi ở bên cửa sổ, hai cánh tay nàng hợp lại đặt ở trên đầu gối, thật giống như khí chất trời sinh, không thể giải thích tại sao lại có thể nữ tính ưu nhã như vậy, chỉ tùy ý nghiêng đầu nhưng góc độ lại vô cùng vừa vặn, nhìn như vậy, có lẽ đã từng là một người phụ nữ rất xinh đẹp và dịu dàng.

Tiếng gõ cửa nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của nàng, lúc này quay đầu trở về, thời điểm nhìn thấy Tiêu Ninh rõ ràng có chút kích động, nhưng là, chỉ

biểu hiện bằng nụ cười trên mặt, cùng hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Tiêu Ninh đi tới phía đối diện ngồi xuống, người đầu tiên mở miệng nói chuyện chính là nhân viên phục vụ, cô hỏi, “Xin hỏi có cần uống chút trà gì không?”

Tiện tay mở ra menu các loại trà, bên trong giá cả đều không ít, Tiêu Ninh trả lời, “Bích đàm đi.”

Bên trong căn phòng này có đầy đủ lá trà và các bộ dụng cụ uống trà, nhân viên phục vụ thay Tiêu Ninh ngâm một bình, yên tĩnh lui ra phía sau.

Chậm rãi ngâm nước, hương thơm từ trà quanh quẩn tới lui, Tiêu Ninh nhìn người phụ nữ trước mắt, nghi hoặc nhàn nhạt lẫn lộn. Người phụ nữ tự xưng mình là Trần Đình ở trước mặt và người mẹ trong trí nhớ của hắn rất không giống nhau, người mẹ trong trí nhớ của Tiêu Ninh sẽ không quá mức thanh cao nhã nhặn như thế, cũng không xinh đẹp như vậy, năng lực nào cũng cau mày, luôn mang theo hết thấy mọi cảm giận mất hứng, năng lực rất ít như ngày hôm nay, bây giờ, trước mặt mình tươi cười.

Nàng đã từng cười qua sao?

Tiêu Ninh mê hoặc, cảm giác cho dù thế nào, mình cũng là người nam, mở miệng trước vẫn tốt hơn, vì vậy hắn nói, “Xin chào.”

Đại khái, từ sâu trong lòng Trần Đình, đã bị lời nói khách sáo cùng thái độ xa cách này làm cho hoảng sợ, trên khuôn mặt nàng cố gắng lộ ra nụ cười gượng, “Ninh ninh, con còn nhớ nhẹ không?”

Nàng có lẽ muốn cố gắng thoải mái, mở đầu thân thiện, vô cùng hoàn hảo, nhưng cái mở đầu kia dĩ nhiên bị Tiêu Ninh làm cho hỏng mất, lúc này hắn nghe như vậy liền cảm nhận được một luồng chua xót tê tái lạnh lẽo khó có thể giải thích được.

Tiêu Ninh im lặng, tìm không ra lời gì để tiếp tục nói nữa, cuối cùng chỉ cười cười, “Tôi khi đó còn quá nhỏ.”

Tôi khi đó còn quá nhỏ.

Lời này mặc cho Tiêu Ninh có ý đồ hay không, đều hiển nhiên dẫn đến dự ý chất vấn.

Trần Đình dường như muốn giải thích, hơi hơi mở miệng, thế nhưng cuối cùng, lời nói ra khỏi miệng lại là, “Xin lỗi, khi đó ta chỉ lo cho bản thân mình.”

Tiêu Ninh yên tĩnh, gần như chân thành lắng nghe, không yên lòng chấp vá những mảnh kí ức đã được niêm phong rồi chôn sâu vào quá khứ của mình. Không có đứa nhỏ nào mà không thích mẹ cả, dù cho người mẹ này, đối với mình không hề gần gũi hay thân thiết, chưa bao giờ vui đùa cùng mình, mỗi ngày dường như đều chỉ suy nghĩ về chuyện gì đó, không hề để ý tới những người xung quanh, Tiêu Ninh vẫn nhớ được, ngày xưa, lúc nào mình cũng rất muốn thân cận với Trần Đình, hắn sợ nhất là lúc Trần Đình và Tiêu Lập Thân cãi nhau, trong lòng của một đứa bé nhỏ nhỏ, tận thế cũng chỉ có vậy mà thôi, mỗi lần bọn họ cãi nhau, hắn sẽ khóc lóc khàn cả giọng, đây chính là một loại bất lực sợ hãi.

Tiêu Ninh nhíu nhíu mày, cho dù đến tận bây giờ, cổ cảm giác kia, chỉ vừa nghĩ tới thôi, cũng vẫn khiến cho hắn vô cùng không thoải mái. Hắn rũ xuống tầm mắt, tránh đi Trần Đình đang ngồi phía đối diện, liền vừa vận nhìn thấy đôi bàn tay của nàng, đó là một đôi tay xinh đẹp, bảo dưỡng vô cùng cẩn thận, khẳng định trong suốt thời gian dài chưa từng làm việc nhà, có lẽ vật nặng nhất mà nàng từng chạm đến chính là ví da của phụ nữ.

Này có phải là nhận lầm người rồi không?

Trong phút chốc đó, hắn đã nghi vấn như vậy, suýt chút nữa liền nhịn không được hỏi ra lời, thời điểm lấy lại tinh thần, hắn không khỏi vui mừng chính mình đã không làm ra chuyện không lễ phép như thế.

Tiêu Ninh không phản ứng, Trần Đình không thể làm gì khác hơn là nói tiếp, “Ta đi rồi, không dám liên lạc với con, ta sợ bản thân mình sẽ liều lĩnh chạy trốn về tìm con. Nhưng là ta... Mẹ không thể, mẹ không thể nào trở lại những tháng ngày đó. Xin lỗi, Ninh Ninh, mẹ mỗi ngày đều nhớ đến con.”

Mỗi một chữ cuối cùng đều run rẩy, Trần Đình ngay lập tức dừng lại, nàng cất lực khác chế chính mình, duỗi tay cầm cốc trà lên, nhấp một miếng, trên gương mặt xinh đẹp có chút yếu đuối, làm người khác không nhận được muốn quan tâm. Nàng nhìn cốc trà thật lâu, tâm tình có chút ổn định ƠN, mới mỉm cười nói tiếp, “Mẹ còn nhớ con thích nhất là ăn cá, nhưng lại ăn không cẩn thận, luôn bị xương cá kẹt lại. Nhắc mới nhớ, có người giới thiệu cho mẹ gần đây có một nhà làm làm cá ăn rất ngon, chốc lát nữa chúng ta cùng nhau đi chứ.”

Tiêu Ninh muốn nói không cần khách khí như vậy, nhưng hắn lại cảm thấy quá mệt mỏi, trên mặt dường như bị thoa lên một tầng keo dán, chỉ cần nhúc nhích một chút liền cảm thấy cực kỳ khó khăn rồi, ngay khi lực nói chuyện đều không có, vì vậy vẫn như cũ, lạnh lạnh nhìn Trần Đình. Hắn không có đối diện với tầm mắt của Trần Đình, mà là hơi đưa mắt xuống dưới một chút, tốc độ chớp mắt cũng cực kỳ chậm.

Trần Đình cứ tiếp tục nương theo đề tài này, nói đến những chuyện khi hắn còn bé, nàng tiểu tâm dục dục (cẩn cẩn dục dục; cẩn thận từng li từng tí; dè dặt; cẩn thận) tách ra sự tồn tại của Tiêu Lập Thân, “Ngày đó, con liên tiếp mua năm quả bong bóng, cũng không cẩn thận mà phá hư, cuối cùng mẹ thực sự hết cách, chỉ có thể mua bong bóng cao su cho con, lúc này nó không bao giờ hư nữa, con cũng cao hứng vô cùng.”

Tiêu Ninh không nói lời nào, không uống trà, không có bất luận động tác gì, âm thanh Trần Đình rót cuộc dần dần thấp xuống, mãi đến tận khi bầu không khí trầm mặc bao phủ toàn bộ phòng trà.

Tiêu Ninh nhất thời chưa kịp phản ứng, nửa ngày mới phát hiện tại sao không có tiếng động?

“Ninh Ninh, con có phải không thể tha thứ mẹ không?” Âm thanh Trần Đình mang tới nghẹn ngào, những thanh tuyến vẫn đẹp vẫn ôn nhu, “Mẹ cũng không đòi hỏi con có thể ngay lập tức tha thứ cho mẹ, nhưng con có thể cho mẹ một cơ hội được hay không?”

Lời còn chưa dứt, Trần Đình đã khe khẽ khóc nức nở rồi, nàng khóc vô cùng đẹp.

Nói chút gì đi, nàng cũng không dễ dàng.

Tiêu Ninh giật giật, hai tay nắm chặt lấy nhau.

Nên làm gì với Trần Đình, đối với hắn mà nói, quả thật vẫn là một mệnh đề khó, bị người hỏi, ra vẻ nghiêm túc trả lời vài câu, nói có sách sách có chứng, còn có thể miễn cưỡng duy trì thái độ ung dung. Đột nhiên gặp phải, trong lòng tuyết lớn đầy trời, rồi như tơ vò trong bóng tối, lạnh đến mức mờ mịt chung quanh.

Hắn muốn nói, không sao, mẹ cũng không làm gì sai.

Thế nhưng hắn không nói ra được, cảm giác khó chịu mãnh liệt nganh trong cổ họng của hắn, thật giống như lồng ngực đồng thời bị nhét vào một đồng băng và một đồng lửa, nhìn nữ nhân trước mặt lưu lại nước mắt, hắn cảm thấy, vô cùng khó chịu.

Nhưng mà, cùng lúc đó còn có một loại tâm tình khác, thật giống như bọt khí của nước ngọt, từ sâu trong lồng ngực không hề báo trước bay lên, càng lên càng cao, càng ngày càng lớn mạnh, thời điểm mỗi một cái vỡ vụn đều cực kỳ chấn động, cũng làm cho Tiêu Ninh khiếp sợ, hắn phảng phất như thấy người ngay mặt bị xáng một bạt tai, cảm giác xấu hổ nóng hừng hực.

Đây là một cô sáng khoái.

Tiêu Ninh hai tay nắm chặt, hốt hoảng nhận ra tại sao mình lại như vậy, đây là mẹ của mình.

Nhưng mà cô sáng khoái kia mang tới tạp âm liên tục huyền ảo ầm ĩ ở trong đầu hắn, không thể nào áp chế xuống được, lại giống như có một người khác hắn đang nghĩ, nàng đáng đời.

Nàng đáng đời.

Tiêu Ninh ngừng thở, đột nhiên nhìn về phía Trần Đình. Thần thái của hắn thay đổi quá lớn, khiến Trần Đình đang gào khóc phải dừng một chút, không biết gì, cùng hắn đối diện.

Trước sau không nhúc nhích, yên tĩnh ảm ảm sụp xuống, lại như xưa nay chưa từng tồn tại, dường như tất cả những gì còn sót lại thế giới chỉ là màu trắng bệt của tro tàn, đó là sắc màu bầu trời mùa đông khi Trần Đình rời đi, đó là lúc nằm trong nhà Tiêu Tô Linh thu hẹp giường chiếu đối diện với sắc màu của vôi tường, đó là khi những người chung quanh làm như không hề thấy màu sắc.

Tiêu Ninh nhắm mắt lại, tiếp tục lộ ra nụ cười, nhàn nhạt trong suốt khe nói, “Đều đã qua, không cần để ở trong lòng.”

Trần Đình đỏ mắt lên hỏi, “Ninh ninh?”

Tiêu Ninh đứng lên, “Tôi còn có một cuộc hẹn, ngày hôm nay, trước tiên cứ như vậy đi, cảm ơn trà của người.”

Mất thấy Trần Đình vô cùng dao động, muốn giữ lại nhưng không biết làm thế nào cho phải, Tiêu Ninh lại nhớ đến khoảng thời gian từ mười tuổi đến mười sáu tuổi của chính mình, đối với hắn mà nói, đó chính là khoảng thời gian nan nhất, đau đớn nhất, sau khi rõ ràng Trần Đình tuyệt đối sẽ không trở lại đón hắn nữa, có một quãng thời gian hắn thường thường rất nhớ đến người mẹ này của mình.

Khi đó Tiêu Ninh nghĩ như vậy, ta không tha thứ cho nàng.

Ta tuyệt đối không tha thứ cho nàng.

Mà bây giờ, Tiêu Ninh của tuổi hai mươi bảy đang mỉm cười, nếu không phải Trần Đình đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không nhớ tới đến những sự tình buồn cười như vậy.

Bất quá, nếu như đã nói năm đó nàng không có sai, thì như vậy, hiện tại hắn cũng không sai, bất quá, chỉ là đối một người vô cùng thân cận, đau đớn cố gắng quay đầu, không hề nhìn lại mà thôi.

Hắn không nhìn Trần Đình nữa, quay người rời đi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Sợ Sệt .

Rời khỏi Văn Tuyền, chính là thời điểm thành phố lớn đang phơi mình, ẩm ỉ náo nhiệt, Tiêu Ninh vẫn cứ hồn nhiên hoàn toàn không có cảm giác chân thực, vừa nãy hẳn có phải đã cùng Trần Đình gặp mặt không?

Đi về trước đi, Tiêu Ninh xoa xoa thái dương, cho dù Đan Hải Minh không có ở nhà, ít nhất còn có Tiểu Hắc cùng Đường Đường.

Dạ dày hẳn hoàn toàn trống rỗng, nhưng một chút cũng không có cảm giác đói bụng, bất quá nếu đã đến nơi này rồi, nên ăn com thì cứ ăn com đi.

Tiêu Ninh theo mọi người bước vào tàu điện ngầm, đi được nửa trạm liền xuống xe, đến một siêu thị thực phẩm lớn mua cá cùng một ít đồ gia vị, rồi chậm rãi trở về nhà.

Chờ hẳn cứ như thế, ở bên ngoài chao đảo lang thang nửa ngày, khi bước vào cánh cửa, kim giờ đã vượt qua con số 8, Đường Đường và Tiểu Hắc đều cùng nhau lại gần, đối với hẳn biểu thị hoan nghênh, Tiểu Hắc nghe thấy được mùi cá hưng phấn vô cùng, dựng thẳng người lên, ngửi ngửi túi đựng cá.

Tiêu Ninh lần lượt vuốt ve trấn an từng con thú cưng rồi mới đổi giày.

“Xong việc rồi?” Đan Hải Minh lót ỏ nằm ở trên ghế sa lon, đại khái là tại xem ti vi, Tiêu Ninh thoáng ngẩn người, “Hừm, cũng không có gì đáng nói. Đêm nay cậu không bận chuyện gì sao?”

Đan Hải Minh không trả lời, ánh mắt liếc nhìn túi nhựa trong tay hẳn, “Trong tay mang theo cái gì?”

“Cá.” Tiêu Ninh nâng lên cánh tay phải, “Đột nhiên muốn ăn cá, khi trở về ghé qua siêu thị mua một con.”

Đan Hải Minh liền đứng lên, sấn sấn ống tay áo, ghét bỏ trả lời, “Sao lại phiền toái như vậy.”

Nói xong liền tiếp nhận con cá kia, dẫn đầu tiến vào phòng bếp.

Tiêu Ninh: “...”

Hắn vừa rồi có nói mình muốn ăn cá rán sao?

Nhưng hẳn đã nhanh chóng đi theo vào nhà bếp, Đan Hải Minh dùng tay điêu luyện xử lý con cá kia, người thông minh thì học gì cũng nhanh, huống hồ Đan thiếu gia cũng tận sức nâng cao trù nghệ tinh thông của mình, tới tới lui lui cũng chỉ làm mỗi một món ăn như thế, đã thành công, lại càng trở nên thành thực.

Tiêu Ninh lúc này cũng không tiện mở miệng nói, hẳn mua thứ này trở về, chỉ chuẩn bị tùy tiện đốt lên ăn mà thôi.(=))

Đan Hải Minh bỗng nhiên nói, “Không có đường.”

Tiêu Ninh: “... Vậy, vậy tôi xuống dưới đi mua một ít?”

Đan Hải Minh lật xem một lượt những món gia vị Tiêu Ninh mua về, “Còn có sốt cà chua cà nữa.”

Tiêu Ninh: “Được?”

“Nhanh lên một chút.” Đan Hải Minh đem túi nữa và những đồ gia vị cận thận xếp đặt gọn gàng, bên trong thói quen trào phúng ẩn chứa một tia bất lực, vô cùng vui vẻ tươi cười, “Đã trẻ thế này còn muốn ăn cá rán, anh cũng học được giăng co rồi.”

Tiêu Ninh: “... Tôi đi nhanh về nhanh.”

Cửa hàng trong khu nhà hẳn đang ở, những thứ đồ này đều có, Tiêu Ninh vội vã mua đường và sốt cà chua về, so với bình thường phải nhanh hơn một nửa thời gian, Đan Hải Minh trêu chọc nói, “Muốn ăn như vậy sao a.”

Tiêu Ninh: “...”

Chứ không phải do cậu kêu tôi nhanh lên một chút sao?

Tâm tính thiện lương và sự mệt mỏi lúc này của Tiêu Ninh dĩ nhiên không cho phép hẳn muốn cùng cậu tiến hành bất kỳ lời đối thoại nào, mở tủ lạnh kiểm tra. Hẳn đói bụng, hiện tại cũng không phải rất gấp muốn ăn, cũng không muốn thêm phiền phức nữa, nếu nấu com, sức của một người ăn sẽ không hết, dù sao ở nơi này, quanh năm hẳn đều chuẩn bị bánh mì phun ty, đem ra nướng lên, ăn thay com tối cũng không khác gì.

Đan Hải Minh quen tay hay việc, món ăn này động tác rất nhanh liền bung lên bàn, tư vị chua ngọt, chỉ cần ngửi một cái, trong nháy mắt lập tức gọi lên hứng thú muốn ăn của Tiêu Ninh, hẳn có chút không kịp chờ đợi bánh mì nướng xong đã bắt đầu ăn rồi.

Con người chính là như vậy, mặc kệ chuyện gì xảy ra, khi nên đói bụng sẽ đói bụng, thời điểm muốn ngủ sẽ ngủ, ngày qua ngày, mọi chuyện hình như ... đều không giống như quá khứ nữa.

Con cá này rất tốt để an ủi tâm tình và dạ dày của Tiêu Ninh, cá không quá lớn, bỏ đi phần đầu và phần đuôi, còn lại hán đều giải quyết hết sạch, Đan Hải Minh vẫn luôn ngồi bên cạnh hắn, nhìn hắn, cứ như trên mặt và động tác của Tiêu Ninh viết đầy những lời mà chính hắn đã không mở miệng.

Thời điểm Tiêu Ninh thực sự kết thúc bữa ăn này đã là quá trễ, Đan Hải Minh mới chống cằm hỏi, “Cho nên, kết quả là gì?”

No bụng làm cho đại não hoạt động chậm hơn một nhịp, vấn đề này vừa nói ra, Tiêu Ninh lập tức cứng đờ, biểu tình đang suy nghĩ muốn nói sang đề tài khác này thực sự quá rõ ràng.

Đan Hải Minh nhíu mày hỏi, “Có chuyện gì khó nói?”

Tiêu Ninh hậu tri hậu giác cười cười, “Không phải...”

Đan Hải Minh hỏi, “Mẹ anh cùng tôi đều rơi vào sông, anh trước tiên cứu ai?”

Tiêu Ninh: “...?”

Vấn đề thiên cổ nan đề này lập tức đem Tiêu Ninh đánh tới hôn mê, hắn theo phản xạ muốn cười, lại muốn kiềm chế lại, biểu tình trên mặt cũng rất quái lạ, “Nhưng mà tôi không biết bơi.”

“Biết.” Đan Hải Minh miễn cưỡng hỏi, “Nói đi, hàn huyền chuyện gì.”

“Cũng không...” Tiêu Ninh nói còn chưa dứt lời, chính mình đã nở nụ cười, “Nàng... Nàng muốn tôi tha thứ cho nàng.”

Thay đổi cảnh tượng, nói lại câu nói này, cổ tâm tình thống khoái kia liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ để lại một luồng cảm giác trầm trọng sền sệt, cũng làm cho hắn cảm thấy rất kỳ quái, hắn làm sao có thể đối với Trần Đình nghiêm nghị như vậy.

Tiêu Ninh cúi đầu thở dài một hơi, hắn đột nhiên hỏi, “Hải Minh, anh có trách Đan Hải Hồng không?”

Vấn đề này rất đột ngột, hơn nữa có chút mạo phạm, thế nhưng Đan Hải Minh ngay cả lông mày cũng không thèm động, thần sắc vẫn nhàn nhạt, “Anh cho tôi là thánh nhân sao? Khi còn bé nhiều lần tôi rất muốn đánh hắn.”

Tiêu Ninh một mặt “Không xong, hỏi vấn đề không nên hỏi nhất định phải lập tức xin lỗi”, “Tôi... Ta không nghĩ tới, tôi cho là...”

“Bất quá, chuyện như vậy cũng là rất lâu trước đây rồi, trước khi tốt nghiệp trung học.” Đan Hải Minh ngạc nhiên nói, “Tôi cũng không phải là loại người mới sinh ra là đã được như vậy, chuyện gì cũng phải từ từ học. Anh bây giờ chính là đang lo lắng chuyện này sao? Anh cảm thấy bản thân không nên trách bà ấy?”

Đan Hải Minh vĩnh viễn tóm gọn trọng điểm chuẩn xác như vậy, có lúc thậm chí ngay cả chính bản thân Tiêu Ninh còn chưa phản ứng, cậu đã chỉ ra rồi.

Tiêu Ninh ngẩn người.

Đan Hải Minh không hỏi Tiêu Ninh đến cùng có trách Trần Đình năm đó cứ như vậy vứt bỏ hắn lại hay không, hơn nữa, nhiều năm trôi qua, ngay cả một chút cũng không thêm quan tâm Tiêu Ninh sống chết như thế nào, đáp án tất nhiên là khẳng định, cho dù bây giờ, Tiêu Ninh sẽ không trách cứ, nhưng tiêu Tiêu Ninh trước đây cũng không làm được chuyện như thế.

“Nàng nói rất nhiều về những chuyện của tôi khi còn nhỏ, có những chuyện tôi đã không còn nhớ rõ nữa.” Thuở thiếu niên, oán khí nằm ngổn ngang, bỏ dài đến tận bây giờ, rốt cuộc đã biến thành thứ gì, Tiêu Ninh chính mình đã không còn rõ ràng nữa, nhưng hắn không thích bản thân cứ như vậy, hơn nữa hắn đã là người trưởng thành, cũng không còn là một thiếu niên âm ức, lúc nào cũng xanh lét như vậy.

Hắn nói, “Bất kể nói thế nào, bà ấy đều là mẹ tôi.”

Câu nói này so với lời nói, là đang nói cho Đan Hải Minh nghe, càng giống như là một loại tự mình thuyết phục.

Đan Hải Minh lấy giọng điệu phân trần tổng kết trả lời, “Cho nên, tha thứ cho bà ấy, anh cảm thấy không cam lòng; không tha thứ cho bà ấy, anh lại có cảm giác tội lỗi.”

Tiêu Ninh không phủ nhận, chậm rãi nói, “Tôi lúc đó... Lúc đó bà ấy khóc. Thế nhưng, tôi lại cảm thấy thật cao hứng.”

Điểm này, Tiêu Ninh đặc biệt không thể tiếp thu được, thậm chí còn cảm thấy sợ sệt, cảm xúc oán giận như vậy đã từng cách hắn rất xa, xa đến nỗi giống như một người dung như xa lạ, làm sao lại có thể nhẹ nhàng như vậy trở lại trên người hắn.

Đan Hải Minh ở trước mặt hắn vỗ tay cái đập, hấp dẫn lực chú ý của hắn trở về, biểu tình trên mặt tựa như cười mà không phải cười, “Anh thực sự là một người trung thành với luận kiềm chế bản thân điển hình.”

Người khác không làm được cũng không liên quan, nhưng mình một khi không làm được sẽ xoắn xuýt đến chết.

“Cười một cái.” Đan Hải Minh không thu tay về, trái lại dùng ngón tay trở đặt trên khoe môi Tiêu Ninh, thoáng đem cánh môi đang mím chặt kia đẩy lên,

“Có cái gì quá mức đâu chứ.”

Tiêu Ninh bị cậu kéo ra như một bức tượng gỗ biết cười, cau mày nói, “Thế nhưng...”

Đan Hải Minh đẩy đẩy ngón tay, khí tức lập tức dính vào, tại khoe môi như có như không đụng chạm một chút, nhưng lại phảng phất như đang du lịch khám phá, lưu luyến không rời đi, “Tôi nói này, không có gì ghê gớm hết...”

Hô hấp mập mờ đã đi tới bên tai, Tiêu Ninh không nhúc nhích, sự tình trong thoáng chốc quên đến không còn một mảnh, nhiệt huyết nhanh chóng bốc lên mặt, ngay lỗ tai cũng đỏ hồng, vốn dĩ địa phương cực kỳ mẫn cảm lại không nhẹ không nặng bị cắn cho một cái, suýt chút nữa làm cho hắn nhảy dựng lên.

“... Nghe lời.” Đan Hải Minh rời đi xa một chút, bình tĩnh bên trong dẫn theo điểm đắc ý dào dạt, thoát nhìn như ông cụ non chân thành xem xét Tiêu Ninh, “Người như anh có thể an toàn sống đến tận bây giờ cũng không dễ dàng.”

Tiêu Ninh bị đùa giỡn đến nổi hô hấp còn có chút bất ổn, hắn chậm rãi hít thở, muốn mở miệng cùng Đan Hải Minh nói chuyện vài câu, lại không biết nói gì cho phải.

Khụy tay Đan Hải Minh chống đỡ ở trên bàn, “Suy nghĩ gì, nói một chút.”

Tiêu Ninh thoáng nghiêng đầu, nhìn bộ dáng mạn bất kinh tâm (thờ ơ; không để ý; không đếm xỉa tới) kia của cậu, bỗng nhiên không nhịn được cười lên, “Có lúc thật sự cảm thấy cậu giống như trưởng bối của tôi, cậu rốt cuộc có nhớ không? Cậu còn nhỏ hơn tôi vài tuổi mà.”

Đan Hải Minh không chút lưu tình đáp lại, “Quang nhiều năm linh có ích lợi gì.”

Tiêu Ninh không thể phản bác, hắn cũng biết bản thân qua nhiều năm tích lũy được ít nhiều nhân sinh chuẩn tắc, chỉ là từ sau khi gặp phải Đan Hải Minh, tất cả đều coi như vụn vặt.

Hắn suy nghĩ chốc lát, mới tiểu tâm dục dục dò hỏi, “Cậu cảm thấy... Tôi nên tha thứ cho bà ấy sao?”

Đan Hải Minh nhiều ít đoán được, hắn đang xoắn xuýt vấn đề này, “Ban đầu không tha thứ Trần Đình cũng không sao, anh vui vẻ là được.”

Khỏe miệng Tiêu Ninh theo thói quen cong cong, hiển nhiên không hề đem câu nói này nghe vào.

Đan Hải Minh nhìn hắn vừa đáng thương vừa mờ mịt, tự xét lại thần thái, thật sự có chút muốn mờ qua đem hắn toàn thân ôm chặt ngáy o o, âm thanh không khỏi từng bước thêm mấy phần dụ dỗ, “Hai chọn, rất đơn giản, cái khác không cần phải để ý đến, chỉ cần từ bên trong chọn một sẽ không khiến anh chết mệt vì chuyện này.”

Thế nào mới có thể không nhớ đến chuyện này được.

Tiêu Ninh từng muốn, đây đều là chuyện đã qua, sẽ không ảnh hưởng đến hắn hiện tại, bất quá lần này cùng Trần Đình gặp mặt, hiển nhiên hủy bỏ quan điểm này của hắn.

Nếu như Trần Đình không tìm đến thì tốt rồi.

Buồn bực cùng một chút sợ hãi khó có thể dùng lời diễn tả được làm cho hắn đem tiếng thở dài đã đến miệng nuốt trở vào, “Chuyện đến nước này thì còn có ý nghĩa gì.”

Đan Hải Minh cầm tay của hắn lắc lắc, lơ đãng trả lời, “Đối với anh bà ấy khẳng định rất hối hận, năm đó có thể bỏ lại anh bất kể là bởi vì nàng muốn theo đuổi cái gì, khả năng bây giờ nàng đã đạt được mong muốn, cho nên quay đầu lại muốn làm cho cuộc đời của chính mình càng hoàn mỹ hơn, dù sao mỗi người đều hi vọng chính mình có thể có một lương tâm thuần khiết và quá khứ an bình.”

Cậu nói chuyện thật sự không quá êm tai, bất quá, Tiêu Ninh đã quen rồi, hơn nữa mỗi lần cùng Đan Hải Minh nói chuyện, đều làm cho hắn nhìn rõ ràng tất cả.

Tiêu Ninh lắc đầu một cái, muốn là đổi thành hắn của trước kia, không cần nghĩ chính là triệt để né tránh, mãi đến tận khi hắn bị động lựa chọn.

Hắn nắm thật chặt bàn tay đang nắm lấy tay mình kia, mạnh mẽ mà khô ráo, tựa hồ vẫn luôn như vậy, tại thời điểm mấu chốt đều sẽ dẫn dắt chính mình đi.

Ôn như trong lòng còn chưa tan đi, hắn liền nghe thấy Đan Hải Minh hỏi, “Anh đến cùng sợ cái gì?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Nghĩ Về Cậu

Vấn đề này Đan Hải Minh cũng đã từng hỏi qua, khi đó hai người bọn họ còn ở giới hạn chỉ gặp mặt một lần, Tiêu Ninh bị Đan Hải Minh trực lai trực vãng làm cho không biết thế nào, liền khó giải thích được nỗi giận lên.

Lúc đó hắn không hề trả lời.

Tiêu Ninh ngần lẩn vẩn lẩn không nghĩ tới, Đan Hải Minh sẽ ở loại thời điểm này, không hề báo trước nhắc lại chuyện xưa, hắn quay đầu, đối diện với tầm mắt của Đan Hải Minh, vông mạc của người thanh niên này thiên về sâu đậm, có chút tối tăm, dưới ánh sáng nhìn như một màu đen diệu thạch, chăm chú mà thuần túy.

Ngón tay Đan Hải Minh lướt qua cánh môi dưới đang run rẩy của hắn, vừa giống như quan tâm, lại vừa tựa như khiêu khích, nhẹ giọng hỏi, “À? Sợ cái gì.”

Tiêu Ninh nhìn lại cậu, cũng không nói lời nào.

Đan Hải Minh cúi người hôn lên, ôn nhu liếm láp, cảm nhận được Tiêu Ninh dụ ngoạn đáp trả, ngón tay cậu xuyên qua mái tóc mềm mại của Tiêu Ninh, phảng phất như ve vãn, lại như an ủi, “Tại sao anh lúc nào cũng nom nớp lo sợ như thế, cứ như cái nhà cách vách đến mượn nước tương con sóc.”

Yêu thương quá tha thiết, nồng nhiệt, Tiêu Ninh bị cậu tỉ mỉ hôn kiểu Pháp, cả người như nhũn ra, ngã ngối trên sàn nhà, Đan Hải Minh kéo hông của hắn thuận thế phủ lên, nhưng cũng không tiếp tục, chỉ là chống đỡ hay tay bên đầu, tầm mắt nhìn thẳng xuống hắn.

Tiêu Ninh thấy người này giống như hoàng đế của mình, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Theo khuôn phép sống sót cũ, mỗi lần ra ngoài, những chuyện nằm ngoài dự liệu đều làm cho đáy lòng hắn cảm thấy rất buồn bực, bởi vì trong cuộc đời của hắn, những chuyện bất ngờ đều chuyện không tốt, mỗi lần biến hóa đều đại biểu cho mỗi lần mất đi.

Hắn mất đi mẹ, mất đi cha, mất đi gia đình, mất đi ái tình, nếu như có thể, hắn thật sự yêu thích có thể sống một cuộc sống nhân sinh an an ổn ổn, vạn năm không hề gợn sóng, không hề biến hóa.

Chỉ có sự ngoại lệ này.

Đây là sự bất ngờ tốt nhất mà hắn không thể nghĩ tới được.

Tiêu Ninh vươn tay mon trớn gò má của Đan Hải Minh, trong lòng thật giống như được một tia ánh sáng mạnh mẽ chiếu rọi, đột nhiên không biết từ chỗ nào của thân thể, toát ra một luồng thống khổ vui sướng, khiến cho hắn giác ngộ ra được, hắn dĩ nhiên đã rất yêu người này rồi.

Cho dù bây giờ, hắn có không có tư cách cùng Đan Hải Minh đứng chung một chỗ cũng không sao, hắn sẽ vì người này, trở nên càng tốt hơn. Nếu như Đan Hải Minh rời bỏ hắn, hắn cũng sẽ thử cứu vãn, mà không phải làm một đứa bé ngoan nghe lời chấp nhận sự thật rồi trực tiếp tránh lui.

Hắn sợ sệt mất đi, mà đây là thứ hắn tuyệt đối không muốn mất đi.

Ý thức được điểm ấy, Tiêu Ninh đồng thời bay lên hai loại cảm xúc cực đoan: Sợ hãi và hạnh phúc.

Đan Hải Minh cau mày ngạc nhiên nói, “Anh cười cái gì?”

Trong tình huống như vậy, cùng lời nói như vậy, đề tài này không cần nghĩ cũng rõ ràng chuyện này rất là buồn cười a, nhưng đáng tiếc tôi không thể nói cho cậu biết được.

Tiêu Ninh làm như không có chuyện gì xảy ra, cười nói, “Cười vì chúng ta không phải đang nói đến chuyện của Trần Đình sao? Làm sao đang nói nửa chừng lại lẩn sàn nhà rồi.”

“Còn không phải vì anh vĩnh viễn không chịu nói chuyện dễ dàng thoải mái à.” Đan Hải Minh sau đó ngồi ngay ngắn trên sàn nhà, cũng lôi kéo Tiêu Ninh ngồi dậy luôn, Đường Đường cho là bọn họ đang chơi đùa, nhanh chóng chạy tới, tại bên người Đan Hải Minh quần quanh hai vòng, rồi mới nằm xuống giữa hai người.

“Tôi thừa nhận mình đã hận Trần Đình, bắt quá, vậy cũng là chuyện khi còn bé đi. Kỳ thực, không thể nói được là tha thứ hay không tha thứ.” Tiêu Ninh sờ sờ đỉnh đầu của Đường Đường, tiểu hắc vẩy đuôi, đứng cách đó không xa quan sát bọn họ, “Tôi chỉ thấy.. Chỉ là không thích những chuyện khó xử như vậy.”

Đan Hải Minh hiểu rõ hỏi, “Sợ anh không khống chế được, anh sợ mẹ của anh làm gì anh?”

Tiêu Ninh tay đặt ở trên đầu Đường Đường, ngo ngoe ngẩn ngẩn, chậm rãi lắc đầu.

Tiểu Hắc rút cuộc cũng ưu nhã lặng yên không tiếng động nện bước đi tới, co rúc trên đôi chân của Tiêu Ninh, gia đình cuối cùng cũng tụ hội đầy đủ.

Tiêu Ninh cúi đầu sờ sờ Tiểu Hắc, Đan Hải Minh liền ở bên cạnh sờ sờ hắn, lão khí hoành thu đạo (ra vẻ ông cụ non)nói, “Anh cũng nên học cách trưởng thành rồi.”

Tiêu Ninh: “...”

Đan Hải Minh hỏi, “Chuyện này có thể tự mình xử lý không?”

“Ừm, có lẽ tôi sẽ liên lạc lại với bà ấy.” Tiêu Ninh cảm thấy buồn cười, người này thật sự xem chính mình là đứa nhỏ sao? Hắn gật gật đầu, “Tôi cảm thấy, cả hai người đều cần thời gian để tiêu hóa lần đầu tiên chạm mặt này.”

Nếu hắn đã nói như vậy, Đan Hải Minh quả nhiên không hề có ý kiến, thúc giục hắn cầm chén đĩa đi rửa, còn có Đường Đường và Tiểu Hắc đang đứng xếp hàng muốn rửa rây.

Trước khi ngủ, Tiêu Ninh nhận được tin nhắn của Trần Đình, chỉ đơn thuần là tin nhắn hỏi thăm ngắn gọn, nhắc nhở hắn buổi tối đừng mở nhiệt độ điều hòa cao quá, cùng với số điện thoại hiện tại của nàng ở A, đại khái là sợ Tiêu Ninh lúc trước không có lưu lại.

Tiêu Ninh ở trong bóng tối, chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động, mãi đến tận khi ánh sáng màn hình tự động tắt đi, mới đem điện thoại để qua một bên, động tĩnh này của hắn dĩ nhiên đánh thức người phía sau, cánh tay bá đạo nằm ngang ở trên eo hắn càng thêm siết chặt lại.

Hắn không muốn đi đối mặt với Trần Đình, đó là bởi vì hắn tuyệt đối không muốn quay đầu về quá khứ, chỉ cần hơi liếc mắt một cái, chỉ cần một câu nói, liền có thể làm hắn hết thấy trần trọc trở mình, khó có thể quên được những ký ức kia.

Đan Hải Minh ở phía sau hỏi, “Ngủ không được?”

Biết không gạt được cậu, Tiêu Ninh ừ một tiếng, “Vừa nãy Trần Đình gửi tin nhắn đến, nhắc tôi chú ý nhiệt độ máy điều hòa.”

Đan Hải Minh cười lạnh một tiếng, không nói rõ được là có ý gì, “Vì chuyện này mà mềm lòng sao?”

“Cũng không phải...” Trong lòng đã Tiêu Ninh không còn cố tà hỏa cố gắng kiềm nén kia, cũng chỉ còn lại sự chán nản uể oải, cơ thể trong chán hơi hơi co lại, “Chỉ là nhớ lại trước đây, sau khi bà ấy rời đi, tôi trải qua rất... không như ý.”

Đan Hải Minh đầy hứng thú hỏi, “Không ai thương hại yêu thương viên cái thianày?”

Viên cái thia: Tiểu Bạch, nhỏ, bé

“Khiến cậu thất vọng rồi.” Tiêu Ninh trả lời, “Tôi đại khái là một tiểu hài tử làm làm người ta không thích đúng không?”

Thời điểm đó, Tiêu Ninh không cần nói những người khác, ngay cả ngay bản thân hắn nhớ lại cũng không thích nổi, vừa nhút nhát lại vừa lo sợ, bản thủ đến nỗi không ai thêm quan tâm bộ dáng mình trông như thế nào, thời điểm nhìn người khác lúc nào cũng đại ra, hơn nữa, có thể bởi vì quá quen thuộc với việc làm một người lặng yên chờ đợi, hắn thường xuyên có thể nhìn chăm chú ở một nơi rất lâu, lâu đến nỗi ánh mắt kia trở nên lạnh lạnh đáng sợ.

Mới đầu, Lô Nham nhất định cực kỳ phiền mình đi.

Ai mà không phiền chán được đây, ngay cả bản thân mình cũng không thích chính mình.

Đan Hải Minh đáp, “Đáng tiếc khi đó không phải là tôi.”

Tiêu Ninh nhắm mắt lại, không tiếng động mà cười cười, “Cho dù khi đó gặp tôi, bộ dáng lúc ấy, cậu cũng nhìn không lọt mắt đâu. Cũng nhờ sau đó tu dưỡng tốt, mới chậm rãi biến thành như hiện tại.”

Âm thanh Tiêu Ninh trong căn phòng mờ tối thả trôi, vừa nhẹ nhàng, vừa dịu dàng, cũng không khàn khàn như giọng nam, tựa như muốn bao phủ toàn bộ màn đêm yên tĩnh, mang theo cảm giác an tâm, ý tứ hàm xúc nhàn nhạt, Đan Hải Minh bị mê hoặc đến buồn ngủ, cậu thấp giọng, thuận miệng nói, “Cho nên, bây giờ không phải là rất vừa vặn sao?”

Tiêu Ninh mở mắt ra, xoay người, “Cái gì vừa vặn?”

“Như bây giờ.” Đan Hải Minh có lẽ là muốn ngủ, lung tung đem những lời nói cuối cùng nói xong, “Tôi đi con đường của tôi, anh đi con đường của anh, sau đó gặp nhau. Ngủ, ngủ ngon.”

Đôi môi dừng lại trên trán Tiêu Ninh cọ cọ, sau đó mấy giây, Đan Hải Minh liền ngủ.

Tiêu Ninh cảm thụ được nhiệt độ cùng mùi vị trên người cậu, trong đầu vang đi vang lại một câu nói này.

*

Trần Đình mỗi ngày đều sẽ gửi đến hai, ba cái tin nhắn, Tiêu Ninh đối với loại lời nói quan tâm bóng gió này có chút mới mẻ, như “Cẩn thận bị cảm, nhớ ăn cơm, nên thường xuyên uống nước, trên đường đi làm phải cẩn thận”, loại tin nhắn thừa thãi này trước đây hắn chưa từng nhận được. Lô Nham thì

đương nhiên không cần phải nói, hẳn căn bản không phải kiểu người hay quan tâm như vậy, mà đối tượng để Trần Thực Vân hay cầu nhàu chỉ có Lô Nham, Tiêu Ninh chỉ là cái ống loa, còn Đan Hải Minh, càng chắc chắn không biết làm những chuyện ma ma tức tức như vậy.

Đối với những tin nhắn ấy, tâm tình Tiêu Ninh vô cùng phức tạp, trước mắt của hắn đều quanh đi quẩn lại hình ảnh ngày đó Trần Đình khóc, nỗi thống không được đáp lại kia khiến Tiêu Ninh cảm động lây.

Nhưng chính là bởi vì cảm động lây, mà không ngừng khơi gợi những hồi ức không tươi đẹp đã bị phủ đầy bụi, làm cho hắn vô pháp có thể dễ dàng tiếp xúc với Trần Đình. Hắn cuối cùng chỉ đem những tin nhắn này đó, lưu lại, cũng không trả lời.

Trần Đình nhất định là một người có nghị lực, có kiên nhẫn, cho dù Tiêu Ninh không trả lời, tin nhắn của nàng vẫn chưa từng đứt đoạn, thời điểm sau khi bắt đầu gửi tin nhắn khoảng nửa tháng, nàng bắt đầu tặng đồ vật cho Tiêu Ninh.

Dĩ nhiên là không phải tự mình đưa tới cửa, mà là nhờ nhân viên chuyển phát nhanh, có lẽ bởi vì không biết địa chỉ nhà Tiêu Ninh, cho nên đều trực tiếp gửi đến công ty nơi Tiêu Ninh đang làm việc, nàng rõ ràng không hiểu phong cách sống và sở thích của Tiêu Ninh, chỉ là tìm kiếm những lễ vật và người nam có thể sẽ tiếp nhận, ví dụ như bật lửa, ví tiền, còn có nước hoa dành cho nam giới.

Đan Hải Minh cười nhạo, “Không biết còn tưởng rằng bà ta muốn bao dưỡng anh đó.”

Làm cho Tiêu Ninh vô cùng lúng túng, bất đắc dĩ nhắn cho Trần Đình một cái tin nhắn, cảm ơn nàng quan tâm, xin nàng đừng tiếp tục tặng đồ vật nữa. Tin nhắn này vừa được gửi đi, Trần Đình lập tức gọi điện thoại tới.

“Ninh Ninh, có phải gây thêm phiền toái cho con không?” Ngữ khí của Trần Đình đặc biệt cẩn trọng, nghe qua cũng làm cho người ta có đau lòng chua xót, “Xin lỗi, mẹ không phải cố ý, kỳ thực, hàng năm, vào ngày sinh nhật của con, mẹ đều chuẩn bị quà, nhưng không cách nào gửi cho con được, chờ đến sinh nhật năm nay, mẹ đồng thời tặng cho con có được hay không?”

Lời này khá là xúc động, Tiêu Ninh dù sao cũng không phải là một người tâm địa sắt đá, ít nhiều có chút nói lòng, “... Được, thế nhưng đừng gửi đồ vật tới nữa, không cần phải lãng phí như vậy.”

Đối với thái độ như vậy của hắn, Trần Đình cũng thỏa mãn rồi, tất nhiên là liên tục đáp ứng.

Cúp điện thoại, Tiêu Ninh ngẩn người nhìn màn hình di động.

Đan Hải Minh vốn dĩ đang xiên xiên vẹo vẹo ở trên ghế sa lon, chân khoát lên lưng của Đường Đường, quay đầu lại, quan sát sắc mặt Tiêu Ninh, liền thuận thế nằm hẳn lên trên đùi của hắn, từ dưới nhìn lên, “Mềm lòng?”

Tiêu Ninh cúi đầu nhìn cậu, cau mày cười, “Kỳ thực vấn đề cũng không phải nằm ở việc có mềm lòng hay không...”

Sau ngày đó, tâm tình quả thực không thể khống chế được, lấy tính cách của Tiêu Ninh cũng sẽ không kích động đến thế, càng nhiều hơn chính là hắn không biết cùng Trần Đình ở chung như thế nào, dù sao cũng đã bị nhiều năm như vậy ngăn cách, đột nhiên muốn hẳn tiếp nhận mẹ, một người máu mủ tuyệt đối như vậy, làm sao cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Đan Hải Minh đưa tay sờ sờ gương mặt của hắn, tựa hồ có chút xuất thần.

Chuyện này rất kỳ quái, Đan Hải Minh rất ít khi như vậy, Tiêu Ninh mon trón tóc mai của cậu hỏi, “Suy nghĩ gì?”

“Không có gì.” Đan Hải Minh bị Tiêu Ninh vượt vượt ve ve, cực kỳ thoải mái nhắm mắt lại, miễn cưỡng trả lời, “Đột nhiên cảm thấy anh rất đáng được biểu dương, tiếp xúc với đủ loại chuyện phức tạp như vậy, cũng không biến thành kẻ đáng ghét.”

Tiêu Ninh bật cười, xét về điểm này, Đan Hải Minh cũng giống như vậy đi. Nếu đổi lại là một người khác sống trong hoàn cảnh ấy, tuyệt đối sẽ biến thành một tính cách hoàn toàn khác biệt, nhưng mà, Đan Hải Minh vừa không ngạo mạn, vừa không vụn vặt, cũng không hận đời, trái lại, bây giờ đã trưởng thành thành một nam nhân vô cùng có nghị lực.

Có lẽ, chính vì những quá khứ này đó, đã tạo ra trên người cậu tất cả những bộ phận hấp dẫn Tiêu Ninh.

Động tác trên tay Tiêu Ninh nhất thời đình chỉ.

Đan Hải Minh không kiên nhẫn mở mắt ra, hỏi ngược lại, “Suy nghĩ gì?”

Tiêu Ninh nhìn cậu tươi cười, “Nghĩ về cậu.”

Đan Hải Minh nhất thời không lên tiếng, cuối cùng mới kén chọn nở nụ cười, “Có tiến bộ.”

Nói xong liền ôm chặt lấy cổ Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh thuận theo cúi đầu, cùng cậu tiếp nhận nụ ôn vô cùng nhu hòa. Đăng bởi: admin

Chương 59: Chuẩn Bị

Trần Đình không tiếp tục tặng lễ vật tới nữa, khiến Tiêu Ninh yên tĩnh đi không ít. Bất quá, trải qua chuyện này rồi, Tiêu Ninh đối với tin nhắn của Trần Đình cũng sẽ chọn trả lời, điều này đối với Trần Đình, không thể nghi ngờ là sự cố vũ rất lớn, không bao lâu sau, Trần Đình lại gọi cho hắn một lần nữa, chắc hẳn bởi vì rút được kinh nghiệm từ cuộc nói chuyện lần trước, lần này nàng không còn nhắc đến những chuyện khi xưa, nói chuyện cũng giống như phiên bản tin nhắn, cần dặn Tiêu Ninh chú ý thân thể, còn nói về một số địa phương ở A thị.

Lúc này đây trò chuyện, bầu không khí đã có chút thoải mái vui vẻ.

Tiêu Ninh vừa thả điện thoại đã muốn vò lông mày, tuy rằng ngữ khí và cách dùng từ của Trần Đình vẫn rất văn nhã, nhưng xét về mặt thái độ thì thật sự là quá nhiệt tình, phảng phất như muốn đem hết toàn bộ tình mẹ mấy chục năm qua, thả xuống một mạch trên đầu Tiêu Ninh.

Thế nhưng, càng gần gũi với nàng, tâm tình Tiêu Ninh trái lại càng trở nên ôn hòa hơn, hẳn rõ ràng nếu như bản thân mình giống như hy vọng của Trần Đình, nhất lên tình thân nhiều năm thất lạc như vậy, là không thể nào, ít nhất trong thời gian ngắn là tuyệt đối không thể.

Hắn hiện tại, thỉnh thoảng sẽ cùng Đan Hải Minh tâm sự nhiều hơn về những chuyện ngày xưa, đây là điều mà lúc trước hắn luôn luôn muốn lãng tránh, tuy rằng mỗi lần đều sẽ bị Đan Hải Minh độc mồm độc miệng, thế nhưng hắn cũng rất yêu thích thời điểm Đan Hải Minh lắng nghe, nhìn hắn trân trọng và vân vân, nói tóm lại sẽ làm cho hắn không nhận được muốn hôn người nam nhân này.

Bất quá, hắn cũng chỉ muốn ôn tồn một chút mà thôi, tại sao người trẻ tuổi lại không hiểu phải có chừng mực chứ? Không thể chỉ đơn thuần hôn môi thôi à?

Đối với tình cảm mẹ con giữa hắn và Trần Đình có tiến triển, Lô Nham cũng vẫn luôn quan tâm, thường thường gọi điện thoại nhắc nhở hắn phải tỉnh táo, không thể chỉ bị vài câu làm cho dao động rồi liền cho qua mọi chuyện, một khi nghe quan hệ giữa bọn họ hòa hoãn cư nhiên chạy tới giáo huấn Tiêu Ninh.

“Cậu sao lại hẹp hòi như vậy chứ.” Tiêu Ninh buồn cười, “Cậu cho rằng tôi còn là đứa nhỏ sao?”

Đối với sự quan tâm của y, Tiêu Ninh rất cảm kích, chính là cảm thấy hơi kỳ quái, tại sao cả y lẫn Đan Hải Minh đều nói như thể chính mình là một đứa bé ngậm kẹo bị người khác bắt cóc lừa gạt?

“Ha ha, tôi đã rất hy vọng cậu có thể tiến bộ hơn một chút, thế nhưng cậu lại dùng vẻ mặt ôn hòa như vậy nói chuyện với bà ta.” Lô Nham giận không chỗ phát tiết, ngón tay hướng tới hắn chỉ trỏ, “Thời điểm cậu mở miệng gọi bà ta làm đã hiện ngay trước mắt rồi.”

Tiêu Ninh bất đắc dĩ nói, “Lẽ nào bà ấy không phải là mẹ của tôi sao?”

Lô Nham ngay cả nhìn cũng nhìn không nổi nữa, mắng lời thô tục, nén giận đổi đề tài, “Đúng rồi, mẹ tôi hỏi thăm cậu, cũng không có chuyện gì, bà ấy cũng nhẹ dạ giống y như cậu. Chỉ là ba của tôi dường như hơi khó xử lý, cậu biết mà.”

Tiêu Ninh theo ý của y, không hề nhắc đến Trần Đình nữa, “Tôi biết rồi. Không sao hết, tôi không vội, cô và chú không thể tiếp nhận cũng rất bình thường.”

Hắn nói xong câu này, Lô Nham liền không nói gì nữa, Tiêu Ninh đợi một chút, truy hỏi, “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Trong giọng nói vẫn là sự quan tâm trước sau như một.

Lô Nham lúc này mới thấp giọng hỏi, “Cậu và... Cậu gần đây trải qua thế nào? Ý tôi là, cùng...”

Y ập a ập ứng khó khăn hỏi, bất quá Tiêu Ninh vẫn hiểu được, “Tốt vô cùng, cậu không cần lo lắng.”

“Tôi không có lo lắng.” Lô Nham cười một tiếng, “Tôi chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, cậu nói cậu là con, trong khi tôi cũng yêu thích nam nhân đây này, tại sao đôi ta không quay thành một khối?”

Y dường như thật sự nghĩ mãi mà nghĩ không ra, mà hiện tại Tiêu Ninh cùng y nói tới việc này, tâm tình đã là không còn khổ sở nữa, đoạn ký ức này ở trong lòng hắn đã hoàn toàn trở thành quá khứ, còn có thể ung dung trên chóc, “Đại khái là bởi vì giống như tay trái nắm tay phải đi.”

Lô Nham qua nửa ngày mới ừ một tiếng, cuối cùng thờ dài, “Kỳ thực, đôi ta thật sự rất thích hợp, chỉ là quá quen thuộc, hoàn toàn không cảm giác.”

Tiêu Ninh nở nụ cười, “Ai cùng cậu thích hợp a, phiên cậu chó tự mình đa tình được không?”

“Cậu, cậu đủ rồi, tôi có chỗ nào không tốt chứ? Tôi từ nhỏ đến lớn nhận được bao nhiêu bức thư tình cậu còn không biết sao?” Lô Nham không phục phản bác, “Bao nhiêu thiếu niên nữ sinh đưa đồ ăn vặt đến cho tôi đều tiến vào trong bụng của cậu hết rồi, cái đó cũng là nhờ tôi dùng mị lực đổi lại, nói chuyện có chút lương tâm được không?”

Tiêu Ninh trả lời, “Là cậu không thích ăn thì có? Nhưng lại muốn giữ hình tượng hòa đồng thân thiện không chịu vứt đi, nên cậu phải cảm tạ tôi đã chịu nhọc giúp cậu giải quyết những phiền toái này mới đúng chứ.”

“Cậu bây giờ phản rồi a.” Lô Nham nói xong dừng một chút, “Kỳ thực như vậy cũng rất tốt, tính cách của cậu trước đây quá dễ bị người khác bị bắt nạt. Hiện tại thoải mái không ít...”

Tiêu Ninh trêu ghẹo nói, “Bị cậu ức hiếp nhiều năm như vậy, tôi cũng không dễ dàng gì.”

Lô Nham lần này không phản bác nữa, nửa ngày, không nói ra được lời gì, ý tứ hàm xúc, “Cũng phải, đều tại tôi bắt nạt cậu, coi như tôi nợ cậu.”

Tiêu Ninh nhìn y mặt mày râu rỗ, hớn hờ nói, “Lô Nham.”

Lô Nham ngẩng đầu lên nhìn hắn, “?”

“Chỉ đùa một chút mà thôi, đừng nghiêm túc a.” Tiêu Ninh cười hỏi, “Chúng ta là bạn bè mà đúng không?”

Lô Nham không hiểu sao đáp lại, “Phí lời a.”

“Cho nên.” Tiêu Ninh nhếch nhếch lông mày (*), nói tiếp, “Quá khứ không cần để ở trong lòng.”

(*) biểu cảm này hơi bị quen nha =))

Chớ để ở trong lòng.

Nghe hắn nói như vậy, Lô Nham trái lại càng phiền muộn hơn, cũng không biết tại sao, vừa cùng Tiêu Ninh nhắc đến quan hệ, y liền cảm thấy là lạ, cho dù là anh em cũng nên bận tâm chứ.

Tiêu Ninh liếc nhìn thời gian, đứng lên, “Đến giờ tôi phải đi về rồi, ngày hôm nay Hải Minh phải về nhà.”

“Cậu là nhân thể sao?” Lô Nham oán giận, “Tôi đặc biệt tranh thủ chạy tới tìm cậu, cậu ngay cả một bữa cơm cũng không mời tôi.”

“Lần sau.” Tiêu Ninh đến quầy hàng thanh toán tiền, hai người sống vai nhau bước ra cửa, rồi tại cửa tách ra. Lô Nham đi được hai bước, quay đầu lại nhìn theo bóng lưng Tiêu Ninh rời đi, lưng hắn thẳng tắp, thoải mái nện bước, toàn thân làm cho cho người ta cảm thấy so với trước đây hoàn toàn không giống nhau. Bất quá, Lô Nham cũng không nói được gì, trước đây y cũng chẳng có bao nhiêu cơ hội nhìn kỹ bóng lưng của Tiêu Ninh.

Mà y phát hiện, y cũng không thích, điều này làm cho y có một loại cảm giác vô lực hư không.

Dõi theo bóng lưng của một người, đều là tựa hồ muốn nói “Tạm biệt”.

Lô Nham đột nhiên đối với hành vi của chính mình rất tức giận, thực sự là tạt xấu a. y quay đầu trở lại, hướng về phương hướng hoàn toàn trái ngược với Tiêu Ninh, bước nhanh về phía trước.

*

Đan Hải Minh nằm ở chỗ ngồi phía sau xe, nhắm mắt dưỡng thần, bọn họ đã trở về A thị, đang trên đường chạy đến khu nhà ở nơi này. Làng du lịch đã bắt đầu thi công, sau một khoảng thời gian rất dài cũng không cần cậu gấp gấp chạy tới chạy lui nữa, có thể thoải mái một trận.

“Nhật Hoa sắp tới nghỉ tết?”

Vương Hoa lái xe ở phía trước trả lời, “Đối với những tập đoàn lớn, loại chuyện này đều cần phải có.”

Đan Hải Minh liền không lên tiếng nữa, lấy tính cách và tuổi tác của Tiêu Ninh, cho dù thuyết phục hắn cũng vô dụng, không bằng thừa dịp thời tiết tốt, cùng hắn trở về C thị, lần trước nói đi nói lại vẫn là quá vội vàng.

An tĩnh bên trong xe, tiếng chuông nguyên thủy của táo tây(apple đó =))bỗng nhiên vang lên, Đan Hải Minh hơi nhướng mày, lấy tới nhìn một chút, là một số điện thoại hoàn toàn xa lạ, cậu trực tiếp cắt đứt, quăng qua một bên.

Chốc lát sau, một cái tin nhắn gửi đến, Đan Hải Minh nổi lên chút hiếu kỳ, liền lấy tới mở ra đọc.

—— Xin chào, Đan tiên sinh, tôi là Trần Đình, có một số việc muốn thỉnh giáo, hi vọng cậu có thể tiếp điện thoại của tôi.

Đan Hải Minh chậm rãi lộ ra nụ cười, cậu cũng không phải bất ngờ việc Trần Đình sẽ biết. Chuyện giữa cậu và Tiêu Ninh, trong cái vòng lẩn quẩn này, ở một mức độ nào đó còn khuếch trương đến rất rộng, đương nhiên, có một phần lớn còn phải cảm tạ anh trai tốt của cậu.

Trần Đình gần đây tích cực cùng Ngô Di làm những vị phu nhân bàn bạc công chuyện như vậy, khẳng định cũng đã hỏi thăm không ít về tình huống của Đan gia, biết đến chuyện Tiêu Ninh cũng là đương nhiên.

Cậu cho dù cực kỳ mệt mỏi vẫn ung dung ngồi dậy, gọi lại, “Xin chào, Triệu phu nhân.”

“Xin chào, Đan tiên sinh.” Khí chất và âm điệu nữ tính của Trần Đình rất sâu đậm, dịu dàng như nước, “Tôi nghe được một tin đồn, bởi vì liên quan đến người một người quan trọng của tôi, cho nên không nhận được muốn cùng cậu xác nhận một chút, tùy tiện quấy rầy, xin hãy thứ lỗi.”

Đan Hải Minh hỏi, “Chuyện gì?”

Trần Đình hỏi lại, “Cậu có biết Tiêu Ninh không?”

Đan Hải Minh trả lời, “Người yêu của tôi vừa vận cũng tên này.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc mười mấy giây, Trần Đình đạo, “Vậy cậu có biết quan hệ giữa tôi với nó không?”

Đan Hải Minh thờ ơ ừ một tiếng, “Anh ấy và tôi đã nói chuyện rồi, người mẹ từng vứt bỏ anh ấy chạy trốn, thật sự là bà sao?”

Lời giải thích này không hề nghi ngờ là có tác dụng tính thị uy rõ ràng, Trần Đình bình tĩnh, thanh âm nàng ôn hòa, “Đan tiên sinh, tôi đã nghe qua và đã hiểu quá khứ của cậu, tôi tin tưởng cậu sẽ có lựa chọn tốt hơn, Tiêu Ninh không phải là kiểu người thích hợp với cậu.”

“Chờ một chút, Triệu phu nhân.” Đan Hải Minh cười nhạo nói, “Anh ấy là kiểu người gì, bà thật sự hiểu sao?”

Trần Đình thờ ơ không chút động lòng đáp lại, “Hai người nam nhân, chuyện tình cảm có mấy phần nghiêm túc, cậu và tôi đều hiểu. Tôi muốn thỉnh hỏi, gia đình của cậu có thể phóng túng cậu được bao lâu?”

“Không nhọc bà bận tâm.” Đan Hải Minh nở nụ cười, “Nếu như đã nói như vậy, hẳn là bà đã chuẩn bị chi phiếu rồi đi?”

“Đan tiên sinh nói đùa.” Trần Đình lạnh lùng thốt lên, “Có lẽ ở độ tuổi này, các cậu còn thích chơi đùa, nhưng ở trong mắt những người từng trải như chúng tôi, các cậu vẫn chỉ là tiểu hài tử, đều không biết mình đang làm gì.”

Đan Hải Minh tao nhã lễ phép trả lời, “Tôi cho rằng mọi nữ nhân đều không muốn nói mình già.”

“Không nhọc cậu bận tâm.” Trần Đình nguyên văn trả lại, “Tôi nghĩ mẹ cậu trên phương diện này sẽ đồng quan điểm với tôi.”

“Xem ra tự cho là đúng cùng tuổi tác lớn nhỏ không có quan hệ.” Khẩu khí Đan Hải Minh nhiều hơn mấy phần khắc nghiệt, “Tôi khuyên bà không nên cùng mẹ tôi tán gẫu về chuyện này, bà ấy đã sớm biết, không cần bà nhắc lại một lần nữa.”

Trần Đình hiển nhiên không đem câu nói này nghe vào tai, cười lạnh một tiếng, “Hơn thế nữa, Tiêu Ninh bên kia tôi cũng sẽ đi nói chuyện, Đan tiên sinh, tôi thành khẩn mời cậu suy nghĩ kĩ mi chuyện này.”

Nói xong, nữ nhân này lập tức cúp điện thoại.

Đan Hải Minh trầm ngâm chốc lát, Vương Hoa hỏi, “Đan tổng, có chuyện phiền toái gì sao?”

Cậu phát tay một cái, “Không.”

Đan Hải Minh hiển nhiên là không đem câu nói này để ở trong lòng, chỉ là gần đây, khúc mắc giữa Tiêu Ninh và Trần Đình mới được giảm xuống, Trần Đình liền muốn lấy quan hệ của bọn họ nói chuyện, chuyện này thực sự không phải là lựa chọn tốt.

Cậu cũng không phải lo lắng Tiêu Ninh sẽ vì chuyện này mà khó xử, giữa mình và Trần Đình, Tiêu Ninh sẽ chọn ai, Đan Hải Minh tuyệt đối không cần nghi ngờ. Đan Hải Minh không để ý rất nhiều chuyện, mà cái nhìn của người khác là một phần trong đó, thế nhưng cậu không hy vọng những việc này ảnh hưởng đến tâm tình Tiêu Ninh. Những thứ Tiêu Ninh có vốn dĩ không nhiều, thiếu một cái là mất một cái, nếu như Trần Đình an phận hơn một chút, Đan Hải Minh vẫn rất tình nguyện giúp cho nàng cùng Tiêu Ninh bảo trì quan hệ. Ít nhất nhân sinh Tiêu Ninh còn có thể nhờ vậy mà càng hoàn chỉnh hơn.

Cậu suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Ngô Di.

“Ồ? Muốn tới tìm ta à? Nàng ở đâu mà có được tự tin có thể thuyết phục được ta?” Ngô Di vừa nghe xong, ngay lập tức cười đến nỗi không ngậm miệng lại được, “Tốt, hay là ta hẹn bà ấy trước đi, đừng để bà ấy đi tìm tiểu Ninh nói này nói nọ. Tính tình của tiểu Ninh, chuyện gì cũng muốn giữ ở trong lòng, có thể ít một chuyện thì cố gắng ít một chuyện.”

“Con cũng nghĩ như vậy.” Đan Hải Minh đối với Ngô Di rất tin tưởng, nếu Trần Đình nhất định phải đi tìm bọn họ nói rõ ràng, vậy tại sao bọn họ không làm cho nàng rõ ràng luôn? Đăng bởi: admin

Chương 60: Nhà .

Tiêu Ninh nhanh chóng chạy về làm cơm cho Tiểu Hắc và Đường Đường, liền trực tiếp xuống lầu chờ ở cổng, trong tay mang theo một kẹp hồ sơ văn kiện. Không chờ quá lâu, Đan Hải Minh cùng Vương Hoa đã đến.

Hắn sau khi lên xe cười nói, “So với tôi nghĩ đến sớm nhiều, trên đường không bị kẹt xe sao?”

“Sau khi vào thành phố thì xe cộ đông hơn nhiều, chẳng qua đường xá cũng không tệ lắm.” Vương Hoa phóng khoáng cười vài tiếng, “Nơi này cách nhà tôi cũng không xa lắm, trở về cũng không cần lo lắng kẹt xe.”

“Đã lâu không nếm thử trù nghệ nấu nướng của chị dâu, ngày hôm nay thế nhưng lại có lộc ăn rồi.” Tiêu Ninh nói xong nhìn về phía Đan Hải Minh, Đan Hải Minh vốn dĩ đang nhắm mắt dưỡng thần, dường như phát giác ánh mắt của hắn, cũng không có mở mắt, nhủ mày, “Đói bụng?”

Tiêu Ninh cười cười, “Mọi việc thuận lợi chứ?”

“Ừm.” Đan Hải Minh đơn giản đáp lại, lúc này mới quay đầu nhìn hắn một chút, nhìn mãi đến nỗi Tiêu Ninh không hiểu ra sao, cũng không nói gì, chỉ đưa tay sờ sờ mặt của hắn, “Cuối tuần này không trở về nữa.”

Bị hành vi sờ sờ vuốt vuốt như vậy của cậu làm cho đầu óc mơ hồ, Tiêu Ninh gật đầu, “Ừm.”

Tàn suất cùng Đan Hải Minh trở về nhà cũng không cao lắm, một tháng cố định ba đến bốn lần. Ngô Di cũng chưa bao giờ thúc dục bọn họ trở về, bất quá mỗi khi nhìn thấy bọn họ đều sẽ phi thường cao hứng nhiệt tình, từ đáy lòng mà nói, Tiêu Ninh thật sự rất yêu thích vị trưởng bối này, tuy rằng hắn thường thường không có cách nào đem Ngô Di xem như trưởng bối được, dù sao xem ra nàng thực sự quá trẻ tuổi.

Tiêu Ninh hỏi, “Đã xác định vào cuối tháng này đi?”

Đan Hải Minh trả lời, “Đúng vậy, bọn họ đã làm xong thị thực rồi.”

Ngô Di và Đan Dật Tùng dự định đi Hy Lạp du lịch, cho nên mới cẩn thận nói cuối tuần này trở về cùng bọn họ tụ họp một chút. Trong khoảng thời gian rời đi này, dù thế nào cũng phải làm ra bộ dạng thư thái, muốn để Đan Hải Hồng lãnh đạo những hạng mục lớn của Nhật Hoa.

Những chuyện đó Tiêu Ninh chỉ vừa nghĩ thoáng qua, vẫn chưa suy nghĩ sâu sắc, dù sao Đan Hải Hồng đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là một kẻ cần đề phòng, chỉ cần nước sông không phạm nước giếng là tốt rồi.

Đan Hải Minh lại nói, “Kỳ nghỉ này anh an bài chút.”

“Được.” Tiêu Ninh trước tiên đáp lại, mới phản ứng được, “Cậu không bận sao? Muốn đi nơi nào?”

Vương Hoa ở trước mặt tươi cười, ha hả nói, “Chuyện cao ốc bên kia đã đầu vào đấy, làng du lịch bên này cũng đã bắt đầu thi công, khoảng thời gian phía trước có thể thoải mái thanh nhàn một trận. Nha, đúng rồi, tiểu Ninh, không phải lúc trước cậu nói muốn mua nhà sao? Hoa Đình bên kia đã mở bán rồi nha?”

Tiêu Ninh vừa nghe xong, theo bản năng liếc nhìn Đan Hải Minh một chút.

Quả nhiên, Đan Hải Minh hỏi, “Muốn mua nhà?”

Lúc trước hắn sống trong nhà của Lô Nham, vì đột nhiên có chuyện biến mới muốn mua nhà, hiện tại thuê phòng ở của Đan Hải Minh, loại cảm giác này cũng không còn quá cấp bách. Nhưng mà, đối với chuyện có thể nắm giữ căn nhà của mình, Tiêu Ninh vẫn chưa từng từ bỏ. Nhưng mà, loại chấp nhất này trong mắt mọi người xung quanh, ít nhiều chính là có ý đồ chừa đường lui cho mình, có một căn nhà, hắn có thể dứt áo ra đi bất cứ lúc nào, trong căn nhà chính mình, an ổn sinh sống.

Cho dù đây là nhân chi thường tình, cũng không có gì đáng trách, thế nhưng lấy tình cảm, thời gian và tương lai cùng với Đan Hải Minh mà nói, không thể nghi ngờ, loại hành vi này liền dẫn theo một luồng... cảm giác vô tình.

“Ừm...” Tiêu Ninh chần chờ giải thích, “Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy có được một căn nhà vẫn tốt hơn...”

Đan Hải Minh vẫn luôn hơi hơi nghiêng đầu nhìn hắn, nhìn ra hắn không biết nói gì, thật giống như tự mình cũng người làm chuyện gì đó không hay. Nếu như Đan Hải Minh hỏi tại sao, Tiêu Ninh chắc hẳn không trả lời được câu “Vì đầu tư mà thôi”.

May mà Đan Hải Minh không hỏi, cậu ngáp một cái, lười biếng nói tiếp, “Đến chưa?”

“Phía trước rẽ qua là được rồi.” Tiêu Ninh thay Vương Hoa trả lời, hắn đã tới đây nhiều lần, đường đi đã sớm nhớ rõ. Vương Hoa lộ vẻ tâm tình rất tốt,

dẫn hai người trở về nhà, Tôn Nhu Nghiên mặc tạp dề, mở cửa đón bọn họ, “Thời gian không sai biệt lắm, trở về rất đúng giờ. Chờ cơm nấu xong là có thể ăn rồi.”

“Oa, thơm quá.” Vương Hoa một chụt một cái lên bên mặt Tôn Nhu Nghiên, “Nhà Đình ở bên trong?”

Tôn Nhu Nghiên ôn nhu cười, “Vừa ăn no xong, đang ở bên trong ngủ.”

“Anh đi xem thế nào.” Vương Hoa nói xong liền đổi hai vị khách nhân chào hỏi, “Đan tổng, tiểu Ninh, cứ tự nhiên nha, tôi sẽ trở lại ngay.”

Hai người bị đẩy vào trong phòng, không khí tràn đầy mùi thơm của thức ăn, Đan Hải Minh lễ phép nói, “Xin chào, đã làm phiền.”

“Đâu có a, tay nghề của tôi không tốt, chỉ là mùi vị gia đình.” Tôn Nhu Nghiên đối với người lãnh đạo trực tiếp của lão công mình cũng vô cùng khách khí, đối với Tiểu Ninh thì thân thiết hơn, “Tiểu Ninh.”

Tiểu Ninh cười cười đem đồ vật đưa tới, “Chị dâu, đến, tôi không biết mua gì, nghĩ rằng sữa cho đứa nhỏ có lẽ cần thiết.”

“Quá khách khí rồi, còn mua đồ làm gì chứ. Cảm ơn nhiều.” Tôn Nhu Nghiên tiếp nhận hai hộp sữa bột, đun trà chế nước cho hai người. Vương Hoa ôm nữ nhi của mình đi ra, đứa nhỏ này không quá nửa tuổi, không ầm ĩ không làm khó, nhìn giống y như một quả bóng mập mạp trắng trẻo, so với đoạn thời gian mới vừa được sinh ra không biết đáng yêu hơn bao nhiêu lần.

Tiểu Ninh đối với loại sinh vật không có sức đề kháng cự, tiểu tâm dục dục ôm lấy. Đan Hải Minh tiến lại gần, biểu tình kia khiến Tiểu Ninh cảnh giác, đem tiểu Nhã Đình ôm ra xa xa.

Đan Hải Minh thấy vậy, trừng mắt nhìn hấn một cái.

Tiểu Ninh thấp giọng nói, “Không cho sờ.”

Da con nít non non mềm mềm như thế, luôn cảm thấy chỉ cần chạm thử một chút đã muốn rách da rồi, không thể để cho tên đại ma vương này xằng bậy được.

Trên mặt Đan Hải Minh chợt lóe lên một trận thật là không có thú vị, sau đó móng vuốt xoa bóp khuôn mặt Tiểu Ninh như thể đòi bồi thường. Cha mẹ đứa nhỏ ở bên cạnh nhìn, khóe miệng Tôn Nhu Nghiên hơi vênh lên, Tiểu Ninh ngượng ngùng muốn nghiêng người.

Vương Hoa nói, “Tiểu Ninh trước đây đã từng ôm trẻ con rồi sao? Thủ pháp rất nhuần nhuyễn a.”

Đan Hải Minh đáp lời, “Ôm mèo.”

Tiểu Ninh: “...”

Tôn Nhu Nghiên rốt cuộc không nhịn được nữa, bật cười thành tiếng, đứng lên nói, “Hắn là được rồi, Vương Hoa đến giúp bày chén đĩa và món ăn. Tiểu Ninh giúp tôi bồi Nhã Đình cùng Đan tổng một chút.”

Câu nói đầu tiên đem Tiểu Ninh muốn giúp một tay ấn trở về trên ghế salong.

Tôn Nhu Nghiên là tám gương hiền thê lương mẫu, tay nghề đương nhiên là cực tốt, một bàn lớn món ăn có thịt có chay, phần lớn là món ăn thanh đạm, cũng có vài món cay miệng điều hoà, chiếu cố đầy đủ các loại khẩu vị.

Nhân vật lớn cũng đều là người quen, cũng không để ý nhiều như vậy, tiểu Nhã Đình không thức được bao lâu liền tự mình ngủ, một chút cũng không khiến mọi người bận tâm. Đan Hải Minh cho dù không phải là người đặc biệt nhiệt tình, nhưng cũng hết sức phối hợp.

Một bữa cơm trôi qua, chủ và khách đều vui vẻ.

Tôn Nhu Nghiên tìm kiếm cơ hội, đem Tiểu Ninh kéo qua một bên, “Tôi nhìn qua cũng coi như yên tâm rồi.”

Tiểu Ninh không rõ vì sao, “Chị dâu?”

“Ngày hôm nay đề nghị Vương Hoa mời các cậu tới đây, cũng là bởi vì nghe anh ấy nói về chuyện của các cậu.” Tôn Nhu Nghiên vỗ vỗ cánh tay Tiểu Ninh, vui mừng nói tiếp, “Tôi chỉ muốn nhìn.”

Nàng nửa trêu chọc, nửa cảm khái, “Bầu không khí giữa hai người các cậu không thể nào lừa gạt người khác được, các cậu sống chung với nhau tốt lắm đúng không?”

“Ừm.” Trong lòng Tiểu Ninh chảy qua một dòng nước ấm, “Cảm tạ chị dâu.”

“Kỳ thực, khi vừa bắt đầu, Vương ca của cậu rất tự trách.” Tôn Nhu Nghiên thở dài thườn thượt một hơi, “Anh ấy cảm thấy chuyện giữa cậu và Đan tổng là do chính anh ấy hại cậu.”

Tiểu Ninh mở to mắt, “Cái gì? Vương ca làm sao có thể nghĩ như vậy?”

“Anh ấy cảm thấy Đan tổng là người tốt, theo cậu ấy cũng là một chuyện tốt, nhưng dù sao, cũng là hai nam nhân, trước đây cậu cũng không phải thế này...” Tôn Nhu Nghiễn lắc đầu, “Anh ấy cảm thấy, là do anh ấy đẩy cậu, khiến cho cậu không cẩn thận làm đường lạc lối.”

Tiêu Ninh vừa cảm thấy kinh ngạc vừa cảm thấy hơi buồn cười, “Tôi cũng lớn như thế rồi, chuyện tính hướng quan trọng đâu thể dễ dàng làm đường lạc lối? Anh ấy không có cùng tôi chuyện, không thì tôi đã giải thích với anh ấy, tôi vẫn luôn thích nam nhân.”

“Vậy sao, tôi cũng đã nói với anh ấy rồi, thích nam cũng tốt, thích nữ cũng tốt, mỗi một người trưởng thành đều có năng lực tự nhận biết, cũng có năng lực tự chịu trách nhiệm về sự lựa chọn của chính mình.” Tôn Nhu Nghiễn liếc mắt nhìn hắn, “Anh ấy cũng là nhìn thấy Đan tổng đối với cậu rất tốt, mới hơi hơi dễ chịu hơn. Tôi cũng cảm thấy như vậy, mặc kệ là nam hay nữ, có thể cùng nhau, háo hức sinh sống vui vẻ hạnh phúc, mới là điều quan trọng.”

Tiêu Ninh gật đầu, mặt mày nhu hòa, “Tôi cũng nghĩ như vậy, nhắc đến tôi nên cảm tạ Vương ca mới đúng, nếu như không phải nhờ anh ấy, tôi cũng sẽ không có cơ hội cùng Hải Minh gặp nhau.”

“Ha, chuyện cảm tạ này cậu không cần bận tâm đâu.” Tôn Nhu Nghiễn che miệng nở nụ cười, “Đan tổng đã tăng tiền lương cho Vương ca của cậu rất nhiều, ân, đừng một phát nhảy vọt gấp đôi đấy.”

Tiêu Ninh: “...”

Buổi tối, Vương Hoa đưa hai người bọn họ trở về nhà, Tiêu Ninh vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, lấy bộ dạng ngàn chuyện đều không buồn quan tâm của Đan Hải Minh mà nói, cư nhiên cũng sẽ có lúc làm ra loại sự tình thiên vị như vậy, nghĩ như thế nào đều cảm thấy có mấy phần lúng túng.

Bộ dáng hắn cân nhắc quá nghiêm túc, bị Đan Hải Minh hỏi, “Suy nghĩ gì?”

“Không có gì...” Tiêu Ninh vẫn không nhìn xuống được, thăm dò nói, “Chỉ đầu nhờ tôi cảm ơn cậu, đã tăng lương cho Vương ca.”

“Ồ.” Đan Hải Minh bất phong bất động, phát hiện tầm mắt dò xét của Tiêu Ninh vẫn đắm trên mặt mình, hơi hơi nhướn mày, “Sao vậy? Hắn làm việc rất tốt, tăng lương, có ý kiến?”

Cho dù có nhìn cũng không nhìn ra được gì, nhưng càng như vậy, Tiêu Ninh càng là cảm thấy cậu vô cùng khả ái, vì vậy cười cười, “Không có, chỉ cảm thấy phúc lợi công ty các cậu quá tốt.”

Ánh mắt Đan Hải Minh đảo qua mặt của hắn, “Muốn đổi nghề?”

Tiêu Ninh hầy còn buồn cười, lại nghe được Đan Hải Minh hỏi, “Tiền tích góp mua nhà đủ rồi?”

Đề tài này vừa nói ra, Tiêu Ninh cũng có chút không cười nổi, trong lòng hắn đắn đo không biết giải thích như thế nào, Đan Hải Minh bên kia nhân tiện nói, “Hoa Đình không tính là tốt, anh không cần thiết phải mua ở đó.”

“Vương ca đối với địa bàn của các cậu vẫn rất tin tưởng.” Không ngờ cậu lại quan tâm đến đề tài này, Tiêu Ninh cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng vẫn theo cậu nói tiếp, “Tôi vốn dĩ muốn mua rẻ hơn chút.”

“Rẻ hơn chút thì vị trí địa lý sẽ không quá tốt.” Đan Hải Minh sau khi nói xong, suy nghĩ chốc lát, “Anh có thể cân nhắc hai phòng.”

Điểm ấy, Tiêu Ninh dù sao vẫn chưa hề nghĩ tới, hắn đối với việc nhà mới hay cũ cũng không quan trọng, nếu thật sự gặp được một căn nhà nhà phòng giá cả và chất lượng hợp ý, thì hắn nhất định sẽ mua.

Thấy hắn đã cân nhắc đến khả năng này, Đan Hải Minh dường như lo lắng nói, “Căn nhà này, anh cảm thấy thế nào?”

Tiêu Ninh sờ sờ, không kịp phản ứng.

Đan Hải Minh nói tiếp, “Căn nhà này, là do mẹ tôi mua từ mười mấy năm trước, chủ hộ là tôi.”

Tiêu Ninh khẽ nhếch miệng.

“Người quen sẽ không lên giá, dựa theo giá nhà lúc đó tính cho anh, nhưng phía sau nên sửa chữa lại một lần, vật dụng trong nhà cũng phải đổi mới, giá tiền không thấp.” Đan Hải Minh đánh giá sơ qua nói tiếp, “Tôi đa là năm mươi vạn, không mắc cả.”

Tiêu Ninh muốn nói lại thôi.

Hai người vốn đang song song ngồi, Đan Hải Minh nghiêng đầu, lông mày hơi nhướn, dựa ra ghế salông một chút, “Làm sao?”

“Đừng nói giỡn.” Tiêu Ninh lắc đầu cười, “Năm mươi vạn nhiều nhất chỉ mua được một nửa căn nhà này.”

“Đó là hiện tại.” Đan Hải Minh ngoắc ngoắc tay, Đường Đường vô cùng vui vẻ chạy tới cọt cọt, muốn cậu sờ sờ cổ, “Tôi không hi vọng dùng căn nhà này để kiếm tiền, làm sao, mua bán thế nào, có vấn đề?”

Tiêu Ninh bắt đầu nhìn cậu, lại không bày ra chút ý tứ nhân nhượng nào.

Đan Hải Minh thờ dài một hơn, bảo Đường Đường tìm Tiểu Hắc, sắc mặt đã có chút u sầu phiền muộn, “Căn nhà này, giá thị trường hơn một triệu, giảm 8%, tám mươi vạn.”

Tiêu Ninh đột nhiên bật cười.

Đan Hải Minh một mặt “Cười cái lông” buồn bực nhìn hấn.

“Đây là lần đầu tiên trong đời tôi chứng kiến kiểu buôn bán nhà như thế đó.” Tiêu Ninh cười đến nỗi không ngậm miệng lại được, hấn rất ít khi có cơ hội nhìn thấy một mặt thiếu niên này của Đan Hải Minh, không thông dong, cũng không phong khinh văn đạm, khiến cho hấn cực kỳ yêu thích.

Trong lòng bị lấp đầy, dường như có cái gì đó muốn chảy ra, căng đau, cần phải làm chút gì, cần phải nói chút gì, Tiêu Ninh cứ như vậy bị một sự kích động vô hình điều khiển, thoáng nghiêng thân qua, không thể tiếp tục kiềm chế được nữa, ở bên tai Đan Hải Minh, thấp giọng nói ra ba chữ.

Đan Hải Minh nghe vậy, nhếch miệng lên, thái độ ngay lập tức khôi phục, trở nên thành thạo điều luyện, có một chút đắc ý dào dạt, ý tứ hàm xúc, “Tôi biết.”

Nhiệt độ đang ở sát bên người, cậu nhẹ nhàng quay đầu lại, hai cánh môi chạm vào nhau.

Góc tường nơi Đường Đường đang nằm nghiêng trên thảm, cái đuôi thoải mái quơ quơ, không có chút nào giống như bị bỏ rơi cả, Tiểu Hắc còn chưa trở về ổ của mình, quấn một vòng bên người nó, ung dung ngủ say. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Công Việc

Dù sao chuyện mua nhà cũng không cần gấp, Tiêu Ninh lại không vội, hai người đã bàn bạc xong xuôi rồi, phòng này coi như đã bị Tiêu Ninh đặt cọc. Tiêu Ninh lúc nào cũng cười nói mình chiếm được một món hời lớn, Đan Hải Minh biểu thị không quan tâm, có điều, cậu chắc chắn sẽ đòi hấn bồi thường ở phương diện kia.

Tiêu Ninh: “...”

Ngoại trừ chuyện trên giường, chúng ta còn có thể tán gẫu về những chuyện khác có được hay không a?

Mà Đan Hải Minh cũng đem ý kiến của chính mình truyền tới, lấy tính cách của cậu mà nói, đối với việc này cũng sẽ không dong dài. Chi là tình cò hỏi Trần Đình, Tiêu Ninh liền xem như hoàn hảo.

Đúng là hoàn hảo, Tiêu Ninh trải qua những ngày tháng này thật sự vô cùng hạnh phúc, ánh mắt nhìn Trần Đình càng trở nên ôn hòa hơn. Nghĩ đến Trần Đình vẫn còn đang tiến thoái lưỡng nan, hấn liền cảm thấy nên tìm một cơ hội cùng Trần Đình nói chuyện, chuyện cũ năm xưa, ân oán quá khứ, kỳ thực cũng không có gì cần phải xoắn xuýt nữa.

*

Ngô Di chưa kịp hẹn Trần Đình ra ngoài nói chuyện, thì Trần Đình đã hẹn gặp mặt Tiêu Ninh rồi. Nàng hiện tại, dường như mỗi ngày đều phải gọi một cú điện thoại cho Tiêu Ninh, nhìn ra Tiêu Ninh cùng nàng tán gẫu tự nhiên hơn rất nhiều, liền từ từ tăng cường cường độ, “Ninh Ninh, nghe nói A thị có một nhà hàng ăn khuya rất nổi danh, mẹ vẫn chưa có cơ hội ăn qua nha.”

Nàng dường như chỉ là thuận miệng nhắc đến, “Con xem khi nào thì rảnh rồi, có thể dẫn mẹ đi thử các món ăn đặc sản ở nơi đây được không?”

Trên thực tế, Tiêu Ninh đã sớm muốn hẹn nàng gặp mặt lại rồi, trải qua thời gian lắng đọng dài như thế, tâm tình của hấn cũng đã có sự chuẩn, không hề kích động như trước nữa, “Mấy ngày nay con đều có thời gian, mẹ xem chừng nào thì rảnh rồi, cùng nhau đi?”

Hấn ôn hòa đáp ứng, khiến cho Trần Đình có chút thụ sủng nhược kinh, “Được, vậy thì tối nay đi, đêm nay mẹ có một xã giao, bắt quá có thể đòi lại được, vậy mẹ lái xe tới đón con đi?”

Tiêu Ninh nghĩ, hai người lúc này là muốn cùng nhau đi ăn, lại để cho Trần Đình vì chính mình mà lái xe tới thì không tốt lắm, “Tốt lắm, công ty nơi con đang làm việc không phải là địa điểm tốt để dừng xe, con trực tiếp đứng ở góc đường chờ mẹ, xe của mẹ là loại xe gì?”

“Audi màu trắng.” Trần Đình vô cùng cao hứng, nhanh chóng xác nhận thời gian và địa chỉ.

Sau khi tan việc, Tiêu Ninh vừa xuống liền thấy một chiếc Audi màu trắng đứng ở giao lộ, cũng không biết đã đến từ bao lâu. Tiêu Ninh tiến lên vài bước, kéo cửa ngồi xuống, Trần Đình đeo kính râm, hướng về phía hắn mỉm cười, “Chúng ta trước tiên đi ăn tối đi, Ninh Ninh muốn ăn gì?”

Những cuộc nói chuyện khi trước, lực chú ý căn bản không nằm trên cách xưng hô, Tiêu Ninh đến tận bây giờ mới chú ý đến loại nick name này, cũng có chút lúng túng xấu hổ, nhưng thấy vẻ mặt vô cùng phấn khởi cùng nụ cười của Trần Đình, so với lần trước tuyệt nhiên bất đồng, hắn lại có chút không nói ra được, “Món gì cũng được.”

“Làm sao có thể như thế a! Mẹ nhớ trước đây Ninh Ninh thích ăn cá nhắt, thế nhưng rất dễ bị hóc xương.” Trần Đình cười ra tiếng, “Khi còn bé, con thật sự rất thích ăn đường, thời điểm đó sô cô la kỳ thực cũng không tốt lắm, nhưng con vẫn thích nhất...”

Nàng nháy mắt nhận ra chính mình đã nhắc tới chuyện ngày xưa, lập tức lúng túng dừng lại, trong ngày thường nàng tuyệt đối sẽ không mắc sai lầm, cũng không bao giờ luyên thuyên nói nhiều như thế, nhưng đối với Tiêu Ninh, cảm xúc của Trần Đình vẫn dễ dàng kích động.

Tiêu Ninh cũng không có nhiều phản ứng lắm, những điều Trần Đình nói lần trước, hắn đều nghe không lọt tai, hoàn toàn chìm trong suy nghĩ của chính mình, bây giờ nghe Trần Đình say sưa kể chuyện, liền nhàn nhạt cười cười, “Vậy sao, mẹ vẫn còn nhớ.”

Trần Đình nghe trong lời nói của hắn không chứa đựng ý tứ nào khác, mới cẩn thận nói tiếp, “Làm sao có thể quên được.”

Tiêu Ninh không tiếp tục nữa, nhìn về phía trước, “Mẹ cứ chọn một nhà hàng nào đó đi, con không kén ăn.”

Câu nói này lập tức đâm thẳng vào Trần Đình, nàng lẩm bẩm nói, “Đúng vậy... Ninh Ninh chưa bao giờ làm cho người khác cảm thấy phiền phức.”

Hắn nói như vậy, Trần Đình cũng không tiện dây dưa nữa, lái xe chạy đến một nhà hàng Tây xa hoa, “Lần trước mẹ đã đến ăn rồi, mùi vị rất tốt, thử qua món cá tuyết và gan ngỗng của bọn họ xem”

Bất quá, người đến ăn nơi này rất đông, vượt quá dự liệu, Tiêu Ninh đi theo Trần Đình, bị nhân viên phục vụ dẫn vào hai hàng ghế dài còn sót lại.

Ông chủ nhà nhà com Tây này nhất định đối với mình nhà hàng của mình vô cùng đầu tư, trang trí thì không cần phải nói, âm nhạc cũng là hiện trường diễn tấu, nhân viên phục vụ chắc chắn đã qua quá trình lựa chọn tỉ mỉ cẩn thận, tướng mạo đoan chính, tư thế tiêu chuẩn, ngay cả chiều cao cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Chỉ một câu thôi, rất có tư vị.

Tiêu Ninh nhìn lướt qua thực đơn, chọn vài món hải sản tươi, còn gọi thêm gà hấp rượu đỏ, không gọi đồ ngọt.

Trần Đình vẫn luôn bên cạnh quan sát hắn, “Có một chuyên gia chuyên chế biến hải sản tươi, nằm ngay trong trung tâm thành phố, lần sau chúng ta có thể cùng nhau đi thử xem”

“Chỉ là thấy mới mẻ, nên mới gọi lên ném thử.” Tiêu Ninh mỉm cười đóng lại thực đơn, người thật sự thích ăn hải sản và thịt gà là Đan Hải Minh, hắn trước tiên đến thử xem, nếu như ăn ngon thì sẽ dẫn Đan Hải Minh đến đây ném thử.

Cuối cùng, Trần Đình rót hai ly rượu vang cho hai người, chờ sau khi nhân viên phục vụ lui ra, Tiêu Ninh mới nói, “Con biết mẹ muốn nói chuyện gì. Khi còn bé, con có chút oán giận mẹ, bất quá sự tình đã trôi qua đã lâu như vậy rồi, cũng không thể nói được là tha thứ hay không tha thứ.”

Giọng điệu của hắn thật sự vô cùng bình tĩnh và tự nhiên, Trần Đình không biết có phải hắn đang nói trái lòng hay không, “Ninh Ninh, hay là đêm nay chúng ta đừng nói đến vấn đề này?”

Tiêu Ninh khẽ mỉm cười, dường như có chút thoải mái, cảnh này khiến vẻ mặt cùng ngữ khí của hắn trở nên đặc biệt ôn hòa, “Nhưng mà trong lòng con và mẹ vẫn luôn nghĩ đến chuyện này, vì chuyện này mà không thoải mái, vẫn nên nói ra thì tốt hơn”

“A...” Trần Đình theo ý cười cười, sau đó sắc mặt liền trầm xuống, dẫn theo chút dằn vặt và u buồn, “Mẹ biết lúc này trở về tìm con, con khẳng định là không không muốn tiếp nhận mẹ, mẹ rất mệt mỏi đúng không?”

Tiêu Ninh là một người rất hợp để lắng nghe, khiến Trần Đình có thể tiếp tục nói.

“Thế nhưng vào lúc ấy, cho dù mẹ có mang theo con, cũng không có cách nào cho con một cuộc sống tốt hơn được. Mẹ sinh ra con, dĩ nhiên muốn đem toàn bộ những thứ tốt đẹp cho con, nhưng gia đình kia của chúng ta, không có cách nào.” Âm thanh Trần Đình khô sở nói tiếp, “Cha con đi tù, mẹ và con đều bị những người chung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, thật giống như làm những chuyện đó là cuộc sống của bọn họ có thể vui vẻ hơn. Người người đều nói nuôi con dưỡng già, muốn mẹ đem toàn bộ hi vọng đặt lên một đứa nhỏ như con sao? Con cũng không nên gánh chịu những chuyện kia. Tại sao mẹ lại không thể cho con một cuộc sống tốt hơn chứ?”

Tiêu Ninh trầm mặc nửa ngày, đem Trần Đình cùng những chuyện cũ đã bị xoắn nát ở trong lòng, khơi gọi lên lại, thật giống bị từng người, ở từng phương hướng khác nhau lôi kéo, hắn cuối cùng nói, “Những năm này mẹ đã trải qua rất khổ cực phải không? Bất quá bây giờ nhìn lại tinh thần cũng còn tốt, con an tâm”

Câu nói này, Tiêu Ninh nói ra không ngờ lại nhẹ nhõm như vậy, nhưng vừa nói xong, trong lòng hắn thật giống như có cái gì đó bị chặt đứt, vừa thoải mái vừa thất vọng

Trần Đình ngờ ngác nhìn hấn, nước mắt ngay lập tức rơi xuống, bất quá đang ở trước mặt mọi người, nằng che miệng lại, cật lực khắc chế không muốn phát ra âm thanh.

Tiêu Ninh lấy giấy ăn đưa qua cho nằng, chờ tâm tình nằng bình phục trở lại.

Ánh mắt của cậu thu liễm đi, nhìn qua cả người đều nhu hòa hơn mấy phần, “Con cũng có thể cảm ơn mẹ, bất kể nói thế nào đi chăng nữa, mẹ cũng sinh ra con.”

“Xin lỗi...” Trần đình dùng khăn giấy lau nước mắt, mơ mơ hồ hồ nói, “Xin lỗi, xin lỗi.”

“Không sao.” Tiêu Ninh thở ra một hơi, vẫn như cũ cực kỳ bình tĩnh, ôn nhu trong lúc cười mang theo một tia sầu não, “Kỳ thực nếu không có những chuyện kia, cũng không có con bây giờ, con...”

Hấn nói tới chỗ này, mi mắt cậu xuống thấp hơn, khóe miệng cũng thuận theo, đẩy ra một nụ cười, “Con đối với hiện tại, cuộc sống sinh hoạt rất hài lòng, mẹ cũng không cần thiết nhớ kỹ những chuyện kia nữa. Đều đã qua rồi. Lần trước là tại con quá kích động, xin lỗi.”

Trần Đình lắc đầu, lớp trang điểm trên mặt có chút bung ra, nằng nhìn Tiêu Ninh, nhướn miệng cười, so với những vị tiểu thư, dường như càng quyến rũ mê người hơn, “Không, đó là mẹ đáng phải nhận, hơn nữa con cũng đâu có nói gì. Sự xuất hiện của mẹ có làm đảo lộn cuộc sống của con bây giờ không?”

Tiêu Ninh chần chờ vài giây, thành thật mà nói, những chuyện khác thì cũng chẳng có gì, nhưng chuyện liên quan tới Đan Hải Minh, bây giờ có cần thiết nói cho Trần Đình không?

Vừa vặn những món ăn của bọn họ được dọn lên bàn, đánh gãy đề tài nói chuyện này, Trần Đình cúi đầu sửa sang chính mình lại một chút, mới hướng về Tiêu Ninh tươi cười, “Dọn lên hơi trễ, con nhất định đói bụng rồi đúng không?”

Nói là dọn trễ, nhưng bản thân nằng cũng không chậm trễ, chỉ nhìn Tiêu Ninh ăn. Tiêu Ninh bị nhìn có chút không thoải mái, bất quá hiểu được tâm tình của nằng, cũng không nói thêm gì nữa.

Đợi đến lúc ăn xong, Trần Đình hỏi, “Con bây giờ ở trong Nhật Hoa làm việc gì, công việc có hài lòng không?”

Tiêu Ninh ngẫm lại, “Cũng được, con là tổ trưởng tổ chăm sóc khách hàng, đãi ngộ của Nhật Hoa cũng rất tốt, quan hệ giữa đồng nghiệp với nhau cũng vui vẻ hòa thuận.”

Hấn trả lời là sự thực, đồng thời cũng vô cùng chính thức. Chỉ là Trần Đình đối với trạng thái ở chung hiện nay của bọn họ đã hết sức hài lòng, “Ninh Ninh, con có hứng thú với việc chuyển đổi công tác hay không?”

“Con cảm thấy rất hài lòng với công việc hiện tại.” Tiêu Ninh lễ phép nói, “Cảm tạ.”

Trần Đình hơi lộ ra thần sắc thất vọng, nhưng ngay sau đó liền thu liễm, đủ để khiến người nhìn thấy không cảm thấy phiền chán, “Được rồi, Ninh Ninh, mẹ trước hết nói qua với con, con có thể cân nhắc xem xét. Tân Hồng hiện tại muốn cắm rễ ở A thị, mặc dù không sánh được với đại gia nghiệp của tập đoàn Nhật Hoa, thế nhưng con hiểu rõ như vậy thị trường A thị như vậy, tới làm giám đốc khu vực là không thành vấn đề, khởi điểm thì càng cao. Nếu như thuận lợi, một năm sau có thể trở thành thành viên ban giám đốc của công ty, mẹ cảm thấy như vậy, chuyện này đối với sự trưởng thành con mới càng có lợi, không gian phát triển cũng lớn hơn.”

Tiêu Ninh nghe thấy có chút sững sờ, hấn hỏi ngược lại, “Tại sao đối với con tự tin như thế.”

Mẹ cũng không hiểu gì về tôi.

“Mẹ đối với con trai của mẹ đương nhiên có tự tin, hơn nữa con cũng không cần lo lắng, mẹ sẽ lưu lại A thị.” Trần Đình cười nói, “Mẹ luôn trông coi Tân Hồng, cũng tham gia vào việc quản lý nó, con nếu có gì không hiểu cũng có thể tới hỏi mẹ.”

Chẳng biết vì sao, Tiêu Ninh chỉ cảm thấy rất buồn cười.

Trần Đình cũng theo đó cười cười, nhấp rượu vang, “Đương nhiên, mẹ cũng không phải muốn miễn cưỡng con, chỉ là đây là một cơ hội rất tốt. Ninh Ninh năm nay con mới hai mươi bảy tuổi đúng không, chính là thời điểm hảo hảo làm việc.”

Tiêu Ninh ngậm miệng không nói gì, hai hàng lông mày tuấn tú không hiểu tại sao nhíu lại, Trần Đình lập tức nhận ra hấn không thích, lập tức dời đi đề tài, cả đêm không nói cố định chuyện nào Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Điều Kiện

Trong thực tế, Tiêu Ninh vẫn luôn không có bất kỳ vị trường bối thân cận nào đúng nghĩa cả, cho nên cũng chưa từng nghĩ qua tính hướng của mình sẽ mang lại ảnh hưởng gì, hiện tại bỗng nhiên nhảy ra một cái Trần Đình, Tiêu Ninh đương nhiên ít nhiều cũng cảm thấy khó xử ở phương diện này.

Trần Đình chắc chắn sẽ không đồng ý, Tiêu Ninh chẳng biết vì sao cảm thấy như vậy, hắn không thích Trần Đình tự mình sắp đặt những chuyện kia, mặc dù hắn biết Trần Đình làm thế cũng chỉ vì muốn tốt cho hắn, thoát nhìn so với công việc bây giờ của hắn có lẽ tốt hơn rất nhiều, chỉ là, Tiêu Ninh tự biết bản thân mình không thích hợp.

Thời điểm đó, chuyện tính hướng e rằng sẽ rất tiêu hao tinh thần, thậm chí còn mất một khoảng thời gian dài để giải thích.

Tâm tình sau đó của hắn có chút buồn bực, Đan Hải Minh liếc mắt một cái liền nhìn ra, bắt quá đối với chuyện liên quan giữa Tiêu Ninh và Trần Đình, từ trước đến giờ cậu vẫn không thích hỏi nhiều, lấy điện thoại đi động ra, vừa chụp cảnh Đường Đường đang chơi đùa cùng Tiểu Hắc, vừa hỏi, “Muốn đi chơi nơi nào?”

Tiêu Ninh còn đang suy nghĩ về chuyện của Trần Đình, không nghe. Đan Hải Minh lấy lại điện thoại đi động, nghiêng đầu nhìn hắn, sau đó bước tới vài bước, nửa ngồi nửa quỳ ngay bên cạnh Tiêu Ninh, hướng vào bên trong tai hắn thổi một hơi. Tiêu Ninh sợ đến nổi mặt đỏ tới mang tai, suýt chút nữa nhảy dựng lên, ngã từ trên ghế sa lông xuống đất, sợ hãi quay đầu lại nhìn về phía Đan Hải Minh vẫn đang diện vô biểu tình (mặt không chút thay đổi), “Làm sao vậy?”

Đan Hải Minh nhìn hắn vài giây, đặt mông ngồi xuống ngay bên cạnh hắn, dùng một cánh tay ôm chặt lấy hắn, chính mình tự nhiên bày ra tư thái thân mật, một tay khác lấy điện thoại đi động ra, “Gửi hình cho anh xem.”

Cậu chụp thật sự rất đẹp, chủ yếu là khuôn mặt hai người vô cùng rõ nét, Tiêu Ninh vừa nhìn đã cảm thấy yêu thích rồi, hắn và Đan Hải Minh cùng nhau ở trong một bức hình.

Đan Hải Minh lúc này mới hỏi lại, “Kỳ nghỉ này muốn đi nơi nào.”

“Đâu cũng được, hay là bồi cô và chú đi Anh quốc?” Nói xong, Tiêu Ninh liền nở nụ cười, “Bất quá tôi không muốn làm kỳ đà cản mũi.”

Đan Hải Minh như có như không ừ một tiếng, “Tôi muốn quay lại C thị.”

Tiêu Ninh ngăn người, phụ họa nói theo, “Cũng tốt, kỳ thực các điểm du lịch ở nơi đó cũng rất nhiều.”

“Bởi vì là quê hương của anh, cho nên muốn đi xem nhiều hơn.” Đan Hải Minh chơi chơi điện thoại đi động, chọn vài bức ảnh, lời nói ra khỏi miệng phảng phất như ly sữa nóng, làm tâm hồn Tiêu Ninh lâng lâng bình yên hẳn lên, hắn đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng nóng lên rất nhiều, “Được, hôm nay tôi đã xin nghỉ rồi, có lẽ chưa đến nửa tuần nữa là có thể đi.”

Đan Hải Minh gạt đầu, khoe mắt dư quang đảo qua Tiêu Ninh, đem điện thoại đi động nâng lên cao, “Nhìn nơi đó.”

“Cái gì?” Tiêu Ninh mờ mịt nhìn theo hướng ánh mắt của cậu, Đan Hải Minh vừa chạm tay vào màn hình, trên đó lập tức cố định cảnh hai người dựa sát vào nhau chụp chung.

Đan Hải Minh lấy về nhìn thêm một lúc, dùng hai ngón phóng to khuôn mặt kinh ngạc của Tiêu Ninh, “Cũng gửi cho anh luôn?”

Tiêu Ninh: “...”

Đan Hải Minh cúi đầu chọn ảnh, Tiêu Ninh mất sắc, thấy thao tác gửi hình của cậu, đối tượng lại có vẻ như không phải là mình, “Cậu rốt cuộc muốn gửi cho ai?”

“Mẹ tôi.” Đan Hải Minh nhàn nhạt trả lời, “Bà ấy nói muốn xem.”

Tiêu Ninh: “...”

Cô ơi, người...

Trong khi hắn vẫn còn đang ㄟ, Ngô Di bên kia đã vui sướng gửi tin nhắn trả lời, nội dung thật sự là vượt quá sức tưởng tượng của Tiêu Ninh, “Tại sao lại chụp một tấm hình không chút thân mật như thế a? Con trai, ta thấy mấy đôi tình nhân đều vừa hôn vừa chụp, như thế mới đúng [sung sướng].”

Vị này không hề có chút ý thức mình là người lớn, cuối tin nhắn còn dùng icon!!!.

Chờ đến khi hắn nhìn kỹ rồi, Đan Hải Minh lấy lại điện thoại đi động, “Anh thấy rồi chứ.”

Tiêu Ninh: “... Cái gì?”

Đan Hải Minh vẫy vẫy tay, sau đó nắm tay Tiêu Ninh, hơi sử dụng lực, “Phối hợp một chút.”

Tiếng nói nhanh chóng rơi vào trên cách môi Tiêu Ninh, chỉ là càng hôn càng sâu, cuối cùng triệt để quên mất chính mình vẫn đang chụp hình.

*

Ngô Di cười híp mắt nhìn ảnh con trai và con dâu mình chụp chung trong điện thoại, vô cùng hài lòng than thở. Cùng lúc đó, ngoài phòng xuất hiện tiếng nói ôn nhu của một phụ nữ, “Quấy rầy.”

Cánh cửa được mở ra, nàng đang chờ người đó tới.

Trần Đình ngồi xuống phía đối diện nàng, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, “Thật không tốt, cư nhiên lại khiến cho cô đợi tôi lâu như vậy, rõ ràng là tôi hẹn gặp cô.”

“Thật ra cô rất đúng giờ.” Ngô Di thả điện thoại đi động, cười nói, “Hải Minh và bạn trai của nó ở chung một chỗ, bình thường sẽ không trở về nhà, Hải Hồng và ông nhà thì phải đến công ty, trong nhà không có ai, dù sao thì ở lại cũng không có chuyện gì để làm, nên tôi cố ý đi sớm một chút.”

Nụ cười của Trần Đình bị từ “bạn trai” này làm cho nhạt đi, “Nghe nói nơi này đồ ăn rất ngon, phong cảnh cũng rất tốt, bình thường làm phiền cô nhiều như vậy rồi, làm sao đi nữa cũng phải mời cô một bữa cơm.”

Trong căn phòng này, đối diện cánh cửa đã được mở ra chính là khoảng sân vô cùng xinh đẹp, gió thổi êm dịu cùng cảnh sắc thơ mộng lấy màu xanh lục làm chủ đạo ẩn chứa vô vàng ý nghĩa, bên tai còn nghe thấy âm thanh róc rách của thác nước, vào một ngày mùa hè như thế này, hiển nhiên đã thành công mang đến một luồng không khí mát mẻ cho cả thân thể lẫn tâm tình.

Ngô Di quả thật cực kỳ yêu thích phong cảnh tinh tế mát mẻ lãng mạn như vậy, làm khó Trần Đình đã có tâm chuẩn bị. Nàng cười nói, “Khách khí quá rồi, tôi cũng không hỗ trợ được chuyện gì mà.”

Hai người đối với chuyện đã rõ ràng trong lòng, cố tình cũng không nhắc đến, vui vẻ tán gẫu trò chuyện thật giống như những người bạn thân nhiều năm không gặp nhau, mãi đến tận khi nhân viên phục vụ dọn món ăn lên, hai người nhân lúc thức ăn còn nóng, thân mật ăn xong bữa tối, lại bắt đầu nói chuyện phiếm.

Uống một hớp trà nhuận khẩu, Trần Đình mới nói, “Kỳ thực có một việc, tôi vẫn luôn rất hối hận.”

“Đường như đã là con người thì ai ai cũng sẽ có chuyện mà mình hối hận.” Ngô Di lơ đãng nhìn về phía đình viện, “Nếu không có thì đã không gọi là nhân sinh.”

“Nói cũng đúng, bởi vì con người đều sẽ đối mặt với những sự lựa chọn, sẽ có thời điểm không thể song toàn.” Trần Đình nở nụ cười, “Đan phu nhân e rằng cũng sẽ có lúc như thế này đi.”

Ngô Di trả lời, “Tôi không có.”

Đứt khoát như vậy đương nhiên khiến Trần Đình rất bất ngờ, Ngô Di quay đầu nhìn nàng một chút, “Chỉ cần tự mình quyết định lựa chọn, sẽ không có gì cần phải hối hận hết.”

Trần Đình trầm mặc hồi lâu, “Vậy thì tôi thật sự rất hâm mộ Đan phu nhân.”

Ngô Di lại cười, “Không cần hâm mộ, biết đâu tôi chỉ là con vịt chết vì mạnh miệng không chừng?”

Trần Đình cũng cười theo, “Tôi tin Đan phu nhân cũng biết tình huống trong nhà của tôi, Nhã Nhã không phải là do tôi sinh ra. Mà trên thực tế, trước khi gặp được cha nó, tôi đã có một cuộc hôn nhân rồi, cũng đã có một đứa con trai.”

Nàng dừng một chút, nhìn Ngô Di nói tiếp, “Tôi nghĩ Đan phu nhân có thể biết đến cái tên này, nó gọi là Tiêu Ninh.”

Nụ cười trên mặt Ngô Di vẫn không hề biến mất, “Thật là trùng hợp, bạn trai của con tôi cũng có tên này.”

“Tiêu Ninh là đứa nhỏ như thế nào, người làm mẹ là tôi đương nhiên hiểu rõ nhất.” Thần sắc Trần Đình nghiêm túc, “Nó là một đứa nhỏ vừa mềm lòng vừa rất nghe lời, cũng chính vì như thế, rất nhiều lúc nó sẽ làm theo ý của người khác, cho dù chuyện đó là chuyện mà nó không hề muốn làm.”

Nếu bà ta đã muốn nói rõ, Ngô Di cũng không cần phải giả bộ nữa, “Triệu phu nhân, tôi có chút không rõ, tại sao cô lại có thể khẳng định cậu ấy không muốn chứ? Cô có từng tìm cậu ấy nói chuyện qua sao? Hơn nữa cô và cậu ấy tách ra lâu như vậy rồi, làm sao cô có thể biết được tính cách cậu ấy vẫn như cô nghĩ đây? Kỳ thực, tôi cảm thấy cậu ấy và Hải Minh sống chung với nhau rất vui vẻ a, cô nhìn xem, trong điện thoại đi động tôi còn có nhìn chụp chung của bọn họ.”

Trần Đình hơi hơi nheo mắt lại, “Tiêu Ninh không phải là loại người có thể vui đùa, nó sẽ rất nghiêm túc, đây đúng là nỗi lo của tôi.”

Ngô Di trả lời, “Hải Minh cũng không phải là loại người tùy tiện vui đùa.”

“Đối với chuyện cá nhân của Đan thiếu, tôi không thích đánh giá, thế nhưng, tôi cũng biết một ít quá khứ của Đan thiếu.” Trần Đình tận lực lễ phép, thế nhưng trong lời nói vẫn khó nén được sự khinh thường, “Rất khiến tôi hoài nghi về lời giải thích vừa rồi của cô.”

Ngô Di tạm dừng trong chốc lát, “Thành thật mà nói, cô hoài nghi hay không hoài nghi, đối với tôi chẳng quan trọng. Thay vào đó chúng ta nói thẳng luôn đi, cô muốn tìm tôi để làm gì?”

“Tôi nghĩ trong lòng cô cũng đã rõ ràng rồi.” Trần Đình thở dài, trong giọng nói có chút mệt mỏi, “Cô cũng nên hiểu cảm giác của tôi lúc này, tôi muốn con trai của tôi có một cuộc sống sung túc, có một tương lai đảm bảo, hạnh phúc sống suốt đời. Trong mối quan hệ này, Đan thiếu là người quyết định, cho nên, tôi muốn cô khuyên nhủ Đan thiếu. Cậu ấy đã quen với những chuyện như vậy rồi, dứt ra rất dễ dàng, thế nhưng Tiêu Ninh lại không phải, nó là người rất dễ nghiêm túc, chuyện này có lẽ sẽ phá hủy cả cuộc đời của nó.”

Đối với lời đánh giá của bà ta, Ngô Di không phản bác, chỉ cười, “Nói thẳng ra là cô không muốn đóng vai người xấu trước mặt con trai cô, nên muốn để tôi đứng ra chia rẽ uyên ương sao?”

Trần Đình lặng lẽ, “Chúng nó là người trẻ tuổi, căn bản không biết mình đang làm gì. Lúc này lẽ nào không đến lượt những trưởng bối như chúng ta, vì tội nó mà lo liệu hay sao?”

Ngô Di không nói tiếp nữa.

Ngữ khí Trần Đình gần như yếu mềm, “Tôi biết loại yêu cầu này rất đột ngột, gia nghiệp của Đan gia lớn như thế, đứng trước mặt cô, tôi muốn nói cũng không thể nói được gì, tôi cũng vậy, Tiêu Ninh cũng vậy, căn bản không thể so sánh với các người được, tôi chỉ là... Hi vọng cô có thể suy xét trên phương diện là những người mẹ với nhau, giúp tôi một chút.”

Nàng cúi đầu, bày ra thái độ thành khẩn khiêm nhường.

Ngô Di quan sát nàng một lúc, “Tôi đương nhiên lý giải được tâm tình của cô, có điều tôi vẫn không hiểu, tại sao cô có thể khẳng định rằng Tiêu Ninh sẽ không hạnh phúc?”

“Tôi kiến thức nông cạn.” Trần Đình bình tĩnh nói, “Chỉ biết là chuyện như vậy, xã hội sẽ không thừa nhận, sống cùng nhau vĩnh viễn còn lâu mới có được bảo đảm, con đường này có thể đi được bao xa? Sợ là sẽ có người thẳng thắn, nhận ra được lý lẽ, phá hủy một đời.”

“Ồ? Được xã hội thừa nhận chính là bảo đảm à? Cho dù kết hôn cũng có thể ly hôn, cho dù có con nhỏ cũng có thể nhẫn tâm bỏ đi một mạch, kỳ thực, không có gì khác nhau cả.” Ngô Di nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, “Cô nói xem? Triệu phu nhân?”

Sắc mặt Trần Đình trầm xuống, có điều nàng quả thật yếu thế hơn, chỉ có thể làm như không nghe thấy, “Nếu đã mạo hiểm, thì vẫn nên tìm cái mạo hiểm nào nhỏ hơn một chút. Nói chung, thỉnh Đan phu thân... Thả cho chúng tôi một con ngựa đi.”

“Nghe cô nói như vậy, cô thật sự không hiểu tình huống gia đình tôi, Hải Minh làm gì, tôi cơ bản không quản, cũng chen miệng không lọt.” Ngô Di thờ dài, “Vốn dĩ tôi cũng không muốn quản, chuyện của đứa nhỏ thì để tự mình đứa nhỏ giải quyết đi, thế nhưng, đứa nhỏ Tiêu Ninh này lại làm tôi lo lắng, có một vị trưởng bối không đáng tin như thế, dùng một cái vứt bỏ nó nhiều năm còn chưa nói, đột nhiên trở về đã muốn tiếp nhận rồi.”

Trần Đình đáp, “Tôi chỉ là muốn con trai của tôi sống tốt hơn.”

“Cái gì mới tốt đây?” Ngô Di cười hỏi, “Chẳng lẽ chỉ cần cô cảm thấy tốt là tốt à?”

“Cô và tôi đều là những người từng trải, tôi cho rằng, tuy chúng ta bất đồng trong chuyện này, thế nhưng nói chung có thể thông cảm lẫn nhau. Tôi nhọc nhằn khổ sở trải qua những năm tháng này, cuối cùng cũng coi như đã chiếm được, có thể để cho con trai mình sống một cuộc sống tốt hơn.” Trần Đình ngập ngừng một chút, “Thế nhưng chúng nó họ còn trẻ, cái gì cũng không biết, lẽ nào những người làm mẹ như chúng ta lại đứng trơ mắt nhìn chúng nó va vào tường, thống khổ giãy dụa hay sao?”

“Tôi cho là... Cũng không có gì là không thể.” Ngô Di nhún nhún vai, “Đó là cuộc đời của chúng nó, cho dù có vỡ đầu chảy máu cũng là kinh nghiệm quý báu. Chức trách bổn phận của cha mẹ không phải là làm cho chúng nó ngay cả tương cũng không chạm tới được, như vậy rất vô vị a, để cho chúng nó động tương, sau đó tìm một nơi nào đó có thể băng bó là được rồi.”

Ngón tay của nàng ở trên bàn gỗ gỗ, nhìn về phía Trần Đình vẫn đang trầm mặc không nói gì, “Được, thời gian của tôi cũng có hạn, ăn bữa cơm cũng đã xong. Chúng ta vẫn nên nói thẳng ra đi.”

Đôi mi thanh tú của Trần Đình nhú lại, “Có ý gì?”

Ngô Di trả lời, “Không gạt cô, bởi vì chuyện này có liên quan tới con trai của tôi, thân làm mẹ không thể không bận tâm được. Cho nên, tôi cũng biết được một chuyện, sau đó tìm được Thôi Đào Thôi thầy, Thôi thầy thuộc ở trong giới Hoa Kiều cũng rất nổi danh, có phải không?”

Chân mày Trần Đình càng nhíu chặt hơn, Thôi Đào không chỉ là một danh y, mà trọng yếu hơn, hẳn lại là bác sĩ gia đình của Triệu gia.

“Hắn là người cực kỳ hòa ái dễ gần, đã nói cho tôi biết một chuyện.” Ngô Di làm ra dáng vẻ tiếc nuối, “Thân thể Triệu tiên sinh, ân, những năm gần đây đã khổ cực cô rồi? Bất quá, chẳng trách Triệu tiên sinh đối với con gái của mình cưng phụng như trân bảo như vậy, chỉ là, nhất định là rất đáng tiếc đúng không, không thể lại có thêm đứa con nào nữa.”

Trần Đình miễn cưỡng kéo ra nụ cười, nhưng lại không có chút thần sắc nào.

“Dựa theo suy luận ăn khớp với cô, đại khái, trong nhận thức của các người, không có con trai là một chuyện rất không bảo đảm?” Ngô Di dường như

tò mò hỏi, “Không biết cô là như thế nào cùng Triệu tiên sinh nhắc đến Tiêu Ninh?”

“Đan phu nhân.” Trần Đình hít sâu một hơi, “Cô tưởng tượng quá nhiều rồi.”

“A, tôi chỉ là tùy tiện nói một chút.” Ngô Di nói đến đó thì ngừng, nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt Trần Đình, “Tôi biết cô đã vì Tân Hồng mà bỏ ra rất nhiều, về điểm này cô có thể so với tôi cần lao hơn.”

“Tình huống của tôi và Đan phu nhân không giống nhau.” Ước chừng sẽ nói ra, Trần Đình cũng không cố giấu diếm nữa, ngoài cười nhưng trong không cười nói tiếp, “Đương nhiên sẽ khổ cực một chút.”

“Cá tính của Tiêu Ninh ôn hòa, không thích hợp với việc đối đầu tranh đấu, tính cách của cậu ấy cũng không thích hợp để phụ giúp cô một tay.” Ngô Di nhìn Trần Đình, “Bất quá tôi có đề nghị này, nếu như cô đồng ý cho hai đứa nó tự do phát triển, không cùng Tiêu Ninh khuyên nói gì, thì từ bây giờ Tân Hồng có thể gia nhập vào hạng mục kia của Nhật Hoa.”

Về mặt của Trần Đình trở nên nghiêm túc, giống như là hoàn toàn không nghĩ tới Ngô Di sẽ vào thời điểm này mà đưa ra điều kiện như vậy, nàng tiếp tục cười, lên tiếng, mang theo cười nhạo không hề che giấu, “Không hổ là Đan phu nhân, đây là lời uy hiếp sao?”

“Không phải.” Ngô Di đối với ánh mắt của Trần Đình thờ ơ không động lòng, “Nếu như cô không đáp ứng, tôi cái gì cũng sẽ không làm, Tân Hồng có thể trúng thầu hay không đều phải tự dựa vào bản lĩnh thôi. Ngược lại, thì những công ty khác sẽ có được cơ hội này, tôi cũng không phải uy hiếp cô, bởi vì cô sẽ không mất đi cái gì.”

Trần Đình dưới ánh mắt khó coi, ngữ khí thất vọng kín đáo ẩn trong lời nói kiêu ngạo, “Không biết khi Tiêu Ninh biết đến sẽ nghĩ như thế nào.”

“Không biết a, bất quá, cô sẽ nói cho cậu ấy biết hay là sẽ đồng ý đây?” Ngô Di vô cùng hứng thú nhìn đối phương, “Nói cách khác, cô bây giờ muốn làm mẹ Tiêu Ninh hơn hay là càng muốn làm Triệu phu nhân giàu có quyền lực hơn?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Cuối Cùng

Đơn xin nghỉ phép của Tiêu Ninh đã được chấp thuận, không trì hoãn nữa, lập tức nhanh chóng mua vé máy bay trở lại C thị.

Trước khi đi du lịch, hần đã suy tính không ít, cuối cùng, quyết định sẽ cùng Trần Đình gặp mặt.

Lần này chủ yếu là để nói cho Trần Đình biết mối quan hệ giữa hần và Đan Hải Minh, về điểm này, hần hoàn toàn toàn khác trước đây, có một số việc hần không muốn bị người ta phát hiện, cho dù không ai cưỡng ép, hần đương nhiên cũng không cần phải giải thích, mà là tuyên bố.

Nếu trong lòng không đã thẹn, thì quyền chủ động trong cuộc sống ít nhất cũng phải nắm giữ chắc ở trong tay mình.

Vốn dĩ Đan Hải Minh muốn tới đón hần, Tiêu Ninh nghiêm túc nói chuyện, bảo cậu về nhà trước, thế nhưng Đan Hải Minh lần này cư nhiên không đồng ý để hần ở lại một mình như trước đây, mà chỉ nói, “Vậy tôi chờ anh.”

Tiêu Ninh vô cùng bất ngờ, “Tôi muốn cùng Trần Đình ăn cơm...”

Đan Hải Minh cực kỳ dứt khoát trả lời, “Uống cà phê là đủ rồi.”

Tiêu Ninh buồn cười, cậu hần là cũng đoán được bản thân mình muốn nói chuyện gì, đây chính là đang thúc giục mình lời ít mà ý nhiều, không muốn mình lãng phí nước miếng.

Cậu cũng không sai.

Tiêu Ninh đồng ý, Đan Hải Minh tới đón hần, rồi cùng nhau đến nhà hàng mà Trần Đình đã hẹn.

Trần Đình đã sớm tới rồi.

Tiêu Ninh chủ động định ra ngày hẹn, Trần Đình đương nhiên không từ chối, vô cùng cao hứng ra ngoài cùng hần ăn cơm.

Bất quá, hần luôn cảm thấy thái độ của Trần Đình so với trước đây có chút kỳ lạ, chỉ là, dù thế nào đi nữa thì giữa hần và Trần Đình cũng không quá thân thiết quen thuộc, có lẽ đối phương không có gì khác lạ cả, mà là do tâm tình của bản thân mình ngày hôm nay không giống trước đây.

Bởi vì Đan Hải Minh đang chờ ở bên ngoài, nên Tiêu Ninh không muốn dong dài, “Thật không tiện, đêm nay không thể cùng mẹ ăn hết bữa cơm được, gọi chút đồ ngọt và cà phê nhé?”

Trần Đình theo ý hấn, “Được, bắt quá con uống cà phê rồi buổi tối có ngủ được không? Hay là gọi đồ uống khác?”

Tiêu Ninh trả lời không sao, đưa danh sách món ăn cho nhân viên phục vụ, ít nhiều nhận ra được Trần Đình có chút mất tập trung, “Hôm nay có phải đã làm lỡ chuyện gì của mẹ rồi không?”

“A? Không...” Trần Đình có chút miễn cưỡng cười cười, “Chẳng qua chỉ là cảm thấy thắc mắc, không biết tại sao đột nhiên con lại hẹn mẹ ra ngoài ăn cơm...”

Tiêu Ninh trả lời, “Qua mấy ngày nữa phải về C thị, muốn nói một tiếng cho mẹ biết.”

Không biết là do ngữ khí của hấn, hay là nội dung trong lời nói này làm Trần Đình xúc động, nàng có chút ngẩn người, “C thị sao...”

Ngữ khí của Trần Đình, thay vì nói là hoài niệm, không bằng nói là thất vọng, “Mẹ cũng rất lâu rồi chưa trở về.”

Tiêu Ninh vô cùng tự nhiên đáp, “Lần sau nếu có thể hãy cùng nhau trở về. Bắt quá, con thấy mẹ rất bận rộn.”

Trong lời nói của hấn ẩn chứa lời mời, khiến Trần Đình cực kỳ kinh ngạc, trong nháy mắt, đôi mắt dường như có chút đỏ lên, “Không sao, có thể dành ra chút thời gian. Đúng rồi, con lần này là...”

Nàng theo bản năng cẩn thận dò hỏi, nhưng mới nửa đường đột nhiên dừng lại.

Cho dù rất thắc mắc không biết tại sao nàng lại dừng nửa chừng, thế nhưng Tiêu Ninh vẫn giải thích rõ ý tứ của những lời này, “Là cùng bạn trai của con đi chơi, khoảng thời gian trước đây cậu ấy bận bịu chuyện công việc, bây giờ vất vả lắm mới có chút rảnh rỗi, nên tính toán trở về quê hương của con tham quan.”

Hấn nói thuận miệng lưu loát như thế, khiến Trần Đình trong khoảng thời gian ngắn không ý thức được cách xưng hô trong câu trên, nhưng nàng vốn dĩ đã có chuẩn bị về mặt tâm lý, chỉ trong chốc lát liền có thể phản ứng lại kịp.

Tiêu Ninh nhìn ánh mắt lấp lánh của nàng, xác định nàng là đã nghe thấy được, “Chuyện này cũng là chuyện con muốn nói rõ cho mẹ biết, con nghĩ nếu chúng ta đã gặp mặt rồi, thì chuyện này nói với mẹ một tiếng vẫn tốt hơn, con thật sự đang qua lại với một người bạn trai, chắc có lẽ mẹ cũng đã gặp cậu ấy rồi, tên cậu ấy là Đan Hải Minh.”

Lời này qua đi, sắc mặt Trần Đình gần như có chút đặc sắc.

Nàng rất khiếp sợ, khiếp sợ vì Tiêu Ninh thẳng thắn, nàng từng sờ nhìn Tiêu Ninh, thật giống như đây mới là lần đầu tiên nàng thấy rõ tướng mạo của người này.

Tiêu Ninh không cười, cũng không nói chuyện, lẳng lặng nhìn nàng, làm cho nàng hiểu được, lời hấn nói đều là sự thật.

Trần Đình nghĩ đến chuyện đã đáp ứng với Ngô Di, cay đắng nín nín môi, “Con... Con nghiêm túc sao?”

“Đúng thế.” Tiêu Ninh chạm vào ngón tay mình đang để trên mặt bàn, không vì những nguyên nhân khác, không phải do bị ép buộc, hoàn toàn xuất phát từ tự nguyện, chính miệng mình ngay trước mặt người khác thừa nhận quan hệ giữa mình và Đan Hải Minh không ngờ lại vui vẻ thoải mái như thế, hấn trịnh trọng trả lời, “Con và cậu ấy đều rất nghiêm túc.”

“Hai người nam nhân nghiêm túc thì có ích gì?” Trần Đình cũng không tức giận, nàng không còn khí lực, cũng mất đi lập trường. Sầu lo mệt mỏi đều tụ lại giữa chân mày, thế nhưng nàng vẫn không nhìn được, “Mẹ... Không phải mẹ muốn phản đối con, chỉ là, Ninh Ninh à, xã hội không thừa nhận, tương lai không có gì bảo đảm cả, con đường này có thể đi được bao xa?”

Có thể đi được bao xa.

Tiêu Ninh thật sự không nghĩ tới, hấn đương nhiên là hy vọng có thể đi càng xa càng tốt, nhưng Đan Hải Minh và hấn đều phải là những nhà tiên tri, không ai có thể định đoạt được.

Hấn vẫn luôn rất sợ hãi mất đi, hấn sợ mất đi phần an định này, sợ mất đi Đan Hải Minh, cũng giống như hấn đã từng sợ mất đi cha mẹ. Hấn có lần nắm chặt đoạn tình cảm với Lô Nham như nắm chặt sợi dây sinh mạng, không muốn buông xuống, đồng thời hấn cũng không dám lộ ra chút sơ sót nào trước mặt Lô Nham, đây là bởi vì hấn đã nghĩ, vĩnh viễn không mất đi chính là phương pháp tốt nhất.

Không nắm giữ thì tốt rồi.

Nhưng mà bản thân bị mất đi, cố tình lại là một chuyện rất bình thường ở đời, hấn tỉ mỉ cẩn thận như vậy, nhưng cũng giống như tất cả những người xung quanh, một đường mất đi những đồ vật quan trọng cũng như không quan trọng, nhưng cuối cùng vẫn sao cả, cuộc sống bây giờ của hấn trải qua cũng rất hạnh phúc.

Thời khắc này, Tiêu Ninh ngồi ở chỗ này, đối mặt với Trần Đình, trong đầu nhất thời suy nghĩ rất nhiều, nhưng lại phảng phất như cái gì cũng không nghĩ

đến.

Hắn hỏi, “Mẹ có hối hận về sự lựa chọn khi đó không?”

Mẹ không cần người thân, không cần đứa con trai nhỏ, không cần các khoản tiền để dành, không cần quá khứ, chỉ muốn tự do lang bạt, có khi nào đã từng hối hận, dù chỉ một giây ngắn ngủi hay chưa?

Mặc dù hắn hỏi đột ngột như thế, Trần Đình cũng không cảm thấy bất ngờ hay kỳ lạ, nàng cân nhắc cực kỳ lâu, lâu đến nỗi cả phê trên bàn không ai động tới đã trở nên lạnh ngắt rồi.

Nàng biết nàng nên nói là hối hận, nàng ngay trước mặt Ngô Di cũng đã dùng lời giải thích như thế, thì cũng nên đứng trước mặt con trai mình, bày ra dáng vẻ hối lỗi để cứu vãn tình hình, rằng nếu như có thể quay đầu lại một lần nữa, nàng nhất định sẽ không lựa chọn như vậy.

Nhưng sự thực không phải, nàng biết rõ tính cách của chính mình, cả đời nàng mất cao hơn đầu, năm ấy vứt bỏ Tiêu Ninh đối với nàng mà nói là một cơ hội lột xác quyết tuyệt, cũng chính bởi vì biết mình muốn gì, cho nên dù đau đớn đến mấy, nàng cũng không oán không hối hận.

Trần Đình che mắt, viền mắt đau nhức, cảm thấy trong suốt cuộc đời còn lại, sẽ không có thời điểm nào so với hiện tại mềm yếu hơn, âm thanh nương theo đoạn quá khứ phức tạp trái lại có vẻ bình thản, “Không hối hận.”

Trong lòng Tiêu Ninh hoàn toàn yên lặng, “Ừm, vậy thì tốt.”

Hắn nói vô cùng chân thành thật tâm.

Chốc lát sau, hắn lại nói, “Cảm tạ.”

Trần Đình mắt đỏ hoe, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mơ mơ hồ hồ cảm thấy được, rốt cuộc hình như mình đã hiểu đứa con trai này một chút. Nàng muốn cười, nhưng giống như sau khi lặn lội đường xa mà trở nên uể oải, chỉ bày ra biểu tình mềm mại, “Mẹ... Các con đã vất vả rồi, đi chơi vui về.”

Tiêu Ninh cùng nàng đối diện, cười nói, “Được rồi, muốn cái gì không, mang về cho mẹ chút đặc sản nhé?”

Hai người hữu hảo hàn huyên vài câu, Trần Đình nhân tiện nói, “Con có việc đúng không? Vậy đi trước đi, không cần phải để ý đến mẹ. Mẹ ở lại đây một lúc.”

Có lẽ nàng đã nhìn ra được có người đang chờ mình, Tiêu Ninh cũng không miễn cưỡng, thanh toán tiền rồi đứng dậy, “Vậy con đi trước, sau khi trở lại sẽ liên lạc với mẹ.”

Mãi đến tận khi ra khỏi cửa mới thôi, hắn đều cảm thấy trên có một tầm mắt vẫn luôn dõi theo bóng lưng mình. Chỉ là, không có gì cần phải quay đầu lại, Tiêu Ninh đã thẳng ra khỏi phòng ăn.

Ngày đã tàn, hắn mới đi vào chưa tới một tiếng, nhiệt độ ánh chiều vẫn còn đang bao phủ toàn đại địa. Tiêu Ninh bị dương quang chiếu đến, theo bản năng híp mắt lại, kim lòng không dặng ngẩng đầu nhìn ngó, mùa hè trời quang, bị tà dương xâm lấn, hình có vẻ vô cùng cao xa.

Đan Hải Minh dường như đã chờ đến nỗi hơi mất kiên nhẫn, xuống xe, dựa vào một bên cửa, thấy hắn đi ra cũng không có ý định đứng thẳng dậy, cái bóng bên dưới, khởi đầu từ chân, rồi kéo dọc theo thân người cậu, cái bóng ấy in trên mặt đất, giống như được kéo dài từ vô tận, lại như có người đứng ở cuối con đường dài đó, chờ hắn.

Tiêu Ninh thấy cậu hướng về phía mình vẫy tay, liền bước nhanh hơn đi tới.

Chờ đến khi hắn đứng ở trước mặt rồi, Đan Hải Minh mới tỉ mỉ quan sát toàn thân hắn, giống như không phải hắn chỉ đi uống cà phê nói chuyện phiếm, mà là mới đánh nhau sống chết từ chiến trường về, sau khi đã xác định không bị thương chút nào, mới gật đầu nói, “Quá lâu.”

Lâu đâu mà lâu, trời còn chưa tối nữa kia.

Tiêu Ninh giống như thường ngày tươi cười đáp lại, “Thật không tiện.”

“Đói bụng.” Đan Hải Minh tiên phong vào xe trước, “Đi ăn cơm.”

Tiêu Ninh vòng qua phía bên kia, kéo mở cửa xe, nhìn về phía trong nhà hàng, vài giây sau mới mỉm cười, cúi đầu tiến vào.

*

Theo kế hoạch đã bàn bạc từ trước, Đan Hải Minh cùng Tiêu Ninh nhanh chóng trở về C thị một lần nữa, thời gian của bọn họ giàu có, rảnh rỗi đi dạo khắp nơi trong thành phố, thế nhưng Đan Hải Minh lại lười, đối với những địa phương xa xa tự nhiên không muốn đi, may mà bốn phía C thị còn có rất nơi có thể tham quan du lịch. Bọn họ liền quyết định đi đến một vùng núi nổi tiếng ở vùng phụ cận, lộ trình không tới hai giờ.

Sau khi đến chân núi chơi một ngày, sáng sớm ngày thứ hai, mới 3, 4 giờ đã phải leo lên, vào mùa này thời tiết trên núi cũng có chút lạnh, đành phải bắt đặc dĩ ăn mặc thật dày, vô cùng tiêu sái nhìn ngắm cây cảnh, hơn nữa còn bị người khác báo tin, có lẽ sẽ không thể nhìn thấy cảnh mặt trời mọc trên mây trong truyền thuyết được.

Đan Hải Minh thể lực so với Tiêu Ninh không chỉ hơn một bậc mà thôi, bước đi của cậu không hề chậm đã không nói rồi, còn nhất định phải lôi kéo Tiêu Ninh cùng nhau bảo trì tốc độ. Tiêu Ninh lúc này y hệt như con gà quay đã lên đĩa, khổ không thể tả, chỉ cảm thấy con đường này dài đến vô tận, sau đó căn bản là dựa vào lực đạo vừa tha vừa túm của Đan Hải Minh mới có thể liên tục lăn lộn lên tới đỉnh núi.

Bóng tối dưới vách đồi, người người nhón nháo, cư nhiên số lại không hề thiếu ai.

Bọn họ dựa sát vào nhau, liều mạng vịn tay vượt qua những con dốc đồi, tiến lên một bước nữa chính là vách núi cheo leo hiểm trở, tầm mắt rơi xuống chính là biển mây lăn lộn, ngay cả hô hấp cũng mang theo một luồng quanh quẽ không dính khói bụi trần gian. Hai người trông thấy ở phương xa từ từ xuất hiện một vệt sáng, mênh mông không biết biên giới ở đâu, như ánh mắt ngàn vạn năm qua không hề thay đổi, dùng một dấu hiệu, dùng một tư thái xuyên qua đất trời.

Ánh bình minh biến hóa, vạn tượng kim quang nghênh đón vua mặt trời huy hoàng, bầu trời bắt đầu đỏ rực đẹp đẽ.

Tiêu Ninh hoàn toàn giống như người chung quanh, không nói một lời mà lặng lẽ nhìn, cực kỳ bình thản, bất tri bất giác nhớ tới rất nhiều chuyện, tuổi thơ của hắn, thời thiếu niên, thanh niên, mỗi gương mặt đều tự mình thay đổi. Tốt cũng như không tốt, Tiêu Ninh không còn có cảm giác bài xích nữa, cũng không phải là miễn cưỡng nhẫn nại, mà chỉ dùng tâm trạng bằng phẳng thân nhiên để hồi tưởng, chúng nó đã cùng nhau tạo nên chính mình.

Hắn chắc chắn đã mất đi một vài thứ, bất quá, nhân sinh vốn là một hồi quá trình không ngừng mất đi.

Cuối cùng, tất cả hình ảnh đều dừng lại trên người bên cạnh này, rất kỳ quái chính là, hắn hiện tại đã chẳng còn lo được lo mất nữa, đương nhiên đây không phải mang ý nghĩa đối với hắn Đan Hải Minh không đủ quan trọng, cũng không phải hắn quá lạc quan ngây thơ cho rằng mình sẽ như vậy cả đời.

Hắn chẳng qua chỉ là cảm thấy, trong lòng mình, dựa vào phần tình yêu này, đã mở ra một mảnh hoa viên, ngay trong tính mạng hắn in xuống một dấu ấn mỹ lệ không gì có thể sánh được.

Mặc kệ gặp phải chuyện gì, bất kể có phải hay không có một ngày, chúng nó không thể như lúc ban đầu được nữa, cũng sẽ không bao giờ thay đổi.

Lấy này đến yên tĩnh, lấy này đến vĩnh viễn.

Nguyện không năm tháng nhưng hãy quay đầu lại.

Tác giả có lời muốn nói: THE END

Đương nhiên bọn họ sẽ cùng nhau cả đời XD, nếu như Đan thiếu biết Tiêu Ninh có loại suy nghĩ đặc đạo như thế này, nhất định sẽ làm hắn mấy ngày không thể bò dậy nổi, “Nghĩ có thể chia tay với tôi bất cứ lúc nào? Rất tốt.”

ヽ(͡ω ͡)ノ

GH: *Tung lụa* *Khóc* Hoàn rồi T__ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cao Lộ Viễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.